DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Roman

Bir Kavanoz Gül Reçeli

Siyah Lotus

Ömca
YAYINLARI

Bir Kavanoz Gül Reçeli

KAKTUSUN
TELEGRAM

Bir türlü işe giremeyen ve bu yüzden evliliğe giden ilişkisi biten ziraat mühendisi genç bir kadın; Çiçek.

Varlıklı bir aileye mensup, vaktiyle de oldukça yakışıklı olmasına rağmen geçirdiği hastalık yüzünden yüzü deforme olan genç bir adam; Ender.

Güzel ve hayat dolu bir kadının, öz güvenini ve umudunu kaybettiği için kendisini toplumdan soyutlayan bir adamın hayatına getirdiği baharın hikayesi bu.
'Güzel ve Çirkin' 'in yeniden yazılışı. Hem de sıcacık bir köy masalıyla...

Bir Kavanoz Gül Reçeli

Siyah Lotus

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi https://rantey.org

KAKTÜSÜN

Hikayenin oluşmasında bana ilham veren köyüm,
çocukluk anılarım ve bu anılara bizzat dahil olmuş insanlar
benim en büyük şansım oldu.

Birçok gerçek anı ve kişiden eklemeler yaparak
kurguladığım bu sıcacık hikayenin okuyan herkese
az da olsa güzel şeyler hatırlatmasını temenni ediyorum.

Hikayenin yazım sürecinde beni yalnız bırakmayan ve
okumak için can atarak motivasyonumu hep yüksek tutan
bütün okurlarıma da teşekkür ederim.

Sizlerin varlığı, kelimelerimin size ulaşma azmini kamçılıyor.
Kitabımın siz değerli okurlarıma en iyi şekilde
ulaşmasına vesile olan yayınevime de
teşekkürü borç bilirim. Sevgiyle kalın...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

...Onun yanını yeri, varlığını suyu ve sevgisini güneş bildi bu Çiçek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1

Bursa'dan bindiğim otobüs Tokat'a 10 kilometre mesafede yol kenarında durunca, yolculuğum bitti diye şükredip indim araçtan. Hava yeni yeni aydınlanıyordu ve buz gibiydi. Sabah ayazını yiyince uykusuzluğun da etkisiyle bir an önce bir yatak bulup içine gömülmenin hayaline kapıldım. Oldum olası otobüste uyumakta zorlanır, yolculuk uzadıkça hışırım çıkardı. Neyse ki kuzenim Petek beni almaya çoktan gelmişti. Bu şubat soğuğunda yol kenarında beklemeyecektim. Dedemin çiftliğine varmak için 5 dakikalık bir araba yolculuğu daha yapmamız gerekiyor. Petek beni görür görmez yanıma geldi.

"Hoş geldin kuzen, kaç bavulun var?"

"Hoş buldum kuzi, iki bavul. Pembe olanlar." Favori rengimi birçok şekilde hayatıma dahil ediyordum. Eh bavullarda gittiğim yere beninle geldiğine göre, pembe olmaları çok normal. Galiba normal olmayan saçlarımın da pamuk şeker gibi pembe olması. Otobüstekiler, muavin ve yanımızdan geçen araçların sürücülerinin bakışlarına dayanarak vardığım yargı buydu. Bavulları alıp arabaya götürdük ve bagaja yerleştirdikten sonra Petek bana sarılıp geriye çekilirken keyifle sırıtıp,

"Çiçek, yalnız saçlar harbiden efsane olmuş, pamuk şeker gibisin." demez mi?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Kuzi bu yorumu aldığım kaçıncı kişisin inan bilmiyorum." dedim biraz ukala görünmeye çalışarak ama Petek kıkırdayıp,

"Sen yorumun hasını dedemden alacaksın bence. Şimdiden kendini hazırla canım." dedi bilmiş bir edayla. Dedemi hesaba katınca dudaklarımı büktüm ve gözlerimi sanki kafamın üstünü görebilirmişim gibi tepeme dikip indirdim. Sonra da iç geçirip cevap verdim.

"Eminim sen onu alıştırmam için epey yardım edersin bana. Malum artık hep gözünün önünde olacağım ve bu saçlara alışması gerek." Petek, bilmem ben, der gibi omuz silkti.

"Hep burada olma konusunu konuşalım da önce, sonra saçları ve dedemin tepkisini hallederiz. Çatlattın beni, bir şey de söylemedin." dedi manidar bir sesle.

"Hayatımın hatta hayatımızın dönüm noktasını telefonda konuşacak değilim herhalde. Gidelim de, uzun uzun başını ağrıtırım. Irmağın ayazını yeteri kadar yediğimi düşünüyorum." Petek sürücü kapısını açarken gülümsedi,

"Kanal yolunda?" Ben de güldüm ve diğer kapıyı açarken onayladım.

"Kanal yolunda." Bu yıllardır sürdürdüğümüz bir gelenekti. Teyze kızları olarak bir araya gelince ilk işimiz köyün sulama kanalı boyunca köy dışına yürümek ve sohbet etmek olurdu. Galiba bu hep hayatımızın bir parçası olacaktı. Araba köye giden kestirme yolu teperken Yeşilirmak'ın üstünden geçtik. Sabah sisi yeni dağılmaya başlamış gibiydi.

Doğudan yükselen ışık iki taraflı ağ sırasının arasında uzanan ovayı adım adım aydınlatırken puslu ırmak görüntüsüne baktım. Kavak ve söğüt ağaçlarının arasında kalan bahçeler ve sayısı epey artmış evler yeni güne, merhaba, diyordu. Köyün büyük baş hayvanları için otlaklar da barındıran bu bölgeye böğürtlen toplamaya gelmişliğimiz çoktu vaktinde. Her gezinti yeni bir keşif yolculuğu olurdu bizim için. Karşımızda Kazovayı doğudan batıya boydan boya takip eden dağ sırası uzanıyordu ve yükseklerde epey kar vardı.

"Aşağılara da yağdı mı kar?"

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Evet ama çok kalmadı. Yine yağar diye bekliyoruz. Toprağın ihtiyacı var."

"Hmm. Biz çocukken ne yağardı be. Günlerce kar topu oynardık değil mi?"

Petek gözünü yoldan ayırmadan bana kısa bir bakış atıp gülümsedi ve iç geçirdi.

"Güzel günlerdi."

"Ve yine güzel olacak." Dedim ikimizi de teskin etmek için. Biliyordum ki onun da bir umuda ve güzel günler görmeye ihtiyacı vardı.

Dedemin evi köyün biraz dışında, bahçe ve bağların olduğu aşağı kısımdaydı. Vaktinde köydeki eski evini bırakıp bahçeye inmiş, burada ineklerle ve bahçeyle ilgilenerek yaşamayı seçmiş. İyi de olmuş bence. Oldum olası severdim bahçelerin içinde olmayı, küçük bahçe yollarında yürümeyi, otla böcekle muhatap olmayı. Eh bu ilgime dayanarak da ziraat fakültesinde okudum bir hevesle ama sonu hüsran oldu o da ayrı mesele. Neyse konuyu dağıtmadan devam edeyim.

Araba meyve bahçelerinin arasındaki yolda ilerliyordu. Buraya en son bir buçuk yıl önceki yaz gelmiştim ve Bursa'ya dönüp çalışmam gerektiği için çok fazla kalamamıştım. Şimdi arabayla geçerken tanıdık yerlere bakıyordum ve burayı ne kadar özlediğimi çok daha iyi anlıyordum. Köyün altından akan büyük sulama kanalının üstündeki köprüden geçip sola döndük. Az sonra dedemin mütevazi çiftliğine giden dönemeçten sağa sapacaktık. Heyecanlıydım; verdiğim ani karardan sonra o dönemeç beni sadece dedemin evine değil, yeni hayatıma da götürecekti.

Köprüden geçip kanal ve bahçeler arasındaki yolda ilerlerken sol tarafımda kalan arazideki değişiklik dikkatimden kaçmadı. Dönemece kadar olan arazinin daha önce kuşburnu ve böğürtlen çalılarıyla örülü doğal duvarının yerinde artık gerçek bir duvar uzanıyordu. Üstelik duvarın gerisinde bir de ev çatısı görünüyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Bu bahçelere biri mi yerleşti? Duvar örülmüş, bir de ev var?" Petek görmeye alışık gibi fazla dikkat etmeden baktı camdan dışarı ve,

"Sen ilk defa görüyorsun değil mi? Haberin yok tabii."

"Neyden haberim yok, son gelişimde burada iki farklı kişinin yan yana bahçesi vardı. Şimdi boydan duvar örülmüş. Biri diğerinin bahçesini alıp yerleşti galiba?" Ben konuşurken araba yol ayrımından sağa dönüp devam eden bahçe duvarının önünde ilerliyordu. Petek cevap verirken büyük bahçe kapısının önünden geçiyorduk.

"Bahçe sahiplerinden biri değil, yabancı biri aldı ve gördüğün evi yaptırıp, yerleşti." Petek'in, ev, dediğine bakmayın, küçük bir saray yavrusu desek daha yerinde olurdu. İki katlı, Amerikan filmlerinden çıkmış gibi duran güzel bir mimari eserdi bu. Ayrıntıları net göremeden hızla geçsek de bu kadarını anlayabilmiştim.

"Kim? Nereden gelmiş?" Birden merakım kabarmıştı. Kim buraya böyle zevkli bir ev yaptırırdı, ve bu kadar para harcayabilirdi? Sonuçta her kimse bizim komşumuz oluyordu çünkü.

"Ender Bey. Ender Ahıskalı. Tokat'da meyve suyu, pekmez ve süt ürünleri fabrikası var."

"Hıı." Biz konuşurken araba dedemin arazisinin büyük demir kapısına geldi. Sorulara devam edemeden dedemin belli ki bizim için açık bıraktığı kapıdan ön bahçeye girdik. Bizi büyük dut ağacı ve dibine yapılmış kameriye karşıladı. Eğer yaz gelmiş olsaydı kameriyeye sarılmış hanımeli sarmaşığı çiçek açmış ve her yeri mis gibi kokusu sarmış olacaktı. Ama artık burada olduğuma göre bekleyip görebilirdim çiçek açtığını.

Araba kameriyenin ön tarafına park edince vakit kaybetmeden indim. Çocukluğumun ve gençliğimin en güzel anılarını barındıran eve özlemle baktım. Az önce önünden geçtiğimiz saray yavrusunun yanında belki çok basit kalırdı mimarisi ama bendeki yeri, değeri paha biçilemez derecedeydi.

Evin bütün pencereleri demirliydi ve bir köşesine yıllar önce dikilmiş üzüm asması pencere demirlerinden birini kapla-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

dıktan sonra verandanın ahşap çatısına ulaşmış ve orayı da fethetmişti. Üzüm mevsiminde ızgaralı veranda çatısından sarkan iri taneli üzümler geldi gözümün önüne. Duygulandım, ağzım da sulandı. Çok güzeldi burası, iyi ki gelmiştim.

Seyit dedem ve Kıymet anneannem arabanın sesini duyup dışarı çıkmışlardı bile. Dedemin başında siyah namaz takkesi ve üzerinde de siyah yeleği vardı. Zaten dedemi düşününce bu takke ve yeleksiz gelmezdi gözümün önüne. Şirin babayı andıran beyaz sakallı yüzü sanki yıllardır hep aynıydı. Heybetli ve sözü geçer biriydi. Anneannem onun yanında minyon ve sakin yapılı naif bir kadın olarak kalırdı. Kendimi ne kadar dedeme benzetirsem, Petek'i de o kadar anneanneme benzetirdim birçok yönden. Ben sarı saçlarımı ve mavi gözlerimi dedemden, Petek duygusal ve sakin yapısını anneannemden almıştı kesinlikle.

"Çiçek, Petek? Geldiniz demek, sabahtan beri gözümüz yolda yavrum." Anneannem yanımıza doğru gelirken kollarını açtı. Dedem daha sakindi ama bavulları almak için geliyordu. Saçlarımı görünce gözlerini kısıp bir şeyler mırıldandı ama emin olamadım.

"Bavulları ben alırım, siz geçin eve." Dedemin tok sesini nasıl da özlemişim.

"Taşırız biz dede, sen merak etme. Soğukta kalmayalım." Petek bavulun birini eve doğru taşırken ben nineme sarıldım, elini öptüm. Sonra dedemin eline uzandım ve öpüp geriye çekildim.

"Hoş geldin kızım, girin içeri siz. Haydi." Dedem bavulu eve taşırken takip ettik onu. Ninem köy kahvaltısını hazırlamış, sobanın üstünde çaydanlık fokurduyordu. Epeydir yer sofrasında yemek yememiştim, elimi yüzümü yıkayıp hemen oturdum bir minderin üstüne. Uyku falan kalmamıştı, mis gibi taze köy ekmeğini görünce yüzüm aydınlandı.

"Ekmeği dün yaptık teyzenle. Hava biraz ısınsın katmer de yaparız."

"Ohh daha ne isterim. Eline sağlık anneannem."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Maşallah bahar gelmeden katmer gül gibi açmış saçların Çiçek Hanım." Petek kıkırdayıp çayını yudumlarken dedeme sevimli görünmeye çalışarak sırıttım.

"Sen seversin ama katmer gülleri dedeciğim. O yüzden böyle yaptım."

"Fesuphanallah! Daha ne modalar çıkacak." Dedem ya sabır çekerek kafasını sağa sola salladı.

"Öyle deme bey, şimdi gençler seviyor böyle şeyleri."

"Onu biliyoz, şimdiki gençlerin aklına akıl ermiyor zaten."

Yan yan Petek'e bakıp destek bekledim. O benden iki yaş büyüktü ve daha olgundu. Dedem onun sözüne daha çok itimat ederdi o sebeple. Ya da belki o benim kadar dik kafalı olmadığı için iyi anlaşırdı. Eh, bir köprüde iki keçi karşılaşırsa biri suya düşer, ben de atlamaya pek yanaşmazdım. Dedem de hep köprüde kalan olmaya alışıktı haliyle.

"Zaman değişiyor dede. İnsanlar da yeni şeyler deniyor, öğreniyor malum. Eh Çiçek de gerçekten çiçek gibi olmuş, fena mı?" Hatuna bak! Bunu partisinden aday göstermeyenler utansın. Dedemin ifadesi yumuşadı anında.

"Neyse bahalım yemeğinizi yeyin. Annenleri arayıp geldiğini haber verdin mi?"

"Aradım dedeciğim."

"Tamam, benim bi'raz işim var. Ender beyin sütünü götürüp geleyim. Size afiyet olsun." Dedem çayından son yudumu alıp kalktı sofradan.

"Ender Bey yeni komşun mu dede? Süt mü alıyor senden?" dedim ilgiyle.

"Evet, her sabah taze süt götürüyom." dedem odadan çıkınca nineme döndüm bu sefer.

"Adam çocuklarına taze köy sütü içiriyor galiba? Hem de süt fabrikası olduğu halde."

"Yok yavrum adamın çocuğu çoluğu yok. Bir kendi bir de yardımcısı yaşıyor evde." Tek kaşımı kaldırıp Petek'e baktım.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Ailesini getirmemiş mi? Ben de koskoca evi görünce aile yaşıyor sandım."

Petek'le ninem bakıştılar. Yüzlerinde garip bir ifade vardı. Merakım daha da arttı.

"Adam evli değil Çiçek. Aslına bakarsan adamda para var ama şans yok desek yeridir. Zaten buraya da kendini insanlardan uzak tutmak için geldiğini söylüyorlar. İşe bile fazla gidip gelmiyor, evinde münzevi hayatı yaşıyormuş. Zaten evine de pek girebilen yok buralardan."

"Niye ki! Yoksa adam bunalımda falan mıymış? Bu zenginler bir yerden sonra her şeyden sıkılıp kafayı tırlatıyor işte. Biz o kadar sene okuyup bir işe giremeyelim, bunun gibiler de varlıktan böyle bir triplere girsinler." Ben susunca odada bir sessizlik oldu. İkisi de dudak büzüp bana bir baktıktan sonra ninem,

"Keşke öyle olaymış yavrum. Belki doktora moktora gider düzelirmiş. Yazık daha da çok genç. Hemi de boylu poslu adam. Gençken de çok yakışıklıymış diyor deden. Ender Bey'in yardımcısından duymuş. Ama paraylan da olmuyor işte, kaçmış gelmiş buraya." Merakım artık tavan yapmıştı. Adam neyin nesiydi, neyi vardı ki böyle önemli?

"Vallahi meraktan çatlayacağım. Adamın neyi var?" Dedim sabırsızca.

"Ben tam diyemiyom onu Petek neydi yavrum?" Beklentiyle kuzenime döndüm.

"Adamın yüzünde bir çeşit kemik deformasyonu var kuzen. Yani normalde el ve ayak kemiklerinde olan bir şekil bozukluğu hastalığı ama Ender Beyin vücudunda değil yüzünde varmış. Şey diyorlar...Aslan surat sendromumu ne onun gibi bir şeydi. Ben de bir kere gördüm ama dikkatli bakamadım ayıp olmasın diye. Gerçekten adam kim bilir ne sıkıntılar çekti de İstanbul'dan buraya gelip bu evi yaptırdı. Hayat işte, kiminin parası da imkanı da olsa bazı şeylere gücü yetmiyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

2

Petek'in, Ender Bey hakkında söyledikleri kesinlikle tahmin edebileceğim şeyler olmadığı için açıkçası az önceki tavrımdan utanmıştım. Öyle ya, defalarca kendimi uyardığım bir şey varsa o da insanları tanımadan ya da onlara dair kesin bilgiye sahip olmadan yargıya varmamamdı. İnsan nefsi işte, bazen bu hatırlatmayı unutup ilk fırsatta yine yargılamakta acele etmiş ve yanılgım bana utanma olarak geri dönmüştü.

"Ben... Adamı tanımadan saçmaladım ama şimdi buna da üzüldüm. Eminim hayatı oldukça zordur." diyebildim mahcup bir ifadeyle. Petek anlayışla dudaklarını oynattı.

"Kendi hayatımız zor zannederken bir de bakıyoruz ki çok daha üzücü şeyler yaşayan birçok insan var." Kıymet ninem de iç geçirip araya girdi,

"Halinize oturup galhıp şükredin yavrum. Allah daha kötüsünden esirgesin. Öyle hemen yılmak, yorulmak yoh bu hayatta."

İki yanından anneanneme sarıldık Petek'le. Çocukluğumuz onun yanında geçmişti ve ninem bize çoğu zaman annelik, hatta arkadaşlık etmişti. Dedemden çekinirdik ama anneannem bize kıyamaz diye fırsat bulunca yapmadığımız haylazlık kalmazdı. Şimdi onun koluna dolanıp tanıdık kokusunu içime çekince yitip giden çocukluğum bir nebze olsun yakına gelmişti sanki.

Petek çayından son yudumu alınca duvardaki eski saate baktı.

"Çiçek, benim arabayı babama götürmem lazım. Şehre inecekti. Sen de biraz dinlen o arada, öğleden sonra hava bozmazsa yürüyüşe çıkarız olur mu?" Teyzemlerin evi, su kanalının altındaki ana yolun yakınındaydı. O bölge son yıllarda epey gözde hale gelmişti. Birçok insan yazın veya tüm yıl boyunca yaşamak için yolun altındaki ve üstündeki meyve bahçelerine birbirinden güzel evler yaptırıyordu. Aslında teyzemi ve Petek'in minik prensesini görmek istiyordum.

"E ben de gelip teyzemi ve Duru'yu görseydim."

"Acele etme, akşam zaten yemeğe bizdesiniz. Sen yol yorgunluğunu at, otobüs seni sarsmıştır. Akşama enerjini topla çünkü Duru kendisini dinleyecek bir kurban bulduğu için muhtemelen bütün akşam seni esir alacak." Kıkırdadı ve kapının arkasına astığı kabanı giyip şalını boynuna doladı.

"Razıyım bu işkenceye. Onu çok özledim."

"Göreceğiz bakalım Çiçek Hanım. Haydi çıktım ben. Ararım gelmeden. Biraz uyu sen." Petek uykudan bahsedince gerçekten kafamın uğuldadığını fark ettim. Uykusuzluk hiç sevmediğim bir şeydi ve bir iki saat bile olsa uzanmaya ihtiyacım vardı. Petek çıkınca ninem,

"Asmalı odanın sobasını yahtıydım Çiçek. Yatağında hazır yavrum. Sen git biraz uzan."

"En sevdiğim oda, yuppi! Fare yok değil mi nine?" Ev ahıra yakın olduğu için arada bir fare istilası yaşandığı olmuştu tarihte. O günleri hatırlamıştım.

"Yoh kızım. Evi ilaçlattık yazın. Pencereye de tel taktırdım, tertemiz oldu ev. Merak etme."

"Oh şükür, huylanıyorum anneanne biliyorsun. Neyse sofrayı toplayayım da uzanayım."

"Yoh, yoh sen git. Ben iki bardak daha çay içerim, sonra toplarım yavrum." Eliyle bana, git, işareti yapınca sözünü dinleyip mutfaktan çıktım ve yandaki odaya geçtim.

Büyük hol soğuktu ama oda iyice ısınmıştı. Kapıyı kapatıp bir buçuk yıldır görmediğim odaya göz attım. Dedem bavulla-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

rımı kapının arkasına, küçük giysi dolabının yanına koymuştu. Soba da sağ tarafımda, kapıya yakın olan her zamanki yerindeydi. Odanın birbirini kesen iki duvarında iki penceresi vardı. İkisinin önünde de birer yatak. Pencerelerden biri, evin önüne bakanı asma dallarıyla epey kapanmıştı. Diğeri evin sol tarafına, meyve ağaçları ve ninemin çiçek tarhlarına bakıyordu.

Yüzüme huzurlu bir tebessüm yerleşti. Her şey aynıydı. Odanın kokusu, eşyaların yeri ve verdiği mutluluk hissi. Sobaya yaklaşıp içini kontrol ettim. Yanındaki kasada yeterince odun vardı. İki tane odun alıp sobaya attım. Ben uyurken içeri soğumazdı bu sayede.

Sonra pijamalarımın olduğu bavulu açıp, üstümü değiştirdim ve sol taraftaki yatağa oturup pencereden dışarıya bakmak için perdeyi kenara sıyırdım. Birden gördüğüm şeyle afalladım. Ağaçlar henüz yapraksız olduğu için bahçenin sol taraftaki sınırı rahatlıkla görünüyordu. Hatta artık o sınırda küçük bir duvar vardı ve o büyük gösterişli ev de duvarın diğer tarafındaydı. Nasıl akıl edememiştim ki orada olacağını.

Büyük çatısı, doğal taş görünümlü dış cephesi ve pencereleriyle iki katlı oldukça güzel bir evdi. Evin ön tarafında yükselen büyük taş örme bacadan duman çıkıyordu. Filmlerdeki dağ evlerini andırıyordu ve ne yalan söyleyeyim çok beğendiğim evin içini de merak ettim birden. Nasıl da severdim böyle evleri. Hele de böyle bahçe içindeyse.

Adam nasıl biriydi, evi nasıl dekor etmişti? Yoksa gelişigüzel şekilde işini görecek eşyalar mı vardı sadece. Pek misafiri de gelip gitmediğine göre belki sıradan şekilde dekore edilmişti. Kendimi pencereden evi seyredip, ev benim olsa içeriyi nasıl dekore edeceğimi hayal ederken bulunca kıkırdadım. Zenginin malı züğürdün çenesini yorarmış derler ya, bu sefer hayal gücümü yoruyordu ama neyse.

Eh artık bu evi her gün görecektim nasılsa, hayal etmek için çok fırsatım olur, deyip kendimi yatağa bıraktım. Yorganı üzerime çekip pencereden dışarıyı seyrederken uyuya kalmışım. Çalan telefonla uyandım. Arayan Petek'di. Saat öğleni geçmişti biraz. Hava açıkken biraz yürümek isteyip istemediğimi sordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Yarın kar yağacağını öğrenmiş hava durumundan. Bugün yürüyelim, yarın kartopu oynarız, dedim. Telefonu kapatınca kalktım ve odanın hala sıcak olmasına şükrettim. Muhtemelen ninem ben uyurken sobaya odun atmıştı yine.

Üstüme kalın bir eşofman ve kazak giyip mutfağa geçtim. Karnım acıkmıştı biraz. Petek gelene kadar belki ayaküstü ekmek falan kemiririm diye düşündüm. Ninemin taze köy ekmeği ağzımı sulandırırdı her daim. Dedem pencerenin önündeki sedirde oturmuş Kur'an okuyor, ninem guzinenin üstünde kaynayan tiride yumurta kırıyordu. Guzinenin gözünden de kızarmış ekmek kokusu geliyordu. Ben odaya girince kadının yüzünde güller açtı.

"Ben de seni uyandırmaya gelecehdim tam."

"Gerek kalmadı anneannem. Kokuyu alıp damladım. Ohh ziyafet kokusu resmen."

"Hemen kurarım sofrayı." Ninem gülümsedi ve çekmecelerin birinden sofra bezini çıkarıp serdi odanın ortasına. Üstüne de ayaklı sofrayı oturttu. Ben de çatal, bardak falan koymaya başladım.

"Petek de yolda, gelir az sonra." dedim çalışırken.

"Hava soğuk, çok kalmayın dışarda." diye hatırlattı dedem kitabın üstünden mavi gözleriyle bakarken. Gözlüğü burnunun ucuna kaymıştı.

Gençliğinde çok yakışıklı adammış vesselam, iyi ki ona çekmişim de ben de mavi gözlü, sarı saçlı olmuşum. Evet bu durumdan çok memnunum şahsen, kimse Tokat'lı olduğuma inanmıyor hatta. Tabii dedemin ataları Kafkas göçmeni. Anneannem Tokat'ın epey bir yerlisi. O daha kumral ve ela gözlü. Ama dedem görür görmez sevmiş bizimkini. Eskiden de sevmeler ne güzelmiş be, hala çok bağlılar birbirlerine.

"Merak etme dedeciğim, biraz yürüyüş yapıp döneriz. Etrafı da özledim çünkü."

"Petek'le konuşun anlaşın da biz de öğrenek bahalım ne yapacanızı." Dedem böyleydi işte, lafı dolandırmadan diyece-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ğini derdi. Zaten asıl onunla konuşmam lazımdı fakat önce Petek'le bazı kararlar almamız gerekiyordu. Ben vermiştim kararımı ama onun da yardımı lazımdı.

"Seninle konuşmadan olur mu hiç Seyit Paşa. Asıl senin fikrine, yardımına ihtiyacımız olacak. Ama önce Petek'i ikna etmeliyim."

"Yani önce beni ikna etsen olmaz he mi?" Yaramaz bir kız çocuğu gibi kıkırdadım,

"Seni Petek ikna edecek canım dedem. Malum ben bu konuda çok becerikli değilim." Anneannem de gülmeye başlayınca dedem ciddiyeti elden bırakmadan tebessüm edip,

"Eyi bahalım. Elbet öğreniriz kafandakini. Hadi koyun da yemeği yiyek. Sonra odun getirecem gece için."

"Sen yorulma dede, yürüyüşten dönünce ben taşırım odunu. Hatta kesilecekse de keserim biraz. En sevdiğim işlerden malum."

"Unutmuşsundur kesmeyi sen.

"Aşkolsun dede ya, böyle dedin kalbim kırıldı. Gelince keseyim de gör unutup unutmadığımı. Odun modun bana vız gelir yani." Son cümle aslında bir hakikatti. Gerçekten odun kesmekte ve odun gibi davranan insanlardan kurtulmakta epey tecrübeliydim.

"Tamam celallenme hemen. Hanım çay da oturdu mu?"

Biz sofraya yeni oturmuşken Petek geldi. Gidip kapıyı açtım. Birlikte canım tiritten afiyetle yedik ve sonra giyinip evden çıktık. Soğuk hava bedenime saldırınca boyunluğumu çeneme doğru çektim.

"Var ya Çiçek, tam köye dönme havasını buldun, her yer buz gibi maşallah." Petek'in dokundurmasını anlamazdan gelip bahçe kapısını arkamızdan kapatıp yürüdüm ve

"Soğuk iyidir, insan sıkılaşır, selülit melulit kalmaz. Bak Slav hatunlara, çivi gibiler." deyip ukala bir bakış attım. Petek koluma girerken,

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Geç dalganı geç, iki gün sonra görürüm seni. Dedem seni askeri eğitime alırsa şaşırmam." Birden ciddiyeti bırakıp ekledi şapşik bir ifadeyle,

"Yalnız bu Ruslar falan harbiden soğuk yüzünden mi öyle fıstık gibi vücuda sahipler? Emin miyiz bu noktada?"

Petek'e bakıp kahkahayı basarken komşumuzun bahçe kapısına varmıştık ve kapı birden yana kayıp açıldı. Ben daha ağzımı kapatamadan lacivert bir cip göründü kapıda. Yol dar olduğundan ve arabanın çıkabilmesi için beklemek zorunda olduğumuzdan kapının tam karşısında kalmıştık. Gayrı ihtiyari olarak sürücü ile bir anlığına göz göze geldik. Hesaplanmamış, tahmin edilemez bir durumdu ve direksiyonu kullanan adamın çıkıntılı kaşlarının ve elmacık kemiklerinin arasında biraz çukurda kalmış gözleri garip bir manayla süzdü beni. Daha ben ona iyice bakamadan araç sola döndü ve gerisinde kaldık.

"Ender Bey!" Petek'in sesiyle kendime geldim. Araba ve adam gitmişti ama ben az önceki anda, o garip bakışların etkisinde kalmıştım. Siyah beremin altında pembe saçlarım ve gülerken kocaman açılmış ağzımla eminim adama nasıl da komik ve tuhaf görünmüştüm. O bakışların sebebi gayet açıktı işte. Gayet açıktı da ben neden buna takılmıştım ki şimdi?

"Nereye gidiyor bu saatte acaba? Üstelik bizim gideceğimiz tarafa döndü. İlginç. Neyse ben de bu küçük yerde kala kala meraklı komşulara döndüm. İnsan konuşacak bir konu arıyor kendine sanırım."

"Gözleri..."Petek'e bakıp ekledim," Adamın gözlerini gördüm. Tam da deli gibi gülerken bana baktı. Şansa bak."

"Evet bir an sana takıldı bakışları fark ettim. Belki seni pamuk şeker sanmıştır." Bu kez Petek kahkaha atınca koluna vurdum şakacıktan.

"Tamam yürü yürü, kafamı bozma gider maviye boyarım."

"Hiç tavsiye etmem. Dedem pembeyi sevmiş olabilir ama maviye tahammül edeceğini sanmam."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Ona da alışır, artık buradayım. Kovsa da gitmem." konuşurken yol ayrımına gelmiş, kanal boyunca ilerlemek için sola dönmüştük. Kış olduğu için kanalda su yoktu. Baharda akmaya başlardı.

"Evet gelelim şu önemli konuya. Artık çatlatma da anlat. Planın nedir çılgın şeker kız." Dudağımı büküp göz kırptım.

"Bak bu ismi sevdim. Tamam olayımız şu: Ben artık köye döndüm ve o lanet olası sınavlarla, işe girmeye çalışma stresiyle, ha bir de beni kazanacağım para ve statüm için isteyen o geri zekalı Türker'le uğraşmayacağım. Hepsine elveda deyip geldim Petek. Artık kendi işimin patronu olmak istiyorum."

"Sen Türker'den ayrıldın mı? Hani evlenecektiniz siz? Ne oldu?" Petek'in bana göre daha koyu olan mavi gözlerinde hüzün belirdi ve biraz da merak. İçinde yer yer karamel tonları olan kahverengi saçlarıyla ve soğuktan iyice beyazlayan teniyle nasıl da güzeldi. Keşke o da aldatılmadan önce bitirebilseydi evliliğini. En azından ben o ihtimali geride bırakmıştım o denyo Türker'e tekme basarak. Tabii ben fark etmeden bir haltlar da yemiş olabilirdi, hiç şaşırmazdım buna da.

"Petek o evlilik benim işe girmeme odaklı bir plandı. Adam kalbimi değil maaş kartımı istiyormuş. Bu nedenle de Türker Bey'in aşkı geçen süre içinde kadroya giremediğim için bitti. Birkaç gün önce konuştuk; annesi illa çalışan gelin istermiş. Bu devirde iki kişi çalışmadan olmazmış, ev kredisi, araba kredisi, çocuk olursa okul masrafı, tatil gideri derken beyimiz hepsini tek başına yapamazmış. Sanki ben ondan bunları illa istemişim gibi konuşmaz mı bir de. Bütün arkadaşlarının çalışan eşi varmış, ortamda çalışmayan eşim var dese rencide olurmuş falan filan."

"Gerçekten bunları diyecek noktaya gelinmiş demek. "

"Eksiği yok, fazlası var."

"Çok yazık, insanların artık evlilik gibi güzel bir olayı iş ortaklığı ya da ev arkadaşlığı gibi görüyor olması ne acı. Hele erkek annelerine ne demeli, gelin çalışmayınca insandan sayılmıyor muymuş? Sanki mağazadan robot beğeniyorlar. Bir

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

kadın için onur kırıcı bu, kendisi olduğu için değil de, işi ve parası için tercih edilmek! Kafayı yemiş bunlar. Sen ne dedin peki?" Petek benden daha çok sinir olmuştu duyunca. Ona bakıp sırıttım.

"Ne mi dedim? İşe girememe nedenlerimi biliyorsun ben de artık senin nasıl bir eş istediğini biliyorum. Ben, sen daha lüks bir hayat yaşa, anan olacak anakonda da orada burada, gelinim mühendis, deyip benim sırtımdan millete hava atabilsin diye işe girip çalışacak ve sizi çekecek değilim. Sen gerçekten hayat paylaşacak adam olsaydın ben illaki bir şekilde çalışıp destek olurdum sana. Ama görünen köy kılavuz istemez, senden de bana hayat arkadaşı değil, ev arkadaşı bile olmaz, deyip ona konuşma fırsatı vermeden kalktım masadan. Giderken de, merak etme kendi kahvemin parasını bırakıyorum, şimdi sen onun da hesabını yaparsın, malum basit adamsın, dedim ve çıkarıp masaya kahve parasını da bıraktım gözüne soka soka." Petek bir kahkaha patlatırken,

"Oh yağlarım eridi." deyip koluma vurdu keyifle ve ekledi, "İyi de o bir şey diyemedi mi, engel olmadı mı gitmene?"

"Kem küm bir şeyler geveledi ama öyle hızlı ve sert davrandım ki bana engel olmaya fırsatı olmadı. Hem artık boş verelim onu, sırtıma yükmüş, attım kurtuldum. Gelelim asıl olaya, Petek ben proje desteği alıp çiftçilik yapacağım. Araştırdım, birçok destek var bu konuda. Devlet hayvan bile veriyor istersek besleyelim diye."

"Ama Çiçek, çiftçilik meşakkatli iş, çok emek istiyor. Şehir hayatı gibi değil burada kalıp, buraya göre yaşamak. İyice düşündün mü?" Kafamı sallayıp,

"Yeni bir başlangıç yapmak istiyorum Petek. Kendi ayaklarım üstünde durmak ve başarmak. Kolay olmayacak biliyorum ama denemek istiyorum. Burada yaşamak, ufak şeylerle mutlu olmak istiyorum. Sen de istemez misin? Yeniden başlamak, kendin ve kızın için başarmak istemez misin Petek? Hem bizim büyük bir şansımız var, toprak bize yabancı değil, burada büyüdük ve dedem de yanımızda." Konuşurken birçok bahçeyi ve

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

ara ara evleri geride bırakmıştık. Yol epey daha devam ediyordu bu şekilde. Petek kararsız şekilde yüzüme bakıp,

"Aylardır iş arıyorum ama ya uygun değil bulduklarım ya da parası yetersiz. Sınava girmeye niyetleniyordum ama kafamı verip ders çalışmak ne mümkün. Bilmiyorum Çiçek, sence olur mu?" Tam cevap verecektim ki lacivert cip iki bahçe ilerimizde yeniden göründü. Ona bakarken cevap veremedim. Sanki bir güç tüm ilgimi çekip araca çivilemişti.

"Bahçesine bakan adamın evine gitmiş demek?"

"Belki budama işi falan vardır." dedim düz bir sesle. Araba hızla olduğumuz yöne gelirken sürücüyle yeniden göz göze gelme isteğine engel olamadım. Yüzünü tam görme isteği, o da beni düzgün halimle görsün isteği...

Araba sanki ağır çekimde önümden geçti. Adamın yüzüne düşen bir parça perçem, gözlerime değip geçen iki ela, belki de yeşil göz. Kemikleri tuhaf orantılarla belirgin ürkütücü bir yüz. Nefesimi tutup sadece daha fazla görebilmek istedim. O geçip giderken arabanın ardından bakma isteğimi bastırmama yardım edense Petek oldu,

"Sanırım anladım ne olduğunu." dedi heyecanla. Dönüp merakla ona baktım.

"Bahçıvanın karısı gebeydi. Onu doğuma götürüyor olmalı. Kadın arka koltukta kıvranıyordu Çiçek. Yazık ya, inşallah kolayca yapar doğumu." Adamın yüzünü gördükten sonra girdiğim etkiyle midir bilinmez, sadece,

"Umarım." diyebildim hülyalı bir sesle...

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

3

Ender Bey aracıyla yanımızdan geçtikten sonra konuşmamızın ahengi bozulmuş, üstelik hava da iyice soğuduğu için yürüyüşü erken bitirme kararı aldık. Sonuçta genel olarak buraya ne yapmaya geldiğimi söylemiştim. Zaten daha tüm detayları ben de düşünmemiştim.

Türker'den ayrıldığım akşam haberlerde çiftçilere, köye dönüş yapanlara ve kadın girişimcilere yönelik birçok destek projesinden bahsedildiğini izleyince kafamdaki çarklar dönmeye başlamış, gece rüyamda türlü çeşit bitki ve hayvanla uğraştıktan sonra sabah uyanıp çiftçi olmaya karar vermiştim. Diploma iş bulmama yardım etmiyorsa okulda öğrendiklerim belki kendi işimi yapmama yardım ederdi. Kendimi kadroya alıp, maaş ve sigorta da bağlardım hatta.

Gülmeyin, bunu başarabilirim elbette! Sadece nereden başlayacağım konusunda biraz kararsız olabilirim. O da sorun değil, deneye yanıla bulurum ne yapmam gerektiğini, inadım inat işte!

Hem artık dedem ve ninem de eskisi gibi genç ve dinç değiller. Petek dedemin dizleri yüzünden birçok şeyi yapmakta zorlandığını, sırf otururşa çöker korkusuyla ve işlere bakacak kimse yok diye direndiğini söyleyince sorumluluğu onun üstünden alma zamanının da gelmiş olduğunu anladım.

Dayım İstanbul'da yaşıyordu, annem Bursa'dan yazdan yaza gelebiliyordu ve teyzem de kendi işlerini yaptıktan sonra çok vakti kalmıyordu yardım için. Ama artık ben vardım, ha

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

bir de Petek. Önünde sonunda benimle o da bu işe el atacaktı. En azından şimdilik bizi bekleyen daha iyi fırsatlar yoktu. O yeni boşanmış, ben evlilikten dönmüştüm. Masallardaki tüm beyaz atlı prensleri de çakma prensesler kapmış gibi görünüyordu. Hem zaten ben prenses yerine çiftlik hanım ağası olmaya niyetliydim. O vakit kendime ister beyaz at alırım, ister beyaz bir araba. Hoş şimdilik dedemin uzun beyaz Reno'su işimi görür. Tamam beyaz olayını çözdüm bile. Dahi miyim neyim?

"Dedemi sen ikna edeceksin, o iş sende." Çiftliğe giden yola saparken kuzenimi dürtükledim.

"Nedenmiş o? Fikir senin değil mi, dedemi de bunu yapabileceğine inandırmak senin görevin." Petek bilmiş bilmiş dudak büzdü. Haspam!

"Hiç boşa çabalama, dedeme söyledim bile onunla senin konuşacağını. Ben odunları keserken sen de o işi hallet. Yarından tezi yok, bir çiftçi ne yaparsa öğrenip uygulamaya ve proje için hazırlık yapmaya başlıyoruz." Konuşurken komşu evin önünden geçiyorduk. Büyük demir kapının önünde biraz durdum.

"Çok güzel, tam hayallerimdeki gibi." dedim konudan konuya geçerek.

"Öyle dik dik bakma kızım, içerden gören falan olur. Güzel ama bizim için zaten ancak hayallerde olur böylesi."

"Ya kim görecek. Adam demin arabayla gitti görmedin mi? Yardımcısı da görse n'olacak, çıkıp süpürgeyle bizi mi kovalar sanki."

Evin ön cephesinde yeşil kalan süs bitkilerinin, çam ağaçlarının ve muhtemelen bahar gelince çiçek açacak bodur ağaçların süslediği küçük bir bahçe ve kapıya giden parkeli bir yol vardı. Sağ cephesi boydan cam olan birinci kattaki odanın önüne ise bodur kalan bir çam ağacı ve yanlış görmüyorsam bolca gül dikilmişti. Odanın büyük çelik çerçeveli cam duvarının perdeleri açıktı, ya da belki de perdesi yoktu bilemiyorum. İçerisi biraz görünüyordu ve tam da böyle bir eve yakışır şe-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

kilde döşenmiş gibiydi. Koyu renk ve ahşap ağırlıklı mobilyaların bir kısmını görebilmiştim. Ama merakım giderilmemişti. Kafaya taktığım şeyleri tamamen öğrenene ya da görene dek inatla üsteleme huyum depreşiyordu hızla.

"Kovalamaz ama iki kadının, yalnız yaşayan bekar bir adamın evine böyle bakmasını tuhaf bulabilir. Üstelik onun komşusuyuz, yani dedemler komşusu ve biz de doğa-"

"Petek!" deyip sözünü kestim ve kapıdan biraz uzaklaştım.

"Efendim Çiçek?"

"Saçmalama kuzen. Adama bakmıyoruz, evine ve bahçesine bakıyoruz. Ve ikisi farklı şeyler, adamı tanımıyorum bile, üstelik o yokken bakıyoruz ki demek ki adam için, neydi adı, hah Ender Bey için sorun olacağını sanmam." Petek yüzüme bakıp gözlerini çevirdi ve elini alnına vurdu.

"Tamam bayan çenebaz, eve ve bahçeye bakmanız bittiyse gidelim artık. Dondum çünkü!" Zafer kazanmış gibi iç geçirdim,

"Henüz yeni başladı ama şimdilik gidebiliriz canikom." Petek yan yan bana bakarken istifimi bozmadan yürümeye başladım.

"Çiçek sakın aklımdan geçeni aklından geçirme!" Dönüp kuzenime sırıttım pis pis.

"Kızım büyü artık, koskoca kadın oldun. Üniversite bitirdin, 27 yaşına geldin ve hala haylazlık peşindesin."

"İçimdeki çocuk büyümüyorsa suç mu?" dedim sahte bir masumiyetle. Petek gözlerini kıstı ve ellerini beline koyup,

"Kızım kaç kere onun bunun bahçesinden çiçek ve meyve çalarken yakalanıp azar işittin, hatta dayak bile yedin. Şimdi de kafayı bu bahçeye taktım, deme sakın. Dedem duyarsa yaşına başına bakmaz vallahi yadigar bastonuyla döver seni."

"Söyleyene bak hele, sanki o çiçekleri, meyveleri çalarken yanımda değildin. Şimdi büyüdün, masum kız ayaklarına yatıyorsun. Hasan enişte min çileklerini habersiz yerken içine yuvarlandığın ve bunu yapanın sen olduğunu anlayacak diye korktuğun günü unutmadık hem canım. Oysa ben seni teselli

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

etmiştim." Yüzüm ve sesimdeki sahte ajitasyon dillere destandı. Petek burun kıvırdı.

"Ah evet o gün ki tesellini asla unutamam haklısın Çiçek! Merak etme Petek, enişte çilekleri yiyen ve ezenin sen olduğunu asla bilemez. Baksana kızım şu hale, buraya manda yuvarlanmış gibi. Kesin birinin malları girdi diye düşünür korkma, diyerek teselli etmiştin evet!" Petek'in yüzünü görünce gülmemek için zor tuttum kendimi. O günkü hali gözümün önüne gelmişti yeniden. Daha 12-14 yaslarında falandık, bir akrabamızın bahçesindeki çilekleri yemeye karar verip gizlice girmiştik. Petek o vakitler biraz tombulca bir kızdı ve çilekleri görünce dayanamayıp hızla toplarken ayağı kayıp yuvarlanmıştı canım çileklerin üstüne. Ve epeyce de ezmişti bitkileri. Kahkaha attım.

"Yalan mı demişim, gerçekten öyleydi. O zamanlar böyle fit bir fıstık değildin tombulum." Derken kaçımla gözümle Petek'i sinir edecek mimikler yapıyordum. Petek ergenliğe girerken ki o tombul halini hiç sevmez ve hatırlamak istemezdi. Kendisini hiç beğenmediği bir dönemdi ama bence o zamanlar da çok şirin ve güzel bir genç kızdı. Gerçi onun kendini beğenmeme sebebi daha çok uzak kuzenlerimizden birinin kendisine takılmasıydı ama bunlar tabii epey geride kalan şeylerdi.

"Acaba oraya gidelim diye kim ısrar etmişti? Ayrıca vitamin ilacı kullandığım için kilo almıştım, tombul falan değildim." Petek dil çıkardı ve bahçe kapısını açtı geçmek için. Ben de omuz silkip takip ettim onu.

"Vitaminleri teker teker değil de avuç avuç yutmuş olmayasın kuzi." Bir kahkaha attım ve ekledim, "Hem ben hırsızlık yapacağım demedim ki, adam gibi yolunu bulur girerim incelerim belki bir gün. Ne yapayım ilgimi çekti." Konuşurken dedemin bahçe kapısından geçtik. Tam Petek bana laf yetiştirecekti ki dedemin beni dinlemeyip odun kırmaya çıkmış olduğunu gördük.

"Dede! Aşk olsun ben ne dedim sana." Evin sol ön tarafında pekmez, salça gibi şeyleri kaynatmak için yapılmış önü açık, üstü basit bir tavan, yanları tahtalarla kapatılmış bir iş evi

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

vardı. Evle iş evi arasındaki boşlukta odunlar için ayrılmış, üstü yine basitçe kapatılmış bir odunluk vardı ve dedem orada odun kesiyordu.

"Bir gün bir yerine vuracak baltayı diye korkuyorum. Eskisi gibi iyi göremiyor." diye fısıldadı Petek. Kaygıyla baktım ona ve sonra soğuğu unutup koştum dedemin yanına.

"Boş boş oturamam ben." dedi bizimki savunmaya geçip.

"Merak etme Seyit Paşa sana iş bulurum ben. Ama artık odunları ben keseceğim, itiraz istemem."

"Kolların hamlar, yarın sızısından duramazsın bah."

"O kadar olacak, iki güne geçer. Şimdi sen otur bir kenara, Petek senle konuşmak istiyor." Petek'e dönüp sırıttım ve baltayı dedemin elinden aldım.

"Bu soğukta mı?" diye itiraz edecek oldu kuzenim ama sözünü kestim.

"Bu kadar soğuktan bir şey olmaz. Slavları hatırla kuzen. Siz konuşun ben arada katılırım size." Petek kendi kendine söylenir gibi,

"Kararları sen ver, uygulama bana düşsün, çok süper iş."

"Hadi diyin ne diyeceksez. Ne işler çeviriyonuz bilek." Dedem üst üste konulmuş, kesilmeyi bekleyen ağaç gövdelerinin üstüne oturmuştu. Petek lafı çok uzatmadan niyetimizden bahsetti. İkimizin birlikte çiftçilik yapmak istediğini ve yardım gerektiğini anlattı. Ben hem onları dinliyor hem de odun kesiyordum. Dedem bana sorana dek sesimi çıkarmadım. Petek'i bölmek istemedim. Kuzenimi sabırla dinleyen dedem nihayet bana döndü,

"Çiftçilik saçını pembeye boyamaya benzemez Çiçek Hanım. Köy hayatı da şehirdekine benzemez, kafan neye bozuldu bilmiyom emme üç gün sonra ağlayıp, sızlanıp Bursa'ya kaçarsan?" Biliyordum ben böyle diyeceğini. Ama bu beni ürkütür mü, hayır! Baltayı kütüğe saplayıp, durdum. Bayadır yapmayınca azıcık zorlaşmıştı beni odun kesmek ama fena değildim yine de.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Dede ben hangi bölümü okudum?" dedim önceden hazırladığım konuşmama başlarken. Otobüste uyuyamayınca ne yaptım sanıyorsunuz, bu ikna konuşmasına çalıştım tabii.

"Bölümü geç sen. Okumah başka, iş yapmah başka. Gözün kesiyor mu, bağ bahçede kan ter içinde çalışmayı?"

"Kesiyor!" dedim birden kendimden emin bir sesle ve ekledim, "Dede ben büyüdüm, sen de yaşlandın. Geride yardım eden kimsen yok, zorlanmıyor musun doğru söyle? Eskiden her yeri ekerdin, uğraşırdın, hayvan doluydu ahırın. Ya şimdi, bak yukarıdaki bağ harap oldu, bu bahçeye ancak yetişiyorsun. Hayvanlar desen üç ineğin, birkaç tavuğun kaldı. Kötü mü burada kalsam dizinin dibinde, yardım etsem sana? Eksem biçsem gücüm yettiğince, Petek'le birlikte uğraşsak? Hem para kazansak hem bağ bahçe bakım görmüş olsa, boş kalmasa? İstemez misin?"

Dedem bir şey demeden sakalını sıvazladı bir müddet. Sonra iç geçirdi.

"Gözüm eskisi gibi görmüyor, dizim yüzünden bağ belleyemiyorum. Eskiden gücüm kuvvetim her şeye yeterdi, yorulmak bilmezdim. Nenen desen o kadar çocuk doğur, tarlaya git, hayvan bah derken biçare yoruldu vücudu. Artık ona iş yaptırmıyom hastalanır diye. Gelip kim yardım edecek, herkes maaşlı işin derdinde, hayvanla, bahçeyle uğraşmak isteyen yok ki."

"Ben varım, Petek de var. Bize yol göster, öğret bildiklerini yapalım. İkimiz bir olup devam ettirelim üretmeyi. Önce az az olur belki ama öğrendikçe daha iyi oluruz dedem."

"Çiçek haklı dede. Benim durumum ortada, madem çalışmam lazım, niye kendi işimizde olmasın? Deneyelim dede lütfen." Petek de gaza gelmişti. Dedem ikimize baktı, baktı sonra biraz yumuşadı yüzü.

"Ne yapacağınıza karar verdiniz mi? Ne ekip biçeceksiniz? Plan yaptınız mı?" Petek bana baktı. E haklı, ziraat mühendisi olan benim. O tarih öğretmenliği okudu sonuçta. Fikirde benden çıkmıştı hem.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Biraz düşündüm dedeciğim. Yukardaki bağı yeniden elden geçirelim diyorum. Güzel ürün verecek üzümlerden dikeriz. Hem yaprağını hem üzümünü satarız. Ama bağ kısa vadede bizi hemen kara geçirmez, o yüzden bir de senin bu bahçenin arka tarafına çilek, kenarlarına da aşılı böğürtlen dikelim diyorum. Toprak ve iklim uygun. Güzelce bakarsak güzel ürün alırız. Ne dersin?"

"Maşallah kafaya koymuşsun bile ne yapacağını. Paran var mı bu kadar fidan almaya?"

"Çiftçi kredisi ve hatta geri ödemesi olmayan destek fonları var. Onlara başvuracağım, kadın girişimciye destek veriyor devlet."

"Acele etmen lazım yalnız. Şubat çıkmadan bahçeler hazır edilip, fidanlar dikilmeli ki bahar yağmurunu alsın, çabuk toparlansın diktiklerin."

"Biliyorum dede. Sen tamam, dersen yarın gider görüşürüz bu destek fonları için. Zaman kaybetmeyiz." Dedem kafasını salladı,

"Eyi madem, Çiçek Hanım, Petek Hanım. Çalışın, çalışın da toprağımız canlansın. Benden tam destek, bakalım sebat edip ödülünü almayı bilecek misiniz?"

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

4

Dedemle yaptığımız anlaşma içimi epey rahatlatmıştı. Açıkçası aniden evden ayrılıp köye böyle bir şey için dönmek istemem ailemi biraz tedirgin etmişti. Babam benim kendi işimi yapıp sigortalı bir çalışan olmamı istiyordu. Kendisi memur olduğu için serbest çalışma fikri onu ürkütüyordu haliyle. Her ay düzenli geliri olan standart bir hayat sürüyor ve benim de böyle yaşamamı istiyordu. Aslında bir açıdan haklıydı ama denemiş lakin bir türlü kadrolu bir işe girecek puanı alamamış, son sınavda da kaza geçiren birine yardım ederken sınava geç kalma talihsizliği yaşamıştım. Aldığım puanlar kötü müydü? Hayır, neredeyse direkten döner gibi bir-iki puanla kaybetmiştim atamayı. Nasipten öte yol yok derler.

Annemse daha olgun karşılamıştı bu fikri. Bahçeyi ve bitkileri çok sevdiğimi biliyordu, belki beni anlayabiliyordu da. En azından deneyebileceğimi düşünüyordu. Türker meselesi yüzünden üzüldüğümün de farkındaydı ve sanırım ortamdan uzaklaşıp kafa dinlerim, biraz uğraşıp sıkılınca geri dönerim diye de düşünmüş olabilir beni desteklerken.

Sonuçta apar topar otobüse atlayıp gelmiştim Tokat'a ve aslında biliyordum ki ilk başta herkes bu işi yapabileceğime inanmayarak, denesin de görsün zorluğunu vazgeçer, diye yaklaşacaktı bana. Dışarıdan bakınca saçları pembe, aklı bir karış havada şımarık bir şehir kızı gibi görünüyor olabilirdim ama ben bu topraklarda büyümüş, suyundan içip toprağını çiğnemiştim ve bazen gerçekten sinir bozucu derecede inatçı olabiliyordum. Yani bana inanmayan her bir insan için daha da

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

inatla sarılacaktım bu işe. Ölüm kalım meselesi gibi, hayatın anlamı gibi, her şeyim buna bağlı gibi sarılacaktım...

Akşam, yemek için teyzemlere geçtik. Teyzemlerin evi normalde tek katlıydı ama Petek bir yıl önce eşinden ayrılıp dönünce enişte çatıyı kaldırıp üst kata Petek ve Duru için iki oda ve bir banyo yaptırmış. En azından kendi yaşam alanları olması güzeldi.

Teyzem ise tam bir çiçek hastasıydı ve şeftali bahçesinin içine yaptırdığı evin çevresi çeşit çeşit çiçekle doluydu. Bu çiçek takıntısı bizde sanırım genetik. Anneannem de teyzemden aşağı kalır değil bu konuda. Tabii annemi de listeye eklemezsek hatırı kalır. Bahar teyzem nereye giderse hem kendine hem de nineme bulduğu değişik çiçeklerden getirir muhakkak. Annem de her gelişinde ya yeni bir çiçek getirir ya da buradan yeni birkaç tanesini evimize götürür ve bu döngü hep böyle devam eder bizim ailenin kadınları arasında.

Hatta bu çiçek böcek sevgisi görüldüğü üzere ben ve Petek'in isimlerine de yansımış. Ben doğunca anneme baskı yapıp adımı çiçek koymasını isteyen de teyzemmiş. Eh annemler de ismi beğenince kırmayıp koymuşlar. Ve sonuç olarak çiçek gibi bir hatun olup çıkmışım işte.

Eve girmeden bahçeye şöyle bir bakındım. Hava kararmak üzere olduğu için pek bir şey göremedim ama olsun nasılsa artık buradaydım ve ne zaman istersem gelip gezerdim bahçede. Hava soğuk olduğu için oyalanmadan kendimizi içeri attık. İçeri girince de tatlı bir sıcaklık karşıladı bizi. Enişte üst kata odaları yaptırırken bir de kalorifer döşetmiş eve. Bu sayede ayrı ayrı soba yakma ve evi ısıtma derdi kalmamış. Aslında dedemler için de gayet iyi bir seçenek bu odunlu, kömürlü kalorifer sistemi ama dedem eski toprak, sobadan vazgeçmem, deyip duruyor.

Paltoları holdeki vestiyere asıp içeriye, mutfakla bitişik olan oturma odasına girdiğimizde bizi gayet davetkar yemek kokuları karşıladı bu kez. Teyzem bana sarılırken Faruk enişte dedemle ilgilendi. Duru, Petek'in eline yapışmış bana bakıyordu dikkatli dikkatli. Ona yaramaz bir göz kırpış gönderin-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

ce utangaç bir gülücük yayıldı yüzüne. Annesinden aldığı güzel mavi gözleri nasıl da masum bakıyordu. Kendisiyle sonra bizzat ilgilenecektim.

Ortada masa kurulmuş, servis için hazırlanmıştı. Bedenim gibi ruhumda ısınıp mutlu oluyordu bu aile ortamında. Tabii saçlarım hakkında başlayan yorumlar da aile saadetinin sosuydu.

"Çiçek ne yaptın saçlarına sen? Dedenden izin aldın mı?" Enişte kıkırdadı bana elini uzatıp, hoş geldin, derken.

"Enişte yapma şimdi dedem söylenecek yine. Hem böyle renkler moda işte. Yakında Petek de mor, lacivert falan yaparsa şaşırma." kıkırdama sırası bendeydi. Petek, ben mi, dercesine baktı bize.

"Aman sakın, ben daha hazır değilim o renklere." dedi enişte hemen şakayla karışık uyarı tonunda.

"Yok baba ne moru, laciverti? Böyle iyiyim ben, Çiçek seni yokluyor."

"Ben beğendim vallahi. Saçında pembe güller açmış yeğenimin. Çok da yakışmış güzelime." Her zamanki pozitif Bahar teyzem işte. Seviyorum bu kadını ben. Bana hiç laf söyletmez.

"Hihihii," diye güldüm Petek'e gıcıklık ederek ve ekledim, "sağ ol canım teyzem. Bir tanesin sen." Petek koluma vurup,

"Pis yalaka seni." deyip sırıttı.

Yemek çok samimi bir sohbet havasında geçiyordu. Teyzem sevdiğim yemeklerden yapmıştı; Bakla dolması, tavuklu bulgur pilavı, karnıyarık ve sütlaç! Duru yavaş yavaş bana alıştı. Tabii bunda ona getirdiğim boya kalemlerinin ve boyama kitaplarının da etkisi vardı. Hediyeyi görünce çok sevindi. Dört buçuk yaşındaydı ve yaşıtları gibi o da boyama yapmaya bayılıyordu.

Yemekten sonra sofra toplandı, dumanı tüten çaylar ve çerezler geldi. Klasik bisküvi tabağı da ortaya konunca tam oldu. Yemek sırasında fırsat olmadığı için Petek'le verdiğimiz kararı açıklayamamıştık. Çaylar içilirken güzelce anlattık planımızı, daha doğrusu benim Petek'i de zorla dahil ettiğim planı. Enişte dikkatle dinledikten sonra,

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Üstesinden geleceğinize inanıyorsanız neden olmasın, ben de emekli olduğumdan beri bahçeyle uğraşıyorum ve insan yorulsa da değiyor. Ama sevmek lazım toprağı, sabırlı olmak lazım."

"Baba bir yerden başlayıp, tutunmak lazım hayata biliyorsun. Hem bu işi başarırsak çalışmak için uzağa gitmeme de gerek kalmaz. Duru da sizin yanınızda büyür." Petek kızının saçını okşuyordu konuşurken. Onun belki de benden daha çok güvenceye ihtiyacı vardı. Çünkü bir çocuğu vardı. Kendimden daha çok onun için çalışacaktım.

"Tarım Kredi Kooperatifine gidip başvurmak gerek. Yapmak istediğiniz projeden bahsedip ödenek için başvurunca büyük ihtimalle destek alırsınız. Biraz araştırmıştım ben de."

"Vallahi eğer kredi alabilirsek hemen işe koyuluruz. Yarın gidelim hatta." Heyecanlanmıştım.

"Ben sizi götürürüm, birlikte öğreniriz ne yapmanız gerektiğini."

Akşam sohbet epey sürdü. Bir ara Duru ile boyama bile yaptık. Kucağıma oturup saçlarımla oynadı. Sonra tarağını ve tokalarını getirip taradı, çeşitli şekillere soktu ve sonunda,

"Anne, ben de pembe saç istiyorum." deyip herkesi güldürdü. Annesi biraz büyüyünce olabilir, deyip ikna etti miniği ve ben onun saçıyla oynarken uyuya kaldı...

Gece ilerlerken dedemin arabasıyla döndük eve. Beyaz Reno gizemli komşunun kapısından geçerken dayanamayıp baktım eve doğru. Sadece büyük camlı odanın ışıklarının yandığını görebildim ve görüş alanımdan çıktı ev. Dedemler namaz kılıp uyumak için odalarına çekilirken ben de odama geçtim.

Akşam evde olmadığımız için içerisi soğuktu ve Bursa'daki kaloriferli odamdan sonra sobalı soğuk odaya alışmak biraz zaman alacak gibiydi. Fakat bu ayrıntının gözümü korkutmasına izin verecek değildim. Hızlı hızlı soyunup polar pijamamı giydim. İstesem sobayı yakardım ama erindim ve nasılsa yorganın altında ısınırım deyip atladım yatağa.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Yatmak için uzandım ama sonra şeytan dürttü ve yatağın içinde oturup perdeyi biraz sıyırdım. Yan bahçedeki ev bir şekilde beni cezbediyor ve onu kontrol etme isteğimi kamçılıyordu. Bizim bahçe karanlıktı ama yan bahçede, evin çevresinde ışıklandırma vardı. Rüzgar esiyor ve ağaç dalları sallanıyordu.

Yorganın üstündeki battaniyeyi çekip sırtıma doladım ve bahçe lambalarının ışığında eve bakarken düşüncelere daldım. Görüntü bana huzur veriyordu, evet bunu hissediyordum. Belki de beni cezbeden şey bu histi. Orada kimse yoktu ve manzara hoşuma gidiyordu.

Annemi aramak istedim lakin saat geç olmuştu. Bunu ertesi güne bırakacaktım. Telefonu evirip çevirirken uykum olmadığını anladım. Gündüz uyuduğum için henüz gelmemişti belli ki. Sonra biraz kitap okursam uykumu getirir diye düşünüp büyük bavula koyduğum kitaplardan birini seçmek için kalkıp ışığı açtım. İlk fırsatta küçük bir kitaplık almalı ya da düzgün birkaç tahta bulup kendim yapmalıydım. Yanımda sadece birkaç kitap getirmiş olsam da burada yaşayacağıma göre evdekileri göndermesini isteyebilirdim annemden. Onlar olmasa bile zaten okumak için illaki alacaktım elimdekileri bitirince.

Ne okusam diye bakınırken Çalıkuşu ile Azat Kuşları arasında kararsız kaldım. İkisini de çok gençken okuyup epey sevmiştim ve köye taşınırken ister istemez tekrar okurum diyerek yanımda getirmiştim. Çalıkuşu'na karar verip yatağa geçtim yeniden. Perdesi açık pencerenin önünde başladım okumaya. Kitaba dalıp bir süre okumuştum ki iradem dışında, hiç hesaplamadan yüzümü kitaptan kaldırıp pencereden dışarıya, yan bahçeye baktım. Sanki bir şey öyle yapmamı istemişti. Nitekim gözlerim karşı evi bulunca üst katta köşedeki odanın ışığının yandığını gördüm. Dahası, perdesi kenara çekilmiş, önünde duran adam bu tarafa bakıyordu. Onu gördüm ve o da muhtemelen benim onu gördüğümü gördü. Yüzünü net göremesem de o olduğunu anladım.

Gizemli komşumuz Ender Bey orada durmuş, bana bakıyordu. Ürperdim, utandım ve dahası şaşırdım ama gözlerimi bir türlü ondan ayırıp perdeyi çekemedim. Bunun yerine onun

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

bir hayal gibi perdeyi kapatıp gerisinde kayboluşunu izledim. Odasının ışığı kapandı ve kendi penceremde, kendimle baş başa kaldım...

Ertesi sabah erkenden uyandım. Kalkar kalkmaz perdeyi açıp dışarıya baktım. Hava henüz tam aydınlanmamıştı. Yandaki ev sabahın mahmurluğunda sessiz ve huzurlu bir gölge gibiydi. Büyük bacadan duman tütüyordu. Adam erken kalkıyordu o zaman. Adam, diye düşününce gece olan şey geldi aklıma. Rüya olup olmadığını hatırlamaya çalıştım. Değildi, olmayacak kadar gerçekti. Ama ne anlama gelebilirdi işte onu bilmiyordum. Sabahın verdiği enerjik düşünce moduyla adamın perdeyi çekerken muhtemelen kitap okuduğumu görmüş olabileceği geldi aklıma. Pembe dağınık saçlarımın dikkatini çekmesi gayet normaldi çünkü. Eh kim olsa bakardı yani, deyip olayı geçiştirdim.

Elimi yüzümü soğuk suyla yıkayıp mutfağa geçtim. Bizimkiler çoktan kalkmıştı. Birlikte kahvaltı yaptık ve sonra giyinip Petek'lere gitmek için çıkmak üzereydim ki, dedem Ender Bey'in sütünü bırakıp arabayla götüreyim seni, dedi. Arabayla gitmek istemiyordum,

"Dede istersen ben geçerken bırakayım sütü. Biraz yürümek istiyorum çünkü." dedim ona yardımcı olmak için. Tabii bir de evi yakından görme fikri hiç fena değildi. Dedem bir an düşünüp,

"Hmm, seni de tanımıyor ki Nevin Hanım. Hep ben götürüyorum. Biraz titiz insanlar bunlar."

"İyi ya işte, tanımış olur. Artık sana yardım edeceğim, süt dağıtmak da buna dahil. Ver sen o şişeyi ben hallederim merak etme." Dedem ikna olmamıştı ama hevesimi kırmamak için olsa gerek, süt şişesinin olduğu bez torbayı uzattı bana.

"Çabuk ol o zaman, bekletme."

Torbayı alıp yola koyuldum. Saçlarımı örüp yandan omzuma almış, kafama açık mavi bir bere takmıştım. Hava biraz daha aydınlanmıştı. Bugün enişteme çiftçi destek kredileri için görüşmeye gidecektik. Heyecanlıydım. Aklıma annemi aramak geldi yeniden. Belki onunla konuşursam uğurlu gelir

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

deyip aradım. İki kere çalınca açtı annem. İki bahçeyi ayıran duvarın ucunda durdum ve biraz konuştuk. Hoş beş derken sonra yine ararım, deyip annemin kapatma seremonisini de dinledikten sonra görüşmeyi bitirdim. Görüşmenin üçte biri kapatma seremonisi demektir annemle konuşuyorsanız.

Telefonu cebime koyup yola devam ettim. Yan komşunun bahçe kapısına gelince hiç düşünmeden üstteki kilit kolunu kaldırıp, kapıyı geçebileceğim kadar yana kaydırdım. Patika yoldan ilerlerken elimde olmadan durup duvarı camdan olan odaya baktım. Yanlış görmemiştim, mobilyalar koyu renk deriden ve kaliteli ahşaptandı. Köşe lambaları ve halılar da çok güzeldi. İçerisi epey geniş olmalıydı. Birden arkası bana dönük deri berjerden bir kafanın ucunu fark ettim, sonra kitap tutan eli gördüm şöyle böyle ve içeriyi seyrederken yakalanma korkusuyla kendime gelip hızla evin diğer köşesindeki kapıya yöneldim. Taş kaplama binanın dış kapısı oldukça güzel, koyu renk ahşaptandı. Zile bir kez basıp bekledim. Bir kadın sesi, kim o, deyince,

"Komşunuz, süt getirmiştim." dedim. Kapı açılınca normal kiloda, ellili yaşlarında olması muhtemel bir kadın çıktı karşıma. Küllü sarı saçlarını sıkıca topuz yapmış, yaşına göre hala güzel görünen bir kadındı. O da beni alıcı gözle süzdü çekinmeden. Sonra,

"Seyit Bey'i bekliyordum, o sütü hep vaktinde, saat sekizi geçirmeden getirirdi." Kolundaki klasik saate dokundu vurgulamak istercesine, "Bir sorun yoktur umarım?" Sesinde merakla birlikte iğneleyen bir ton vardı. Eşek kafam, görüşmeye dalıp gecikmiştim demek.

"Özür dilerim, benim hatam. Dedem iyi ama artık onunla yaşayacağım ve kendisine yardım ediyorum. Adım Çiçek, bir daha gecikme olmaz." Kadın bir kez daha süzdü beni,

"Sevinirim Çiçek. Ender Bey saat sekiz buçukta kahvaltı masasında sıcak sütü hazır ister. Sütü sen getireceğin zaman bunu unutma." Mahcup şekilde,

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Evet, tabii." deyip uzattım sütü. İyi günler, deyip dönecektim ki kadın,

"Bekle lütfen, diğer şişeyi vereceğim. Bizim süt şişemizle getiriyorsunuz sütü." Cevap beklemeden kapıda kayboldu. İçeri kaçamak bir bakış attım. Geniş sayılacak bir giriş üst kata çıkan merdivenlere kadar ilerliyordu. İki tarafa açılan kapılar ve merdivenin yanından geçen bir koridor daha vardı. Kadın o koridordan çıkıp elinde şişeyle geldi ve bez torbanın içine koydu şişeyi. Sonra,

"İyi günler." deyip kapıyı kapatırken nazik olmak için ben de,

"İyi günler." diye geveledim ve bozulmuş şekilde arkamı dönüp yürümeye başladım. İçimden bir ses dönüp cam duvarlı odaya bakmam için beni zorluyordu lakin yapmadım. Sanki dönsem o tuhaf bakışlı adamla karşılaşacaktım. Evi merak ediyordum ama adam bana tuhaf hissettiriyordu. Sırtımda sanki bir çift göz taşıyordum ve bu durumdan kurtulmak için nerdeyse koşarak çıkacaktım bahçeden. Oysa bahçe o kadar güzeldi ki, baharda kim bilir nasıl olacaktı?

Bahçe kapısından çıkıp kapatmak için mecburen dönünce dayanamayıp baktım odaya. Kimse yoktu. Berjere dikkat ettim belki oturuyordur diye. Çünkü oturuyorsa beni zaten görmemiştir deyip içimi rahatlatmak istedim. Fakat kitap berjerin yanındaki sehpanın üzerindeydi ama ne bir el ne de bir kafa görünmüyordu. Belki ben göremiyordum, belki de artık orada değildi...

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

5

Boş süt şişesini eve bırakıp hızla yola düştüm. Çok mahcup olduğum için komşu evin önünden geçerken bu sefer hiç bakmadım. Teyzemlerin evine ana yoldan 10, bahçelerin arasındaki patika yoldan 5 dakikada varılıyordu. Başka zaman olsa yürüyüş olsun diye yolu uzatabilirdim ama şimdi vakit kaybetmek istemiyordum. Köprüden geçip karşıma çıkan patikaya daldım.

Patikayı takip eden küçük bir sulama kanalı vardı. Teyzemlerin eve inen ikinci patikaya geçmek için, suyu kesik kanaldan atladım. Bunu yaparken de çocukluk anılarım canlandı. Atladığım yerin biraz ilerisinde şimdi teyzeme verilmiş olan bahçe vardı ve küçükken anneannem veya annemlerle oraya gelip elma, fasulye, domates, ceviz falan toplar; odun ateşine oturtulmuş yağ tenekesinin üstünde pişen taze fasulyeden ve lahana yaprağına doğranmış salatadan yerdik.

Onlardan aldığım lezzeti benim diyen lokantadaki yemek veremezdi. Çünkü her şey taze ve doğal lezzetiyle girerdi midemize. Sonra sıkılınca bu su kanalına gelip ayaklarımızı sokar, birbirimizi ıslatır, bazen de akan suda yaprak yüzdürürdük. Çok güzel zamanlardı, yaşadığım için çok şanslı olduğum zamanlar.

Teyzemlere varınca Petek ve eniştem hazır olduğu için hemen yola koyulduk. Bizim köy, yani Kömeç zaten Tokat'a 10 dakika mesafede. Yol meyve bahçelerinin arasından sizi şehre ulaştırıyor ve ilk durağımıza gitmek için şehre girmemize de gerek yoktu. Tarım kooperatifine 6-7 dakika sonra vardık.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Enişte sağ olsun içeride tanıdıkları varmış, nerden nasıl bilgi alıp başvururuz öğrendi. Gidip ilgili memura projemizi ve bu projeyi hangi arazilerde uygulamak istediğimizi anlattık. Adam tabii benim saçları ve makyajı görünce, söylemeyi unuttum bu arada ben biraz severim de makyaj yapmayı, her neyse işte adam tipime takıldı sanırım biraz. Yani her gün pembe saçlı kadınlar gidip, 'Ben çiftçi olacağım, köyde yaşayacağım, kredi veya hibe alabilir miyim?', diye sormuyordur doğal olarak. Önce ciddiye alamadı pek beni ama baktı ki ziraat fakültesi mezunuyum ve ne yapmak istediğim konusunda net bir fikrim var, o da başvurumuzu değerlendirmeye aldı. Tabii önce incelenmesi gerekiyormuş durumumuz uygun mu diye. İnceleme yapılıp uygun bulunursak aranacaktık.

Görüşmenin ardından enişte bizi şehre indirdi. Kendisinin bazı işleri varmış, biz de fırsattan istifade biraz dolaşıp, bir yerlerde otururuz diye düşündük. Eski Niksar yolu kavşağında indik Petek'le. Hava soğuktu, Topçam dağının zirvesi karlı ve biraz da pusluydu. Aslında Petek avm ye gidip dolaşmayı önermişti ama ben şehirde biraz dolaşıp hasret gidermek istemiştim. Bursa'ya taşınmadan önce ve tatillerde geçirdiğim zaman zarfında belleğimde büyük yer edinmişti bu şehir. Tarihi hanları, hamamları, camileri ve Arnavut kaldırımlı dik sokaklardaki eski evleriyle kendine münhasır bir Anadolu şehriydi Tokat.

Mecburiyet caddesi denilen tek ana caddesi üzerinde gidip gelmekten insanların çoğunluğu birbirini en azından sima olarak tanırdı. Değişik ne var diye baka baka yürüdük şehrin üst kısmına doğru. İnsanlar tam tahmin ettiğim gibi saçlarıma ve yüzüme tuhaf tuhaf bakıyorlardı. Umurumda mıydı? Tabii ki hayır, önceden olsa çekinirdim belki ama artık umursamıyordum böyle şeyleri. Bence tuhaf olan şeyler başkaydı; kadınlara sarkan terbiyesiz adamlar, müşteriye bozuk mal satanlar, maaş alıp iş yapmadan yan yatanlar, arkadaşının karısını, kocasını ayartanlar, yalanla dolanla insanları sömürenler falan diye epey uzun bir liste sayabilirdim yüzüne tuhaf bakılması gereken tipler kimlerdir diye. Neyse işte sonuçta saçım pembe

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

olabilirdi, alışılmış olmayabilirdi ama kimseye zararı yoktu en azından.

"Herkes sana bakıyor Çiçek, sanırım ben cesaret edemezdim, hoş senin kadar iyi de durmazdı bende." Petek koluma girmiş yürürken kıkırdadı. Ukala bir ifadeyle gülümsedim,

"Baksınlar da biraz vizyonları genişlesin. İki dağın arasından ibaret değil dünya, daha neler var. Ayrıca sana da çok yakışırdı bence."

"Yok yok ben doğal tonları seviyorum, böyle iyiyim canım. Sence de biraz soğuk değil mi, ufaktan burnunuzu bir yere sokup çay falan içsek? Şehir turunu daha sıcak bir güne bıraksak ne dersin?"

"Bir şartla, bana cevizli çörek alırsan. Çok özledim çünkü ve çayla harika olurlar." Tokat'ta poğaça boyutunda cevizli ve üzümlü çörekler yapılıyordu ve ben onlara bayılıyordum. Bursa'ya dönerken bu çöreklerden almadan gitmezdim. Petek güldü,

"O zaman dört yola inelim, oradaki fırında muhakkak vardır. Karşıdaki kafede de çay içeriz. Olur mu?"

"Harika olur, hemen gidelim."

Çörekleri alıp kafeye geçtik ve çayla birlikte yerken sohbete devam ettik. İkimizde heyecanlıydık, bahçenin birine Petek, diğerine benim adıma başvurmuştuk girişimci olarak. En azından geç ödemeli kredi bile alsak hemen işe koyulur, ödeme vadesine kadar gelir elde eder duruma gelirdik. Biz konuşurken kafeye üç erkekten oluşan bir grup girdi. İyi giyimli, yakışıklı tiplerdi ve yakınımızdaki masalardan birine oturdular. Petek hiç bakmadı bile ama ben ister istemez görmüştüm geldiklerini.

Sonra sohbete dönüp kuzenime yoğunlaştım. Zaten Türker olayından sonra gönül ilişkisi falan filan bende şimdilik gereksiz uğraşlar kategorisine girmişti. Önce ayaklarımın üstünde durmalıydım ki hayatıma giren her kimse çekip gittiğinde yere düşmemek için dengede kalabilirdim tek başıma. Petek zaten öyle flört falan edebilen biri değildi pek. Etrafa bakmaz, çapkınlık falan hayatta yapamazdı. Böyle güzel birinin hayatına girmek isteyen adamın cesur bir kaptan gibi, kuzenimin fırtına

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

kıran kıyılarına kadar sabırla ilerlemesi gerekiyordu. Tabii yan tarafta oturup bir umutla bizi süzen tipler bunu bilmiyordu. Bıyık altından gülüp,

"Petek yan masadakileri gördün mü?" dedim cevabı bildiğim halde. Kuzenim bakmakla bakmamak arasında bir ifadeyle,

"Yo, kim ki? Tanıdık birileri mi?" dedi saf saf. Şeytan dürttü,

"Sanırım tanıdık da ben isimlerini çıkartamadım, sen tanırsın ama muhtemelen baksana." dedim çakallık edip. Petek gayet iyi niyetle acaba kim olabilir diye dönüp iki yan masada oturan adamlara baktı. Önce durumu idrak edemedi ama sonra adamların da bizim masaya ve doğal olarak ona baktığını anlayınca hızla yüzünü bana çevirdi. O an bakışlarını görmeniz lazımdı.

"Çiçek! Kızım sen manyak mısın beni elin adamlarına baktırıyorsun! Kim bunlar ve niye bize bakıyorlar?"

"Bilsem sana sormam herhalde kuzen. Geldiklerinden beri gözleri bizde. Yalnız acaba kendi aralarında nasıl anlaştılar onu merak ettim."

"Hangi konuda?" Petek hala bakışmanın etkisindeydi.

"Hangi konu olacak; biz iki, onlar üç kişi. Yani hangi ikisi diğerini egale edip bize talip oldu acaba? Yoksa şans hangisine gülerse taktiğimi deniyorlar?"

"Pes doğrusu, elin adamları bizi süzüyor, sen neyi hesaplıyorsun?"

"Ben bizi rahatsız ederlerse ilk hangisine dalacağımı hesaplıyorum Petek! Vallahi Türker'e adam akıllı bir iki tokat atmadım diye pişmanım zaten, acısını çıkaracak birini arıyorum."

"Kimseden acısını falan çıkarmaya gerek yok kuzicim, biz çayları bitirip kalkarız, gerekirse gider başka yerde otururuz."

"Biz niye gidelim? Önce biz geldik, hem nereye gitsek illa birileri olacak bunlar gibi. Belki şu sana bakan esmer olanı iyi niyetlidir, tanışıp anasının elini öptürecek helal süt içmiş birini arıyordur ha olamaz mı?" Petek, hadi oradan bakışını atıp,

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Ben onların iyi niyetlerinin analarına götürecek değil, yatağa götürecek kız aradığına neden eminim acaba? Sütten ağzım yanmış zaten bu cacıklarla uğraşamam."

Kıkırdadım ve cevizli çöreği kasten ağzıma tıkarken dönüp yan masaya baktım. Ağzımı göstere göstere çaydan da alıp göbeğimi ovuşturdum, çok yemiş gibi. Allah'tan tenha saatteydik de içerisi kalabalık değildi. Adamlar benim çöreği ağzıma tıkışımı görünce afalladılar. Benim gibi pembiş bir prensesten böyle hareket beklemiyorlardı tabii. Sonra birbirlerine bakıp sohbet ediyorlar gibi ilgiyi üstümüzden çektiler.

"Çiçek çok fenasın kızım sen." Petek nerdeyse kahkaha atacakken tuttu kendini. Yaptığımı görmüş ve sebebini anlamıştı.

"Sana kalsak ne adamları fark edersin ne de bakmasınlar diye önlem alırsın. Hiç değişmedin, hala flört özürlüsün kuzi." Petek umursamaz gibi omuz silkti.

"Böyleyim ben de alışamadın mı kaç senedir? Zaten kafasına koyan adam cesaretini toplayıp tanışmanın yolunu bulur, flört mlört uğraşamam inan."

"Karşına doğru kişi çıkınca görürüm seni bayan ukala."

"İyi ya işte karşıma çıkarsa sorun yok bayan pamuk şekeri."

Biz oradan buradan konuşurken enişte aradı ve sonra gelip bizi aldı. Öğleden sonra olmuştu, köye döndük. Beni de eve kadar bıraktılar hava soğuk diye. Petek ve enişteme veda edip koşarak eve girdim. Mutfakta yanan sobanın başına ulaşınca hazine bulmuş gibi sevindim yemin ederim. Yavaş yavaş üstümü çıkarıp nineme yaptıklarımı anlatmaya koyuldum. Dedem kanepeye uzanmış biraz şekerleme yapıyordu. Birden ben de sobanın sıcağında, kaynayan suyun sesiyle uyumak istedim. Kaloriferli evde olmayan şeylerdi bunlar.

Tam kabanımı odama götürmek için hareketlenince dedemin telefonu çaldı. Dedem usulca gözlerini açıp ekrana bakmadan açtı uzattığım telefonu. Ama ben görmüştüm arayanın adını, Ender Bey yazıyordu.

"Buyur Ender Bey."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Demeyin yav! Çok fena." Dedem konuşurken ninemle bakıştık, sonra dedem düşünür gibi bana baktı kulağında hala telefonla. Sonra,

"Biraz bekle sorayım, inşallah buluruz." deyip bana hitaben, "Çiçek kızım senin kan grubun neydi de bakayım?" Konunun ne olduğunu tahmin etmeye çalışırken otomatikman cevap verdim.

"B rh pozitif dedeciğim." Dedem cevabı duyunca yüzü aydınlandı resmen.

"Ender Bey oğlum, benim torunun kanı sizin dediğinizi tutuyor. Ne yapmamız lazım?" Demek birine kan gerekiyordu, yoksa Ender Bey'e mi? Ben merakla dedemin açıklama yapmasını beklerken dedem bu kez,

"Çiçek kan verirsin de mi kızım? Acil lazımmış." kafamı olur diye salladım ama meraktan çatlamak üzereydim.

"Kime kan lazım dede?" dedem eliyle, bekle, işareti yapınca sustum.

"Tamam, hemen hazır oluruz. Birazdan çıkarız evladım."

"Estağfurullah, olur mu öyle şey? İnsan insana yardım etmezse niye var? Hadi geliyoh şimdi."

Dedem telefonu kapatıp merakla ona bakan bize döndü.

"Hayrola efendi, kötü bir şey yok inşallah?" ninem biraz telaşlanmıştı kan verme meselesini duyunca. Dedem elini, sakin ol, der gibi salladı,

"Ender Bey'in bahçesine bakan İsmail var ya, hanımı doğuracakmış ama tövbe bismillah kadının sorunu olmuş. Eğer kan bulunmazsa çoh zor olacahmış doğum. Doktor, kan lazım acil bulun demiş. İsmail de bir kişi bulmuş ama o da hastaymış, onun kanı olmaz, demişler. Enver Bey'den yardım istemiş. Neyse hadi beni oyalamayın, Çiçek giyin üstünü adam bizi beklemesin. Ben de kabanımı giyeyim çıkalım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dedemin komutuyla elimdeki kabanı tekrar giyip, beremi taktım. Daha önce hiç kan vermemiştim ama Allah biliyor ya hep niyetim vardı. Demek böyle kısmet olacakmış. Sonra Ender Bey'in arabasında götürdüğü kadını hatırladım, yazık demek hala doğum yapmamıştı. Düşünürken çıkıp botlarımı giydim. Dedem de odasından çıkıp geldi ve beraber dışarı çıktık.

"Beni habersiz bırakmayın, inşallah kurtulur kadıncağız. Allah çoluğuna, çocuğuna bağışlasın."

"Tamam ararım merak etme. Allah büyük."

Çiftlik kapısından çıkıp, Ender Bey'in evine doğru döndük. Kan verecek olmaktan mı yoksa Ender Bey'i yakından görecek olmaktan mı bilinmez, beni bir heyecan sardı. İçimde engel olamadığım bir enerji beni gıdıklıyordu sanki.

Biz varmak üzereyken bahçe kapısı açıldı ve lacivert cip göründü. Sürücü koltuğundaki adam bize bakıp aracı yolda durdurdu. Hızlanıp davet beklemeden araca yaklaştık. Dedem kendisine açılan ön kapıdan bindi araca. Ben de arka tarafa geçip oturdum ama nabzım hızlandı resmen adamın yanına varınca. Yüzünü görmek için duyduğum istek hücum etti benliğime.

"Selamün Aleyküm." dedem yerleşti koltuğa ve kapıyı kapattı.

"Aleyküm Selam Seyit Efendi. Sizi de apar topar rahatsız ettim." Sesini duyunca sanki sıcak bir esinti sarmaladı beni. Öyle güçlü, güzel bir rengi vardı ki sesinin, daha yüzüne bile tam bakamadan etkisine kapıldım. O sırada dedem,

"Yok yav ne rahatsızlığı, sür sen sür. Şükür torunum Çiçek'in kanı tuttu. Çok sevindim." dedi samimi, tok bir sesle. Adımı duyunca cesaret edip dikiz aynasına baktım. Aslında tek isteğim onu görebilmekti. Niye bunu istiyordum anlamıyordum ama görmem gerekiyor gibi hissediyordum. Nitekim ben aynaya bakınca onun da bana baktığını gördüm. Orda zaman yavaşladı, bana nazik ama mesafeli bir tonda,

"Teşekkür ederim Çiçek Hanım." dedi kısaca. Bakışlarımız sanki hala takılı gibiydi, ürperdim yine ve kırık dökük bir şekilde, sanki utangaç bir çocuk gibi cevap verdim.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Estağfurullah, umarım faydam olur." Kendimden çıkan sese inanamadım. O kafasına eseni söyleyen ve yapan cüretkar kız gitmiş, minik bir anasınıfı çocuğu gelmişti yerime sanki. Sadece bir an daha gördük birbirimizi ve arabayı çalıştırıp yola yoğunlaştı. Bana tekrar cevap vermedi. Bakışlarında merak ve biraz da tereddüt bar gibiydi. Belki ona bakıyor olmamdan rahatsız olmuştu, bunu rahatsız edici bulduğuna emindim hatta. Sonuçta kabul inzivaya çekilme sebebi yüzü değil miydi? Arabayı sürerken de dedemin sorularına gayet saygılı ve kibar cevaplar veriyordu. Fakat sanki bilerek benimle tekrar karşılaşmasın bakışları diye de dikkat ediyordu. Ya da ben öyle hissediyordum.

Bense onu görmüştüm artık ve heyecanım başka bir şeye dönüşmüştü. Anlatamadığım bir tuhaflık musallat olmuştu üstüme. Onları dinliyor ama az önceki ana takılı duruyordum. Yola bakar gibi yapıp yeniden, yeniden bakıp kaydediyordum yüzünün görebildiğim ayrıntılarını. Kumral saçları kulak üstlerine düşecek şekilde uzatılmış, bir kısmı alnını kapatıyordu. Gözleri yeşilin yoğun, koyu bir tonuydu. Çıkıntılı kaşlarının altında insanın ruhunu okuyor gibi dikkatli ve hareketliydiler.

Kaşlarının ve yanaklarının altındaki kemikler fazla çıkıntılı duruyordu. Tabii çenesindeki köşeli görüntüyü oluşturan kemik de normalden belirgindi. Burnu sanki biraz deforme olmuş gibiydi. Ona baktığım için kendimi ayıplıyordum ama bu çekime karşı koymak çok zordu. Onu keşfetmek zorundaymışım gibi geliyordu.

Birçok insanın çirkin diyeceği deforme bir yüzü vardı. Fakat ben buna çirkin diyemiyor, belki duygusal durumunu düşünerek yüzüne alışmak ve onu anlamak, benimsemek istiyordum. Deforme yüzünün gerisinde bir insan olduğumu hatırlayarak ve taşıdığı yükü tahmin etmeye çalışarak hissettiğim garip duyguyu açıklamaya çabalıyordum.

Peki acaba o ne hissediyordu? O yüzü kurtulamadığı bir maske gibi taşımaya mecbur bu adam nasıl biriydi, yüreğinde neler saklıyordu, hastalığı ile baş başa kaldığı bu izole hayatında ne kadar mutluydu? Sahi, mutlu muydu? Birçok şeyi vardı muhtemelen ama asıl olması gerekenler eksik gibiydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Dönüp pencereden bahara hazırlanan tabiata baktım. O çıplak, çarpık ve düzensizliğiyle birbirine uyumlu tabiatın güzelliği beni büyüledi. Tıpkı önümdeki koltukta kendini herkesten saklamaya çalışan gizemli bu adam gibi. Onun da görünürde rahatsız edici bir hali vardı ama acaba gerçek sadece görünen o maskeden mi ibaretti?

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

6

Araba, devlet hastanesi, kadın doğum bölümünün önünde durunca, yüzü pek yabancı gelmeyen kırklı yaşlarda bir adam koşup geldi. O vakit Ender Bey yüzünü bana hafif döndü ama gözlerime bakmadan,

"İsmail sizi kan vereceğiniz kısma götürecek ve işlemler yapılırken refakat edecek. Bir sorun olursa beni arar. Buyurun inin isterseniz." dedi. Gözüme bakmasını istedim o an, konuşurken yüz yüze gelip araya koyduğu duvarı biraz aşabilmek istedim ama öyle bir şey olmadı. Beklentim gerçekleşmeyince

"Tamam." diyebildim çaresiz bir tonda. Dedem,

"Ben de gideyim olmazsa Çiçek'le." deyince Ender Bey bu sefer ona dönüp,

"Sen yorulma Seyit Efendi. İsmail yardımcı olur. Gel ben sana çay ısmarlayayım, içimiz ısınsın, olur mu?"

Ben arabadan inerken onlar çay içmeye karar vermişti bile. Ben yokmuşum gibi davranan yabancı adama elimde olmadan biraz sinir oldum lakin elden ne gelir. Yani demişlerdi zaten; adam insanlara pek yanaşmıyor, münzevi gibi yaşıyor, diye. Bana iltimas geçecek hali yok ya.

İsmail abi, yani kadının kocası beni sevinçle karşıladı. Onu az çok tanıyordum dedemden dolayı ama öyle sohbet ettiğim biri değildi. Adam beni görünce saçıma başıma aldırmadan,

"Allah razı olsun, ne dileğiniz varsa kabul etsin Mevla'm..."Diye dua ede ede beni hastanede ilgili bölüme götürdü.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Adamcağız mutluluktan sabaha kadar dua ederdi galiba elinde olsa. E kim onu suçlayabilir, söz konusu karısı ve çocuğu.

"İsmail abi, acaba sorunu nedir eşinin?" dedim sohbeti devam ettirmek için. Yüzü kederlendi,

"Af edersin bacım, bebeğin eşi midir nedir, o rahim duvarına yapışmış. Hanımın kanaması başlamış dün birden, ben de fidan almaya bir köye gittiydim. Allah razı olsun Ender Bey hemen yetiştirmiş hanımı buraya. Yohsa geç olurmuş, dedi doktor. Sabahtan beri de kan aratıyom, yine kanı da bulmuş sayenizde."

Adam anlatırken hem kadıncağıza üzüldüm, hem de Ender Bey'e içten içe bir hayranlık duydum. Fabrikaları olan bir adam, herkesten uzakta yaşamak için bizim köyü seçmişti ama denildiği gibi soğuk biri profil çizmiyordu. Dedemle konuşurken ki saygılı tavrı ukala veya bencil değildi, bu adama ve karısına yardım etmiş, hala ediyordu hatta ki ilgilenmeyebilirdi. Fakat o bizi buraya getirmiş ve belki de birçok meraklı gözün arasında dedeme çay ısmarlamayı bile göze almıştı.

İsmail abiyle konuşurken ilgili bölüme vardık. Gerekli prosedür uygulanıp kan vermeye engelim olmadığı anlaşılınca uzanıp kan almaları için sol kolumu açtım. Aslında iğneden ve bu tarz şeylerden biraz tırsardım ama söz konusu birinin hayatı olunca kendimi cesaretlendirdim o ana dek. Hemşirenin gerekli miktarda kanı almasını seyrettim.

Benim kanımın bir başka insanın hatta iki insanın hayata tutunmasına yardımcı olacak olması içimde garip ve tarif edilemez bir mutluluk ve huzur belirmesine sebep oldu. Bunu daha önce neden yapmadım ki, dedim kendi kendime. Öyle ya, sürekli birilerinin kana ihtiyacı oluyordu, tanıyalım ya da tanımayalım kanımız bir bebeğin ya da yetişkinin kurtuluşu oluyordu bağış yaptığımız takdirde.

Hemşireye ne sıklıkla kan verebileceğimi sordum. 18-50 yaş arası sağlıklı erkeklerin 90, kadınların 120 gün sonra yeniden kan verebileceğini söyledi. Bu günün tarihini not alıp 120 gün sonra ilk fırsatta yeniden kan vermeye karar verdim. Zaman kimileri için çok kritik bir süreç demekti söz konusu

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

kan olunca. Sonuçta yarın bir gün o kana benim ihtiyacım olmayacağının da garantisi var mıydı, tabii ki hayır.

Kan verme işlemleri yarım saat kadar sürdü. Baş dönmesi ve biraz halsizlik hissedebileceğim söylendi fakat iyi hissediyordum. Kan hızla ameliyathaneye götürüldü muhtemelen ve ben de işe yarasın diye dua ederek çıkmak istedim hastaneden. İsmail abi, Ender Bey'i arayıp işimin bittiğini haber vermiş ben çıkmak üzereyken. Bana eşlik etmek istedi ama gidip karısıyla ilgilenmesini söyledim. Beni çıkışa kadar götürüp dediğimi yaptı.

Binadan çıkarken lacivert cip kapıda durdu. Ender Bey'i bekletmemek ve araç trafiğini tıkamamak için merdivenlere yöneldim. İlk merdivene bastığımda bir tuhaflık hisseder gibi oldum ama ikinci adımı atmıştım bile. Ayağım nasıl olduysa ikinci merdivenden kayıp bir sonrakine inerken gözüm bir anlık karardı ve hop oturdum merdivenlere. Fakat nasıl düştüysem popomun kenarı merdivenin kenarından kaydı ve canım yandı.

Başım dönüyordu, kalkmak istedim ama yeniden sendeler gibi olunca yavaşladım. İki kadın yardımıma gelmek için yeltendi lakin daha öncesinde bir başka el uzandı bana doğru. Kemikli bir erkek eliydi bu.

"İyi misiniz? Yardım edeyim isterseniz?" Onun sesiydi, fakat tereddüt içeren bir tonu vardı. Bana dokunup dokunmamakta kararsız ve çekingendi uzanan el. Kafamı kaldırıp,

"Başım döndü, nasıl oldu anlamadım." dedim ve kalkmaya yeltendim. Ender Bey'in eli kararsız şekilde bekledi. Ben de kolumdan tutsa nasıl olur bilemedim çünkü dedem arabada olmalıydı. Nihayet kalkınca bir süre görüşümü kontrol ettim.

"Kan verdikten sonra normal. Lütfen dikkat edin." Yüzüne gülümsedim hafifçe. Onun da yüz hatları daha yumuşaktı şimdi. Ama birden hemen önünden bir ses gelince allak bullak oldu. 5-6 yaşlarında bir çocuk hastaneden çıkarken Ender Bey'i fark etmiş olmalı ki,

"Anne o adamın yüzüne ne olmuş! Neden öyle!" demez mi? Ender Bey'in ifadesi öyle hızlı değişti ki, o yumuşak hal kaybolup yerini utanmış ve hakarete uğramış gibi bir ifadeye bıraktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

O kısa anlık değişim boyunca bakıştık ve sonra birden yüzünü arabaya doğru çevirip,

"Gidelim lütfen." dedi ve uzaklaştı. Çocuk annesi tarafından çekiştirilirken ben de arabaya doğru yürüdüm. Sadece küçük bir çocuğun şaşkınlığı ile sarsılıp kaçan adam için üzüldüm ve bunu benim önümde yaşadığı için de mahcup oldum. Kim bilir o nasıl hissetmişti, kim bilir bunu kaçıncı kez yaşıyordu?

Araca binince dedemin içinde olmadığını fark ettim.

"Dedem?" dedim tek kelimeyle. Ender Bey yüzüme hiç bakmadan,

"Namaz vakti geçiyormuş, mescitte kılıp gelecekti. Arabayı çıkışa park edip bekleyelim." dedi önceki mesafeye çekilerek. Arabada yalnızdık ve onu teselli etmek için delicesine bir istek vardı içimde. Tabii bunu yapamazdım. O kadar samimi olmayı geçtim, nasıl tepki vereceğini de kestiremezdim.

"Anladım, peki." demekle yetindim. O aracı uygun bir yere çekerken hiç sesimi çıkarmadım. Göz göze gelip onu rahatsız etmemek için de pencereden bakmaya başladım. Çok acıktığımı hissettim birden. Midem kazınıyordu sanki. Eve gidip köy ekmeği kemirmek, sıcak bir yemek yemek istiyordum.

"Teşekkür ederim." dedi, birden beni hazırlıksız yakalayıp. Başımı dalgın şekilde çevirip ön çaprazıma düşen adama baktım. Bana bakıyordu.

"Önemli değil, kim olsa yapardı." dedim toparlanıp. İfadesi yeniden yumuşamıştı.

"Önemli çünkü iki kişinin hayatı söz konusu." Yüzüne bakarken bakışlarımda onu incitecek hiç bir ima olmasın diye kontrollü olma gayretiyle,

"Haklısınız. O yüzden dört ayda bir bunu tekrarlamaya karar verdim." derken tebessüm ettim hafifçe. O da güldü mü gülmedi mi emin değilim lakin,

"Güzel bir karar. Tebrik ederim." deyip önüne döndü. Eli direksiyondaydı ve parmakları bir ritim tutturmuş, hareket ediyorlardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Sohbet kesilmişti, aslında devam etmesi için deliriyordum fakat adam önüne dönmüştü ve ben de ne diyeceğimi bilemiyordum. Yüzünü sadece profilden görebiliyordum ama dikiz aynasından ona baktığımı görebilir diye bakamıyordum bile adam akıllı. Yüzünden yaşı da belli olmuyordu üstelik. Niye beni böyle etkilediğini de bilmiyordum. Uzun süren ciddi bir ilişkiyi birkaç gün önce bitirmiştim ve Türker neredeyse hiç aklıma gelmezken, bu tanımadığım adam düşüncelerimi hiç bir özel çaba sarf etmeden hızla istila ediyordu.

Gece pencereden beni izlediğini bile bile, onu gördüğümü bildiğini bile bile arka koltuğunda oturuyordum ve konuşacak bir kelam bulamıyordum. Hem o istiyor muydu konuşmayı acaba? Öyle ya, sohbeti bitirip önüne dönen oydu.

Beni düşüncelerimden koparan çalan telefonum oldu. Arayan babamdı. Mecburen cevap verdim. Beni merak etmiş, halimi hatırımı sorduktan sonra konuyu hala kararlı olup olmadığıma getirdi. Hiç vazgeçmeyecek gibiydi. Ender Bey beni dinlerken konuşmak huzursuz ediciydi ama kısaca cevap verip kapatırım dedim.

"Tarım kooperatifine başvurdum baba. Başvuruyu inceleyip haber verecekler. Şimdilik durum bu ve evet hala kalmaya kararlıyım." Sesim de cümlem gibi kararlı çıkmıştı birden.

"Tamam babacığım ama deneyip görmeye hakkım var." Ender Bey camdan dışarı bakıyordu ama beni duyduğunu bildiğim için konuşurken ensemde boza pişiyordu.

Babam nihayet fikrimin değişmediğini anlayıp kapatınca derin bir oh çektim.

"Sanırım ani verilmiş bir karardı?" Beklemediğim soruyu idrak edemeyip baktım dikiz aynasından bana bakan adama.

"Efendim?" dedim anlamadığımı ifade etmek için.

"Seyit Efendi gelişinizden bahsetti biraz. Sanırım çiftçi olmaya aniden karar verip herkesi şaşırtmış olmalısınız?" Sesi düzdü, öylesine soruyor gibiydi.

"Ha, evet...Ama ailemin aklındaki meslek olmadığı aşikar."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Onlar ne istiyordu?" Adam sohbet mi etmeye çalışıyordu, yoksa sıkıntıdan mecburen mi konuşuyordu acaba? Omuz silktim.

"Kadrolu olarak mezun olduğum işi yapmamı istiyorlar. En azından düzenli bir hayatım olurmuş. Abimi örnek almalıymışım. " Bir çırpıda beni eriten zehri kusmuştum sanki adamı çok ilgilendirir gibi. Pişman olmuştum ama Ender Bey gözlerini aynadan çekip yüzünü bana çevirdi.

"Düzenli bir hayat," Kaşları biraz havalandı. Daha doğrusu oradaki kemikler yukarı doğru çıkıntı yaptı desem daha uygun olurdu. Fakat sanki yüzüne alışıyordum. Sözüne devam etti, "Belki herkesin istediği şey değildir? Tıpkı abinizle aynı kişi olmadığınız gibi."

"Ailedeki çok başarılı çocuklar baş belası olabiliyor farkında olmasalar da. Üstelik burada da düzenli bir hayat bulabilirim, düzen bence kişinin bakış açısıyla ilgili olmalı. Ya da nasıl mutlu olduğumuzla."

Çenem durmak bilmiyordu. Babamın abimi hep çok takdir etmesi ki adam hak ediyordu yalan yok ve beni uçarı küçük kızı olarak görmesi galiba artık beni epey germişti. Tamam abim becerikli ve başarılı bir diş doktoruydu. Bursa'da oldukça iyi bir klinikte çalışıyor, iyi de para kazanıyordu. Bense pılımı pırtımı toplayıp köye kaçmıştım. Doğal olarak babam için hedefteki çocuk ben, gurur tablosundaki çocuk abimdi.

"Umarım üstesinden gelirsiniz. Çünkü burası yaşamak için gerçekten güzel bir yer." Koyu yeşil gibi görünen gözleri sert ve kemikli yüzüne inat rahatlatıcı bir sıcaklık taşıyordu. Bir iki saniye göz göze kaldığımız bir suskunluktan sonra yüzünü tekrar önüne çevirmek için dönerken sohbet bitecek kaygısıyla düşünmeden aklıma ilk geleni sordum.

"Siz neden seçtiniz köyümüzü? Yani şehirde yaşamak yerine..." Cümlemi tamamlayamadım. Kırdığım potun sesi ramazan topu gibi patladı beynimde. Yüzünü çevirmeden bir an durdu, sonra hafifçe yan baktı yüzüme. Kemikleri belirgin yüzü gerilir gibi olurken eliyle yüzünü gösterdi ve cevap verdi.

"Sizce benim gibi çocukları ürküten biri şehirdeki kalabalık yerine neden burayı seçer? Ya da kim bu şehirde benim gibi biriyle zırt pırt karşılaşıp yüzüme tahammül etmek ister?"

Gözleri de sözleri kadar hırçın ve sert göründü birden. Bakışları deminki yumuşak tonundan sıyrılıp çelik kalkanlar misali parladı. Yerin dibine girseydim daha iyiydi. Onu incitmiş ya da rahatsız etmiştim. Tam durumu kurtarmak için,

"Şey ben...Düşüncesi-" derken aracın açılan ön yolcu kapısı sözümü yarım bırakmama neden oldu. Ender Bey yüzünü gelene çevirdi ve profiline yayılan buzdan duvar görüntüsünü bana bağışladı. Bir zamanlar nasıl görünüyordu kestiremedim lakin artık canını yakacak derecede deforme bir yüze sahipti ve beğenilmek yerine tiksinilmek, normal olmak yerine ürkütmek bırakmak istediği etkiler değildi.

Ben yarım kalan cümleme ve yaptığım salaklığa lanet ederken dedem bindi arabaya. Selam verip oturdu. Geriye dönüp,

"Nasılsın Çiçek?" diye sordu. Normal davranmaya çalışıp, Ender Bey aracı çalıştırırken cevap verdim.

"Sorun yok dede, iyiyim." Yol boyunca çok az konuşuldu. Dedem bana ve Ender Bey'e birkaç soru sordu o kadar. Kafamı cama çevirip köye doğru uzanan dağlara, bahçelere baktım. Adama kabalık etmiş ve bunu düzeltememiştim. Muhtemelen de bir daha şansım olmayacaktı. İçime oturan düşünce kayıp giden pastoral kış manzarasıyla daha iç karartıcı oldu.

Cip bizim çiftliğin kapısında durunca düşüncelerden sıyrılıp inmek üzere hareketlendim. Son bir çabayla,

"İyi günler." deyip kapımı açtım. Cevap verir umuduyla baktığımda ben yokmuşum gibi dedeme bakarak,

"İyi günler. Geldiğiniz için tekrar teşekkür ederim." dediğini gördüm. Yine o mesafeli duruma gerilemişti. Dedem,

"Mühim değil, selametle." derken sesimi çıkarmadım. Biz bahçe kapısından girerken arabayla kendi evinin önüne geri geri gitmeye başladı. Dedeme yol verip, ardından girmiş, kapıyı kapatıyordum. Cip yavaşça uzaklaşırken Ender Bey'in bakış-

ları üstümde çakılı kaldı. Birden ayaza tutulmuş, çıplak enseme buz sokulmuş gibi üşüdüm.

Cip gözden kaybolurken onun fazla uzağa gitmediğini, bir duvar ötemde olacağını düşünmek de soğuktan donmuş tenime değen kor kılıç gibi eritti buzları. Bir ateş peyda oldu benliğimde, onu yeniden görme ve daha çok görme arzusuyla beslenen bir ateş...

7

Kan bağışından sonra eve gelince yemek yerken ninemin sorularını cevapladım. Karnım doyunca da biraz şekerleme yapma ihtiyacıyla uzanmak istedim. Akşam oluyordu ve halsiz hissediyordum. Ayaklarımı uzatıp televizyon seyrederek dinlenmek isterdim lakin mutfaktaki eski tip tüplü televizyon dedem tarafından işgal edilmişti. Avcılıkla ilgili bir belgesel seyrediyordu.

İzin isteyip odama geçtim ve sobayı yaktım. Odanın ısınmasını beklerken yıkanmam gerektiğini hatırladım. Öyle ya hiç vaktim olmamıştı banyoya. Ama banyo da soğuktu ve hızlıca duş alıp odama gelmeliydim. Ya da sıcak su kazanını tutuşturup hamam sefası yapabilirdim aslında ama uzun sürerdi suyun ısınmasını beklemek. Ne yapsam diye düşünürken Petek aradı. Olanları duymuş ve yemek yiyip gelecekmiş dinlemeye. Çayı hazırla, çekirdek ve kek getireceğim, deyince sevindim. Doğru ya ben şehre inince niye almamıştım ki akşamları çayla yenecek birkaç şey? Bursa'da evde hep öyle şeyler olduğu için aklıma gelmemişti muhtemelen.

Uyumaktan vazgeçip silkelendim. Gidip nineme Petek'in birazdan geleceğini söyledikten sonra banyodaki sobayı yakabilir miyim diye sordum. Verandanın altından odun getirilmesi gerektiğini söyleyince, hırka giyip dışarı çıktım. Hava biraz yumuşamış gibiydi sanki. Kararmaya başlamıştı gökyüzü. Yetecek kadar odunu kucağıma yığdım. Stok azalmıştı. Ertesi gün yeniden odun kessem iyi olacaktı. Kahvaltıdan sonra ilk iş, diye not aldım aklıma.

Banyo kazanını tutuşturup çıktım banyodan ve gerekli eşyaları hazırlamak için odama döndüm. Onları da bavuldan çıkarıp hazırlayınca, sobadaki odunları kontrol ettim. Ne olur ne olmaz diye tekrar dışarı çıkıp bir kucak odun da kendi odama getirdim, akşam boyu içeri sıcak olurdu böylece.

Petek gelene kadar banyo yapıp çıkabilirdim hesabıma göre. O arada da ninem çay demlerdi, oh mis. Birden kendimi daha enerjik hissettim. Mutluluk hormonu devreye girince yorgunluk ve halsizlik nasıl da geriye kaçıyordu.

Banyo kazanındaki su ısınsın diye oyalanırken internetimi açıp mesajlarımı, sosyal medyamı falan kontrol edeyim dedim. Wattsapda birkaç önemsiz mesaj ve instagramda birkaç beğeni dışında ilgi çekici bir şey yoktu. Hayatımın kısa özeti gibi yani. Tam instagramı kapatırken aklıma bir şey geldi. Hemen arama kısmına, Ender Ahıskalı, yazdım bir merakla. Soy isimle bağlantılı başka sonuçlar çıktı ama onlar farklı kişilere ait hesaplardı. Ender Bey adına bir hesap yoktu. Eh kendini saklayan bir adamın sosyal medya kullanıp fotoğraflarını paylaştığını düşünmek aptallıktı zaten.

Diğer hesaplardan birkaçına baktım ve akraba olup olmadıklarını düşündüm. Adam ve kadınlar iyi giyimli, toplantı ve tatil etkinliklerinde mutlu pozlar veren tiplerdi çünkü. Adamların fabrikaları falan varsa normaldi böyle yaşıyor olmaları. İnstagramı kapatıp internetin arama motoruna yazdım bu kez ismi. Sonuç, Ahıskalı ailesiyle ilgili haberler, aile şirketlerinin faaliyetleri ve Ender Bey'den bahseden birkaç eski haber!

Merakla haberlere tıkladım. Başlıkları okuyunca adamın buraya gelip gözden ırak yaşamayı seçmesine şaşırmadım. Yakışıklı Veliaht'ın Dramı, Kabus Hastalık, Korkutan Kaza, Hastalık Ayrılık Getirdi, Ahıskalıları Sarsan Hastalık ve benzeri uzayıp giden haber başlıkları iç burkucuydu. Haberlerden birinde Ender Bey'in bir kaza geçirdiği ve tedavi altına alındığından bahsediyordu. Durumu ciddiyetini koruyor, denilen haberden hastalıkla ilgili olanlara baktım. Yüzünde daha önceki kazadan dolayı kırılan kemiklerde deformasyon başladığından bahsediyordu haber ve bir fotoğrafa yer verilmişti aynı haberde.

Koyu yeşil gözleri, hafif bronz buğday teni ve güzel taranmış saçlarıyla kadraja kendinden emin şekilde bakmış, çok yakışıklı bir adama aitti fotoğraf. Yani Ender Ahıskalı'ya. Yirmili yaşlarının başında çekilmiş bir fotoğraftı. Ürperdim, sarsıldım ve şaşkınlıkla yutkundum. Sonra benzer birkaç fotoğrafına daha ulaştım ve hatta son haline yakın uzaktan çekilmiş bir fotoğraf bile gördüm aralarında. Bir hastalık bir insanı nasıl o kadar değiştirmişti? Önceki halini de görünce aradaki farktan yola çıkarak yaşadığı, daha doğrusu yaşamış olabileceği yıkımı ve sarsıntıyı tahmin etmeye çalıştım. Ama edemezdim, bunu yaşamayan kimse edemezdi.

Sıradan insanlar için bile yeterince zor olabilecek bir hastalığa ünlü, en azından göz önünde olan birinin yakalanması bir facia olmalıydı. Gazete ve magazin haberlerinin ham maddesi olmak, milyonlarca insana ifşa edilmek, hem de hiç onayı olmadan.

Fotoğrafların ekran görüntüsünü alıp telefonu kapattım ve banyo yapmak için çıktım odadan. Fakat yaşadığım karışık duygular benimle geldiler, peşimi bırakmadan. Banyoya girip sıcak suyu açtım ve su kurnaya dolarken tıpkı hamamlarda olduğu gibi kurnanın oturtulduğu daha yüksek kısım olan platforma, kurnanın sol tarafındaki mermer zemine sıcak su döküp oturdum. Sıcak banyo ve su vücudumu gevşetip rahatlatırken yıkandım. Bu lükse şehir evlerinde ulaşmak mümkün değildi. Çok da özlemişim böyle yıkanmayı.

Ben banyo yaparken Petek gelmiş. Ninem de sobada çayı hazırlamış. Çıktığımda Petek odamdaydı. Sobaya odun atıyordu. Ninemin antika değerindeki servis sehpası yatağımın önüne konulmuş, üstüne bardaklar ve yiyeceklerimiz dizilmişti.

"Hamamdan sonra daha iyisi olamazdı." dedim sırıtıp.

"Portakal suyu da sıkmak isterdim hanımefendiye lakin bilemedim bensiz hamam sefası yapacağını." Petek sahte bir alınma ifadesiyle bakınca kıkırdadım.

"Seni duyan da Ali Paşa hamamına sensiz gitmişim; içeride bat, sarma, börek yemişim, üstüne göbek taşında kulunç kırdırmışım zanneder." Tekrar sırıtıp ekledim, "Aslında iyi fikir

ha, bir gün götür beni bari, en son ne zaman gittiğimi hatırlamıyorum çünkü." Gülme sırası Petek'teydi.

"Bu teklife hayır denilir mi be. Tamam ilk fırsatta gidelim, ama ailecek gidelim ki tadı çıksın. Hem Duru da hamam kültürünü öğrensin."

"Harika, zaten bizi de götürdüklerinde o kadar falandık. Tam zamanı."

"Ne gülüşüyonuz gızlar?" Kıymet ninem kapıdan kafasını uzatmış gülümsüyordu meraklı bir ifadeyle.

"İçeri girsene anneanne, çay içelim."

"Ender Bey aradı şimdi, İsmail'in hanımı doğum yapmış. Çoh şükür çocuh da o da eyceymiş. Haber verip, teşekkür etmek istemiş yeniden." ninem içeri girerken verdiği haber epey rahatlattı beni. Ben de nasıl öğreniriz diye düşünüyordum ne olduğunu. Böylece rahatlamış oldum.

"Çok şükür ninem ya. Kötü bir şey olsa üzülürdüm inan. İyi ki gelmişim de kanım tutmuş."

Petek çayları doldurunca sohbet Ender Bey'den başlayıp kan vermeye, kendimi nasıl hissettiğime falan uzadı. Ninem yatsıyı kılmak için çıkınca Petek asıl sorulara geçti tabii. Adam nasıl biriydi, nasıl davranmıştı, yakından nasıl görünüyordu gibi bir sürü soru sordu. Hepsini cevaplamaya çalıştım ve sonunda da kırdığım pottan bahsettim. Petek de yaptığımın onu incitmiş olma ihtimalini destekledi.

"Aman sonuçta sürekli bir araya gelip sohbet edecek değilsiniz, insanlık hali olur yani n'apalım." dedi beni teselli etmek için.

"Keşke öyle olsaydı." dedim kırık dökük. Petek gözünü kısıp inceledi yüzümü.

"Bu da ne demek?"

"Adamı çok merak ediyorum, tuhaf ama daha önce hiç kimseyi böyle merak etmemiştim."

"Kızım dün bir bugün iki ve gizemli komşuya tutuluyorum, deme sakın." Omuz silktim ve çaydan bir yudum aldım.

"Tutuluyorum demedim şaşkın. Merak ediyorum, dedim. Adam tam bir muamma ve ben de burada kendime bir hobi bulmuşum çok mu? Köy kızım burası, insanlar burada komşularını falan takip eder, kendine iş çıkarır yani."

"İş değil, dedikodu malzemesi diyoruz ona. Beni de yeme merak falan diye. Çiçek adam dediğin gibi tam bir muamma, nedir, nasıl biridir bilmiyor kimse. Bugün hastaneye gitmiş olması bile onun sınırlarını zorlaşmıştır. Kimseyi hayatına kabul edecek biri de değil, kimsenin hayatına girmek isteyecek biri de. Ateşle oynama yani." Yüzümü astım.

"Ya sandığın gibi değilse. Ya aslında birine ihtiyacı varsa?" dedim sanki bunu yürekten hissediyormuş gibi. Oysa sadece bir tahmindi sonuçta. Petek haklıydı, adam bilinmezliklerle doluydu.

Akşam çay ve sohbetle ilerledi. Baktık saat epey geç oldu, teyzemi arayıp, Petek için izin aldım ve annesi yokken Duru'yu idare etmesini rica ettim. Duru çoktan uyuduğu için sorun olmayacağını söyleyip, siz takılın iki kuzen, dedi anlayışla. Zaten odada iki yatak vardı. Petek'e birde pijama ayarladım. Yediklerimizi toparlayıp girdik yataklara. Işığı kapatınca sobanın ateşi tavana yansıdı. Karanlık tavanda kızıl gölgeler dans ediyordu. Perdemi sıyırdım kenara. Karşı eve baktım gayrı ihtiyari. İkinci kattaki odaya gitti bakışlarım. Işık olsun, perdesi açık olsun istedim ama karanlıktı.

"Türker'den ses seda yok mu Çiçek?" Yüzümü ona çevirdim ilgisiz bir ifadeyle. Türker aklıma bile gelmiyordu ne hikmetse. Dile kolay üç yıl görüşüp evlilikten döndüğüm adamdı ama sanki mazideki puslu bir hatıra gibiydi.

"Her yerden engelledim ve hiç de bakmadım sonra."

"Onca zaman geçirdiniz, zor olmalı böyle bitmesi." Kaşlarım çatıldı ama sobadan yayılan yetersiz ışıkta fark edildi mi emin değilim.

"İnanır mısın zor falan olmadı. Hatta buraya geldiğimden beri aklıma bile gelmiyor lafı açılmadığı sürece. Ben de şaşırdım lakin galiba ben üç senemi boşa geçirmişim, adam ben de bir tırnak izi kadar etki bırakmamış."

O gece biraz daha sohbet ettik. Çocukluğumuzdan, yaramazlıklarımızdan bahsedip güldük. Ninemler çoktan uyumuştu ama biz konuştukça konuşuyorduk. Arada gözüm dışarı, onun evine kaydı ama beklediğim ışık yanmadı. O ışık yanmayınca benim de içim aydınlanmadı sanki. Tam uyumaya karar verip gözlerimi kapatmak üzereyken dışarda beyaz beyaz noktalar gördüğümü sandım. Gözümü ovalayıp daha yakından bakmak için yüzümü cama yaklaştırdım; kar yağıyordu.

Dönüp Petek'e müjdeyi vermek istedim ama çoktan uyumuş, düzenli ve huzurlu şekilde nefes alıp veriyordu. O halde, dedim, sabah uyanınca sürpriz olsun. Gece boyu yağıp kar topu oynayacak kadar tutması için dua ettim. Yıllar sonra yeniden çocuklar gibi eğlenebilmek için dua ettim.

Kar lapa lapa yağarken kafamı yastığa koyup Ender Bey'in önceki fotoğrafına yeniden baktım. Çok yakışıklı ve istediği her şeye sahip olabileceğini düşünen birinin ifadesi vardı yüzünde. Ama öyle olmamıştı işte, hastalık muhtemelen yüzündeki yakışıklılıkla beraber elde edebileceği birçok şeyi de götürmüştü. Şimdi buradaydı, kendisinin bile hastalıktan önce gelip yaşayabileceğini asla düşünmediği bir yerde.

Acaba Petek haklı mıydı? Hayatına kimseyi sokmaz ve kimsenin hayatına girmek istemez miydi bir daha. Öğrenmek istiyordum, onunla ilgili ne varsa ve ne olabilirse hepsini öğrenmek...

8

Sabah ninemin sesiyle uyanmaya çalışırken, Petek'in de sayıklar gibi yalvardığını duydum. Sesleri duyuyor ama gözümü açamıyordum. Gece geç yatmanın ve soğumuş odada yün yorgana gömülmenin etkisiydi bu tabii.

"Ah kızlar, gece uyumadınız de mi? Hadi çay bayatlayacak sobanın üstünde, kalkıp gelin."

"Tamam anneanne." Petek nineme cevap verirken ben tekrar uykuya bırakmak üzereydim kendimi ama,

"Çiçek uyan kuzen. Çabuk camdan dışarı bak!" Petek benim üstüme mi çullanmıştı? Birden üstüme binen ağırlıkla homurdanıp mecburen kafamı kaldırdım. Yüzümü kapatan saçları geriye çekip gözümü açtım.

"Kalk uyuşuk kalk. Bugün çok güzel olacak." Gözümü açıp camdan dışarı baktım. Gördüğüm manzara...eşsizdi. Kar her yeri, her şeyi öyle sarmalamıştı ki büyülü bir masal resmine bakıyor gibi hissettim. Ağaçlar, yerler, ufak bitkiler ve Onun evinin çatısı, bahçesinin duvarı. Çok güzeldi. Hala yağıyordu üstelik.

"Çok güzel." dedim hayranlıkla. Gece başlamıştı ama böyle yağacağını tahmin etmemiştim. Hatta uyandığımda aklımdan çıkmıştı.

"Hemen kahvaltı yapıp dışarı çıkıyoruz." Petek'in sesi de yüz ifadesi de küçük bir çocuk gibiydi. Hatta bir an yüzünde Duru'yu görür gibi oldum desem yalan olmaz. Ama ben aniden aklıma gelen şeyle haykırır gibi,

"Saat kaç?" diye sorarken yastığın altından telefonu bulup çıkardım. Saat sekizi biraz geçiyordu.

"Olamaz sütü götürmedim." dedim yataktan fırlarken.

"Ne sütü?" Petek de peşimden indi yataktan.

Çoraplarımı giyip mutfağa gitmek için hareketlendim.

"Ender Bey'in sütü tabii ki." Gidip mutfağa bakındım. Dedem yoktu, ahırda mıydı acaba?

"Dedem nerde anneanne? Ender Bey'in sütünü mü hazırlıyor?"

Sobanın üstünde bize yumurta pişiren ninem yüzünü çevirmeden,

"Sen uyanmayınca o götürdü sütü. Giderken de, daha ikinci günden kaytardı bizimki, yine bana kaldı iş, dedi haberin olsun."

"Ya öyle değil anneanne, kaytarmadım vallahi." ninemin kıkırdaması tavadaki yumurta ve tereyağ cızırtılarına karışırken enfes bir koku yayıldı etrafa. Midem guruldarken yüzüm düştü resmen geç kaldığım için. Çünkü bir umudum vardı, en azından bir küçük ihtimal vardı gidebilseydim.

"Söz bir daha olmayacak. Odunları da keseceğim, hatta başka ne yapılacaksa söyle. Kaytarmak yok."

"Tamam tamam sıkma canını. İlk günlerde olur öyle. Haydi yüzünü yıha da gel." Ben lavaboya giderken Petek mutfağa girdi. O benden önce yıkamıştı yüzünü. Kahvaltımızı hızla bitirip görev dağılımı yaptık. Kartopu oynamadan önce rutin birkaç işi halletmeliydik. Petek bulaşıkları yıkayıp yatakları düzeltecekti. Ben de çıkıp biraz odun kesecektim.

Üstümü giyinip çıkınca dedemi evin yan tarafında odun kesmeye hazırlanırken buldum. Hemen verandadan atlarcasına inip dedemin elindeki baltanın sapına yapıştım.

"Onu ben alayım Seyit Paşa." Sırıttım. Dedem etkilenmemiş gibi yüzüme bakınca,

"Haklısın dede ikinci günden görevimi ihmal ettim. Cezama razıyım ama inan bir daha olmayacak. Şimdi ben odunları ke-

seyim sen bana ceza düşün." yine sevimli görünmeye çalışarak sırıtınca dedem,

"Demek cezaya razı olacan he mi? Ondan da gaytarma da?" Baltayı gevşeyen elinden alırken kafamı salladım.

"Tavuhların kümesi temizlenip, yem ve suları gonulacak her gün. Sabahları ve akşamları kümesi kontrol edip yumurtaları toplamah da artık senin işin." Hiç düşünmeden,

"Tamam!" deyiverdim coşkulu bir şekilde.

"Hadi sana kolay gele o halde." dedem bıyık altından gülerek verandanın beton trabzanına koyduğu boş süt şişesini alıp eve girdi. Ben de, Ya bismillah, deyip başladım odun kesmeye. Biz kahvaltı yaparken kar yavaşlamıştı. Odun keserken yeniden hızlanır gibi oldu. Arada bir kar taneleri gözüme veya burnuma düşüyordu. Yine de sebat edip kesmeye devam ettim.

Durduğum yerden Ender Bey'in evi tam olmasa da yeteri kadar görünüyordu. Odunları keserken elimde olmadan arada durup o tarafa bakıyordum. Ne bekliyorsam artık, bakma ihtiyacı hissediyordum. Sonra hiç bir hareket göremeyip kesmeye devam ediyordum. Öyle ki Petek gelene kadar epey odun kesmiş, epeyce de komşu evi gözetlemiştim. Dün olanlardan sonra onu yeniden görme isteğim hala çok şiddetliydi çünkü.

"Yetmez mi bu kadar Çiçek?" Eliyle odunları işaret etti. Onaylayıp gülümsedim.

"Bugünlük yeter evet. Yardım et de verandanın altına taşıyalım. Sonra savaş başlasın." Hain bir sırıtışla odunları kucaklamaya başladım.

"Seni kartopu manyağı yapacağım kızım, kork benden. " Petek de gaza gelmişti. Odunları taşıma işi biter bitmez bahçeye koştuk. Her yer bizim için uygundu zaten.

İki cephe belirledik ve hemen karları küçük toplar haline getirmeye koyulduk. Sonrası çok daha eğlenceliydi. Kah birbirimize saldırıyor, kah topu yiyip, ciyaklayarak kaçışıyorduk. Oynarken bahçe duvarına yaklaşmıştık. Petek beni kovalarken

bir ağacın arkasına saklanıp savunmaya geçtim. Petek'in cephanesi bitince ben saldırıya geçtim.

Derken nasıl olduysa mücadele ederken kendimizi yerde bulduk. Onun ayağı kayınca ben de dengemi kaybedip yanına, hatta neredeyse üstüne düştüm. Bu sefer yerde cebelleşirken daha çok gülmeye başladık. Keyifli kahkahalarımız tüm bahçeyi çınlatıyordu adeta. Kışa has o yalın sessizliği delip her kar zerresine nüfus ederek dağılıyorlardı etrafa gülücüklerimiz ve neşemiz.

"Petek! Çiçek! Yavrum o haliniz ne öyle? Hasta olursunuz deli kızlar, kalkın çabuk yerden." Ninem verandadan bize eseflenirken hala gülüyorduk. Bunda çocukluk anılarımızın da payı büyüktü tabii.

Bir gün köye çıkıp oradaki arkadaşlarla birlik olmuş, bir başka mahallenin çocuklarına savaş ilan etmiştik. Onlarca çocuk kartopu savaşı yapmakla kalmayıp bir de kar güreşi yapmıştık. İki kız Petek'i yere düşürüp üstüne çullanınca onlardan küçük olduğum halde ben de o ikisinin üstüne resmen uçmuştum. Kızlar ne olduğunu anlamadan birini pataklamaya başlamış, benden destek alan Petek de diğerini halletmişti. Kızlar ağlayarak annelerini çağırmaya gidince de tabanları yağlayıp, kar çamur demeden dedemin evine koşmuştuk.

Eve vardığımızda halimiz ibretlikti. Donumuza kadar ıslandığımız için annelerimiz tarafından önce kulaklarımız çekilmiş, sonra da üstümüz değiştirilmişti. O hafta ikimizde yatak döşek yatarak geçirmiştik sömestr tatilini.

Ninemin bizi uyarma sebebi de buydu muhtemelen. Onu dinleyip kalktık ve üstümüzü başımızı silkelemeye başladık. Tam da o sırada beremi düzeltirken onu gördüm. Yine aynı pencerede, elinde büyük bir kahve kupasıyla bize bakarken hem de. Elimi sallayıp selam vermek istedim ama öyle bir şey yapmak için hangi samimiyeti kullanacaktım. Bir iki saniye göz göze kaldık ve sonra çekildi. Kendimi boş pencereye bakarken buldum.

"Neye bakıyorsun kuzi?" Petek beni dürtükledi.

"Oradaydı, bize bakıyordu." dedim sayıklar gibi. Petek hemen dikkatle süzdü pencereleri.

"Emin misin? Belki sesimiz çok çıkınca meraktan bakmıştır. Kafasını şişirmiş bile olabiliriz." yaramaz bir çocuk gibi sırıttı. Aramızdaki daha uslu kız o olacaktı bir de, peh! Ama haklı da olabilirdi.

"Evet doğru. Galiba epey şamata kopardık." Elimi ağzıma kapatıp kıkırdadım. Sinsice keyif aldığım durumlarda böyle gülmeyi adet edinmiştim.

"Zaten eve girip üstümüzü falan kurutsak iyi olacak. Ben de eve dönmeliyim, Duru merak etmiştir. Biraz da onunla oynarım hem hava kararmadan. Hatta istersen sen de gel." önce bu cazip teklifi kabul edecek gibi oldum ama sonra kümesi temizlemem gerektiğini hatırladım.

"Çok isterdim ama gelemem. Kümesi temizleme cezası aldım. Bunu da yapmazsam dedemin güveni falan kalmaz. Artık burada yaşayacağıma göre her işten biraz anlasam iyi olacak." Petek onaylar gibi salladı kafasını.

"Haklısın, iyi madem gidip üstümüzü kurutalım. Zaten üşüdüm."

Biz tam eve doğru yönelirken bir araba sesi peyda oldu yolda. Pek önemsemedim açıkçası çünkü çiftliğin önünden köye uzanan bu küçük yol boyunca başka evler de vardı. Araçlar sürekli gidip geliyordu zaten. Fakat araç yan komşunun bahçe kapısında durup bir erkek sesi az sonra Ender Bey'le konuşunca kulak kabarttım. Ne dediklerini duyamadım ama az sonra adam evden ayrılıp bizim bahçe kapısına geldi. Üstelik elinde kocaman bir paketle. Abartmıyorum, elinde janjanlı, parlak ve kurdeleli bir paketle bize baktı ve,

"Çiçek Hanıma bakmıştım." dedi. Kendi ismimi duyunca, refleks olarak, 'Benim' dedim ve Petek de adamın diğer eve uğrayıp geldiğini duyduğu için neler oluyor, dercesine baktı bana. Omuz silkip bahçe kapısından giren kuryeye doğru yaklaştım.

"Çiçek Hanım, bu paket sizin için. Ender Bey dünkü yardımınıza teşekkür etmek istedi. Buyurun lütfen." diyen adam paketi kucağıma kondurdu.

"Şey...yani hiç gerek yoktu. Ben...kendisine teşekkür ettiğimi iletin lütfen ama ya da durun siz, ben bizzat konuşurum." Bir anda kendimi bile hayrete düşürecek bir hızla elimde kocaman paketle ki içinde ne var bilmiyordum, soluğu Ender Bey'in kapısında aldım. Petek bile apışıp kalmıştı muhtemelen yerinde. Kurye arabasıyla uzaklaşırken zile basmıştım bile. Paket kucağımdayken önümü de zor görüyordum. Kapı açılınca otomatikman açanın yardımcı kadın olduğunu varsayıp,

"Ender Bey'i görmek istiyordum. Mümkünse haber-"

"Sanırım kapıyı açan ben olduğuma göre mümkün." Duyduğum ses...Hay saf Çiçek, insan kiminle konuştuğuna bakar önce. Kalbim birden hızlanırken paketi kenara çektim.

Ender Bey siyah bir kazak giymişti. Saçları yine alnına düşmüş, hatta biraz dağılmıştı. O an gençliğinde çekilmiş fotoğrafı geldi gözümün önüne. Saçları ve gözleri aynıydı. Fakat geriye kalan çok şey değişmişti yüzünde ve bakışlarında. O kendinden emin gençlik ve enerji dolu bakışlar yerini anlayışlı, gizemli ve düşünceli bir tecrübeye terk etmişti. Ateşten pırıltıları söndürmüştü kasvetli gri bir balçık. Çöreklenmiş olduğu yürekten sızmıştı dünyaya açılan pencerelere. Önceden kim bilir nasıl bakmıştı o iki pencereden hayata, insanlara ve aynadaki yansımasına. Ve sonra neye dönüşmüştü yaşadıklarının vurgunuyla.

İyi de ben şimdi ne diyecektim adama? Gönderdiği hediye için teşekkür etmeye kapısına koşmuştum. Dünden hazır ve hiç hediye almamış gibi acemice görünmek pahasına hem de. Of of, bu aceleci tarafımdan nefret ediyorum nefret.

"Şey...Bunu göndermişsiniz. Yani teşekkür ederim. Fakat hiç gerek yoktu." Dudağı belli belirsiz sağ üst tarafa doğru kıvrıldı. O vakit küçük bir gamze yanağıyla çenesi arasından selam durdu bana. Onu olduğundan daha sevimli gösteren bir selam. Daha önce fark etmediğim bir şey daha. Gözleri de hafifçe kısılırken.

"Yanlış bir şey yapmadım umarım? Üstelik buraya kadar zahmet edeceğinizi düşünmedim." dedi biraz tereddütle dolu sesiyle.

Yanlış mı anlamıştı beni. Yüzüm ve sesim çok mu panik havasındaydı yoksa? Bir de sanki laf mı dokundurmuştu ayağına geldiğim için. Ya niye hep böyle yetersiz kalıyordum kendimi yabancı birine ifade etmek konusunda. Kafamı kapının kalın pervazına defalarca gömesim geldi ama tabii durumu idare edip,

"Yok yani, estağfurullah. Sadece...zahmet etmişsiniz. Hiç beklemiyordum."

"Anladım. Ben de kabalık etmiş olmaktan korktum bir an sizi kapımda paketle görünce. Bu sadece İsmail ve ailesi için küçük bir teşekkür. İnsan hayatına duyarlı olan insanları takdir etmek gerekir." Yüzüm biraz yumuşayınca sesime de yansıdı.

"Peki, ben de teşekkür ederim tekrar. Rahatsız ettim, ettik. Kusurumuza bakmayın." kaşları ilgiyle kalktı. Bunu yaptığında çıkıntılar daha belirgin oluyordu. Yüzü biraz daha sert görünüyordu hatta.

"Anlamadım neden?"

"Şey, sanırım kuzenim ve ben kendimizi kartopu oynamaya çok kaptırınca fazla gürültü çıkardık. Sizi rahatsız ettiysek özür dilerim." İkimizde pencereden bize baktığını ima ettiğimi biliyorduk şimdi.

"Bilakis, asıl ben size bakarak rahatsız ettim sanırım. Sesleri duyunca çok uzun süredir görmediğim bir şey görmenin etkisiyle sizi biraz izledim. Birilerinin hala çocukluğunu korumuş olması güzel bir tabloydu. Yanlış anlaşıldıysam, buralarda kabalık sayılıyorsa ikinizden de af diliyorum." Kuşkusuz dedem görseydi kesin art niyet arardı bu adam kızlara niye bakıyor diye. Tıpkı köydeki diğer herkes gibi. Ama şehirde, büyük şehirlerde işler biraz farklı olabiliyordu. Hele de böyle bir adam gerçekten dikiz yerine eksikliğini hissettiği bir şeyleri yapıyoruz diye özenerek bakmış olabilirdi yani.

"Kaç yıldır oynamadınız?" soruyu beklemiyordu. Gözlerinde bunu her şekilde okudum.

"Çok uzun süredir." Sesi hafiften dalgın ve çatallı bir ton aldı. Sonra konuyu değiştirmek istedi sanırım çünkü, "Ben sizi kapıda tuttuğum için affedin. Yalnız bir hanımı, üstelik komşum olan genç bir hanımı eve davet edemediğim için beni anlarsınız umarım. Hediyeyi beğenirsiniz umarım." kibarca konuşmayı bitirmek istiyordu. Aslında haklıydı. O bekar bir adamdı, ben de komşusunun bekar torunuydum. Beni eve davet edemezdi ki ben de eve giremezdim. En azından iyi bir nedenim olmadan. Burası mutaassıp insanların yaşadığı bir köydü ve dedem de başı çekiyordu kurallar konusunda. Onu da daha fazla zor durumda bırakmamak adına,

"Estağfurullah, asıl ben sizi bu kadar oyaladığım için affedin. İyi günler." Başımla hafifçe selam verip arkamı dönmek üzereyken,

"Rica ederim. Unutmadan," yüzümü tekrar ona çevirdim, "sabah sütle birlikte yumurta da getirin lütfen."

"Kaç tane olsun?" demek yumurta da alıyordu dedemden.

"On tane yeterli olur sanırım."

"Dedeme iletirim." Sonra kümes işinin artık bende olduğunu hatırlayınca parmağımı ağzıma hafifçe dokundurup "Daha doğrusu kümese girince sizinkini ayırırım. Dedem o işi de bana verdi de." derken beremi düzeltiyordum bozulmadığı halde. Ender Bey keyifli bir ifadeyle,

"Eminim üstesinden gelirsiniz." derken eliyle veda selamı verip içeri doğru çekildi. Zor duyulan bir sesle,

"Umarım." derken sırıtıyor olabilirdim. Daha fazla şaşkın bir yeniyetme gibi görünmemek için elimdeki koca paketi hışırdatarak hızlandım kapıya doğru. Kapı ardımdan usulca kapanırken içimdeki hareketlilik baharın habercisi gibiydi.

Paketle eve dönünce Petek'i bahçe kapısında beklerken buldum.

"Evet?" dedi açıklama beklercesine.

"Kan verdim ya, onun için teşekkür babında işte." Petek tek kaşını kaldırınca da,

"Ne? Ben de nezaketi için teşekkür etmek istedim."

"Kapısına koşarak mı? Kızım hiç mi teşekkür hediyesi almadın? Hadi almadın, bari az ağırdan alsaydın." Omuz silktim.

"Hiç teşekkür hediyesi almamıştım evet ve çok sevindim. Gidip ince hareketi için teşekkür ettim n'olmuş? Hiç de hafiflik sayılmaz bu!" Sonra pes eder gibi baktım kuzenime ve, " Çok mu basit göründüm yani?" dedim. Petek iç geçirdi.

"İyi ki dedem evdeydi. Hem o niye teşekkür ediyor, sen İsmail abinin karısına kan verdin. Onun teşekkür etmesi gerekiyor. Çok ilginç."

"Adam biraz duyarlı olamaz mı yani? Hep odunlar çıka çıka karşımıza böyle inceliklere alışık değiliz tabii."

"O da doğru ya neyse. Hadi girelim içeri de aç şu paketi. Çatladım meraktan." Kıkırdayarak içeriye girdik. Dedem görmeden önce üstünde not falan var mı diye kendi odama girip kontrol ettik. Yanılmamıştım, paketin kurdelesine küçük bir not tutturulmuştu. Acele etmeyip önce onu okumadığım için kendime bir daha kızdım.

"Bir anneye kan, bir aileye umut ve yeni bir üyeye ailesine katılma olanağı verdiğiniz için, kendim, aile ve Çiçek bebek adına teşekkür ederim." Cümleyi bitirince idrak edemeyip yeniden okudum.

"Adını Çiçek koymuşlar. İnanmıyorum!" Elim ağzıma giderken gözlerim yaşardı. Çok duygulanmıştım. Petek de benden farklı değildi. Şefkatle gülümsüyordu.

"Daha iyi bir seçim olamazdı kuzen. Bu çok güzel." Yutkundum.

"Aldığım en değerli ve tek teşekkür hediyesi."

"Tamam sonra ağlarsın, pakette ne var. Aç da görelim."

Paketi itinayla açtım. Paket çok güzel hasır bir sepete sarılmıştı. Sepetin sapında büyük pembe bir kurdele vardı. İçindekiler de muhteşemdi. Çok güzel bir metal kutuda fındık, badem, Antep fıstığı vardı. Bir diğerinde oldukça pahalı olduğuna emin olduğum çikolatalar. Küçük şişelerde üzüm ve kuş-

burnu pekmezleri, çikolata ve fındık ezmeleri. Bir kutuda lokumlar ve bir diğerinde cevizli pestil dilimleri."

"Kızım bunlar hazine gibi!" Petek'in gözleri büyümüştü. "Şunlara bak ya, nasıl güzel hazırlanmışlar. Adam varya çok zevkli Çiçek. Sözümü geri alıyorum."

"Ben de diyorum, neden bu kadar ağır bu paket." Elimi alnıma vururken kıkırdadım. "Kuzi bunlar gerçek değil mi? Türker salağı bana bir tablet çikolata bile almamıştı. Vay be!"

"Bırak o hergeleyi. Bak hayatta ne kadar güzel şeyler oluyor. Umarım şansın hep böyle gider Çiçek." Gülümsedim, çok mutluydum.

"İyi ki gelmişim Petek. Uzun zamandır böyle iyi hissetmemiştim. "uzanıp kuzenime sarıldım.

Dedem ve nineme durumu anlatıp hediyeyi gösterdik. Dedem neyse ki bir yanlışlık görmedi durumda. Sonuçta kan vermiştim. Bebeğe adımı verdiklerini duyunca hele iyice sevindiler ikisi de.

"Çok düşünceli adammış vesselam. Zaten dün sohbetinden anlamıştım olgunluğunu. Allah razı olsun. Allah ona da derman versin." dedi memnun bir sesle.

Petek giderken çikolata, çerez ve lokumlardan bir paket yapıp verdim ona da. Duru ile yiyin, dedim. Yüzüne sıcak bir gülümseme yayılan Petek,

"Bugün biri daha sevinecek desene teyzesi, bak bir iyilik kaç kişiyi sevindiriyor, gördün mü? Bir hediye, bin mutluluk." dedi sevgi dolu bir sesle.

İçimden, umarım Ender Bey de mutlu olmuştur, en azından biraz bile olsa olmuştur, diye geçirdim ve gülümsedim.

9

Petek gittikten sonra istemeyerek de olsa hediyeleri odamda uygun bir köşeye bırakıp halletmem gereken işlere döndüm. Önce odalara yeterli miktarda odun taşıdım. Sonra kümesle ilgilenmek için çıkacaktım ki, ninem eski bir kazak ve şalvar verdi bana.

"Öyle işler şehir kıyafetleriyle olmaz yavrum, eski şeyler giy, üstün başın mahvolmasın yoktan yere." deyince ona hak verip, elime tutuşturduğu şalvarla kazağı giydim. Bana şöyle bir bakıp,

"Hah şimdi köylü kızı oldun işte." deyip güldü. Ama evden çıkarken botlarımı giydiğimi görünce yeniden seslendi arkamdan,

"Sana bir de çizme veya kara lastik almak lazım. O ayakkabılarnan olmaz bu işler. Dedenle gidin de eksiklerini alın yarın, o bilir sana ne lazım olduğunu."

Dönüp bir ona bir ayakkabılarıma bakınca yine haklı olduğunu anladım ve kafamı salladım.

"Dua et de şu desteği alalım anneanne, o zaman eksikleri de rahat alırım, istediğim işi de sizin yardımınızla yaparım. Vallahi çok ihtiyacım var bu işi yapabilmeye."

"Hakkında hayırlısı oysa illa ki olur, o olmazsa Rabbim daha güzel bir kapı aralar hiç daraltma gönlünü. Her günler gelir geçer yeter ki sen elinden geleni yap da tevekkül et güzel gızım."

Ninemin sesindeki inanç ve güven veren sıcak ton iyi gelmişti. İçimde bir umut çiçek açıp beni gayrete getirdi. Ninem haklıydı, çabalayıp üstüme düşeni yapmalı, yapabileceğimi

kendime ve diğerlerine göstermeliydim. Allah da elbet bir kapı açardı öyle ya da böyle.

Kümese varınca önce tavukları dedemin söylediği gibi yan taraftaki üstü açık, çevresi tel örgüyle kapalı yedek bölüme çıkardım. Ama horoz bundan pek hoşlanmadı sanırım ki deli gibi ötmeye başlayıp aniden üstüme saldırdı. Neye uğradığımı şaşırıp çığlık atarak kümesten dışarı attım kendimi. Pis horoz beni yakalasa gözümü çıkarırdı kesin. Ama öfkesi geçmemiş olacak ki hala ötüyor, tavukları da huzursuz ediyordu. Ben de ondan az öfkeli değildim hani. Kümesin yan tarafına dayalı uzun saplı fırçayı aldım ve horoza doğru savururken,

"Oraya gelirsem var ya! Seni manyak kabadayı, havalara bak hele!" diye söyleniyordum sinirle ama içeri girmeye cesaret edemiyordum kafama hoplar diye. Horoz da korkumu anlamış gibi daha üst perdeden ötmez mi? İçeri girip fırçayı kafasına geçirebilirdim elbette ama ona zarar vermek gibi bir niyetim yoktu. Hem o da muhtemelen alanını korumaya çalışıyordu. Sonuçta ben bir yabancıydım. Onu sakinleştirmeyi denemeye karar verip fırçayı usulca kenara bıraktım ve ellerimi onu telkin edercesine sallayıp konuşmaya başladım.

"Cici horoz, güzel horoz. Artık sizinle ben ilgileneceğim, lütfen bana sorun çıkarma."

Horoz benimle ilgilenmiyor gibi uzaklaştığında sakinleştiğini düşünüp kümese girmeye karar verdim. Sonuçta akşam olmadan işi bitirmeliydim. İçeri girip kümesin diğer bölümle arasındaki kapıyı kapatırsam sorun da kalmazdı. Bir nefes alıp daldım kümese ama aynı anda horoz da hiddetle öterek aradaki kapıya koşmaz mı? Daha ben ara kapıya varmadan kümese daldı. Ya kalıp dövüşecektim ya da arkamdaki kapıdan kaçacaktım. Yüzümü tırmalar diye korkunca kaçmak daha mantıklı göründü ve kendimi yeniden dışarda buldum. Kümesin kapısını nasıl kapattığımı Allah bilir.

Nefes nefese söylenirken bir yol düşünmeye çalışıyordum. Fırçayla içeri dalıp onu korkutmak yeniden mantıklı görünmeye başlamıştı ki, ahırın kapısından yüzünde manidar bir gülüşle bakan dedemi gördüm.

"Savaşı bizim Çavuş kazanmış belli." Yanıma yaklaşırken kümese göz attı hızla.

"Deli Çavuş desek daha doğru. Öyle yaparsa nasıl temizlerim ki içeriyi? Gözümü çıkaracak fırsat bulsa." Hışımla astım yüzümü.

"Kümes onun çöplüğü, sen de çöplüğüne girmeye galhdın. Ne olacaktı, kenara çekilip buyur mu edecedi?"

"Ama dede sen dedin kümesle artık sen ilgilen diye. Beni yabancı diye istemezse nasıl olacak o iş?"

"İzle bah nasıl olacak." dedem hiç tereddüt etmeden kümesin kapısını açıp içeri daldı. Horoz kısa bir an hareketlenip ötecek oldu ama daha o ötemeden dedem daha yüksek sesle bağırıp onu eliyle tavukların yanına kovaladı. Horoz aldığı komutu ikiletmeden istenileni yapıp tavukların yanına gidip sesini kesti.

Dedem beni de kümese çağırdı. Küçük bir kulübe boyutlarındaki kümese girince de horozu işaret edip,

"Bir çöplükte en çok kimin sesi çıkarsa onun borusu öter. Çöplük onun olabilir ama o da çöplükle birlikte senin. Sen ürküp patronun kim olduğunu göstermezsen, seni içeri almaz, iş yapmana da izin vermez. Anladın de mi?" Horoza bakarken sordum,

"Yani benden çekinmeli, bunun için de sesimi kullanmalıyım öyle mi?"

"Sesini, hareketini, cesaretini. Hayvan deyip geçmeye gelmez, dik duracan, o senden gorhacak. Boynu kimin elinde bilecek." Dudağımı büzüp kafamı salladım.

"Şimdi içeriyi temizle, yumurta varsa al. Yohsa sabaha gelirsin. O vakit de patron kim yeniden gösterirsin bizim Çavuş'a. Bir şey demiyorsan ahıra gidiyom."

"Yumurtaları nerede topluyoruz dede? Bir de kimlere satıyoruz, dağıtımı nasıl yapıyoruz söylersen onunla da ilgileneceğim."

"Nenen kilerde, hasır sepette biriktiriyor. Buradan Ender Bey alır düzenli, bir de teyzenlerin oradaki evlerden alanlar var. Çok değil ama yem parası çıkıyor. Hem biz de bol bol yiyoruz arada işte."

"Zaten yarın Ender Bey'e götüreceğim 10 tane, bir de defter bulup sipariş takibi yapayım. Kimlere gidecekse ben götüreyim ne dersin?"

"O kadar çok sipariş gelmez, deftere gerek yok. Süt götürürken sorarım isteyen alır veya sipariş verirler. Aslında bizim Hikmet'in oğlan böyle şeyler satan bir dükkan açmıştı Demir köprünün oralarda, yumurta, çökelek, peynir getir alayım dediydi emme o kadarıynan uğraşamayız biz."

"Ben bunu bir düşüneyim Seyit Paşa. Belki sen değil ama ben uğraşırım. İlla ki yapılacak bir şeyler."

"Yavaş yavaş, hızlı giden atın pisliği seyrek düşer derler bilmiyon mu? Hele şu bağ bahçe işi belli olsun bahalım. Sen de tavuklara bakmayı öğren. Baktın oluyor büyütürsün işi."

Dedem ahıra dönünce dediklerini düşünürken kümesi temizleyip yumurtaları topladım. Yem ve sularını değiştirince sıra hayvanları içeri almaya geldi. Kümese ilk girdiğimde kokudan nevrim dönmüştü ama burnum kokuya alışmıştı neyse ki. Yine de çok çekilir bir koku değildi ve çıkmaya can atıyordum. Horoz da ses çıkarmıyordu üstelik. Belki de pusudaydı. Neyse deyip tavukları kümese kapattım ve çıktım. Yarın ola hayrola...

Akşam yemekten sonra çayımı içip dedemlerle biraz sohbet ettim, bulaşıkları yıkadım ve izin isteyip odama geçtim. Çok yorgun hissediyordum. Üstelik artık her sabah erken kalkacaktım ve erken uyumaya alışmalıydım. Sobayı yakmadan gömüldüm yatağa. Perdeyi biraz sıyırıp karşı eve, malum odanın penceresine baktım. Hiç ışık yoktu.

Uykuya direnip beklemek ve pencereye biri gelirse görmek istiyordum ama hangi ara uyudum bilmiyorum. Telefonumun alarmı çaldığında zıpladım. Evet lafın gelişi değil, gerçekten yatakta zıpladım. Sanki önemli bir sınavım vardı ve geç kalırsam bir senem çöpe gidecekti.

Alarmı kapatıp gerindim. Saat 7'ydi ve hava hala epey karanlıktı. Ender Bey'in sütünü ve yumurtalarını götürmek için 1 saat vaktim vardı. O vakte kadar üstümü değiştirip anneanneme veya dedeme yardım edebilir, ya da kümesi kontrol ederdim. Ya da

kümesi sonra kontrol etsem daha iyi olurdu. Kapıyı kimin açacağını bilmiyordum, kümes gibi kokmak istemezdim yani.

Giyinip odamdan çıktım ama buz gibi havada bunu yapmak tam bir işkenceydi. Yıllarca kaloriferli eve alışmış olan ben dedemle nineme hayret ediyordum. Bu yaşta hala çivi gibiydiler ve hiç yakındıklarını görmemiştim. Onlar gibi olmalıydım, olmaya gayret edecektim. İnsan totosu donarken pek gaza gelemiyordu ama zaten kış yakında geçecekti. Yani öyle umuyordum. İnsan yazın kışı, kışın yazı özlüyordu işte.

Ninem mutfaktaydı. Arkası dönük, tezgahta bir şeyle ilgileniyordu. Soba yanıyor, çay suyu tıslayarak kaynıyordu üzerinde. Küçük, eski bir emaye tencerede de yumurta haşlanıyordu.

"Günaydın ninelerin en tatlışı, yine erkencisin maşallah." dedim keyifli bir sesle. Bana dönüp gülerken,

"Sen de erkencisin Çiçek Hanım. Maşallah, günün bereketli olsun." dedi.

"Artık böyle Kıymet Sultan. Erken kalkan yol alır demişler, değil mi?"

"Öyle tabii. Uyurken doğmayacak güneş, yoksa at o günü çöpe. Ne iş yetişir ne bereketi olur."

"Öyle gerçekten. Günler kısa, birden akşam oluyor. Dedem ahırda mı?"

"He, gelir birazdan. Hadi biz de sofrayı kuralım o gelmeden. Acıkmıştır."

Kahvaltıyı bitirdiğimde saat 8'e geliyordu. Hemen kabanımı giyinip beremi taktım. Kilerden on yumurta alıp ninemin verdiği plastik yumurta saklama kabına dizdim. Bu kabı da tıpkı cam şişe gibi Ender Bey'in yardımcısı veriyormuş her seferinde. Dedem dolu kabı verip, boş olanı getiriyormuş. Bu bana diğer müşteriler için de fikir verdi aniden. Renkli yumurta kutuları alabilir veya otantik hasır sepetlere biraz saman doldurup öyle götürebilirdik siparişleri. Aklımın köşesine not aldım ve süt şişesini de alıp bez bir torbaya yerleştirdim ikisini.

Ayakkabılarımı giyip çıktım evden. Dün ki konuşmadan ve hediyeden sonra belki yine kapıyı Ender Bey açar umudu giderek güçlendi içimde. Evinin bahçe kapısını açıp karları henüz tam erimemiş bahçesine girdiğimde gözüm önce bahçeyi tarayıp sonra büyük camlı odaya ulaştı. Onu camda bahçeyi izlerken bulma umuduydu belki bunun sebebi ya da en azından orada bir yerde dolaştığını görebilme.

Görünürde kimse yoktu. Ama aniden evin arkasından, bizim bahçeye taraf olan kısmından kesilen odun sesleri geldi. Önce şaşırdım ama sonra büyük bacadan çıkan dumanları hatırlayınca bunun için oduna ihtiyaçları olduğu dank etti kafama. İyi de odunları kim kesiyordu ki? Yardımcı kadın olamazdı herhalde, İsmail abi desem hala izinli olduğuna emindim neredeyse. O halde ya odunları kesen birini tutmuşlardı ya da Ender Bey kesiyordu bizzat. Sonuncu ihtimal damarlarımda akan kanı hızlandırdı.

Elimdeki torbaya, kapıya ve odun kesen kişinin olduğu tarafa baktım sırayla. Mıknatısla çekiliyor gibi ayaklarım beni o yöne sürükledi. Birkaç dakika daha vaktim var nasılsa diye düşünüp evin sol köşesinde durup kafamı uzattım. İleride, evin bittiği köşede bahçe duvarına paralel bir yapı vardı. Bir çeşit garaj, atölye veya odunluk gibi bir yerdi muhtemelen. Ender Bey başında füme renkli bir bereyle bu küçük yapının önünde odun kesiyordu çünkü. Üzerinde gri, bisiklet yaka bir kazak ve lacivert şişme bir yelek vardı.

Elimde olmadan onu izledim. Havanın kış sabahlarına has mahmur aydınlığına renk katan bir detay gibiydi. Sanki o olmasa tüm bu bahçe, içindekilerle birlikte anlamsız gri bir sis gibi boğucu olacaktı. Sanki başka herhangi biri asla onun bıraktığı, yaydığı ve hissettirdiği etkiyi yapamayacak kadar zayıf kalacaktı. O olmalıydı, nasıl olursa olsun, nasıl görünürde görünsün o doldurmalıydı burada ihtiyaç duyulan varoluşu.

Baltayı havaya kaldırıp oduna vuruşunu, odunu bir veya iki seferde ikiye ayırışını, kollarının kuvvetli tutuşunu ve vücudunun doğal devinimini seyrettim hayranlık ve şaşkınlıkla. Sabah ayazında verdiği her nefes sigara dumanı gibi havaya karışı-

yordu yoğun şekilde. Sıcak evinde oturup başkasına kestirme şansı varken kendi odunlarını kesen bir zengin. Acaba sıkıntıdan mı yapıyordu bunu yoksa o da benim gibi odun kesmeyi seviyor olabilir miydi? Muhtemelen bunu öğrenemeyecektim

Yeni bir odun almak için bana taraf biraz döndü ve doğrulurken beni fark etti. O an duvardan uzanmış kafamla nasıl görünüyordum kim bilir ama saklanmak için geç kalmıştım. Suçüstü yakalananlara has bir gülücük yüzüme tereddütle yayılırken mecburen bedenimin geri kalanını da çıkardım ortaya. Bez torbayı gösterip,

"Günaydın, kolay gelsin." dedim çok da yüksek olmayan bir sesle. Başıyla selam verip,

"Günaydın, teşekkür ederim." Dedi. Biran o mesafeden yüzündeki orantı bozukluğu daha az belirgin göründü gözüme ve gördüğün genç adam fotoğrafına daha yakın biri vardı sanki karşımda. Şimdi tam olarak kaç yaşındaydı acaba? 32-33 diye tahmin etmiştim ama kimseye sorup öğrenmek mümkün olmamıştı. Hoş, deformasyon yüzünden biraz daha büyük gösteriyordu ama önemli değildi.

"İyi misiniz?" Sorusuyla birden afallayıp kendime gelince, orada dikilmiş adama baktığımı fark ettim. Şapşal gibi görünmüştüm kesin ya da alık falan sanmıştı beni belki de. Dudaklarımı ısırıp,

"Şey...evet iyiyim. Nevin Hanım merak etmeden siparişleri vereyim." derken boştaki elimi kaldırıp veda selamı vermek istedim. Aynı anda bedenim de geriye dönmek için hareketlenince bastığım yere hiç dikkat etmedim ve ayağım aniden kaygan bir yüzeye temas edince kendimi kaşla göz arasında kıç üstü oturmuş buldum parke taşlarının üzerine. Bez torba da benimle birlikte aynı taş zemine çarptığı için kırılma sesi benim popomdan mı yoksa bez torbadakilerden mi geldi anlayamadım. Ama Ender Bey bana doğru koşarken bir şeyleri berbat ettiğimden emindim. Can havliyle ağzımdan,

"Ay, eyvah!" diye bir yaygara çıktı...

10

"İyi misiniz?" Ben, hala nasıl düştüğümü, kırılan süt şişesini ve muhtemelen kutudaki yumurtaları düşünmek yetmezmiş gibi bir de onun önünde düşerek rezil olduğum için mala bağlamış şekilde yerimde otururken başımda dikiliyordu. Dudağımı ısırarak yüzüne baktım. Neyse ki kaban düşüşümün etkisini azaltıp popomun fazla acımasını engellemişti.

"Şey...galiba kaydım." dedim elimi popoma atıp kontrol etme dürtümü engelleyerek. Hala elimde tuttuğum bez torbayı kaldırınca dışarı sızan süt yere damladı. Ama Ender Bey bunu umursar görünmedi.

"Gece buzlanma olmuş. Taşlar da kaygandır, fark edemediniz muhtemelen."

"Evet sanırım." Sizi dikizlerken bastığım yere bakmadığım için düştüm, desek daha doğru olurdu ama tabii ikimizde bunu dillendirecek değildik. Ama bu gerçeği değiştirmiyordu işte.

Utançla kıpırdandım kalkmak için. O vakit güçlü bir el kolumu kavradı ve kendimi ayakta buldum. Hayretle ve minnetle ona döndüğümde çok yakınımdaydı. Göz göze geldik. Eli, kolumu kalın kabanımın üzerinden tuttuğu halde heyecanla ürperdim. Sanki bunu hissetmiş gibi hızla bıraktı kolumu ve aramızdaki mesafeyi açtı. Oysa daha dakikalarca öyle kalsın isterdim.

"Teşekkür ederim." diyebildim nihayet yardımı için.

"Bir şeyiniz yok değil mi?" dedi tekrar. Bakışlarında sanki biraz şefkat ve ilgi vardı.

Kafamı kederle salladım. "Ben iyiyim ama süt şişesini kırdım ve sanırım yumurtalar da kırıldı. Çantaya bakmaya korkuyorum açıkçası." Muhtemelen biraz sakar ve biraz da şapşal görünüyordum. Çünkü adam hiç beklemediğim şekilde güldü. Evet yanlış duymadınız, oldukça sempatik bir ifadeyle güldü hem de. Yüzündeki gamze genişlerken an be an tanık oldum neşesine.

"Nevin Hanım bundan hiç hoşlanmayacak. Yemek standartları konusunda oldukça titiz çünkü." derken sanki bir sorundan değil de, komik bir şeyden bahsediyor gibi keyifli görünüyordu.

"Eyvah, hem geç kaldım hem de getirdiklerimi mahvettim. Nevin Hanım'a ne diyeceğim şimdi?"

"Yani benim ne düşündüğüm önemli değil öyle mi?" Ben telaşla yerimde kıvranırken muzip bir ifadeyle yüzüme bakıyordu. Ama haklıydı, yumurta ve sütü ona getirdiğim halde evdeki çalışanın ne diyeceğini umursuyordum. Hal bu ki her şeyi adamı dikizlerken kırmıştım.

"Ya özür dilerim, ne dediğimi bilmiyorum. Dedeme de size de mahcup oldum. Ufak bir teslim işini bile beceremedim."

Üzüntüden elimdeki bez çantayı yere bıraktım ve omuzlarım düştü. O an yaşadığım duygu sanki hayatımın kısa özeti gibiydi. Her şeyi berbat ediyordum resmen. Bir de kalkmış çiftçi olacağım diye dolanıyordum ortalarda. Adamdan utanmasam oturup ağlayacaktım beceriksizliğime.

"Sadece bir kazaydı, herkesin başına gelir bunlar. Kırılan yumurta olsun yenisi bulunur. Yerine konulamayan şeylere bile üzülmek faydasızken bunu dert etmek biraz keyfi olmaz mı?" Yüzüne aval aval baktım.

"Kızmadınız mı yani?" Bir umutla irileşti gözlerim. Omuz silkti,

"Neden kızayım?" Hemen toparlandım. Biraz rahatlamıştım,

"Ben hemen gidip süt ve yumurtaları yeniden getireceğim. Gerekirse Deli Çavuş'la dövüşür yine de taze yumurta getiririm merak etmeyin."

"Deli Çavuş mu? O da kim?" Sesinde ilgi vardı. Sırıttım ve beremi düzelttim.

"Şey...dedemin horozu. Aslında adı Çavuş ama dün bana saldırdığı için artık ona Deli Çavuş diyorum. Kesin şimdi kümese gitmemi bekliyordur üstüme atlamak için." Ben sözümü bitirince kahkaha attı. Birden afalladım ama belli ki hoşuna gitmişti dinledikleri. Ya da benim şapşallığım tescillenmişti nazarında.

"Size bir zırh ayarlamalı. Bir de kalkan." Maşallah espri de yapabiliyormuş beyimiz. Tam cevap vermek için uygun bir şeyler düşünürken gerimizde bir kadın sesi duyduk.

"Ender Bey? Bir sorun yoktur umarım?" Aynı anda dönüp Nevin Hanım'a baktık. Yüzünde manidar ve sorgulayan bir ifade vardı. Önce bana sonra yerdeki bez torbaya baktı,

"Süt ve yumurta hala gelmeyince merak ettim." diye açıkladı gözü hala üzerimdeyken. Eyvah ne diyecektim kadına şimdi? Kırdım desem beceriksiz olduğumu düşünüp belki dedeme şikayet edecekti beni. Bir dahakine gelmesin, diyecekti hatta. Ama kabahatimi inkar edemezdim ki.

"Şey...ben ne-" demeye kalmadı Ender Bey araya girdi jet hızıyla.

"Sormayın Nevin Hanım. Çiçek Hanım'ın sütü getirdiğini görünce size zahmet olmasın diye ben aldım kendisinden. Arka kapıdan mutfağa getirmek için dönerken de buzlanmış zeminde kayıp düştüm. Gördüğünüz gibi torbadakiler sizlere ömür. Çiçek Hanım da beni kırmayıp yenisini getireceğini söylüyordu sağ olsun. Bugün biraz geç yapacağım kahvaltıyı. Siz bir süt şişesi getirin lütfen Çiçek Hanım'a."

Bana dönüp gülümsediğinde ağzım hafif açık ona bakıyordum. Beni korumak için iki dakikada harika bir bahane uydurmuş, suçu üstüne almıştı üstelik. Nevin Hanım birkaç saniye ortamı kokladıktan sonra,

"Tabii, Ender Bey. Hemen." deyip geldiği gibi gitti.

"Teşekkür ederim, benim yüzümden bahane uydurmak zo-"

"Aramızda. Oldu bitti. Sıkıntı yok." Duyarlılığı için minnettar olmuştum ama mütevazi tavrı beni benden almıştı resmen.

"Ben odun kesme sesi duyunca İsmail abi sanıp bakayım, eşini ve çocuğu sorayım diye düşünmüştüm. Sizin olacağınız aklıma-"

"Gelmedi değil mi? Ne yani siz keserken normal de ben keserken mi tuhaf?"

"Beni gördünüz mü keserken?" dedim şaşkın bir boş bulunmuşlukla. Kaşları biraz havalandı.

"İnsan her zaman odun kesen pembe saçlı bir kadın göremiyor buralarda. İtiraf edeyim becerebiliyor musunuz diye meraktan baktım evet."

"Onu da mı beceremiyorum yoksa sizce?" Sesimde telaş mı vardı. Aman yarabbim adam beni izlemiş odun keserken. Acaba o Deli Çavuş beni kovalarken de gördü mü? Ay BBG evine düşmüş gibi hissetmem normal miydi? Mahcup bir şekilde hafifçe gülüp ekledi,

"Biraz daha teknik kazanırsanız tamamdır. Oldukça iyiydi hatta." Madem bilmişlik yapıyordu ben de utanmayıp biraz diklenebilirdim.

"Tekniği de sabahları süt getirdikçe size bakıp bakıp öğrenirim madem." sesimin biraz iğneli olmasına özen göstermiştim bilerek. Dudaklarını sıkıp kafasını salladı.

"Zevkle, her sabah bekleriz efendim." Bak hele şuna da bak. Pis ukala n'olacak. Yüzüne de söylemek isterdim ama henüz o kadar uzun boylu değildi yani.

"Çiçek bebek ve annesi iyi, İsmail de bu hafta izinli." dedi sessizliği bozarak. Yumuşadım.

"Bebeğe adımı vermişler. Çok gururlandım. Umarım benim aksime onun hayatında işler hep yolunda gider." Buruk bir tebessüm oturdu dudaklarıma elimde olmadan.

"Hayatta insanı hangi yolun mutlu edeceği çoğu zaman muammadır. Yanlış yolu takip etmek başka bir doğru yolu bulamayacağımız anlamına gelmez. Ne demiş Şems, bırak hayatın alt üst olsun. Altının üstünden iyi olmayacağını nereden bilebi-

lirsin." Dikkatle baktım ona, sabahın köründe, soğuk bir şubat gününde neredeyse hiç tanımadığım bir adamın yaydığı sıcak ve garip şekilde iyi hissettiren enerjinin odağında geçmediğimi fark ettim. Sözleri kafamda dolaştı, dolaştı ve çiçek açmaya meraklı filizler gibi tomurcuklandı.

"Sufi edebiyatını seviyorsunuz sanırım?" dedim ilgiyle. Gülümsedi belli belirsiz,

"Eh, idrak edebildiğim kadarıyla."

"Ender Bey?" Yine Nevin Hanım'ın sesiyle bölündük. Tam da zamanıydı kadın. Ayaküstü durmuş hayatı sorgulama aşamasına gelmiştik. Ayrık otu gibi hemen bitivermen gerekliydi sanki. Dönüp bana uzatılan şişeyi aldım.

"Ben siparişleri hazırlayayım. İzninizle." deyip Ender Bey'i hafifçe selamladım ve Nevin Hanım'ın bakışları sırtımdayken çıktım bahçeden.

Dedem nerde kaldığımı sorunca da mecburen Ender Bey'in uydurduğu bahaneyi anlattım. Yeniden yumurta ve süt istediklerini söyledim. Dedem,

"Neyse, vardır bunda da bir hayır ne yapalım. Ben zaten diğer evlerin siparişlerini götüreceğim şimdi, geçerken bırakırım. Çiçek sen de kümesi kontrol et o arada." deyince göze batmamak için itiraz edemedim. Eh en azından Nevin Hanımla muhatap olmak zorunda kalmazdım yeniden.

Dedem siparişleri toparlayıp gidince ninemi sahanlıkta turşu kavanozlarını kontrol ederken buldum. Evin arka tarafında kalan bu kısımda ninemin eskiden kalma kalaylı kapları, büyüklü küçüklü bakır kazanları, turşu kavanozları ve benzer ıvır zıvırları bulunuyordu.

Terek dediğimiz kapaksız raflara dizili bir sürü kap kaçak vardı içeride. Tereğin önündeki eski tel dolapta ise reçelleri muhafaza ediyordu ninem.

Salça, reçel, pekmez ve hatta vaktinde çamaşırlar için su kaynatılan kazanlar duvarın dibine sıralanmıştı. Ortamı görünce yine çocukluğumun güzel anıları doluştu zihnime. Yaz

tatillerinde bu ev dolup taşardı. Hepimiz bir arada olur, her şey birlikte yapılırdı.

Merdaneli çamaşır makinelerinin henüz köylere yeni yeni geldiği vakitlerdi kaldı ki nerede otomatik makineler olsun. Tabii o kadar kalabalığa merdaneli makina ne yapsın, haftanın bir, bazen iki günü çamaşır günü olurdu. İş evinde ocak yakılır, büyük su kazanı üstünde ısınır annemler ve yengem hep bir elden çamaşırlara girişirdi. Ama öncesinde beyaz çamaşırlar ıslı beklerken bir tarafta bizi renkli çamaşırların olduğu leğenlere oturtur, açık havada, yandım anam, diye bağırta bağırta yıkarlardı.

Ninem de daha genç ve dinçti o vakitler, keşke sevdiklerimiz hiç yaşlanmasa, ölmese, diye geçirdim içimden mümkün olmadığını bile bile. Elimde değildi ama, çok seviyordum ninemle dedemi. Kapıda onu izlerken geldiğimi fark edip döndü.

"Turşunun biri bozulmuş. Diğerlerine de bahıyom." dedi büyük cam kavanozlara tekrar bakarken.

"Diğerlerinde sorun yok değil mi?"

"Yoh, yok şükür."

"Anneanne ne kadar turşu var. Yiyebiliyor musunuz bu kadarı siz?" dedim elimle çeşit çeşit turşuları işaret ederken.

"Artık yiyemiyoh yalan yoh. Alışkanlık biraz benimki elim az yapmaya gitmiyor. Neyse sen varsın yersin heri. Kışın turşusuz olunmuyo." Gülümsedim.

"Çoksa komşuna versene Kıymet Sultan. Senin elinin lezzetini görsünler yani." Fikir aniden gelmişti aklıma. Ama ninemin de hoşuna gitmiş gibiydi sanki.

"Vermeye veririm de bunlar benim yaptığımı beğenir mi ki?" Yüzünde masum bir merak vardı.

"Ay niye beğenmesinler? Bence bayılırlar. Hele şu lahana ve salatalık efsane olmuş."

"Eyi öyleyse veririm burdan bir şise. Deden götürsün yarın falan." Kırdığım şişe için verebileceğim harika bir hediye bulmanın mutluluğuyla hemen duruma müdahale ettim.

"Ne gerek var, yarın sabah götürürüm sütle beraber."

"Eyi öyle olsun. Ayırayım şuraya bari."

Ninem iki kiloluk turşu kavanozunu kenara ayırırken ben de reçel kavanozlarını inceliyordum ve rastgele konuşur gibi devam ettim.

"Anneanne, bu Ender Bey sence kaç yaşında? Ben bir türlü anlayamadım."

"Nasıl anlayacan yavrum o haldeyken. Deden çok değil, 33 falan dediydi. Laf arasında Nevin Hanım öyle söylemiş." tahminim neredeyse tutmuştu yani.

"O kadınla sohbet ediliyor muymuş ki? Nerden şaşıp demiş acaba."

"Öyle deme gızım, adama yeri geliyor analık ediyor eksik etek. Koskoca zengin ailenin çocuğu kimsesiz gibi yaşıyor burada. Annesi zaten yoğumuş, kadın ölmüş. Kendi halinde insanlar hem, kimseye zararları yoh."

"Demek annesi de yokmuş. Adam çok bahtsızmış be nine. Üzüldüm vallahi."

"Ananızın babanızın gıymetini bilin işte. Giden gelmiyor, geride kalanın içi sızlıyor. Bak anam babam öleli kaç sene oldu hala özlerim."

"Haklısın anneanne." Gidip yanağından öptüm. "Allah ömür versin hepinize canım nenem."

Kümesi kontrol etmek için ninemden ayrıldım. Tam ayakkabıları giyerken telefonum çaldı. Bilmediğim bir numaraydı. N'olur olmaz diye cevapladım. Tarım kooperatifinden arıyorlardı. Ertesi gün yani perşembe hava şartları uygun olursa tarım desteği almak için sunduğumuz arazileri görmek ve değerlendirme yapmak istiyorlarmış. Uygun olup olmadığımı sordular. Sevinçten neredeyse havaya uçacaktım. Bir aksilik olmazsa elbette uygunum, dedim. Gelirlerse ertesi gün saat 9-10 arası haber vereceklerini iletip kapattı adam.

Güzel günler mi geliyordu yoksa. Kıştan sonra bahar geldiği gibi ömrüme bahar mı geliyordu artık? Çok umutluydum. Sabah ki çaresiz umutsuz halim kaybolmuştu birden. Ne demişti Ender

Bey, bırak hayatın alt üst olsun, altı üstünden daha hayırlı olabilir, gibi bir şeydi. Ama demek istediğini anlamıştım nihayetinde.

İçim rahatlayınca bana bir cesaret gelmez mi? Direk kümese gidip pat diye girdim içeriye. Çavuş önce bir dondu kapı sertçe açılınca, sonra beni tanıyıp öterek üstüme gelecek oldu ama o dünkü Çiçek yoktu karşısında.

"Kışttt, hösstttt! Çekil kenara!" diye kükredim. Sesim öyle kararlı çıktı ki hayvan olduğu yerde donup kaldı.

Hepsini yan tarafa kovalayıp yumurtaları topladım. Ortalığı kontrol edip ara kapıyı açtım. Akşam yeniden uğramak üzere çıktım kümesten. Başarmıştım, Çavuş yola gelmişti. Sıra hayatımdaydı, onu da ensesinden tutup hizaya çekecektim, ya da belki o beni güzel bir hizaya sokacaktı. Öyle ya da böyle başarana kadar uğraşacak, bu arada da mutlu olmaktan vazgeçmeyecektim...

11

Ertesi sabah yine erkenden kalkıp hazırlandım. Ender Bey'in sütünü götürürken ninemin ayırdığı turşu kavanozunu da kucakladım. Beyaz lahana, havuç ve salatalık dilimli turşusu ünlüydü ninemin. Sanki kendim yapmış gibi gururla taşıyordum şişeyi. Acaba turşu seviyor muydu, bu hediyeyi kabul edecek miydi? Kafamda bu sorularla bahçeye çıkınca odun kesme sesini duydum. İçimi kaplayan heyecanı tarif etmek gerçekten zordu. Bir hevesle hızlı hızlı yürüdüm hedefe bir an önce varabilmek için.

Ender Bey'in bahçesine girince derin bir nefes alıp kapıya doğru değil, evin sol tarafına doğru yöneldim. Nasılsa artık ona görünüp, günaydın demem anormal kaçmazdı. Tabii ben daha evin köşesine yeni varmışken Nevin Hanım pırt diye ortaya çıkıp,

"Çiçek Hanım, bir şeye mi bakmıştınız?" demeseydi her şey harika olabilirdi. Boş bulunup sıçradım. Kahretsin ki böyle uyuz bir huyum var. Bir şeye çok odaklanmışsam aniden ortaya çıkan bir insan, hayvan veya bir ses beni sıçratıyor. Toparlanıp,

"Siz miydiniz?" demiş de olunca Nevin Hanım o filmlerdeki ukala uşaklar gibi yukardan bir bakışla ve iğneleyen bir tonla,

"Başka birini mi arıyordunuz?" demez mi?" Sana ne kadın, kimi istersem ararım. Hatta detektör getirip altın bile ararım sana ne. Senin işin evin içinde değil mi? Şeytan da beni böyle dürtükleyince hiç de alttan almam gerekmediğini düşündüm ve,

"Evet, sakıncası yoksa Ender Bey'e günaydın diyecektim. Siz şu sütü alın isterseniz," yanına yürüyüp bez torbayı uzattım, "te-

miz şişeyi ayarlayın, ben şimdi geliyorum." Kadın ağzı yarım açık bakarken istifimi bozmadan tekrar evin köşesine yöneldim.

"Şey...ya o turşu? Ender Bey'in siparişi mi?" diyecek olunca köşeyi dönmeden bakıp sahte bir sevimli gülüşle,

"Siparişi değil, anneannemin kendisine hediyesi. O yüzden ona vereceğim." deyip cevap beklemeden kayboldum köşede ve aynı anda odun kesmeyi bırakmış, yüzünde manidar bir gülüşle bana bakan Ender Bey'i buldu gözlerim.

"Günaydın." dedim özgüven patlamasına devam niteliğinde.

"Günaydın, görüyorum ki barikatı aşmayı başardınız. Tebrikler." hala gülümsüyordu.

"Barikat?" deyip kısa bir an duraksadım ama Nevin Hanımdan bahsettiğini anlayınca beremi düzeltir gibi yapıp,

"Ha evet, sanırım misafir istemiyorsanız daha fazla savunma hattına ihtiyacınız var." Ağzımdan çıkan cümlenin rahatlığına kendim bile şaşarken Ender Bey'in yüzündeki gülümseme daha da büyüdü.

"Şimdiye dek Nevin Hanım hep yeterli oluyordu. Ama siz daha cabbar çıktınız. Tebrik ederim."

"Eh bazen biraz dik kafalı olduğum doğru." Konuşurken yanına varmıştım. Elimdeki turşu kavanozuna baktığını görünce,

"Şey...Bunu anneannem size gönderdi. Yani sever misiniz bilemedik ama kendisi artık iki kişi olduklarını unutup turşu ve reçel gibi şeyleri hep fazla fazla yaptığından eşe dosta hediye eder arada." Baltayı kenara bırakıp yaklaştı.

"Beni de hediye vermeye layık gördü demek? Ne diyeceğimi bilemiyorum. Ama en azından turşuya bayıldığımı söyleyeyim. Yani çok teşekkür ederim anneanneniz Kıymet hanıma. Mahcup oldum."

"Estağfurullah, ninem turşu sevdiğinizi ve hediye için mutlu olduğunuzu öğrenince emin olun sizden daha çok sevinecek. O insanları yedirerek mutlu etmeyi kendine misyon edinmiş bir azize."

"Şimdi onun bir de bunlarla dolu kileri falan vardır kesin?"

"Olmaz mı? Sahanlığın yarısı turşu, pekmez ve reçel kavanozlarıyla dolu. Seç beğen al, o derece."

"Yapmayın yav! Gözümün önüne bir oda dolusu hazine gelir gibi oldu. Oraya girip kaçamak yapmak vardı be." Mahcup mahcup gülümsedi.

"Niye olmasın, buyurun gelin bir gün. Seviniriz...Şey yani ninem şaheserlerini göstermekten mutlu olur demek istedim." Teklifi bekliyormuş ya da duymak istediğini duymuş gibi parladı gözleri. Yoksa çok mu davetkar görünmüştüm, dünden meraklı gibi? Aman öyleyse öyle, önemli olan bundan hoşlanmış olmam değil mi?

"Şaheser falan deyince daha da meraklandım. Kendimi zorla davet ettiriyor gibi oldum hatta, rahatsızlık vermek istemem o sebeple." sesinde bir tedirginlik gezindi. Yoksa görüntüsü yüzünden miydi bu çekingenlik? Ya da dedemler ne düşünür diye miydi? Onu rahatlatmak için içtenlikle gülümsedim,

"Katiyen. Olur mu, komşuyuz biz. Dedemler de misafiri çok seven insanlar. Asla rahatsızlık gibi şeyler bilmezler böyle konularda. Hatta eskisi gibi gelen giden yok diye biraz içerliyorlar. İnanın sizin onlara hevesle misafir olmanız büyük mutluluk verir kendilerine."

Cevap vermeden kısa bir an baktı yüzüme. Bir şey diyecek gibi oldu ama sonra alnını kaşıyıp,

"Buralarda misafir geleneğinin hala canlı olması çok güzel. Batıda insanlar daha eğitimli ama yakınken bile mesafeler çok uzak. Eh bir ara belki müsait olursalar sırf o sahanlıktaki hazineyi görmek için gelirim."

"Ninem sizin için müsait zaman bulur, orası kesin. Yeter ki siz onları ziyaret etmek isteyin."

Kıkırdayıp kavanozu Ender Bey'e uzattım. Konuşurken elindeki eldivenleri çıkarıp yeleğinin cebine koymuştu. Uzanıp kavanozu alırken parmak uçları benim parmaklarıma değdi. Zaman sanki tam orada dondu. Teni tenimi kısa bir an yakala-

dı ama kalbim bu anı öyle yoğun hissetti, aklım öyle bir çabayla hafızama kaydetti ki tüm bedenime ince, sıcak ve rahatlatan bir enerji akımı değip geçti sanki. Gözlerimiz bir saniyeliğine bu temasa eşlik edercesine buluştu, sözleri anlamsız kılan bir anlayış o gözlerden birbirine bir mesaj gönderdi.

'Dokunuşunu sevdim ama aynı zamanda da heyecanlandım.' dedim bakışlarımla ve bunu anlamasın umut ettim. Sanki o da önce bu dokunuş için özür dilemek istedi ama sonra başka bir şeye dönüştü mesajı, hoşnutlukla kararsızlık arası gizemli bir duygu yumağına.

Zaman yeniden aktı, kavanoz el değiştirip ona geçti.

"Sizi görünce odun kesme tekniklerini öğrenmeye geldiğinizi düşünmüştüm ama turşu kimin aklına gelirdi. Nevin Hanıma söyleyeyim de akşama bir bulgur pilavı yapsın bu hazinenin şerefine." Sesinde az önceki duygu mesajlaşmasının etkisini atlatıp konuyu değiştirme çabası vardı sanki. Gülümsedim,

"Keşke bulgur pilavını da ninemin elinden yiyebilseydiniz ama eminim Nevin Hanım da güzel yapıyordur. Neyse bir dahakine de odun nasıl kesilir dersine gelirim." Biraz şımarık denilebilecek şekilde sırıttım.

"Her zaman. Ben sizi yeterince alıkoydum, evden merak etmesinler. Tekrar teşekkür ederim." Konuşmayı bitirmek, oradan gitmek istemesem de haklıydı. Ve büyük ihtimalle bizimkiler yanlış anlar diye böyle dikkatli davranıyordu zaman konusunda.

"Kahvaltıyı hazırlamıştır ninem. Gecikmeyeyim evet. İyi günler Ender Bey."

"Afiyet olsun, iyi günler Çiçek Hanım. Ninenize teşekkürlerimiz iletin lütfen." Veda cümleleri hala havadayken ayaklarım söz dinlemeyip kımıldamadan durdu birkaç saniye. Ender Bey de sanki benim gibiydi. O birkaç saniye ikimiz de söylenecek bir şeyler varmışta cesaret edemiyormuşuz gibi duraksadıktan sonra durumu daha da zorlaştırmadan gülümseyip arkamı döndüm, aklım, kalbim ve tüm merakım geride kalan adamla dolu olarak evin önüne, boş şişeyi almak için ilerledim.

Az sonra onun bahçesinden çıkmış, bizimkine doğru ilerliyordum ve hala az önceki konuşmanın, Ender Bey'in sesinin, kelimelerinin ve yaptığı her hareketin etkisindeydim. Onun yakınında zaman dursun, biz konuşmaktan yorulana kadar öyle kalsın istiyordum dünya. Evet onunla konuştuğum kısacık anlarda büyük bir keyif alıyordum. Tüm mesafesine rağmen içten ve dikkatli davranan bu adam fazladan hiç bir çaba sarf etmeden beni kendine çekiyordu.

Herkesin uzağında olmaya çalışan ve muhtemelen bunun için iyi sebepleri olan biriydi lakin ona yaklaşmama izin veriyordu işte. Sırf bu bile merakımı kamçılıyordu. Elimi kapıya atıp kalakaldım. Düşüncelerim arkamdan seslenen Petek'in gelişiyle sekteye uğradı.

"Çiçek! Ah nihayet duydun!" yanıma gelmişti bile. Dalgın dalgın baktım yüzüne. Bu kadar erken ne işi var burada diye düşündüm. Elini yüzümün önünde salladı.

"Yoksa sen hala uyuyor musun? Uyuygezey mi oydun şennn? Oy kıyamam pambuk şekeyime erkenlerden kalkıp süt satarmış."

İfademe sahte bir suratsızlık ekleyip araya girdim.

"Dalga geçmeniz bittiyse kapıda kalmayın Petek Hanım! Ayrıca da gayet uyanığım." Petek yanağımdan makas alıp kahkaha attı.

"Ya evet çok belli. Sana kaç kere bağırdım bakmadın. Ayakta uyuyor, otel parası veriyorsun. Yine neye daldın acaba?"

"Biran dalmışım yani olamaz mı? Allah Allah! Hem sen sabahın köründe beni rüyanda mı gördün, ne işin var burada?" Yüzüme inanmaz gibi baktı.

"Kızım sen hafızanı mı düşürdün burada bir yerde? Hani kaybolmadan bulup takalım yerine yani."

"Sen de bugün Çiçek'le dalga geçer eğlenirim bu sıkıcı köy hayatımda renk olur modunda mısın yoksa? Hani öyleyse karlar hala erimedi malum, yatırırım seni kara, hayatına bolca beyaz renk getiririm." Petek gözlerini devirdi.

"Ohooo! İşimiz var seninle be. Sen dün bana gelip, Tarım kooperatifinden adamlar arayabilir, erken gel de hazırlanalım, demedin mi? Heyecandan yerinde duramıyordun, n'oldu yoksa vaz mı geçmişler? Ona mı takıldın?"

Tabii ya, Ender'i görmeyi o kadar çok kafaya takmıştım ki asıl olayı unutmuştum. Bu arada adama Ender Bey demediğimi de fark etmiştim üstelik. Ne ara level atlamıştım da, ondan birinci yakın kişi olarak bahsetme aşamasına yükselmiştim acaba? Hemen durumu toparlamaya çalıştım.

"Henüz arayan falan olmadı ki bileyim. Çok gerginim sanırım, o yüzden böyle davranıyorum. Biliyorsun bu destek fonuna ihtiyacımız var, yoksa borç bulmamız gerekecek." Aslında kelimesi kelimesine doğruydu dediklerim. Gerçekten Ender aklımı ne kadar işgal ederse etsin bir de buraya gelme sebebim vardı. Ne olursa olsun kazanmak zorunda olduğum bir iddiaydı bu. Yoksa tıpış tıpış Bursa'ya geri dönüp bir sene daha ders çalışmak adına eve kapanmamı isteyecekti babam.

Birden buradan gitmek zorunda olduğumu düşününce irkildim. Bursa'ya dönmek demek Ender'i görememek demekti aynı zamanda. Bu işi başarmak zorundaydım, lamı cimi yoktu. Petek ciddiyetle süzdü beni,

"Yani bu dalgınlığın Ender Bey," dönüp başıyla onun evini işaret etti, "ve ona olan ilginle alakası yok diyorsun. Yoksa bu sabah da mı adama yakalandın dikizlerken?" Gözlerimi kısıp kindar kindar baktım kaşı gözü oynayan kuzenime.

"İyi ki anlattım dün başıma gelenleri. Şimdi dilinden kurtulabilene aşk olsun." dudaklarımı büzüp küsmüş gibi yüzümü çevirdim. Petek kıkırdadı.

"O tripleri yemezler Pamuk Şeker. Duru bile senin gibi trip atmıyor haberin olsun bebek işi diye."

"Ne tribi ya, dalga geçiyorsun benimle."

"Hayır, asıl sen gerçeği saklıyorsun canım. Kesin yine bir şey oldu süt götürünce. Hadi söyle sorun ne?" Şimdi anlayışlı bir anla gibiydi tavrı. Gevşedim.

"Evet dün rezil oldum ama onunla konuşmama vesile olduğuna göre fark etmez. Demin de ninemin gönderdiği turşuyu verdim kendisine, çok mutlu oldu. Ayak üstü iki dakika sohbet ettik o kadar."

"Çiçek?" Petek yüzüme baktı manidar bir şekilde ve,

"Dün de söyledim biliyorsun. Sanırım sen bu adama tutuldun? Niye bilmiyorum ama gerçek bu." inkar etmeye çalışmadan iç geçirdim. Hala bahçe kapısının önündeydik. Gözlerim yandaki büyük çatılı eve kaydı istemsizce.

"Bilmiyorum Petek ama engel olamıyorum onu görme ve hakkında bir şeyler öğrenme isteğime. Şuan bile alacağımız fonu düşünmem gerekirken az önce onunla konuştuğum şeyler dolaşıyor aklımda."

"Sana akıl veremem Çiçek çünkü ben de hata üstüne hata yapmış biriyim. Ama daha bir hafta bile olmadı buraya geleli ve zor bir karar verdin. Onca yıllık ilişkin evlilikten döndü, radikal bir şey yapıp köye geldin. Sıradan sayılan ama çok zor olan çiftçiliği meslek edinmek istiyorsun. Ve bunca kafa yoran şeyin arasında karşına gizemli bir adam çıkıyor. Günlerdir adam akıllı muhatap olduğun insan sayısı belli. Yani belki de..."

Petek cümlesini bitirmeden baktı yüzüme.

"Belki de ne kuzi? Kafa karışıklığı mı, geçici bir heves mi diyorsun? Yoksa Türker'i unutmak için bir meşgale mi?" Benden beklenmeyecek kadar ciddi çıkmıştı sesim. Petek tereddüt etti cevap vermeden önce. Pofladı ve,

"Sadece üzülmeni istemem, onu tanımıyorum ama onun da boş yere heveslenmesini, sonra sen ilgilenmeyi bıraktığında incinmesini istemem. Hele de durumu ortadayken." Petek'in son cümlesi beni asıl gerçeği görmeye itti.

"Aslında tüm mesele bu değil mi kuzi, onun durumu yani. Öyle birinden gerçekten hoşlanamayacağımı, sadece meraktan ilgi duyabileceğimi düşünüyorsun." Sesim kırgın mı çıkmıştı? Petek dudağını büktü. Yüzü karardı.

"Yanlış anlıyorsun Çiçek. Ben..."

"Yanlış anlamıyorum, ona umut verme, sonu yok, diyorsun işte yalan mı? Zaten öyle bir şey yok ki. Sadece birkaç kez konuştuk ve ikimiz de bundan memnun olduk o kadar. Bu benden hoşlandığı anlamına gelmez, zaten yeterince mesafeli ve hep ölçülü. Beni ciddiye aldığını bile düşünmüyorum, hatta komik bulduğuna bile eminim. Ama..." sesimi biraz daha alçalttım, "yüzünün öyle olması kendi suçu değil ve ben de sırf bu yüzden ondan kaçacak değilim. Bunu istemiyorum, en azından şimdilik." Petek, sen bilirsin, der gibi ellerini kaldırıp,

"Peki, nasıl mutluysan öyle davran. Yalnız dedemi kızdıracak kadar dikkat çekme yeter. Bu senin hayatın ama burada dedemin kuralları geçerli biliyorsun değil mi?" Yüzünde barış çubuğu niyetine bir gülüş belirdi. Ben de yumuşadım,

"Tamam, kümesi dikizleyen bir tilki kadar dikkatli olurum. Ya da koyunlara bekçilik eden bir çoban köpeği kadar mı deseydim? Her neyse işte."

"Yakalanma da nasıl dikkatli olursan ol. Hadi içeri girelim hem. Dondum sana laf anlatırken. Çay takviyesine ihtiyacım var."

İçeri girip kahvaltı ettik. Ben kümese giderken Petek de mutfağı toparladı. Kümesten dönüp ben de yardım ettim kalan işleri bitirmesine. Tam işleri bitirmek üzereyken telefonum çaldı. Dün arayan numaraydı. Hemen heyecanla cevapladım. Ben konuşurken Petek de dibimde bekliyordu. Telefonu kapatıp ona döndüm.

"Bir saate kadar geliyorlar kuzi. Arazileri görüp, numune alacaklarmış. Yetiştirmek istediğimiz ürünlere uygun mu bakılacak, yoksa uygun ürün saptanacak. Verilecek destek de buna göre kesinlik kazanacakmış. Neyse işte hazırlanalım, birazdan yapılacak teftiş hayatımızı değiştirecek..."

12

Her şey birkaç saat içinde oldu. İki görevli belirttikleri saatte dedemin çiftliğine geldiler. Dedem, Petek ve ben onları karşıladık. Bahçelerin tapusu dedemin üzerine olduğu için o da bizzat yanımızda bulunup bize izin verdiğini ve desteklediğini belirtince iki görevli projemizi uygulamak istediğimiz arazileri görmek istediler.

Önce dedemin evinin arka tarafında kalan ve ekilmeyi bekleyen iki dönümlük boş araziyi gezdirdik. Artık kimse ilgilenmediği için, önceden domates, biber ve fasulye ekilen güzelim bahçe öylece duruyordu. Sınır boyunu belirleyen küçük sulama kanalları boyunca birkaç kiraz ve vişne ağacı vardı. En geride, bahçeyi bitiren sınırın iki köşesinde de iki ceviz ağacı tüm heybetleriyle gözcülük ediyorlardı sanki etrafa. Çocukluğum bu ağaçların tepelerinde geçmişti.

Adamlar bahçeye çilek, kenar boylarına da aşılı böğürtlen dikmek istediğimizi duyunca dikkatle inceleyip topraktan numune aldılar.

"Bu kiraz ve vişne ağaçları kalacak mı yoksa tamamen aşılı böğürtlen mi dikeceksiniz? Bir de aşılı dikensiz böğürtlen sizce doğru seçim mi? Bu yörede pek bilinmiyor çünkü." dedi yetkililerden daha genç olanı. Tereddüt eder gibiydi ürün seçimim konusunda. Petek ve dedem vereceğim cevabı merak edip bana döndüler.

"Vişne ve kiraz ağaçları şimdilik kalsın, geriye kalan boşlukları böğürtlenle doldurayım istiyorum. Evet bu yörede çok ter-

cih edilmiyor ama iklime oldukça uygun ve faydalı bir bitki. Ayrıca bodur kaldığı için toplama zorluğu yaşatmıyor. Böğürtlen yeterli ürün verecek duruma gelene dek, vişne ve kiraz ağaçları bize maddi olarak kaynak oluşturacaktır." İki adam birbirine bakıp ikna olur gibi kafa salladılar ve sonra aynı adam,

"Eğer kararlıysanız ürünün pazar araştırmasını ve satıcı olarak reklamınızı şimdiden yapmaya başlamanız iyi olur. Bunun dışında ortada kalan boş arazi çilek yetiştiriciliğine başlamak için uygun görünüyor. Evinize yakın olması da avantaj. Hatta ileride sera üretimi de düşünülebilir fon yeterli olursa. Yıl boyu daha çok ürün hasat edersiniz."

"Önceliğimiz tabii destek fonunu alıp başlayabilmek. Sonra işi büyütmeyi elbette isteriz."

Çilek ekmek istediğim bahçenin incelemesi bitince üzüm bağına gittik. Çiftlik evinin önünden köye çıkan yolu biraz takip edip köye girmeden sola ayrılan daha küçük bir yoldan saptık. Meyve ağaçlarıyla çevrili üzüm bağları sıra sıra eşlik ediyordu bize. Büyük bir sulama havuzunu geçince dedemin bağına vardık.

Uzun zamandır uğramadığım bağ bir zamanlar favori yerlerimden biriydi. Yanından geçtiğimiz havuz vaktiyle bizim oyunlarımız için cazibe merkeziydi. Sınırları, üst üste dizilmiş irili ufaklı taşlarla örülmüş duvarla belirlenmiş üç dönüm arazi kendi kaderine terk edilmişti resmen. Bağın çok küçük bir bölümü iyi görünüyordu. Zavallı ninem ancak bir kısmıyla ilgilenebiliyordu çünkü.

Yetkililerle bağı gezdik, oradan da numune alıp projemi dinlediler. Zaten önceden de üzüm bağı olarak kullanıldığı için proje ürününün uygunluğuna karar verildi. Bunun dışında adamlardan daha yaşlı olanı,

"Çiçek Hanım, gördüğünüz gibi dedeniz bağ çevresine birkaç badem ağacı dikmiş vaktinde. Bu bölge badem yetiştirmek için uygun iklim ve toprak yapısına sahiptir. Dilerseniz bağın kenarlarına uygun aralıklarla badem fidanı dikin. Birkaç sene içinde oldukça iyi gelir getirecek duruma

gelir ve ek kazanç olur sizin için." Dedeme baktım ve onun da aynı düşüncede olduğunu anladım.

"Evet bu çok mantıklı. Çok teşekkür ederim fikir için. İstediğimiz tarım desteğini alabilirsek hızla işe koyulacağız. Umarım şansımız vardır bu noktada?"

Adamlar bakışıp omuz silktiler. Ama önce konuşan adam,

"Açıkçası fona başvuran çok ama sizin gibi büyük şehirden gelmiş, üstelik ziraat konusunda eğitimli bireyler çıkmıyor pek. Genelde zaten köyde yaşayan hanımlar başvuruyor. Salih Bey ve ben olumlu görüş bildireceğiz. Hevesiniz ve azminiz bizi etkiledi. Üstelik dedeniz Seyit Bey de," dedeme dönüp devam etti, "bu köyün ileri gelen, güvenilir fertlerinden biri. O da size güvendiğine göre elbet vardır bir bildiği."

"Torunlarıma güvenim tamdır. Bilmediklerini de öğrenirler ama en önemlisi bu işi sevmek, severek yapmaya çalışmak. Ben arkalarındayım evelallah." Dedem Petek ve benim omuzlarımıza koydu ellerini. Gözleri parlıyordu.

"Belli belli." dedi daha genç olan yetkili ve ekledi. "Şimdilik bize müsaade. Haftaya başvuru sonucunuz belli olur. Duruma göre sizi arayıp bilgi verir, onay çıkarsa da yeniden gelip araziler için gereken ürün çeşidi ve miktarını belirleriz. Ayrıca ek olarak krediniz de hesabınıza aktarılır..."

Adamlar gittikten sonra eve geçip yemek yedik. Ardından Petek'le şehre inmeye karar verdik. Ben kümese ve ahıra gidip gelmek için kara lastik alacaktım. Dedem nereden alacağımı tarif edince hatırladım o dükkanı. Petek de Duru'nun birkaç eksiğini giderecekti. Dedem arabayla gidebileceğimizi söyleyip emektar Reno'sunun anahtarını verdi bize. Araba kullanmayı biliyordum ama çok eski modelleri hiç sürmemiştim. Ben biraz tereddüt edince Petek,

"Ben kullanırım ama sen de ilk fırsatta biraz alıştırma yapmalısın. Malum bu arabayla epey haşır neşir olmamız gerekebilir. Tabii dedem izin verirse." derken dedeme baktı.

"Arabayı kanala uçurmadan sürecekseniz izin veririm. Hor kullanmah da yoh ona göre."

"Tamam yarından tezi yok biraz sürüp alıştırayım kendimi. Tabii şimdilik kanal yolundan uzakta süreyim, şöyle civarda birkaç tur atsam ısınırım zaten."

Gülüştük ve çıktık evden. Biz tam bizim bahçeden ara yola çıkarken Ender de kendi cipiyle göründü kapıda.

"Bakın kim çıkıyor evinden?" Petek arabayı görünce bana sırıttı ama geçmekle bekleyip yol vermek arasında kararsız kalıp yavaşlayınca Ender de bizi gördü ve aracın içine dikkatle baktı kısa bir süre. İkimizin arabada yalnız olduğunu görünce hafif gülümseyip selam verdi ve eliyle Petek'e, yol sizin geçebilirsiniz, işareti yaptı. Biz de selamına karşılık verip öne geçtik.

Biz önde, Ender arkada başladık şehre doğru yol almaya ama o aracıyla bizi takip ederken kalbim heyecanla gümbürdemeye başladı.

"Altındaki arabayla bizi saniyesinde sollayıp geçebilir ama nedense uygun mesafeden takipte kalıyor. Sence neden olabilir Çiçek'cim?" Petek dikiz aynasından arkayı kontrol edip yan yan bana baktı bilmiş bir ifadeyle.

"Belki hız yapmayı sevmiyordur olamaz mı?" dedim rahat görünmeye çalışarak.

"Ya da belki seni gözden kaybetmek istemiyordur. Hatta nereye gittiğimizi merak ediyordur olamaz mı canım?" Arkaya hafifçe dönüp direk sürücü koltuğunda oturan Ender'e baktım. Onun da beni görüp baktığını görünce hızla önüme döndüm ve kıkırdadım.

"Sence gerçekten merak ediyor mudur nereye gittiğimizi?" sesim de heyecanlı çıkmıştı.

"Başka bir açıklama gelmiyor aklıma inan. Kızım adamı üç günde kafaladım, dersen şaşırmam yani. Hem de kimseyi yanına yanaştırmayan, kimseye fazla yaklaşmayan bu adamı!"

"Yok daha neler. Koskoca adam üç günde bana tutulacak değil herhalde. O sadece kendisini yargılamadan sohbet ediyorum diye nazik davranıyor bana. Belki başkaları rahatsız ediyordur adamcağızı meraklı göz ve sorularıyla."

"Kandır kendini aferin. Bence kimse senin kadar konuşma fırsatı bulamamıştır Ender Beyle. Neyse bari biraz hızlanayım da adam gideceği yere geç kalmasın bizi takip etmek uğruna. Malum kağnıdan az hızlıyız." Petek'in lafına gülerken araba birden teklemeye başlamaz mı? Petek, n'oluyor buna derken kahkahamız yüzümüzde patladı.

"Kuzi sakın araba bozuluyor, deme." dedim telaşla. Petek yavaşladı ve arabayı kenara çekerken,

"Dedim bile, arıza yaptı emektar olmadık zamanda be!" deyip ofladı.

Biz durunca, daha doğrusu araba bozuk atınca Ender de gelip önümüzde durdu. Zaten çok işlek bir yol değildi yılın o vaktinde. Genelde köylere gidip gelen araçlar ve birkaç küçük otobüs olurdu yolda. Ender'in bizi takip etmesi ya da geriden gelmesi mi desem, büyük şanstı o anda.

"Rezil olduk adama be, arabayı bozduğumuzu düşünecek kesin." Petek arabadan inmeden söylendi. Yüzü asılmıştı.

"Ne alakası var, zaten bu araba miadını doldurmak üzere besbelli ortada. Bize patladı işte." diye teselli verip indim arabadan. Ender de inmişti tabii o arada ve yanımıza geldi. Yani benim için o geliş ağır çekimde epey havalı bir yürüyüştü desem yalan olmaz. Çok gülüp alay ettiğim Hint dizilerindeki sahneleri yaşıyordum bugün. Gülme komşuna gelir başına, diyenler ne de haklıymış anacım.

"Merhaba, araba bozuldu sanırım?" derken birkaç saniyede inceledim onu. Füme rengi kaşe kabanı ve gri atkısı içinde çok çekici geldi gözüme. Sanki bir büyü yavaş yavaş Ender'in yüzündeki deformasyonu benim gözümden siliyor ve onu daha farklı, daha güzel görmemi sağlıyordu. Aslında bir değişiklik olmadan nasıl böyle farklı görünüyordu gözüme anlayamıyordum. Ve bundan hiç şikayetçi değildim.

"Merhaba, evet birden teklemeye başladı. Kenara çekmek zorunda kaldım. Pek de anladığımız bir şey değil üstelik." Petek konuşurken kendime geldim ve Ender'in bana gülümsediğini gördüm. Yoksa deminden beri göstere göstere adamı mı

yiyordum ayaküstü bakışlarımla. Eyvah, ne dikkatsiz bir şey oldum ben ya! Hemen toparlandım.

"Bir bakayım müsaade ederseniz."

"Zahmet olmasın? Biz tamirci çağıralım, sizi yolunuzdan alıkoymayalım."

"Olur mu öyle şey, işimin acelesi yok. Hava da çok soğuk. Tamirci beklerken hasta olursunuz. Hem burası da biraz tenha bir yer." Yüzünde olgun ve düşünceli insanlara has bir ifade vardı. Çok hoşuma giden bir ifade. Petek bana baktı cevap vermeden. Kontrolü ele alma vaktiydi.

"Haklısınız aslında. Bizde tanıdık tamirci numarası bile yok doğrusu. Ama yine de üstünüz kirlensin istemeyiz. Sadece çalıştırıp bir bakın anlaşılır mı diye."

"İzninizle." deyip araca bindi ve çalıştırmayı denedi. Sonuç alamayınca inip kaputu açtı. Orada birkaç şeye bakıp kaputu kapattı.

"Üzgünüm ama bu araba çalışmaz. Akü bitmiş veya tamamen çökmüş. Tamirciye gitmesi şart."

"Demeyin, hem de dedemden aldığımız ilk gün. Adam arabayı bozduk diye artık vermezse bize şaşırmam." dedim moralim bozuk halde.

"Sizinle alakası yok bu durumun. Üzülmeyin." Konuşurken Ender'in ellerinin yağ olduğunu fark ettim. Çantamda ıslak mendil olduğu geldi aklıma ne,

"Biraz bekleyin lütfen, çantamda mendil olacaktı." deyip araçtan çantamı aldım ve ıslak mendil paketini çıkarıp içinden birkaç tane çekip uzattım ona.

"Teşekkür ederim, arabamda da vardı aslında." deyip ellerini silmeye başladı.

"Bizim yüzümüzden kirlendi, kusura bakmayın." Petek mahcup olmuştu.

"Şimdi de temizlendi." dedi ellerini gösterip tebessüm ederken ve ekledi.

"Ben bir tamirci bulup çektiririm aracı. Sizi de gideceğiniz yere bırakayım, burada kalamazsınız çünkü. Ne dersiniz?" Ne diyecektik,

"Size zahmet olacak ama." dedim demeye de, senin arabana binip birlikte vakit geçireceğim diye göbek atma moduna girdim mi diyecektim?

"Arabayı kilitleyip gidelim. Zahmet olmaz, ben halledeceğim sorunu. Buyurun."

Dediği gibi onun arabasına bindik. Yanına oturabilmeyi çok istesem de mecburen arka koltuğa geçtim Petek gibi. Ender de bir telefon görüşmesi yapıp bindi arabaya.

"Size denk gelmek büyük şans oldu." dedim biner binmez. Yoksa başımız epey ağrıyacaktı." Petek ağzında bir şey geveledi ama neyse ki Ender'in duyacağı kadar yüksek sesle söylememişti. Ne dediğini tahmin ediyordum çünkü.

"Önemli değil. Sizi nereye bırakayım?" Arabayı çalıştırdı ve yola çıktık.

"Taşhan civarında işlerimiz vardı. Ama orası uzak kalıyorsa, size neresi uygunsa orada indirebilirsiniz. Biz minibüsle de gidebiliriz." Petek hala çekiniyordu adama yük olmaktan.

"Ne tevafuk ben de oraya gidiyordum. Ürün verdiğim bir toptancı ile görüşecektim. İyi denk geldi."

"Öyle mi, harika. Biz de o çarşıda bir kunduracıya uğrayacaktık. Tokat'ın en eski kunduracılarından bile olabilir. İçeri girince tarihte yolculuk yapmış gibi hissediyorum her seferinde." Benim rahat tavrım ve Ender'in sıcak yaklaşımı Petek'i epey şaşırttı. Sesi çıkmıyordu ama kaydediyordu her şeyi. Sonra bunları aleyhimde delil olarak kullanacaktı vakti gelince. Hem de büyük zevkle.

"Tarihi bir ayakkabı modeli bakacaksınız o zaman?" Ender'in sorusuna kıkırdadım. Resmen kıkırdadım evet işveli cilveli ne denirse artık çünkü hoşuma gitmişti. Petek beni çaktırmadan dürttü ama oralı olmadım çünkü Ender de güldü.

"Kara lastik alacağım dersem gülmeyin sakın. Ninem kara lastik şart dedi."

"Kara lastik mi? O nedir?" Tabii ya adam ne bilsin kara lastiği. Petek de güldü bu sefer.

"Haklısınız siz bilmiyorsunuz. Kara lastik genellikle köylerde giyilen bir ayakkabı türü. Renklileri de var ama en sağlam modeli kara lastikten olanı. Kümesle tarlayla falan ilgilenirken giyeceğim."

"Ha! O halde bir şartla gülmem. Sabah sütü getirirken de giyerseniz. Merak ettim nasıl göründüğünü çünkü."

"Ya ama asıl o zaman gülersiniz." Petek beni çimdikleyince neredeyse çığlık atacaktım. Biraz fazla sırnaşık mı konuşmuştum acaba. Kuzen yan yan baktığına göre.

"İnanın merak ettim. Gülmeyeceğime söz veriyorum. Gülersem bana da alırız o lastiklerden, ben de giyerim, ödeşiriz olmaz mı?"

"Olmaz mı, harika olur. Ama ben gülmeme sözü veremem kusura bakmayın. Baştan söylüyorum."

"Sağ olsun Çiçek muzip bir kişiliğe sahip, böyle fırsatları hiç kaçırmaz. Öyle bir söz vermeseydiniz iyiydi." Alçak Petek beni savunacağına ayağıma sıkıyor. Kafamı çevirip çaktırmadan kuzenime, görürsün sen, bakışları atıp döndüm.

"Pişman değilim, söz ağızdan çıktı artık. Çiçek hanım da hayata eğlenceli tarafından bakmakla iyi yapıyor. Belki herkes biraz öyle olsaydı farklı olurdu dünya." Ender dikiz aynasından baktı bana. Gözlerinde bir pırıltı vardı sanki. Umut ya da ona benzer bir şey. Onu mutlu eden bir şey. Gözlerimi kaçırmak istemedim ama o yola bakmak için dikkatini önüne verince kesildi bakışmamız.

"Beni takdir eden birilerini pek sık bulamıyorum ne yazık ki." dedim hala aynaya bakarken. Çünkü bana yine bakmasını umut ediyordum. Çünkü benim için varlığının ve yaklaşımının ne denli özel olduğunu anlamasını istiyordum.

Baktı da. Ve ben o an o bakışlara mühürlenmeyi, bir ömür boyu aynı adama bakmayı, sadece ona bakınca heyecanlanıp tutuşmayı istedim. O ne hissetti bilemesem de, ben, henüz

birkaç gündür hayatıma misafir olan bu adam hayatımdan hiç gitmesin istedim.

Petek ne derse desin, insanlar ona bakınca ne görürse görsün ben farklı hissediyor, onların göremediği bir Ender görüyordum. En özel yanı da böyle hissetmem için ne bir kompliman yapmış ne de fazladan mesai harcamıştı. Teşekkür hediyesi dışında her şeyiyle olduğu gibi karşılamıştı beni. Kibarlığı ve inceliği bile bizzat karakterinin bir parçasıydı. Üzerinde hiç sırıtmadan kullanıyordu çünkü bu özelliklerini.

Bir hortuma yakalanmış gibi çekiliyordum ona. Hem de onu neredeyse hiç tanımadan ve duygularıma karşılık verip vermeyeceğini bilmeden...

13

Ender, aracı Meydan denilen muhitte bulduğu bir park alanına park etti. Bizim kunduracı ve onun gideceğini söylediği toptancı yaklaşık 50 metre ileride, bir kısmı restorasyondan geçmeye başlamış çok eski dükkanların olduğu yerdeydi. Aynadan bize bakıp,

"Arabanızı alacak arkadaşlar ve bugün içinde sorunu halletmeye çalışacaklar. Anahtarı ve size ulaşacağım bir numara verebilirseniz duruma göre haberdar edeceğim sizi. "Hah, ben de numaramı ne zaman isteyecek diye sabırla bekliyordum açıkçası. Daha Petek ağzını açmadan,

"Kaydedin lütfen." deyip numaramı verdim. Ender numarayı kaydedince,

"Çağrı bırakıyorum, siz de kaydedin isterseniz. Bir durum olursa haberleşiriz böylece. Şimdilik bu civarda olacağım, arabanın tamiri yetişemezse sizi de giderken götürürüm." dedi bana hafifçe dönüp. Petek iç geçirdi ama duymazdan geldim.

"Tabii, kaydediyorum. Size borçlandık. Çok teşekkür ederim." derken içimde Yeni Zelanda yerlileri şölen dansı yapıyordu resmen sevinçle.

"Dedemi de arayıp haber vermek gerek. Yardımınız için ben de teşekkür ederim Ender Bey, gerçekten zahmet verdik. Siz bir de bizi bekleyip zaman harcamayın isterseniz, biz bir yolunu buluruz dönmek için." Petek de daha ılımlı bir sesle konuşmuştu.

"Evet haber verin ama üzülmesin. Sorunu hallettireceğim. Siz de rahat rahat halledin işlerinizi, zaman konusunda sıkıntı yok. Gitmek istediğinizde aramanız yeterli. Buyrun inelim isterseniz."

Birlikte arabadan inip gideceğimiz yönde yürümeye başladık. Ben, Ender'in hemen yanında, Petek de diğer tarafımdaydı. Hava soğuk olduğu için pek kalabalık değildi etraf ama elimde olmadan önce etrafa sonra Ender'e baktım çaktırmadan. Çünkü onun ifadesini merak ediyordum sokakta yürürken. Yüzü az önce arabadaki rahatlığından biraz uzak, temkinli ve tetikte gibi bir ifadeye bürünmüştü. Ona hak vermemek elde değildi.

Yakınımızdan geçen birkaç kişi olunca ben de dikkat kesildim. Biri dalgın dalgın geçip giderken konuşarak yaklaşan iki genç Ender'i fark edince refleks olarak yüzüne baktılar ama sonra bakışlarını hızla kaçırıp görmemiş gibi yapıp geçtiler. Sanki aniden görünce ürkmüşlerdi. Ya da Ender bakışlarını yakaladığı için mahcup olmuşlardı emin olamadım. Sadece rahatsız oldum, onun adına üzüldüm her seferinde bu ve benzeri tepkilerin gelebilme ihtimaliyle yaşamak zorunda olduğu için.

Neyse ki çok yolumuz yoktu. Onun bir an önce gideceği dükkana girmesini belki de ondan çok istedim. Sıralı dükkanların önüne gelince bir baharatçıyla nalburun arasındaki toptancının önünde yavaşladı.

"İzninizle ben burada olacağım. Bir durum olursa arayabilirsiniz."

"Anlaşıldı, kolay gelsin."

"Size de."

O dükkana girerken biz de az ötede, iki dükkan sonra sola dönünce çaprazda kalan ikinci dükkana doğru ilerledik. Aramızda minik bir mesafe olacağını bilerek yürümek, köşeden seslensem duyacağını düşünmek içimde hoş bir heyecan dalgalanmasına sebep oldu.

"Hadi iyisiniz, numaralar da verildi karşılıklı. Artık WhattsApp'tan falan da birbirinizin durumlarına bakarsınız. Hatta yanlışlıkla başkasına yazacakken birbirinize falan yazar, sohbet edersiniz hazır yazmışken." Petek'e dönüp gülümsedim,

"O yanlışlıkla yazdım olayı artık çok klişe. Daha orijinal bir şeyler bulalım." Sırıttım.

"Ha muhakkak yazarım bir yolunu bulup, diyorsun?"

"Belki o yazar, vallahi numarayı kaptım ya gerisi elbet gelir."

Petek köşeyi dönünce durdurdu beni. Kunduracı hemen karşımızdaydı. Neden durduk diye bakarken,

"Sen içeri gir, ben dedemi arayıp iki dakika durumu izah edeyim. Hasan amca benim için de 38 numara çıkarsın bir tane, geliyorum hemen."

"İnşallah çok tepki vermez dedem. Ya da üzülmez, sonuçta bize güvenini kaybetsin istemiyorum." sesim biraz buruktu.

"O yüzden ben arıyorum ya. Merak etme, bize denk geldi bence. Hadi git sen, geliyorum."

Petek dedemi ararken ben de girdim dükkana. Kunduracının sahibi Hasan amca anneannemin akrabalarından biriydi. Küçükken dedem bizi bu dükkana getirip renkli naylon ayakkabılardan veya terliklerden alırdı köyde giyelim diye. Ninem o ayakkabılara renkli pullar diker, süslerdi hatta.

İçeri girince de hiç değişmeyen eski ve üst üste kutularla dolu raflarıyla, modanın epey gerisinden gelen ama muhakkak alıcısı çıkan ayakkabılarıyla nostaljik bir hava sardı zihnimi. Yoğun ayakkabı derisi, plastik ve tozla karışık hafif rutubet kokusu doldu burnuma. Dükkan eskimiş tahta döşemesi ve üst kattaki depoya çıkılan yine oldukça eski tahta merdiveniyle siyah beyaz Türk filmlerinden fırlamış gibiydi.

Anılar, geçmişin raflarından dökülen kutular gibi yığıldı önüme. Kapaklar açıldı, çocukluğum yine dans etmeye başladı gözümün önünde.

Hasan amca girişteki küçük masasında, gözlükleri burnunda olduğu halde gazete okuyordu. Klasik kahverengi ciltli veresiye ajandası da hemen önündeydi. Post cihazı da vardı ama onun veresiye defteri kullanılmaya devam ediyordu belli ki. Beni görünce önce tanıyamadı. Gözlerini kısıp dikkatle bakarken tanıdı tanıyacak gibi oldu ama belki 5-6 yıldır görmemişti beni ve yeni halimle tanıyamasa haklıydı.

"Buyur hanım kızım?" derken gazeteyi hala elinde tutuyordu.

"Selamün aleyküm Hasan amca. Ben Kıymet'in torunu Çiçek. Tanımadım deme üzülürüm." dedim sahte bir hüzünle. O vakit gazeteyi masaya bırakan adam ayağa kalktı.

"Ovvv! Aleyküm Selam. Ben de diyorum nerden tanıdık bu kızcağız? Hoş geldin kızım, buyur." Uzanıp elini öptüm ve,

"Hoş buldum Hasan amca, nasılsın?"

"Berhudar ol evladım. Şükür seni gördüm daha iyi oldum. Hayırdır bakalım, hangi rüzgar attı seni buraya?"

"Dedem gönderdi bizi. Petek de gelir şimdi. Bize kara lastik lazım da." derken hem sohbet ettik hem lastikleri ayarladı Hasan amca. Saçlarıma takıldı, çiftçi oluyoruz deyince şaşırdı ama olumsuz bir şey demedi. Bize birer çay getirtti, içip ısındık çünkü dükkanı pek sıcak değildi açıkçası.

Sonra hazır Ender aramamışken Petek'in Duru için alması gerekenleri halledelim dedik. Hasan amcaya veda edip köşedeki merdivenlerden ana caddeye çıktık.

"Dedem ne tepki verdi?"

"İnanır mısın araba bozuldu diye kızmadı, biz yolda kaldık diye stres oldu. Sonra Ender Bey'in arabayı tamir ettirmek için çektirdiğini ve bizi şehre bıraktığını duyunca rahatladı. Onu arayıp teşekkür edeceğini söyledi. Gerekirse taksiye binip gelin, ben veririm parasını dedi."

"O kadar olgun karşıladı yani? " şaşkın ve rahatlamış baktım kuzenime.

"Kızım dedem zaten yeterince olgun, daha ne istiyordun yani?"

"Tamam kızma be! Taksiye gerek yok, Ender Bey getirecek dedin mi?"

"Tabii ki demedim Çiçek. Durduk yere niye şüphelendireyim adamı? Vakti gelince, taksiye binecektik ama Ender Bey'e denk geldik, ayıp olmasın diye bindik deriz olur biter. Dedem yaşlı olabilir de saf değil." Ağzım hayretle 'O' şeklini aldı ve sonra,

"Çakala bak. Bir de benim adım çıkmış haylaz diye. Seni sinsi."

"Öyle mi, ben senin platonik aşk hayatını korumaya çalışayım, sen beni sinsi ilan et, aferin be! Yarın dedem bir şey fark ederse sakın, akıl ver kuzi, diye gelme bana. Hıhhhh!"

Uzanıp yanağından makas aldım. Sonra koluna girip yılışarak,

"Sen bana kıyamazsın ki. Sinsi dediysek bu kötü bir şey mi dedik. Bir nevi, dehanı takdir ettim kendimce. Valla bak, böyle devam kuzi." Petek kolunu çekiştirip,

"Yılışma, yalaka şekeri. Küstüm bikerem."

"O yalama şekeri değil miydi be?" Kıkırdadım. "Barış çubuğu olarak ne rüşvet istersin peki? Çekinme söyle hadi." Petek düşünür gibi yaptı.

"Bir çikolata fena olmaz. Ama portakallı olanından." Ukala bir omuz silkişle sırıttı.

"İstediğin çikolata olsun da, portakallı nerden çıktı?"

"Dün gece yeni bir kitaba başladım. Başrol kızımız portakallı çikolatalar yapıyor ve pastanesine gelen garip bir adam sayesinde hayatının aşkını falan buluyor derken canım feci şekilde portakallı çikolata yemek istiyor anlayacağın." Petek anlatırken benim de ağzım sulandı.

" Vallahi şimdi benim canım da çekti. Zaten ben de markete uğrayıp birkaç abur cubur alacaktım. Sen Duru'ya alacaklarını hallet de bulursak portakallı çikolatalar benden. Ha, o kitabın linkini at da ben de bir bakayım boş vaktimde."

"Tabii. Hah, geldik zaten. Gel burası." Bir çamaşır mağazasına girip, Duru için çorap, çamaşır ve pijama takımı aldık. İşimiz bitince yakınlarda bir market aramaya koyulduk. O sırada telefonum çalınca hemen ekrana baktım. Ender Bey, yazısını görünce de güllerim açıldı. Ender yazardım yazmaya da ekranı gören biri olur diye şimdilik Ender Bey yazmıştım.

Hevesle cevapladım tabii. Tahmin ettiği gibi arabanın aküsü çökmüş. Bugün yetişmeyecekmiş tamiri. Dedeme bilgi vermiş ayrıca. O sebeple gitmek istediğimiz zaman onu haberdar etmemizi istedi. Markette ufak bir işimiz olduğunu, sonrasında uygun olacağımızı belirtince de hangi markete gidiyorsak ko-

num atmamı, oradan bizi alabileceğini söyledi. Onaylayıp kapattım. Petek'i yüzüme gülümserken buldum.

"N'oldu?" dedim.

"Hiç, sadece seni mutlu görmek güzel. Hem de umulmadık şekilde. Buna cesaret mi diyeyim yoksa aşk sınırlara takılmaz mı, bilemedim."

"Kuzi hemen aşk diye etiketlemesek. Nazar değmesin yani."

"Kızım iki dakika ciddi ol. Adam sana bakarken bakışları yumuşuyor, yüzü güzelleşiyor resmen. O adam boş değil haberin olsun."

"Gerçekten böyle mi görünüyor. Yani bana bakarken?" sevinmiştim.

"Fark etmemek mümkün değil. Ama şimdilik sadece ben fark etsem iyidir."

"Kendisi de farkındadır umarım. Hani bana tutuldu madem bilinçli yaşayalım bu flörtü değil mi?" Ben sırıtırken Petek, benim iflah olmaz biri olduğumu homurdandı. Sonra ekledi,

"Belki Ender Bey'i cezbeden de senin bu pervasız sıcakkanlılığın ve pozitif enerjindir."

"Bilmem," deyip omuz silktim ve ekledim, "ama benden kurtuluşu yok, adamı kafaya taktım bir kere."

Girdiğimiz ikinci markette nihayet portakallı çikolata bulabildik. Öncesinde iki pastaneye de sormuş ama bulamayıp üzülmüştük. Birilerinin hemen bu eksikliği doldurması şart diye kritik yaparak girdiğimiz ikinci markette neyse ki mutlu sona ulaşmıştık işte. Hem kendime hem Petek'e aynı çikolatadan ikişer tane almakla kalmayıp birkaç bisküvi, kahve ve biraz da çekirdek almayı da unutmadım. Uzun kış gecelerinde insan arıyor böyle minik lüksleri. Hele de sohbet ederken veya kitap okurken.

Marketteyken Ender'e konum atmış, elimizde poşetlerle dışarı çıkınca da onu marketin önünde aracıyla bizi bekler bulmuştuk. Vakit kaybetmeden de arka koltuğa kurulurken ikimiz de selam verdik.

"Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk. Çok bekletmedik inşallah?" dedim biraz kaygıyla. Geldim, diye aramamış ya da yazmamıştı çünkü.

"Estağfurullah, birkaç dakika önce geldim. Alışverişinizi bölmeyin diye haber vermedim." Birden alışveriş deyince aklıma aldığım çikolatalar geldi. Hiç detaylı düşünmeye gerek görmeden elimi market poşetine daldırıp portakallı çikolatalardan birini kaptığım gibi iki koltuğun arasından ona uzattım ve,

"Umarım çikolata seviyorsunuzdur. Çünkü bu sizin." dedim tebessüm ederek. Böyle bir şeyi beklemeyen Ender dönüp bir çikolata paketine, bir bana baktı ve,

"Benim mi?" dedi sevimli şaşkın haliyle.

"Evet, alın lütfen." dedim neşeyle omuz silkerek. Eli tereddütle çikolataya uzanırken mahcup şekilde,

"Şey...beni mahcup ettiniz. Çok teşekkür ederim Çiçek Hanım."

"Rica ederim, lafı bile olmaz. Siz de bizi o tenha yerde soğukta kalmaktan kurtardınız. Asıl siz bunu ufak bir teşekkür olarak kabul edin."

"Evet Çiçek haklı. Size borçlandık. Alırsanız bir nebze iyi hissederiz." Petek de beni destekleyince Ender çikolatayı aldı.

"Demek portakallı, hım ilginç bir tercih. Ama eminim hoşuma gidecek. Tekrar teşekkür ederim hanımlar. Lütfen borç falan konusunu da kapatalım. Komşuluk hakkı, insanlık hakkı diye düşünmek gerek öyle şeyleri. Ben öyle bakıyorum en azından."

"Çok doğru aslında. Haklısınız."

Ender tam aracı çalıştıracakken bir şey hatırlamış gibi dikiz aynasından bize bakıp,

"Aklıma gelmişken, sakıncası yoksa eve dönmeden önce bir yere uğramak istiyorum. Almam gereken bir şey var da."

"Sanırım fabrikaya?" dedim boş bulunup. Aklıma yol üstünde orası olabilir diye gelmişti bir tek çünkü.

"Yok, sizin için sorun olmazsa balık tesisine uğrayıp balık alacaktım?"

"Tabii, sorun değil. Ne demek." Dedi Petek ve Ender aracı çalıştırdı.

Beş dakika sonra şehrin doğu çıkışına döndük. Gittiğimiz bölgede alabalık tesisleri olduğunu duymuştum ama hiç gitmemiştim. Ana yolda birkaç dakika gittikten sonra bir yol ayrımından saptık. Hala nereye gittiğimizi bilmediğim için sağa sola bakıyordum dikkatle. Sol tarafta bir ırmak ve onu çevreleyen büyük ağaçlar harika bir manzara sunuyordu. Irmak boyunca düz ilerledik. Kavak ve söğüt ağaçlarının eşliğinde bir park yerinde durduk.

Ender ona eşlik etmek ister miyiz diye sordu. Kabul edip araçtan inerken Petek'in telefonu çaldı. Arayana bakınca yüzü ciddileşti.

"Beni beklemeyin." deyip telefonla biraz uzaklaştı.

Onu rahat bırakmak için Ender'le yürümeye başladık. Alabalık tesisi doğal bir güzelliğin içine monte edilmişti resmen. Irmağın kenarında, ağaçların çevrelediği minik bir cennet gibiydi hatta.

"Çok güzel bir yermiş. İlk defa gördüm burayı." dedim hayranlığımı saklamadan.

"İlk gördüğümde ben de böyle düşünmüştüm. Arada bir hem balıklar hem de ortamı özlediğim için uğruyorum o günden beri." Dönüp ılık bir meltem gibi konuşan adama baktım.

"Balık seviyorsunuz demek?" diyebildim sırf konuşmaya devam etsin diye. Bana dönüp tebessüm etti.

"Evet severim ama deniz balıklarına alışkın biri olarak önce zorlandım alabalık yerken."

"Neden? Tadı yüzünden mi?"

"Evet, siz nasıl diyorsunuz...hah tadı biraz yavan geldi başlarda." Kıkırdadım.

"Yavan mı. Yöresel konuşmaları öğrenmeye başlamışsınız. Ne güzel."

"Çok ilginç kelimeler duyuyorum bazen ve haliyle merak edip anlamlarını soruyorum. Hatta beğenip kullanmak istiyo-

rum istemsizce. Tohat beni çoh değüşdürdü." Ender'in ağzından yöresel bir konuşma duymak birden kahkaha atmama sebep oldu. Elimi ağzıma kapatıp gülmeye devam ettim.

"Çok mu kötü bir denemeydi?" dedi o da gülerken. Zorlukla sakinleşip cevap verdim.

"Hayır, tam tersi. Öyle güzel konuştunuz ki hayatta tahmin edemezdim Tokat ağzını böyle iyi konuşacağınızı. Tebrik ederim gerçekten."

"Yoh heri o gadar da deeldir ellam. Abartmayalım." Ben yeniden kahkaha atmamak için elimi ağzıma kapattım hızla.

"İşte ben de ilk duyduğumda tepkim neredeyse böyle oluyordu. Tabii beğendiğim için. Neyse, ırmağa bakmak ister misiniz? Suyun yeşili göz dinlendiriyor."

"Tabii, çok sevinirim." Tesisteki işçiler işlerini yaparken biz kenardan ırmağa bakmaya başladık.

"Gerçekten insan dinlenmiş hissediyor. Haklıymışsınız."

"Bursa'dan sonra burada, köyde olmak ne hissettiriyor peki? Kolay bir karar değil sizinki." Yüzümü çevirmeden, suya bakarken cevap verdim.

"İyi hissettiriyor desem inanır mısınız? Hatta özgür ve güçlü."

"İlginç. Oysa küçük bir çevre daha az özgürlük demektir. Her adımınız izlenir veya konuşulur. Ama tabii verdiğiniz karar zaten güçlü bir karaktere işaret ediyor." Bu kez ona çevirdim bakışlarımı. O da karşılık verdi.

"Ya da güçlü görünmeye ihtiyacı olan bir çaylağa işarettir. Çünkü karar verdiğim şeyin ilmini biraz aldım fakat birebir yaparak geçimini sağlamak, bizzat o işi yapan ve yapa..."susup nefes verdim. "Aslında o kadar acemi hissediyorum ki başaramama ihtimalini düşünmek bile istemiyorum."

"Yollar oturarak gidilmez, denizler kıyıda bekleyerek aşılmaz ve hayaller denemeye korkarak gerçekleşmez."

"Sizin hayaliniz neydi?" dedim aniden ve ekledim," Aile şirketinde çalışmak hayaliniz miydi ya da?" Birkaç saniye yüzüme bakmadı. Sonra hafifçe çevirdi bakışlarını bana.

"İşim hayalim değil, aileme borcumdu bir nevi. Ama bu hayalimi gerçekleştirmeme engel değil. İkisini de bir şekilde birlikte götürüyorum."

"Hayaliniz neydi desem çok mu özel olur o halde?" Kafasını hafifçe salladı.

"Elbette hayır. Resim yapmak benim hep tutkumdu. Canlıymış hissi veren, bakanı iyi hissettiren resimler yapabilmek hayalimdi. Güzel sanatlarda okuyamadım ama özel derslerle biraz geliştirdim kendimi. İşten kalan vakitte de istediğim gibi uğraşıyorum bu hobimle."

"Ciddi misiniz? Bu şahane bir şey. Ben de ancak Cin Ali çizebiliyorum. Resim ödevlerini abime yaptırırdım hep." Sırıttım hınzırca.

"O kadar kötüydü yani?"

"Tahmin bile edemezsiniz. Ama eminim siz epey güzel şeyler yapmışsınızdır." gülümsedim.

"Belki görmenize izin veririm. O zaman iyi mi kötü mü söylersiniz."

"Gerçekten mi? Çok isterim." Heyecanlanmıştım.

"Evet ama iki şartla."

"Nedir?" derken meraktan ölebilirdim. Oysa o yaramaz bir çocuk gibi gülümsüyordu. Uzanıp yanaklarını sıkmak isteyeceğim kadar sevimliydi hatta.

"İlk şartım yarın sabah ayağınızda kara lastiklerle gelmeniz. İkincisi de bu, siz hitabını kaldırmak. En azından ikimiz karşılıklı konuşurken. Ne diyorsunuz?"

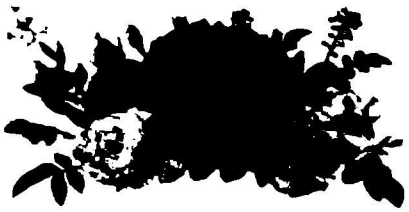
Ne diyeceğim, Allah derim be, diyemedim tabii ki. Onun yerine,

"Kabul ediyorum. Kara lastikle geleceğim ama gülmek yok. Başkaları varken tuhaf kaçmasın diye yine siz, hitabını kullanmakla beraber böyle ikimiz konuşuyorken resmiyet olmazsa ben de daha iyi hissederim açıkçası. Bana uyar yani, Ender. Tabii resimleri görmek şartıyla. "ismini bilerek vurgulamıştım.

"Anlaştık o halde Çiçek. Söz, resimlerimi en uygun vakitte göstereceğim." dedi o da aynı şekilde ismime vurgu yaparak. Gülümsedim. Sonra başıyla ileride balıklarla uğraşan adamları gösterip,

"Hadi balıklara bakalım ve seni daha fazla üşütmeden alalım." dedi ve gösterdiği tarafa doğru yürüdük.

O gün eve dönerken arabada iki poşet alabalık vardı. Ender itiraz dinlemeyip dedemlere de balık almıştı. Sebep olarak da, turşu için teşekkür mahiyetinde, demişti. Söz turşudan açılınca aklıma bir fikir gelmişti benim de ama önce anneannemi kıvama getirmem gerekiyordu. Eh madem karşılıklı teşekkür faslı başlamıştı, o zaman ninem de bizi yolda kadın başımıza bırakmayıp yardım eden Ender'i yemeğe davet etmek isterdi elbet. Yani öyle umuyordum...

14

Petek'le birlikte Ender'in arabasından, onun bahçe kapısının önünde inip kendi evimize geçtik. Elimizde içi balık dolu poşetle içeri girince ninemle karşılaştık.

"Kızlar geldiniz demek? Taksiye mi bindiniz?" derken gözü poşete kaydı.

"Taksiye binecektik ama Ender Bey bizi de getirdi gelirken. Sana turşu için teşekkür etmek istemiş ve gidip balık almış, o arada da taksiye bineceğimizi öğrenince izin vermedi." Balık poşetini gösterip gülümsedik.

"Deme, canım da kaç gündür çekiyordu da demiyordum. Emme epey de almış, ne düşünceli, yol yordam bilen adammış." Gelip poşeti aldı elimden.

"Biz kabul etmek istemedik ama sana aldığı için adam kötü hissetmesin diye kabul ettik anneanne. Hem canın da çekiyormuş, iyi denk geldi." dedi Petek çaktırmadan bana göz kırparken ve sonra ekledi,

"Ben artık eve gidiyorum. Duru bekler yolumu."

"Petek, dur yavrum gitme. Bu balık bize çok gelir. Ananı ara, toplanıp gelsinler. İş evinde guzineyi yakar, birazını gözüne sürer, birazını da ızgaraya koyarız. Siz de salata neyin yaparsınız, yerik."

"Allah, vallahi süper olur. Aynen kuzi teyzemi ara hemen gelsinler."

"Ne kaynatıyonuz kapı ağzında, içeri gelsenize." Dedem mutfak kapısından kafasını uzatmış, sorgulayan bakışlarını üstümüze dikmişti.

"Ender Bey balık göndermiş bize. Geçen turşu gönderdim diye teşekkür etmiş. Kızlar onu diyordu."

"Hee! Sağolsun zahmet etmiş. Ne gerekirmiş."

"Biz de dedik ama ninemin turşusunu çok beğenmiş ve illa alıp götürün diye ısrar etti. Almasak ayıp olacaktı dede." Petek durumu kontrol altında tutuyordu. Dedem şüphelenirse peşini bırakmazdı olayın çünkü.

"Neyse gelin bakalım içeri. Dikilmeyin soğukta."

Mutfağa girip biraz ısındık. Petek, teyzemleri arayıp yemeğe çağırırken ben de üstümü değiştirip kara lastiklerimi giydim ve hemen kümese gittim. Hayvanların yemini, suyunu kontrol edip, birkaç da yumurta toplayıp çıktım. Çavuş artık beni görünce tepki vermiyor, hatta görmezden geliyordu. Eh onun da sonuçta tavuklar nezdinde bir otoritesi, bir ağırlığı var. Fazla oynamaya gerek yok gururuyla.

İşim bitince sıra balıklar için guzineyi yakmaya geldi. Yine görev dağılımı yaptık. Petek ninemle balıkları hazırlarken, ki balık temizleme işinden yırttığıma sevinerek, ben de iş evine indim. Guzineyi yakıp ilgilenirken gözüm arada yine Ender'in evine kayıyordu. İş evi biraz arkada kaldığı için arada bir köşeye yaklaşıp öyle saf saf bakıyordum sanki orada beni bekliyor olabilir diye.

Tabii ortada beni bekleyen kimse yoktu ama ne yapayım bu da benim heyecanım sonuçta diye kendimi teselli ederken telefonuma bir mesaj geldi. Servis mesajı olduğunu düşünerek öylesine ekrana bakınca gözlerime inanamadım. Mesaj Ender'dendi. Hemen dokunup açtım. Çok kısa yazılmıştı.

"Galiba ben de odun ateşinde pişireceğim balıkları :) " Görüyordu, benim guzineyi yaktığımı biliyordu. Üstelik gülücük koymuştu cümlenin sonuna. Neredeyse bir çığlık atacaktım. Kendini zor tutup Ender'in evine doğru baktım ve güldüm. Belki bunu da görürdü. Görmesi için yapmıştım çünkü. Mesa-

jına hemen cevap vermeliydim, bana yazmış olduğuna inanamıyordum hala. Bir yolunu bulup nasıl mesaj olayına geçeceğiz diye düşünürken o hiç kasmadan direk yazmıştı işte. Demek ki ben de ona böyle aklıma esince yazabilirdim. Gülümsemem hınzır bir sırıtışa dönerken cevap seçeneğini seçmiştim bile.

"O kadar odunu boşa kesmemiş olursun:) Bakalım kim önce pişirecek :) " Ben de iki gülücüklü cevabı gönderdim yüzümde hala duran sırıtışla. Yüzümü net görüyorsa eminim çok gülüyordu halime. Ama bu düşünce beni de mutlu ediyordu açıkçası. Cevap gecikmedi.

"Hemen yakıyorum ateşi bahçede. Odun bol ve iddialıyım balık pişirmek konusunda." Yine sırıtırken buldum kendimi.

"Dedemin bastonla kovalamayacağını bilsem bahçe duvarına çıkıp bakardım balıkları dediğin gibi pişirebilecek misin diye. :) Bu arada ninem ve dedem çok sevindiler balıklar için. Tekrar teşekkür ederim."

"Hahaha, buna şaşırmazdım sanırım. Aslında bazen kafanı uzatıp bakıyor musun diye kontrol etmek lazım duvarı. Ayrıca lafı olmaz, rica ederim." Adama bak, kendisi beni dikizlerken iyi, bir de bana laf çarpıyor. Görürsün sen, hihihii.

"Katil komşum, filmine döndük sanırım. :)"

"Katil ben mi oluyorum bu durumda?"

"Meraklı olan ben olduğuma göre katil rolü sana kaldı :)"

"Seni korkutuyor muyum?"

Guzineyi kontrol ederken gelen bu mesaj biraz duraksattı beni. Onu bilmeden üzecek, fiziksel durumuna dokunacak bir şey mi demiştim acaba? Önceki mesajları kontrol ettim. Bana göre sorun yoktu ama katil benzetmesi acaba öyle mi düşündürmüştü? Kendimi boşboğaz salağın teki gibi hissettim. Onu kırmak isteyeceğim son şeydi.

"Korkmuyorum, öyle bir şey ima etmek bile istemedim. Tam tersi belki de...Neyse yanlış anlaşıldıysam gerçekten özür dilerim."

Cümlemi yarım bırakmasaydım, belki de kimseyi merak etmediğim kadar çok seni merak ediyorum, yazacaktım. Ama o kadar ileri gitmeye cesaret edemedim. Cevap beklerken içim içimi yemeye başladı. Cevap gelmeyince gerildim. O sırada teyzemlerin araba geldi. Kapıyı açıp eniştemin arabayla içeri girmesine yardım ettim. Petek de balık tepsisini getirip guzinenin gözüne sürdü.

Duru koşup önce annesine, sonra bana sarıldı. Ona gönderdiğim çikolataları çok sevdiğinden bahsetti. Yanaklarından öpüp, yine vereceğimi söyledim. Eh Duru için zulamdan birazcık eksilmesine dayanabilirdim. Teyzemle ve eniştemle ayaküstü sohbet ettik. Onlar evdekileri görmek için içeri giderken Duru yanımda kalmak istedi.

Neyse ki iş evinin arkası ve yanları aralıklı da olsa tahtalarla kapatılmış, guzine de çevresini biraz ısıtıyordu. Duru'yu oturmak için kullanılan eski bir kütüğün üstüne oturttum. Petek de az sonra ızgaraya konulmuş balıklarla geldi. Onları da guzinenin açılan üst kısmına karşılıklı iki taşın üstüne gelecek şekilde yerleştirdim.

Bu arada Ender hala cevap yazmamıştı ama bahçesinde bir duman yükselmeye başlamıştı. Belki de meşgul olduğu için yazamamıştı. Öyle olmasını umut ediyordum, bana kırılmış olmasın diye söylenip duruyordum içten içe.

Hava kararmış gibi bir şeydi. Etrafa kışa has gri ve kasvetli bir karanlık inmişti. Bahçeye bakınca ağaçlar gri veya kahverengi görüntülerinden sıyrılıp, insanın gözünü yanıltacak esrarengiz canavarlar gibi dikiliyorlardı oldukları yerde. Ama çocukluğu gece gündüz demeden üstlerinde geçen benim için korkutuculukları fantastik bir hayalden ibaretti.

Sonra birden kafamda bir kıvılcım çaktı. Petek'e dönüp Duru'nun duymayacağı şekilde fısıldadım.

"Duru'yu içeri bırakıp, evdekilerin birkaç dakika daha dışarı çıkmayacağından emin ol ve hemen geri dön. Çabuk." Petek anlamamış gibi bakınca kafamla işaret ettim.

Petek üşümesin diye Duru'yu içeri götürüp geldi. Balıklar da pişiyordu o arada. Salatayı teyzem yaparken, dedemle eniştem bozulan araba hakkında konuşuyor, ninem de Duru'yla ilgileniyormuş. Bu bana en azından görünmeden yer değiştirmek için birkaç dakika kazandıracaktı.

"Senin bir derdin mi var, kıvranıp duruyorsun tırtıl gibi." Bu da hemen anlar, hiç sır saklanmaz Petek'den. İnkar edip vakit kaybetmeye gerek yok deyip,

"Petek ben birkaç dakika yokum. Gelen olursa yüksek sesle konuş anlarım. Ve beni sorarlarsa kümese gitti falan de, sakın şimdi gideceğim tarafa bakma."

"N'oluyor Çiçek?"

"Vakit kaybettirme bana, gelince anlatırım." deyip, Petek, Hasbinallah, derken aldırmadan koşarak ve bizim evi kolaçan ederek bahçe duvarına en yakın ağaç olan kiraza vardım. Bizim evin kapısıyla aramda kameriyenin arka tarafı ve dut ağacı vardı. Yapraksız olsa da gövdesi perde görevi yapıyordu ve şükür ki hava kararmıştı.

Dikkatli ve sessiz olmaya gayret edip tırmandım çıplak ağaca. Dallardan birkaçı Ender'in bahçe duvarının üstüne tüneyecek kadar sarkmıştı o tarafa. Buna şükredip o dallardan birine tırmandım. Duman ve odun kokusu yoğun olarak hissedilecek kadar yakındaydı. Duvara ulaşınca diğer tarafı da gayet net görecek hale gelmiştim.

Ender sabah odun kestiği bölümde, küçük binanın önündeydi. Kulübenin önünde yanan lambanın ışığında bir tabureye oturmuş, önündeki mangala dizdiği balıklarla ilgileniyordu. Bağırıp dikkatini çekmek isterdim ama bu herkese yerimi belli etmek demekti. Telefonu çıkarıp fenerini birkaç kez aç kapat yaparak sinyal verdim.

Ender hızla kafasını ışığın merkezine çevirdi. Beni duvarın üstüne oturmuş görünce hızla duvarın dibine geldi.

"Dedenin bastonundan korktuğunu sanıyordum? Bu karanlıkta orada ne işin var?" dedi biraz mesafeli bir sesle. Fırsatı kaçırmayıp,

"Ondan korkuyorum evet ama bu bana engel olmadı gördüğün gibi. Sendense korkmuyorum ve katil benzetmesinden ne anladın bilmiyorum ama cevap vermedin diye balıkları nasıl pişirdiğini kontrol etmeyeceğim sanma." dedim biraz şımarık görünmeye çalışarak. Ortamı yumuşatmak istiyordum.

"Düşüp yaralanabilirsin Çiçek. Bunu istemem, lütfen in oradan."

"Ben patavatsızlık ettim. Seni neyin incitebileceğini hesaplayamadım belli ki. İyi geceler." dedim kırık dökük ve pişman bir tonda.

Bir an karanlıkta birbirimize sessizce baktık. Yüz hatları çok belirgin değildi ama yine de bir uyumsuzluk olduğu hissediliyordu. Tabii bunu zerre umursamıyordum. Hatta belki buraya çıkarak ileri gitmiştim ama bunu da umursamıyordum. Fakat onu konuşmaya zorlayamazdım. İnmek için hareketlendim. O sırada Ender,

"Mesajında yarım bıraktığın cümle, sorabilir miyim, neydi devamı?" dedi sanki orada bulunuşumu biraz daha uzatmak istercesine.

"Neden cevap vermediğini söylersen sorabilirsin." Dönüp bizim eve baktım gelen giden var mı diye. Kimse yoktu şükür.

"Önce sen, cümleni tamamla."

"İyi ki karanlık."

"Neden?"

"Çünkü söylerken daha az tuhaf hissederim." Boğazımı temizledim. "Şey yazacaktım, belki de sen...yani insanlarla çok bir araya gelmeyi sevmiyorsun ama bu benim için sorun değil gibi bir şey diyecektim. Saçmalamadıysam tabii."

Cevap vermesini beklerken saniyeler saat gibi geldi. Geri dönmem gerekiyordu en kısa sürede.

"Tuhaf birisin Çiçek. Bilmiyorum neden böylesin ama sanırım bundan memnunum. Lütfen bir yerini incitmeden ve kimse görmeden in ağaçtan."

"Bu sorumun cevabı değil ki. Seni kırdıysam söyleyebilirdin. Bazen boşboğaz olduğum doğru çünkü. Ve huyunu da bilmiyorum."

"Gece yazabilir miyim, misafirleriniz gittiğinde. Şimdi in lütfen. Huzursuz oluyorum sen oradayken."

"Tamam gidiyorum. Yazarsan sevinirim sanırım." dediğimin anlamını idrak edince boğazımı temizledim ve, " Zaten senin balıklar da yanıyor galiba." deyip kıkırdadım.

"Eyvah, gitti canım balıklar. Bu bir komplo resmen." Ender de güldü ama bekledi gitmemi.

"Gidiyorum." diye fısıldadım.

"Dikkatli ol lütfen." diye fısıldadı o da...

Geri dönüp olanı biteni merakla beni bekleyen Petek'e anlattım.

"Kızım manyak mısın gece gece ağaca duvara çıkmalar falan. Bir gören olsaydı?" dedi panikle.

"Kimse görmedi ve evet sanırım manyağım. Yapacak bir şey yok. O da cevap verseydi."

"Adam başına bela aldı haberi yok." Petek kahkaha attı.

Sonunda düşündü ve,

"İşte dediğim bu, onu tanımıyorsun. Hassasiyetlerini, huylarını ve sınırlarını bilmiyorsun. Simdi incinmiş veya alınmış da olabilir, sadece cevap vermeye gerek görmemiş de olabilir. Ama pek umursamaz birine benzemediği için alınmış olma ihtimali daha kuvvetli. Sonuçta adamın kendince bazı çekinceleri var, konuşurken, yüzüne bakarken kılı kırk yarman lazım. Sıradan birine davrandığın gibi davranamazsın çoğu zaman. Haksız mıyım?"

Haklıydı. Yine her zamanki gibi benden daha olgun düşünüyordu. Gerçek ablam olmasa da Petek benim öz ablam gibiydi. O hep beni teselli eden ya da tam tersi gerekiyorsa yakamdan tutup silkeleyen ama ne yaparsa iyiliğim için yapandı.

"Petek ben çok mu tuhaf biriyim sence? Ender az önce öyle söyledi." Kuzenim sırıttı. Kadın sırıtırken bile cazibeli yav. Ben de Japon anime karakterleri gibi oluyorum halbuki. Neyse konumuza dönelim.

"Çiçek bence seni eğlenceli yapan şey biraz da, azıcık patavatsız ve sabırsız olman. Bu seni garip ama sevimli yapıyor kuzi. Yani ben seviyorum, ya da belki alıştım bu hallerine. Ama sanki Ender Bey de etkilenmiş gibiydi senin hallerinden."

"Ciddi misin? İyi o zaman zaten bu saatten sonra kim karakter değiştirecek. Napayım işte azıcık hopidik ve havai bir aklım var. Hem Ender alındıysa bile ne yapacağımı biliyorum ben."

"Çiçek, böyle baktığın zaman yiyeceğin haltlardan hep tırsıyorum kızım."

"Korkma be, yaramazlık yapmayacağım. En azından şimdilik. Yani az öncekinden başka." Sırıttım. "Sadece ninemin Ender'i yemeğe davet etmeyi akıl etmesine yardım edeceğim." Petek kafasını, pes, der gibi salladı.

"İşte bundan bahsediyordum ben de..."

Petek ve teyzem sofrayı kurarken ben de turşu çıkarma bahanesiyle sahanlığa gittim ve ninemden yardım istedim. Ninem gelince havadan sudan birkaç şey sorup, sonrasında,

"Anneanne biz acaba turşu işine mi girsek? İnternet üzerinden sipariş falan toplarız, senin özel tariflerin dillere destan malum." dedim sevimli bir şekilde.

"Aman kim napsın benim turşularımı? Sen de Çiçek." Ninem nazlanıp kıkırdayınca devam ettim.

"Yav görmedin mi koskoca fabrikası olan adam turşuyu nasıl beğendiyse artık, kaç kilo balık gönderdi teşekkür için. Demek ki lezzeti yerinde."

"Vallahi şaştım. O kadar turşu verdim ona buna, hiç böyle hediye gönderen olmadıydı. Helal olsun, düşünceli, yol yordam bilen adam Ender Bey." aha, aradığım fırsat buydu işte.

"Hakikaten anneanne, gerçekten adam böyle konularda duyarlı. Baksana herkese karşı kibar, kimseyi zor durumda bırak-

mıyor. Bugün bizi orada bırakıp tamirciyi bekletebilirdi. Biz de ona teşekkür etsek keşke. Haksız mıyım? Komşuluk böyle olur."

"Doğru diyon kızım. Bir teşekkür etmek farz tabii. Napsak ki, turşu veya reçel mi yollasam yine?" Ninem kafasını çevirip kavanozlara baktı uygun ne var diye. Ben aklıma fikir gelmiş gibi,

"Buldum. Bu sefer bir şey yollama. Ben turşuyu verirken keşke ninemin bulgur pilavıyla yeseniz çok güzel olurdu, dediydim laf olsun diye. Adamcağız da bulgur pilavı seviyormuş meğer ne bileyim. Şey mi yapsak nine, yemeğe mi çağırsak? Hem senin yemeklerini yer, hem teşekkür etmiş oluruz. Ne dersin ha?"

Ninem aklına yatmış gibi kafayı salladı.

"Vallahi gelsin. Zaten komşuyuz şunun şurasında yemeğin lafı mı olur. Ben dedene diyim de o davet etsin. En münasibi o olur. Yarın gündüz arasın, akşama müsaitse gelsin. Biz de senlen hazırlık yaparıh."

Ninem olur, deyince neredeyse kadının koluna girip halay çekecektim sevinçten. Ama bozuntuya vermeyip gülümsemekle yetindim tabii. Gece olup da odama geçip Ender'le mesajlaşmak için deliriyordum resmen.

Duvara tırmanarak adamın gözünü korkutmuş da olabilirdim tabii ama ben en ufak bir şeyde gurur yapıp köşeme sinen ya da tribal enfeksiyonu kronik hale gelmiş hatunlardan değildim. Ben eylem kadınıydım; trip atmaz, gerekirse duvara tırmanıp adamın kafasına elma, armut falan atardım...

Petek'ler gittiğinde saat hala çok geç değildi. Ninemler yatmaya gidince ben de odama geçtim hemen. Yemekten sonra sobayı yaktığım için içerisi sıcaktı. Işığı yakıp üzerimi değiştirdim. Sobaya iki odun daha atıp telefonuma baktım. Sanki içine doğmuş gibi yazdı. Bunu nasıl yapıyordu bilmiyordum. Gittiklerini görmüştü belki de.

"WhattsApp mı, kısa mesaj mı?" İnternetimi neredeyse hiç kullanmadığım için kota sorunum yoktu.

"WhattsApp daha iyi olur sanırım." yazıp gönderdim ve internetimi açtım. Ender çevrimiçi olunca sanki adam karşımda

gibi heyecan yaptım. İşte bir duyguyu sevmeye başlamıştım. Yoğun ve saf bir heyecan. Kasıtsız, gelişigüzel gelişen olaylar giderek daha çok bağımlılık yapıyordu üstelik.

"Hala duvarıma tırmandığına inanamıyorum. Artık seni daha ciddiye alacağım böyle şeylerde." okurken gülümsedim. Perdeyi sıyırıp evine baktım. Odasının ışığı yanıyordu. Gerçi orası yatak odası mıydı onu da bilmiyordum.

"Bazen sinir bozucu derecede hesapsız hareket etmekle ünlüyüm."

"Şikayetçi değilim."

"Öyle mi, oysa duvardan ineyim diye epey uğraştın."

"Çünkü başına bir şey gelebilirdi.

"Alışkınım, bir şey olmaz. Ama dedem yakalasaydı düşmekten beter ederdi, o ayrı mesele😂"

"Asıl o zaman kötü hissederdim işte."

Beni önemsiyor muydu gerçekten?

"Neden, senin hakkında kötü düşünür diye mi?" dedim kasten.

"Hayır, senin hakkında yanlış düşünür diye. Ben yabancıyım ama sen onun torunusun. Ve o onurlu bir adam."

"Hem de nasıl. Tamam bir daha çıkmam. Seni de zor duruma sokabilirdim. Çocuk gibi davrandım."

Biraz utanmıştım. Dedemin hislerini benden çok önemsiyordu. Bense aptallık etmiştim resmen.

"Kötü hissetme lütfen, yakalanmadın ve yaralanmadın. Önemli olan bu."

"Neden cevap vermedin akşam? Lütfen söyle." bir süre cevap gelmedi. Sonra yazdı.

"Çünkü seni huzursuz etmiş olabileceğimi düşündüm. Ediyorsam bilmek isterim. Bu yeni bir şey olmaz benim için." Ben onu kırdığımı düşünürken o da benim için mi endişelenmişti? Hem de kendisi neden olduğu için? Ve kötü hissetmişti. Dayanamayıp yazdım.

"Neden huzursuz olduğumu düşündün sorabilir miyim?" Cevabı biliyordum ama onun ağzından duyarsam ben de konu hakkında fikrimi rahatça yazabilirdim.

"Çiçek sebebi açık değil mi? Sence herkesin çevresinde dört dolandığı normal biri miyim?"

Normal, kelimesi canımı hiç bu kadar yakmamıştı. Pencereden onun penceresine baktım. Orada, bağırsam duyacak kadar yakınımda cevabımı bekliyordu. Cevabım aramızda başlamış ama adı konmamış şeyin devamı veya finali olacaktı muhtemelen.

"Ender, herkes için normal, kelimesi kimleri veya neleri kapsıyor bilmiyorum ama benim için bu kavram önemli değil. Ciddiyim. Sonuçta sen de benim tuhaf olduğumu söyledin."

"Görüntüm seni rahatsız etmiyor gibi davranıyorsun. İlk defa biri yüzümde olan şeyi fark etmemiş ya da umursamıyor gibi davranıyor bana. Bu yüzden tuhafsın." Kalbim hızlı hızlı atıyordu.

"Rahatsız olacak bir şey görmedim. Ben sende sadece beni her seferinde daha çok şaşırtan ve ilgi uyandıran bir adam görüyorum. Ve ileri gitmiyorsam eğer lütfen seni tanımama engel olma. Çünkü sen..." devamını getiremedim. Bana iyi geliyorsun yazamadım. Korktum Onu ürkütmekten.

"Ben ilgi çekici değilim Çiçek. Ben herkesin mesafeli durduğu, yüzüne bakarken tiksindiği ya da acıdığı adamım. Seni anlayamıyorum, nasıl farklı görebilirsin?"

"İstemezsen uzak durmaya çalışırım Ender ama bu yüzünle alakalı olmaz. Çektiğin setle alakalı olur. Oysa izin verirsen anlarsın zamanla benim seni nasıl gördüğümü. Senden tiksinmiyorum, acımıyorum da. Sadece seni tanımak istiyorum."

"Neden?"

"Söylersem inanacak mısın?" Allah'ım bir anda konu buraya nasıl gelmişti. Havadan sudan sohbet edebilir miyiz derken çok ciddi bir hal almıştı durum.

"Başka seçeneğim var mı?"

"İnanmayacaksın. Çünkü hep savunmadasın. Çünkü birinin seni beğenebileceğini düşünmüyorsun. Çünkü öyle küskünsün ki insanlara, varlığının bana iyi geldiğini söylersem inanmayacaksın. Evet gerçek bu Ender. İstersen uzak durabilirsin benden ama bu, bana iyi hissettirdiğin ve böyle hissetmeye devam etmek istediğim gerçeğini değiştirmeyecek." deyip gönderdim.

Ve karmakarışık aklımın, onun benden uzak kalmak isteyebileceği fikrinin verdiği korkunun ve kalbimde çiçek açan garip duygunun tesiriyle sıcak göz yaşlarım, tepedeki ağaçların arasından kendisine yol bulan yağmur suları gibi yanaklarımdan aşağı süzülmeye başladılar...

15

Ender.

Telefonun ekranına sabitlediğim bakışlarımdan beynime giden sinyaller doğrumu diye gözlerimi birkaç kez kapatıp açtım. Çiçek, mesajında açıkça beni beğendiğini ve ona iyi hissettirdiğimi yazıyordu. Açık sözlü biri olduğunu tahmin etmeme rağmen bu kadarını beklemiyordum. Oysa ne çok istediğim şeyleri dillendirmişti. Tam da benim de onun için hissettiklerim değil miydi bunlar? Yine de ne cevap vereceğimi bilemedim desem yeriydi.

Oysa ben, Ender Ahıskalı hazır cevap olmamla, duygularımla değil mantığımla hareket etmemle ünlü değil miydim etrafımda? Ama bu kız; bu pembe saçlı, tuhaf ve enerjisi beni kendine hayran bırakan varlık, geldiği günden beri bütün ezberimi bozmayı başarmıştı.

Onu ilk gördüğüm andan itibaren içinde bulunduğu panoramaya tezat görüntüsüyle ilgimi çekivermişti. Pembe saçları, yaşına uymayan tavırları ve beklenmedik sıcakkanlılığı öyle çekiciydi ki kendimi olmadık zamanlarda onu gizlice izlerken buluyordum. Bunu fark ettiği anlarda da rahatsız olmuyor gibi davranması da cesaretimi artırmış mıydı sanki?

Önce sadece yan eve gelen ilgi çekici biriydi ama sonra hayatıma girivermişti ansızın. Kapıma süt getiren, odun keserken beni izleyen, sohbet ederken yüzüme beni normal hissettirecek şekilde doğal bakan bu kız duyguları konusunda ciddi miydi?

Beni beğenmek? Bu halimle mümkün müydü? Bir kadın, hem de onun gibi güzel ve hayat dolu bir kadın beni bu halime rağmen beğenmiş olabilir miydi? Elimde telefon, gidip odamdaki boy aynasına baktım. Yaklaşıp yüzümü inceledim. Hayır, hiç düzelme yoktu, zerre hem de! Olmayacak demişti doktorlar. Hastalık ilerlemediği için şanslı saymalıydım kendimi. Ehvenişer; kötünün iyisi için şükrediyordum. Daha kötüsü gelirse dayanabilir miydim bilmediğim için buna şükrediyordum evet.

Oysa eskiden ne kadar farklıydı her şey. Yüzüm, hayallerim, beni sevenler, arzulayanlar ve bana umut bağlayanlar. Yüzüm vücudumda değişen tek şeydi lakin neredeyse hayatımdaki her şeyi değiştirmişti. Hem de alt üst ederek. Ne demişti Şems: Bırak hayatın alt üst olsun, belki altı üstünden daha hayırlıdır. Bu söze tutunmuştum. Yıllardır kötüye giden ne olsa kendime bu sözü hatırlatmış ve, sabret Ender, demiştim.

Yakışıklı yüzüm, o genç kızları hayran bırakan yüzüm bu şekle girerken çevremde ne az insan kalmıştı. Tıpkı çok zengin birinin parası bittiğinde birden ortadan kaybolan dostları, ailesi ve sevdikleri gibi çekilip gitmişlerdi bir bir. Hala param vardı ama o para sevgili sevenlerimi etrafta bir ucube ile görünmeye ikna etmeye yetmemişti anlaşılan.

Hakkını yemeyeyim, birkaçı dişlerini sıkıp vefakar dost gibi görünmeye çalışmıştı ama gözlerindeki acıma, konuşurken seçmeye çalıştıkları kelimeler her şeyi ele veriyordu. Kimseyi yanımda zorla tutamazdım, rol yapanlara ise asla tahammül edemezdim. Onları da ben uzaklaştırdım. Pişman da olmadım.

Piyasada gelecek vaat eden bir şirketin gözde veliahtı, mankenlik ve oyunculuk için bile teklifler alan, yurtdışında eğitim görüp ailesinin medarı iftiharı olan ben, nasıl da herkesi hayal kırıklığına uğratmıştım. Geçirilen bir kaza ve sonrasında ortaya çıkan tahmin edilemez deformasyon. Tedavisi olmayan, nadiren yüzde böylesi bir çirkinlik bırakan ve milyarlarca insan arasında beni bulan lanet.

Yıllardır topluma uyum sağlamakla, toplumu reddetmek arasında gidip gelmekten, yaşamla ölüm arasında ince bir çizgide yürümekten başka biri olup çıkmıştım. Bir çeşit münze-

viydim ama nefes aldığım sürece işe yaramayan bir sefil gibi de olamazdım. İstanbul'dan buraya, bu güzel Anadolu şehrine gelirsem daha kolay olacağını düşünmüştüm. İşe arada uğruyor, kuzenim sayesinde sürekli fabrikada olmak zorunda kalmıyordum. İnsanlar burada daha önyargılı gibi görünse de daha insancıldılar. İlk seferinde ürküyor, çekiniyor ama birkaç kez görüp, tanıyınca daha doğal davranabiliyorlardı. En azından insana daha çok değer veriliyordu buralarda. Yine de, her seferi, her ilk görüş tepkisi, fısıldaşmalar, kaçamak bakışlar ve görmemiş gibi yapışlar hala canımı yakıyordu. Eskisi gibi olmasa da ölene dek böyle hissedecektim.

Çiçek, o...o nasıl beni çekici bulmuş olabilirdi ki? O kadar uzun süredir bir kadının beğenisi şöyle dursun, acımadan ya da ürkmeden bakılmamıştı yüzüme. Aksi varsa da ben hissedememiştim ama buna ihtimal bile vermezdim açıkçası. Ailem evlenebileceğim uygun eş adayları bile bulmuştu bulmasına da kim inanırdı o genç hanımların beni gerçekten eksiksiz bir erkek olarak görebileceklerine ve benimle beni sevebilecekleri için evlenebileceklerine? Ben acınacak biri olduğumu bana her gün hatırlatacak bir ayak bağı istemiyordum. Param için beni tavlamaya çalışıyor desem bu olasılık hızla eriyip gidiyordu çünkü ne Çiçek'in ailesi böyle bir şeyi kabul edebilecek insanlardı ne de kendisi anladığım kadarıyla öyle biriydi.

Yoksa gizemli olduğum için bir şekilde dikkatini mi çekiyordum? Ya da hayatında bir heyecan mı arıyordu? Anlayamıyordum; neden, nasıl?

"Anlaşıldı, tahmin ettiğim gibi inanmadın. Ben...özür dilerim. Sanırım yanlış anladım ve kendimi küçük düşürdüm. İyi geceler."

Yeni mesajı okuyunca dakikalardır Çiçek'e cevap vermediğimi fark ettim. Onu umursamadığımı veya inanmadığımı düşünmüştü muhtemelen ve bu beni utandırdı. O genç bir kadın olarak gururunu geri plana itip bana duygularından bahsedecek kadar cesur davranmıştı çünkü.

"Çiçek özür dilerim."

"Seni incitmek istemedim. Sadece anlamakta zorlanıyorum." cevapları peş peşe gönderdim.

Perdesi yana çekilmişti, onu görüyordum. Mesajı okuyordu muhtemelen. Onu orada ilk gördüğün gece geldi aklıma. Onu seyrettiğimi fark edişi, yüzüme bakışı. Etkilenmiştim, tıpkı sonra onu her gördüğümde olduğu gibi. Tıpkı şimdi olduğu gibi.

"Neyi anlamakta zorlanıyorsun?" bunu soracağını biliyordum.

"İlgini nasıl çektiğimi? Yüzümü nasıl bir sorun gibi görmediğini."

"Çiçek sormak zorundayım, istediğin sadece buradaki monoton hayatı biraz renklendirmek için sohbet edebileceğin seviyeli biri mi? Yani bir arkadaş gibi bir şey mi?"

Evet belki de sadece bunu istiyordu. Ben yanlış anlayıp kuruntu yapmış veya fazla beklenti içine girmiştim. Sonuçta kız buraya geleli bir hafta ancak olmuştu. Onu tanımıyordum, huylarını, beklentilerini bilmiyordum. Hayatında biri olup olmadığını bile bilmiyordum. Birden bunu düşününce neden kötü hissettiğimi de bilmiyordum ya neyse. Cevap yazıyordu. Sabırsız ve gergin bekledim o cevabı. Nefesimi bile tutmuştum bir nevi.

"Ne duymak istediğini bilmiyorum Ender. Ben gerçekten çok kısa süredir tanıdığın biriyim ve galiba yine patavatsızlık edip seni biraz ürküttüm. Hatta kendimi basit biri gibi gösterdiğime bile eminim."

Mesajı okurken aramızdaki anlaşılamama durumunu kavradım. Bana söyledikleri için pişman olup geri adım mı atıyordu acaba? Birden gözü mü korkmuştu ciddiye binince mesele?

"Neden patavatsızlık olsun ki? İnsanın düşüncelerini böyle ifade etmesi onu basit yapmaz. Sana böyle mi hissettirdim ben?"

İstediğim son şey bile değildi onu utandırmak. Hatta bu dakikadan itibaren hayatımdan eksilirse ben kötü hissedecektim muhtemelen. Hem de çok kötü. Ne diyecekti acaba? Aslında aramak, sesini duymak, konuşarak anlaşmak istiyordum. Ama cesaret edip isteyemezdim bunu. Vazgeçekti belki de. Hayaller kurmaya, bağlanmaya çekiniyordum. Tutuyordum işte kendi-

mi. Penceresine baktım. Yüzü ekrana inikti ve oradaydı. Görüyor ve mutlu oluyordum görmekten.

"Ben...Seni çirkin bulmuyorum. Yüzüne olan şey için üzgünüm, bunun seni çok etkilediğini de biliyorum ama bu benim için bir engel ya da sorun değil. Seni tanımak istiyorum ama artık seni beğendiğimi söyledim ve sadece sohbet etmek için birine bunu söylemezsin. Bu kadar zorlanmazsın. Duygularımın karşılığı olmama ihtimalini göze alıp adım atmak taraf oldum. Sadece arkadaş olalım, desem inanılır olur mu? Bunları yazmak da inan kolay değil çünkü yarın yine sana süt getireceğim, muhtemelen haftada birkaç kez denk geleceğiz bir şekilde. Ne diyeceksin, ne düşüneceksin bilemeden yazıyorum işte. Çünkü düşüncelerimi saklasam haksızlık olacak gibi geliyor."

Gelen mesajı iki kez, çirkin bulmuyorum, dediği yeri beş kez okudum. Hayatım boyunca çok açık sözlü insan görmüştüm ama Çiçek gibi içten gelmemişti. Çoğu karşısındaki ne hisseder düşünmeden, empati kurmadan sözde dürüst olduğunu iddia ederek açık konuşurdu. Oysa asıl onlarınki çoğu zaman patavatsızlığa varırdı.

Yine de tehlikeliydi Çiçek. Hepsinden daha tehlikeli. Çünkü bana umut veriyordu; beni kendine çekiyor, bir şekilde hep daha fazlası için alıştırıyordu böyle yaparak. Birden irkildim; ona aşık olmak harika olurdu, hayatımda olması, birbirimize iyi gelmemiz ve hayatım daha yaşanılır olurdu.

Peki ya onun ki? O çok güzeldi, benim için bir lütuf, bir hediye gibi olurdu kuşkusuz. Ama ben onun için ne olurdum? Yanına yakışır, etrafı tarafından kabul görür, dışarı çıktığımızda sıradan bir çift gibi görülebilir miydik? Kıza yazık, bu adamla nasıl birlikte demezler miydi? Ailesi şiddetle karşı çıkmaz mıydı? Tabii öncesinde Çiçek biraz zorluk görünce olmayacağını anlayıp vazgeçmez miydi? Beni Şimdi olduğumdan çok daha kötü bir durumda bırakmaz mıydı giderek? Kalbim çok daha fazla kırılmaz mıydı o raddeye varınca? Karar vermek zorundaydım. Canımız sonradan yanmasın diye fedakarlık yapmak zorundaydım. Çünkü o son bir haftamı bir hayal gibi doldurup ayaklarımı yerden kesmeye başlamıştı bile. Korkmama yetecek kadar hem

de. Kelimeleri dikkatle seçerek yazıyordum. Ve her kelime kalbime saplanıyordu. Çünkü mesajı okuduğunda benden nefret edeceğini biliyordum. En çok da bu canımı yakıyordu.

"Oysa tam olarak yüzüme olan şey yüzünden çevremde pek de kimsem kalmadı. Tuhaf, oysa sen buna rağmen çirkin olmadığımı söylüyorsun. Yazdığın her şeyin gerçek düşüncelerin olduğuna şüphem yok. Fakat, yapamazsın Çiçek. İnan göründüğü gibi olmaz. Sana hak ettiğin gibi bir ilişki sunamam. Ailene, dostlarına ya da herhangi bir yere götürüp tanıştırabileceğin biri değilim. Benim yüzümden üzülürsün. Buna dayanamam. Çünkü öyle güzelsin ki, seni hayatıma dahil etmek her şeyden çok sana haksızlık olur. Üzgünüm Çiçek, hepsi benim hatam. Ne olduğumu unutup rüzgarına kapıldım. Durmazsam ikimiz de yaralanacağız."

Mesajı gönderdim. Işığı kapatıp perdenin ardına geçtim. Burası resim yaptığım odaydı. Beni mutlu eden yegane şey boyalar ve tuvaldi, ta ki pembe saçlı kız karşı eve gelene dek. Mesajı okuyordu. Sonra kafasını kaldırıp benim olduğum pencereye baktı. Ağlıyor muydu acaba? Ya da bana lanetler yağdırıp küfür mü ediyordu bilemiyordum.

En çok ne yazacak onu merak ediyordum. Bir korkak gibi ışığı söndürüp saklanmıştım perdenin gerisine. Oysa o, ışık açık bakıyordu tüm cesaretiyle karanlıkta gizlenen yüzüme. Çirkin, ürkünç yüzüme. Belki şimdi fikri değişmiş, beni herkes gibi görmeye başlamıştı. Birden mesaj sesiyle irkildim. Parmaklarım karıncalandı okumak için ekrana dokununca. Ve gözlerim hayretle büyüdü cevabını okuyunca. Çünkü mesajda tam olarak,

"Sen öyle san, daha Çiçek'i hiç tanımıyorsun. İyi geceler Ender 😉" yazıyordu.

Bu da ne demekti şimdi?

16

"Sen öyle san, daha Çiçek'i hiç tanımıyorsun. İyi geceler Ender 😉"

Mesajı attıktan sonra pencereden tekrar az önce ışığı kapatılmış olan odaya baktım. İçimden bir ses Ender'in orada, perdenin ardında olduğunu fısıldıyordu. Belki sadece kendimi kandırıyordum ama oradaymış gibi farz edip gülümsedim.

Son mesajını okuyunca önce moralim bozulmuş, beni beğenmediğini ya da hayatında istemediğini düşünmüştüm. Fakat alınganlık hızla kaybolup yerini, ben de bulunduğu, insanlar tarafından pek bilinmeyen mantığa bıraktığında suyun bulanıklığı geçmiş, gerçek kafama dank etmişti. Ender beni istemediği için değil, bizzat dediği gibi, ben onu ilerleyen zamanlarda çeşitli sebeplerden dolayı istemem diye ürkmüştü.

Onun açısından düşününce haklıydı da, onunla olmayı seçmek kolay bir karar değildi esasında. Benim için görüntüsü hiç önemli değildi evet ama insanlar ve kuvvetli önyargıları belliydi. Eh adam müneccim değildi ki beni tanımıyordu ve doğal olarak benim için bir ayrıcalık yapacak da değildi. Sonuç olarak Ender beni hayatına dahil ederek ve dolayısıyla benim hayatıma girerek hem beni zor durumda bırakmaktan, hem de muhtemelen ben onu bırakırsam hayal kırıklığı yaşamaktan deli gibi korkuyordu. Kim onu suçlayabilirdi? İşte bu sebeple birkaç şeyi anlaması gerekiyordu; kendi suçu olmayan o görüntü tüm hayatı boyunca mutlu olmasına engel olmamalıydı.

Ondan hoşlanıyordum ve bir beraberliğimiz olursa ayrılma sebebim de görüntüsü olmazdı. Herhangi sıradan biriyle olabilecek ayrılık sebepleri olabilirdi ama görüntüsü olmazdı. Türker gibi fiziksel olarak birçok kadının hayallerini süsleyebilecek bir adamdan ayrılmış ve geriye dönüp sırf çok yakışıklı adam diye barışmanın yollarını falan aramamıştım. Çünkü gerçekten görüntüsü her şeyin yerine geçip, beni mutlu etmeye ya da bana karşı gösterdiği lakayt tavrı örtmeye yetmiyordu.

Yine de beni kendi mutluluğundan feragat etmek pahasına reddetmeye çalıştığı için etkilenmiştim. Beni önemsiyordu. İleride pişman olurum, üzülürüm diye çekiniyordu. Onu nasıl tam da burada bu şekilde bırakabilirdim? İçim ona karşı kıpır kıpır kaynıyorken nasıl denemeden olmayacağını kabul edip pes ederdim? Hayır, bu benim karakterime tersti bir kere.

O henüz bilmiyordu ama bence ikimiz gayet iyi bir çift olabilirdik. Hatta olabilirdik neymiş, direk olurduk biz tas tamam. O yüzden bu gece daha fazla üstüne gitmeyecektim. Nasılsa vazgeçmeye niyetim olmadığını belirtmiştim. Yarından itibaren Ender de mutluluktan kaçış olmadığını anlayacaktı. En azından anlayana kadar anlatacaktım yapacaklarımla. Çünkü onu istiyordum ve sırf o biraz güvensizlik yaşadığı için ikimizi de mutsuz etmesine izin vermeyecektim.

Ertesi gün uyandım ve giyinip mutfağa geçtim. Dedem çoktan ahıra, süt sağmaya gitmişti. Ninem kahvaltı hazırlığı yapıyordu. Ona yardım ederken dünkü önerimi dedeme anlattığını, bugün dedemin Ender Bey'i yemeğe çağıracağını söyledi. Hatta birkaç eve daha süt götüreceği için, Ender Bey'in sütünü de geçerken bırakayım, hem de yemeğe bizzat davet ederim, demiş.

Önce sütü götüremiyorum diye üzüldüm ama sonra dedemin gitmesinin daha uygun olacağı fikrine kapıldım. Nihayetinde dedem onu yemeğe davet edecekti ve Ender de ayıp olmasın diye kabul edip akşam zaten gelecekti buraya. Yani öyle umuyordum. Hem de dün geceden sonra beni göremeyip belki biraz yokluğum yüzünden özlerdi. Tabii bunu da öyle umuyordum.

Bunlar benim beklentilerimdi ve sonuçları da sonra görecektim. Yine de ufak bir kumar gibiydi, beni görmeye alışmıştı

ve belki birkaç saat göremeyince acı falan çekerdi, görmek isterdi, reddettiği için pişman olurdu. Hala olmadıysa elbette ki belki adam halinden memnundu, başına bela istemiyordu ve benden kurtulduğuna sevinirdi kapısına gitmeyince. Hah bunlar da olasılıklardı işte. Olsun, ben kendi olasılıklarımı tercih edip, oradan hayale devam edeceğim. Moral bozmak yok, kafaya koydum, onu elde edeceğim.

Neyse işte biz kahvaltıyı hazırlarken dedem geldi. Daha saat sekiz olmamıştı, birlikte kahvaltı yaptık ve dedem sütleri dağıtmaya gitti. Eh benim de yapacağım bir dünya iş vardı. Ninem sadece yemekleri halledecekti ve geriye kalan şeyleri ben yapacaktım. Onu yormak istemiyordum ama yemekler onun elinden çıkmalıydı. Ben onun kadar iddialı değildim tat konusunda. Ben sofrayı toplayım bulaşıkları yıkamaya koyuldum. Ninem de yapacağı yemekleri kararlaştırıyordu ki ona göre malzeme çıkaracaktı.

"Kesin bulgur pilavı yapıyorsun Kıymet Sultan karışmam. Turşu ikram edeceksek bulgursuz olmaz değil mi?" dedim.

"Zaten pirinç pilavı pek yiyemiyoh gızım biliyon şekerim var. Bulgur pilavı yaparım hemi de tavuklu. Deden kesecek gelince bi dene. "

"Deme, tavucuklarımdan birine mi kıyacak dedem. Tüh, Deli Çavuş'u kesse olmaz mı? Onu özlemem yani yalan yok." Ninem kıkırdadı,

"Deli gız, heç horozsuz kümes olur mu? Deli meli, kümesin direği o." yine kıkırdadı. Kadın kıkırdayınca nasıl sevimli oluyor yahu!

"Tamam ne yapalım, sonuçta kesilmeseler yaşlanarak veya hastalanıp ölecekler."

"Bi de sansarı dı gelinciği di fırsat bulsa boğazlıyor hayvanları. Yemiyor da mendeburlar, yazıklığa boğup atıyorlar. Neyse bir de yoğurtlu tarhana yaparım çorba olarak. Nohut ıslatıydım geceden, yahni de yaparım. Buzluk da bayram pidesi vardı, ondan çıharayım ısıtırız sobanın gözünde."

"Bak bak bayram pidesi saklamış bizimki de haberim yok. Ay canım çekti şimdi. Off!"

"Gız ne saklaması, dolapta kilit mi var? Aç, ne istiyosan çıhar pişirek."

"Şaka yaptım anneanne." Gidip yanağından öptüm. " Peki tatlı olarak ne yapsak?" Dudak büzüp düşündü,

"Eski halim olsa baklava açardım mis gibi. Ama kollarda fer kalmadı ki. Sütlaç mı yapsak ya da sütlü tatlı falan olur mu Çiçek? Beğenir mi acep bunları?" Biraz düşündüm, sonra,

"Ceviz var değil mi ninem?"

"Olmaz mı, kilerde çuvalla var ya."

"Tamam o zaman ben şerbetli, cevizli bir tatlı yaparım, internet sağ olsun. Anneme sorarım olmadı."

"He tamam o zaman. Ama evvelden yap ki şerbetini çeksin akşama gadem."

"Tamam anneanne, merak etme. Kümese gidip geleyim, odun keseyim sonra da tatlıyı hallederim."

Ninem hazırlığını yaparken ben de rutin işlere daldım. Önce gidip kümesle ilgilendim. Sonra hazır üstüm uygunken odun kesme işini dedim halletmeye koyuldum. Tam o sırada bir mesaj geldi telefonuma. Baltayı bırakıp ekrana baktım. Mesaj Ender'dendi.

"Deden yemeğe davet etti, senin için sakıncası var mı gelmemin?" Kafamı çevirip evden tarafa kısaca baktım ve cevap verdim,

"Neden olsun ki? Sana teşekkür etmek istiyorlar. Gelmezsen üzülürler. Üstelik ninem tavuklu bulgur pilavı yapacak, yanına da istediğin kadar turşu serbest. Bunu kaçırmak istemezsin." Tabii benim kadar üzülemezler ama bunu yazmayacaktım. Henüz. Sonra yeni bir mesaj geldi.

"Sabah kara lastiklerle geleceksin sanıyordum?" Hihihii, elime düşersin böyle Ender.

"Ben de, benden uzak durmak istediğini sanıyordum?" Bir süre cevap gelmedi. Ben de kıkırdayıp odun kesmeye devam ettim. Sonra,

"Eşeklik mi ettim dün gece?" Kıyamam, ne eşekliği ya.

"Hayır, sadece çekincelerin var haklı olarak. Ama göreceksin. Sorun değil."

"Neyi göreceğim merak ettim desem?"

Güldüm hafiften. Vazgeçmek istemiyordu, aslında belki de benim vazgeçmemden korkuyordu. Ya da duyguları da karışmış olabilirdi. Neyse, benimkiler karışık değildi sonuçta. Ona yol gösterecektim bu nedenle.

"Hayat senin, kararlarına da saygım var. Fakat benim de kararlarım ve istediklerim var. Sen zaman geçtikçe istediğim şeyleri ve kararlılığımı göreceksin. Sonra karar verme sırası sana gelecek. Neyse benim biraz işim var, malum akşama misafirimiz var.☺ Sonra görüşürüz."

"Peki, görüşürüz Çiçek."

Aslında onunla saatlerce mesajlaşsam, konuşsam bıkmazdım ama hem gerçekten işleri yetiştirmem gerekiyordu, hem de onun biraz beni merak edip özlemesini umuyordum.

Odunları da kesip içeri yeteri kadar taşıdıktan sonra ben tatlıyı yaparken ısınsın diye banyo kazanını yaktım. İşleri bitirince güzel bir banyo yapmam gerekiyordu. Yemekte kümes ve ter kokmak isteyeceğim son şey bile değildi.

Cevizli şerbetli tatlıyı yapıp arada da ortalığı toparladım. Yemeği misafir geldiğinde kullandığımız oturma odasında yiyecektik. Dedemlerde masa yoktu, kullanmadıkları için hiç gerek görüp almamışlardı öyle bir şey. Zaten bir araya geldiğimizde de masa bize yetmeyeceği için ayrı ayrı yer sofraları kurulurdu odalara herkese yetecek kadar.

Oturma odası klasik, oymalı kahverengi koltuklar, eskiden oldukça moda olan vişne kahvesi bir vitrin ve sehpalarla dekore edilmişti. Aslında onlar buna dekor demezdi elbette ama çağdaş ismi buydu artık. Girişte, sağda bir de soba vardı. Ye-

mekten önce odayı ısıtmak gerekiyordu haliyle. İçeriyi biraz temizleyip havalandırdım.

Ben bunları yaparken dedem bir tavuk kesip getirmiş ve nineme vermişti. Ninem de yemek işlerini hallediyordu mutfakta. Kendi işlerim bitince öğlen olduğunu fark ettim. Girip güzel, sıcak bir banyo yaptım. Sonra dayanamayıp, haşlanan tavuk etinden tırtıkladım. Çocukluğumdan beri hep yapardım bunu. Hele de söz konusu köy tavuğuysa.

Petek mesaj atmış, akşam yaşanan gelişmeleri duymak için sabırsızlandığını söylemiş. Ender gidince arayacağımı söyledim. Derken dedem, Ender'in aradığını ve birlikte dedemin arabasını almaya gideceklerini söyledi. Dönüşte birlikte geliriz belki, dedi evden çıkarken. Gelin gelin, ne kadar erken gelirse, o kadar uzun bizde kalır demekti. Ellerimi ovuşturdum ve nineme yardıma koyuldum.

Vakit ikindiyi geçmişti. Üstüme çeki düzen vermek için odama geçmiştim. Dedem arabasıyla bahçeye girince heyecanlandım. Belki Ender de gelmiştir diye odanın camından kafamı hafif uzatıp baktım ama Ender yoktu görünürde. Onun bahçesinden bir araba sesi gelince park edip gelir belki diye düşündüm. Dedem eve gelince,

"Bu çocuk beni mahçup etti yav. Tamir parasını verdirtmedi bir türlü. Kendisi dün ödemiş meğer. Israr ettim emme bir kavanoz turşu daha alırım sizden, ödeşiriz, dedi. Alem adam vallahi!" Ben kıkırdayıp nineme döndüm,

"Nine bak turşunu yiyen iflah olmuyor. Maşallah yani. Yoksa satsak mı senin turşuları?" Ninem de mahcup mahcup gülümsedi.

"Tövbe, deli gız. Ama ben ona vereyim yine madem turşu." İşte beklediğim fırsat yine doğmuştu.

"Bence sen onu sahanlığa götür, kendisi seçsin anneanne. Hem senin sahanlık müze gibi. Adam eski yöresel kapları da görsün. Hayran kalacaktır kesinlikle."

Dedemle ninem bakıştılar, öyle mi, der gibi.

"Essahtan beğenir mi sahanları görse?"

"Anneanne adam büyük şehirde büyüdüyse nerden bilsin eski sahanları. Vallahi sen bilirsin ama genelde batıda yaşayanlar böyle şeyleri pek bilmiyor, görünce ilgilerini çekiyor. O yüzden dedim."

"Çiçek doğru diyor hanım. Yemekten sonra bir gösterek sahanlığı, istediği turşuyu da alsın hem adam. Mahcup oldum zaten, bari biz de bir şey yapah garşılığında." Dedem bile ikna olmuştu hiç şüphelenmeden. Oh plan tıkır tıkır işliyordu.

"Ender oğlum ne vakit gelecemiş peki, ahşam da oluyor ağırdan."

"Eve uğrayıp, bir saate kadar gelirim dediydi." Hım niye direk gelmemişti acaba?

Hazır Ender daha gelmemişken gidip oturma odasının sobasını kontrol ettim. Odunlar henüz geçmemişti. Daha sonra takviye yapmaya karar verip, sofra kurulmaya hazır olsun diye mutfağa geçip gereken şeyleri hazırlamaya başladım. Ninem dayanamayıp bir de bakla dolması eklemişti menüye. Dondurucu yazdan hazırlanan türlü çeşit yiyecekle doluydu hala ve ninem yedirecek birini bulmuşken stok azaltmaya karar vermişti sanırım.

Vaktinde çok misafir ağırlayan bir evdi burası. O sebepten ninem her şeyi bol bol depolar, geleni sofrasız, hediyesiz yola koymazdı. Yazları hele gelen giden eksik olmazdı. Meyve ağaçlarına tüneyenler, katmer, bat, mangal toplantıları tertipleyenler, canı azcık daralsa çay içmeye Seyit Efendi'ye gelenler bitmek bilmezdi.

Pekmez, salça ve kışlık hazırlama zamanı da ninemin kapısına dadanan çoktu. Şimdi kadın eskisi gibi uğraşamadığı için tüm bunlarla, arayan soran da azalmıştı ne hikmetse. Ama şükür yine de sevenleri, gelip gidenleri eksik değildi. Belki geriye sadece gerçek dostların kalması daha evlaydı.

Biz ninemle son hazırlıkları yaparken kapıya vuruldu. Birden yerimde sıçrayıp heyecanlandım. Gelmişti. Dedem odada sobayla ilgilendiği için gidip kapıyı ben açtım. Kapı açılırken

de kalbim güm güm atıyordu. Oysa mesaj atarken nasıl rahat ve hatta arsızdım.

Ender'le, kararmış havada daha belirgin olan veranda lambasının ışığında göz göze geldik. Çekingen bir tebessümle,

"İyi akşamlar." dedi. Aynı anda kokusu burnuma doldu. Kıvamında baharatlarla harmanlanmış odunsu ve sıcak bir kokuydu. İlk defa onda duyumsadığım ve sadece ondan almak istediğim okşayıcı koku tüm cazibesiyle zihnime demir attı. Zaten insanlar kokuları hep hatırlar, anıları genelde kokuyla bağdaştırırmış. Böyle bir şey okumuş ve mantıklı bulmuştum. Ben de bu akşamı ve göz göze geldiğimiz bu kısa anı hep bu kokuyla hatırlayacaktım. Toparlanıp,

"İyi akşamlar, lütfen buyrun. Ayakkabıları içeride çıkarıyoruz." dedim aramızda olması gereken resmiyete uygun davranarak. Ender içeri girince elindeki poşeti fark ettim. Ayakkabılarını çıkarmadan önce poşeti bana uzattı. Poşetin içinde düz tuttuğu bir kutu vardı.

"Kıymet teyzem ne sever bilemedim. Karışık aldım." Ninem birden arkamda belirdi ve mahcup bir sesle,

"Hoş geldin Ender Bey oğlum. Niye zahmet ettin, ne gerek vardı?" dedi. Ben sesimi çıkarmadan tatlı kutusunu kucakladım ve geriye çekildim. Ender, nineme dönüp,

"Estağfurullah, eli boş gelmek istemedim. Davetiniz için çok teşekkür ederim ayrıca. Zahmet verdim size de."

Dedem de sesleri duyup geldi ve Ender'i oturma odasına davet etti. Ender kabanını da girişteki askıya bıraktıktan sonra oturma odasına geçti. Kalbim onun yakınında olmaktan öyle mutluydu ki Ender bunu hissetse tüm engellere rağmen denemek ister miydi acaba, diye düşündüm. Ona bunu hissettirmek istiyordum tüm kalbimle.

Dedemle ikisi içeride sohbet ederken ninemle biz mutfaktaydık. Ninem yemekleri ikram için hazır ederken ben sofrayı oturma odasında yere kurmaya başladım. İçeri gidip geliyor ama Ender'e bakmamaya dikkat ediyordum. Aynı şekilde onun

da doğal davrandığına emindim çünkü dedemi şüphelendirmek istemezdi.

Tabii sofra hazır olana dek uğraşırken ve onunla birbirimize bakmamaya çalışırken ben şahsen terlemeye başlamıştım. İçeri her girişimde gözlerim ona kaymasın, sofrayla uğraşırken burnuma gelen kokusu beni alıp götürmesin diye zor dayanıyordum. Neydi onun varlığında beni böyle büyülenmiş gibi mühürleyen ve kendine çeken karar veremiyor, çok da umursamıyordum sebepleri. Çünkü orada, koltukta oturmuş, benimle arasında hiç bir şey yokmuş gibi davranırken bile hissediyordum aramızdaki titreşimi ve çekimi. O da hissediyor muydu acaba bunları? Sormak, öğrenmek istiyordum.

Nihayet sofra hazır olunca ninem de içeri geldi ve erkeklere bakıp,

"Haydin buyrun sofraya. Yemekler soğumadan başlayalım." Dedem o vakit Ender'e bakıp,

"İnşallah yer sofrası garip gelmez sana Ender Bey oğlum." O vakit ilk defa direk olmasa da Ender'e baktım ne yapacak diye. Eliyle dedeme öncelik verirken gülümsedi,

"Estağfurullah Seyit amca. Hiç tuhaf gelmez. Tam tersi sevindim böyle yiyeceğimiz için."

Dedem memnun oturunca minderine, Ender de kendi minderine kuruldu. En son ben oturdum. Dedemle ninemin arasında olduğum için Ender yuvarlak sofra sinisinin karşısına denk gelmişti. Kısa bir an göz göze geldik. O an bile yetti huzur bulmama. Keşke hep bu sofrada bizimle olsaydı, dedim kendi kendime. Benimle olsaydı, olabileceğini görseydi.

Akşam ilerlerken bizimkiler Ender'le sohbeti de, samimiyeti de epey ilerletmişlerdi. Arada ben de konuşmaya katılıyordum ama mesafemi koruyarak tabii. Ender yemekleri çok beğenmişti. Bakla dolmasını ilk kez yemiş ve, bu nasıl güzel bir lezzet, demekten kendini alamamıştı. Söz turşulardan açılınca ninem ona yemekten sonra sahanlıktaki stoğunu göstereceğinden bahsedince Ender daha da mutlu olmuştu. Bunu sesinden, gözlerindeki ışıktan ve ifadesindeki rahatlıktan anlayabiliyordum.

Kimse ona değişik bakmıyor, hepimiz normal olduğunu hissettirecek şekilde konuşuyorduk onunla. Yemek bitince ben sofrayı toplarken ninem de Ender'i sahanlığa götürdü. Açık kapıdan sesleri geliyordu. Ender sorular soruyor, ninem anlatıyordu. Kalaylı kaplardan, turşulardan ve hatta reçellerden konuşuyorlardı.

Sofrayı toplayınca siniyi silip mecburen yanlarına gittim çünkü sininin ve altlığın yeri odasıydı. Siniyi bırakırken yine göz göze geldik. Bakışları yosun yeşili bir kadife kadar yumuşak, ifadesi ihtiyatlıydı. Sanki sıradan bir şeyden bahseder gibi,

"Sahanları daha önce hiç görmüş müydünüz?" diye sordum biraz resmi bir tonda.

"Yöresel yemekler yapan mekanlarda denk gelmiştim ama buradakiler hazine gibi. Çok etkilendim. Üstelik turşular ve reçeller de geri kalmıyor."

"Çiçek, Ender oğlum en çok gül reçelini seviyormuş ama hazır olanları değil. İlle de elde yapılmış olacakmış." Yeni bir şey daha öğrenmiştim.

"Öyle mi? O halde tam yerine düştünüz. Ninemin gül reçeli meşhurdur. Orada görmüştüm hatta bir iki kavanoz sanki." Ninem, aman sen de abartma, der gibi elini savurdu ve,

"Var var da asıl güller açsın o vakit ben taze taze yaparım istediği kadar. Yeter ki severek yiyen olsun."

"Ben size çok zahmet vermeye başladım ama." Ender arada bana da bakmıştı bunu derken.

"Ne zahmeti be oğlum. Biz mutlu oluruz böyle işlerden. Bunlar yiyen olmasa ziyan olacak hep. Sen şimdi canın hangisinden isterse çekinme göster." Ninem konuşurken eski tel dolabına dizili reçellere de göz gezdirip bir kavanoz çıkardı ve Ender'e uzatıp,

"Çok taze değil emme sen bunun tadına bir bak. Sonra taze taze yaparım güller açınca." Ender gülümseyip kavanozu aldı.

"Çok teşekkür ederim."

"Turşu da vereyim madem. Sana kalırsa utanıp almazsın belli oldu." Ender ve ben o zaman ilk kez aynı anda kıkırdadık. Ninem turşu kavanozu seçerken

birbirimize bakıp tekrar güldük. O soğuk sahanlık sanki birden ısındı o an.

"Hah, bu iyi. Bunu da giderken vereyim. Çiçek yavrum, kavanozları dış kapının yanındaki ayakkabılığa götür de unutmasın Ender oğlum giderken. Bir de sağlam torba bulayım taşımak için."

Ben ninemden iki kiloluk kavanozu aldıktan sonra Ender'in elindeki bir kiloluk kavanoza uzandım. O vakit Ender,

"Size zahmet olmasın. Verin ben götüreyim, ağır olacak o şekilde sizin için." dedi o da benim tuttuğum kavanoza uzanıp.

"Götürürüm ben, verin siz." dedim elimi biraz daha uzatıp.

Tam o anda ellerimiz aramızdaki anlaşmazlığın sonucu olarak ortada kalan kavanozlar sayesinde birbirine değdi. Sahanlığın soğuğuna inat sıcak parmakları tenime birer kelebek kanadı gibi temas edince gözlerimiz buluştu. Ninem kilere bakmak için çıkmıştı az önce. İçeride yalnızdık. Ne o elini çekti ne de ben. Her şey yavaşladı, nefesim, kalp atışlarım ve çevremde akan zaman. Sadece öylece baktık birbirimize. Sonra bir şey diyecek gibi oldu ve vazgeçip usulca çekti elini. Elinde kavanozla sahanlıktan çıkıp beni orada bıraktı. Kalbim sanki o an yeniden hızlandı, normale döndü. Nefesimi verip normal davranmaya çalışarak ben de çıktım sahanlıktan. Ender kavanozu ninemin dediği yere bırakmış dönüyordu. Dedem oturma odasından kafasını uzatıp,

"İşiniz bitti mi?"

"Bitti Seyit amca. Kıymet teyzem sağ olsun beni yine mahcup etti." Ender az önce aramızda bir şey olmamış gibi soğukkanlıydı. Ama ikimizde o çekimi inkar edemezdik. Dedem de gülüp,

"Kıymet Hanım seni sevdi bir kere. Artık alış bunlara Ender oğlum. Mahcupluk falan da neymiş. Hadi gel çayımızı içelim."

Ben de o arada kavanozu bırakmıştım elimden. Ender odaya girerken dedem bana döndü,

"Çiçek, kızım çay hazırsa dolduruver hepimize."

"Hazır dedem. Getiriyorum."

Çaylar içildi, sohbet genişledi. Ender işinden bahsetti, dedem benim projeye onay beklediğimizden, ne yapmak istediğimden falan. Ender bağ ve çilek dikeceğimizi duyunca bana dönüp,

"Ürün satışı için bir yerlerle anlaştınız mı?" diye sordu.

"Henüz değil, işe başlayınca araştırmayı düşünmüştüm pazarı." kafasını salladı.

"Üzüm ve çilek bizim alanımıza giriyor. Pekmez ve meyveli süt, yoğurt yelpazemiz için ürünlere talip olabilirim eğer daha iyi bir seçeneğiniz olmazsa? Ne dersiniz?" Kaşlarımı kaldırıp dedeme baktım ne dersin, gibi. Dedem de sakalını sıvazladı.

"Vallahi işi Çiçek'le Petek yapacak, karar da sizin kızım. Ender Bey oğlum güzel teklif getirdi. Hele bir başlasanız iyi olur hazır alıcı, derim. Tabii yine iki taraf da oturup anlaşırsınız." Ender'le birbirimize baktık. Omuz silktim ve gülümsedim.

"Daha ürünleri dikmedik bile ama proje onaylansın, onaylanmasın ben bu işi yapacağım. Siz de talip olursanız yine, neden olmasın. Dedem gibi düşünüyorum."

"Tamam o halde, siz dikimi yapın, satın alma koşullarını ayarlarız. Nasılsa bize ürün hep lazım."

"Anlaştık."

Hiç beklemediğim bu teklif öyle umutlandırmıştı ki beni, kendime güvenim daha da artmıştı. Hafta içi proje onayı belli olacaktı ve olsun olmasın bir yolunu bulup bu hayallerimi gerçekleştirecektim. İyiye gidiyordu işte olaylar. Ender olmasa da yine yapacaktım elbette ama şimdi o vardı ve bana iyi hissettirdiği yetmiyormuş gibi bir de daha umutlu olmama etkisi olmuştu teklifiyle. Ben de vazgeçmeyecektim o yüzden. Ne çiftçi olmaktan, ne de Ender'den...

17

Ender artık geç olduğunu söyleyip teşekkür ederek gittikten sonra ninem, kapıyı kapatan dedeme bakıp,

"Nasıl beyefendi bir adam. Ah, ahh!" dedi ve iç geçirdi.

"Öyle, öyle maşallah. Hiç fabrikası var, zengin mengin demen. Terbiyeli, saygılı. Hiç öyle burun otu değel."

"Allah yüzüne baksın. Rabbim kimseyi zorda komasın." Ender'i sevmişlerdi. Onları tanıyordum, ses tonları ve sözleri belli ediyordu düşüncelerini açıkça. Üzülüyorlardı da içten içe durumuna. Yüzünün durumu içlerini acıtıyordu çünkü onu böyle buralara kaçmaya zorlamıştı hali...

Ninemle dedem yatsıyı kılmak için hazırlanırken ben mutfağa geçip bulaşıkları yıkadım. Ortalığı düzeltip odama geçtim. Bizimkiler çoktan namaz kılıp uzanmıştı muhtemelen çünkü gece de teeccüte kalkıyorlardı. Dedem 7 yaşında başlamış beş vakit kılmaya. Annesi, küçüksün deyip sabah namazına kaldırmaya kıyamadığı için de o kadarcık yaşında, 'Öbür dünyamla oynama anne, burada beni kaldırmazsan diğer tarafta vebalini alırsın,' deyip ikna etmiş validesini. O gün bu gün kılarmış namazını. Ninem de dedemle evlenince başlamış kılmaya. Şimdiki romantikler anlamaz ama onlar huşu içinde birlikte ibadet ederken öyle mutlular ki. Herhalde en çok imrendiğim çift onlardır.

Petek mesaj atmış, haberleri bekliyordu. Arayıp anlattım kısaca. Ender'i anlatmak, ona dair şeylerden bahsetmek bile güzeldi tek başına. Biraz gülüşüp kritik yaptık ve kapattım. Işığı kapatıp yatağa uzandığımda kendimi birden yorgun ama mutlu

hissettim. Akşam olan her şey tekrar tekrar gözümün önüne geldi. En çok da sahanlık da birkaç saniyeliğine baş başa kaldığımız an. Gidip gidip takılacağım yegane anlardan biri olmuştu çünkü. Sadece o anı bile saatlerce tekrar hayal edebilirdim.

Uyuyana dek telefonuma bakıp durdum belki Ender de benim onu düşündüğüm gibi beni düşünerek mesaj falan atar diye. Ben de atabilirdim tabii ama onu kararlı şekilde istemekle, arsızca peşinde koşmak farklıydı. Oyun oynamayı sevmesem de, ona biraz alan bırakıp rahat düşünmesini ve sağlıklı karar vermesini istiyordum. Sonuçta o da beni sırf onu isteyen tek kadın olduğum için değil, benden gerçekten hoşlandığı için istemeliydi. Mesaj gelmedi, odasının ışığı da hiç yanmadı ve ben de akışına bırakıp uyumaya karar verdim.

Sabah uyanıp rutin işleri hallettikten sonra dedemin ahırdan sütü getirmesini beklerken telefonu çalmaya başladı. Ekranda Ender Bey yazıyordu. Dedem henüz ahırdan gelmemişti. Nineme söyleyip cevapladım aramayı. Ender benim sesimi duymayı beklemiyor gibi biraz şaşkın ve dalgın gibi,

"Çiçek Hanım siz misiniz? Günaydın." dedi.

"Günaydın Ender Bey. Dedem ahırdan dönmedi henüz, ben cevapladım o yüzden." Ninem ilgiyle beni dinlerken resmi olmaya gayret ediyordum, sanırım Ender de yalnız değildi ki bana hanım diye hitap etmişti.

"Anladım. Ben bir süre İstanbul'da olacağım, Nevin Hanım da benimle geldiği için evde kimse olmayacak biz dönene dek. Şu an yoldayız, süt getirip kapıda kalmayın diye haber vermeyi uygun buldum." Yolda mıydı? İstanbul'a gidiyordu demek? Apar topar hem de? Birden onlarca soru kafamda dönmeye başladı ama belli edemezdim.

"Anlıyorum. Umarım bir sorun yoktur?" Nedense bir sorun varmış gibi gelmişti birden. Ender cevap vermekte acele etmedi ama sonra düz ama sanki biraz kırgın bir tını yüklü sesi yeniden duyuldu hattın ucunda.

"Gidince göreceğim." Bir sessizlikten sonra tekrar devam etti, "Seyit amcaya ve Kıymet teyzeye selamlarımı iletin lütfen. İyi günler dilerim."

"Aleykümselam, size de iyi yolculuklar. İyi günler." Ben görüşmeyi bitirirken dedem girmişti mutfağa. Ender'in söylediklerini ilettim. Dedem kafasını kaşıdı,

"Allah Allah, hayır olsun bakalım. İnşallah hastası veya cenazesi yoktur. Neyse sütleri de çökelek falan yapın bari. Ziyan olmasın. Kaç gün gelmezler Allah bilir."

Son cümle içime taş gibi oturdu birden. Gerçekten de ne, İstanbul'a ne için gittiğini biliyordum ne de kaç gün kalacağını. Yanı başımdaki evde Ender olmadan kendimi sudan çıkmış balık gibi hissettim. Sanki o olmadığı her vakit hayatımda kocaman bir boşluk olacaktı ve onun uzaklarda olduğu zaman boşa akıp gidecekti.

Moralim bozuldu. Tüm hevesim uçup gitti. Gerisin geri odama girip, soğuk moğuk demeden pijamalarımı giyip yatağa gömülmek istedim. Bütün gün yataktan sadece yemek ve tuvalet için çıksam yeterdi. Oysa daha az önce, telefon gelene kadar nasıl da enerjik ve pozitif hissediyordum. Duygu değişimleri insanı ne hızlı etkiliyordu be! Ama artık bazı sorumluluklarım vardı. Yatağa uzanacaksam bile önce işleri halletmek zorundaydım.

Gidip kümesi elden geçirdim. Dün gün boyu epey odun tükettiğimiz için biraz da odun kesmem gerektiğini fark ettim. Hem biraz kafam dağılırdı çünkü Ender'e mesaj atıp, neden gittiğini, ne zaman döneceğini sormamak için kendimi zor tutuyordum. Lakin yapmamalıydım.

Her şeyden önce belki o zaten bana açıklama yapmak istese yola çıkmadan veya telefonda bana denk geldikten sonra uygun bir sırada mesaj atıp, kısaca bilgi verebilirdi. Muhtemelen önemli bir işi vardı ve Nevin hanımı da burada yalnız bırakmak yerine götürmeyi uygun görmüştü. Demek ki kısa bir seyahat değildi, öyle olsa yardımcısı evde kalırdı. Kafam karışıktı ve bu karışıklığı sadece Ender giderebilirdi.

O günü Ender'den gelmeyen mesajı beklemekle ve o sırada kah meşgul olacak işler bularak, kah yatağa girip kitap okuyarak geçirdim. Eski fotoğraf albümlerini karıştırdım, annemi, babamı ve ağabeyimi arayıp az da olsa sohbet ettim. Ve nihayet Petek akşamüstü beni onlarda kalmaya davet edince keyifsiz şekilde onlara gittim.

Akşam çay ve patlamış mısır eşliğinde Duru'yla bir animasyon film izledik. Sonra yumurcak uyuyunca biz de uyuyana kadar sohbet ettik ama Ender'den hiç haber gelmedi. Petek ısrar edince kısa bir mesaj atıp, gideceği yere sorunsuz varıp varmadığını sordum. Cevap hemen gelmedi. Geldiğinde ise kısaca,

"Evet vardım. Halletmem gereken şeyler var, kendine dikkat et. İyi geceler." yazıyordu.

"Soğuk, düz ve beni olayın dışında tutan bir mesaj. Sanırım yanılmışım Petek." dedim hayal kırıklığımı saklayamadan. Petek dudak büzdü.

"Çiçek abartıyor olmayasın. Henüz neden gittiğini bilmiyoruz ki. Belki sevdiği biri öldü ya da hasta. Belki ailesinin sorunları var ve kafası onlarla meşgul. Yani illa biraz kestirip atar gibi yazdı diye üstüne hikaye yazma hemen. Bir dur bakalım, illa ki geri gelir." Omuz silktim.

"Ama ne zaman gelir, nasıl gelir. Ya benden paçayı kurtarmak için birkaç aylığına gittiyse? Dün gece sahanlıkta baş başa kalınca kaçarcasına çıktı çünkü. Evet muhtemelen beni soğutmak falan istiyor."

"Kızım sahanlıkta seninle nasıl kalsın adam, ya dedem gelse zor durumda kalmaz mıydınız? Adam doğru olanı yapmış, hiç boşa suçlama onu."

"Kuzi sen kimden yanasın? Bu durumda senin beni teselli ediyor olman gerekmiyor mu?" Petek göz devirdi,

"Olmadık dualarına amin diyemem canım kusura bakma. Biraz sabırlı olmayı da öğren. Hadi gel biz şu çiftçilik yardımını konuşalım. Sence kabul edilecek mi?"

İki gün sonra Petek'in sorusu cevap buldu. Tarım kooperatifi projemizi onaylayıp bahçe başına 15.000 tl geç ödemeli kredi ve ürün dikim desteği sunacağını bildirdi. Kararı duyunca havalara uçtuk ikimiz de. Sonra her şey çok hızlı gelişti. Önce bahçeler dikime hazır hale getirildi. Petek, teyzem, eniştem hep beraber çalı ve taşını temizledik arazilerin. Sonra kiraladığımız bir adam bahçeleri sürüp toprağı dikime hazırladı.

Devamında bahçeler için uygun görülen miktarda ve türde bitki fidanı/fidesi getirildi ve dikimi yapıldı. Sulama için damla sulama tesisatı döşendi, nasıl kullanacağımız öğretildi ve tabii bir de ilaçlama fikstürü oluşturuldu. Tüm o hafta dolu dolu geçti. Başımızı kaşıyacak zaman bulamadık resmen ama işte oluyordu; hayallerimiz için büyük bir adım atmıştık. Çok mutluyduk. Şubat ayı bitmek üzereydi ve gecikmeden dikmiştik ürünleri.

Artık bir işimiz vardı. Ciddi ciddi çiftçi olmak üzereydik. Hava ısınmaya başlayıp bahar yavaştan göz kırparken içimiz de kıpır kıpırdı. Çok yorulacaktık ama değecekti. Ne de olsa kendi emeğimizle olacaktı her şey. Petek'le ve dedemle oturup bir program yaptık. Sulama, ilaçlama, kontrol diye adım adım ilerleyecektik bu yolda.

Tüm hafta uğraşacak işlerim olduğu için şanslıydım. Çünkü öyle olmasa merak ve sinirden patlardım. Ender hiç yazmamış, ben de arsızlık etmemek için beklemeye karar vermiştim. Elbet geri gelecekti çünkü. Yine de gözüm sürekli onun evine kayıyor, kendimi geceleri uyumadan önce penceresinde ışık yandığını görmek için dakikalarca eve bakarken buluyordum. Ama en büyük sıkıntım geri döndüğünde benim varlığımdan mutlu olan, beni kapısında kara lastikle görmek için sabırsızlanan o tanıdığım Ender olmaması ihtimaliydi.

Eğer beni unutmak veya kendini unutturmak için gittiyse, geri döndüğünde işim var demekti. Ne sanıyordu ki bu beni? Onu dükkanda gördüğüm bir şeker sanan küçük bir bebek falan mı? Sabırlı biri olduğum söylenemezdi elbette fakat o tilki bu kürkçü dükkanına geri gelecekti, işte o kadar!

18

Ender gideli tam on yedi gün olmuştu. Tek tek saydığım ve ondan haber beklediğim on yedi gün! Ne ben, ne de Petek onun böyle birden gidip hiç haber vermemesine bir anlam veremiyorduk. Çok kötü bir şey mi olmuştu, hayatı allak bullak mı olmuştu da bana bir cümle yazacak zaman bulamamış, hatta o hengamede aklına gelmemiştim? Yani ancak öyle bir olasılık varsa bu tavrına anlayış gösterebilirdim. Diğer ihtimallerse aklımı kurt gibi kemirip beni sinir ediyordu. Oysa hislerim ve iyi duygularımla neler planlamış ve onun da bir şeylerin iyi olabileceğini görüp mutlu olmasını istemiştim.

Kalbim kırılmış mıydı? Henüz neden böyle davrandığını bilemediğim için ön yargılı olmak istemesem de sessizliğini hayra yoramıyordum. Petek birkaç kez yazmamı tavsiye etse de elim gitmemişti işte yazmaya, daha doğrusu yazıp yazıp göndermeden silmiştim dilimin ucuna gelenleri çünkü toparlayamamıştım düşüncelerimin ürünü soruları. Ne diyecektim ki, neden yazmıyorsun, niye gittin, yoksa benden mi kaçıyorsun, beni istemediğini söylerken haklıydın sanırım ya da kaçmana gerek yoktu, gözlerime bakıp söylesen anlardım gerçekten istemediğini, mi diyecektim?

Saat gecenin bir yarısı olmuş, yorgunluktan her yerim ağrıdığı halde yatağımda bir sağa bir sola dönüyordum. Ne karşı evde yanacak bir ışığın hevesi, ne de ondan gelecek bir mesajın coşkulu bekleyişiydi bu. Kuru ve yakan bir soğuk gibiydi onsuzluk ve daha kötüsü belirsizlik. Demek ki hiç bir şey hissetmemiş, benim sahip olduğum duyguların zerresi onda hasıl

olmamıştı. Ne de yanılmıştım meğer, Ender birinin onu o olduğu için sevdiğini anlarsa hayata bakışı değişir, kendini eve kapatmaz, en azından eskisi gibi karamsar bir hayat yaşamaz diye saf saf hayaller kurarak. Adam bir hafta benim saçma tavırlarıma ve ergenden hallice coşkulu hevesime maruz kaldıktan sonra tası tarağı toplayıp hızla kaçmıştı işte.

Belki de saçmalıyordum, bu saçma düşüncelerimden habersiz nelerle uğraşıyordu gittiği yerde kim bilir? Bilmiyordum ki işte bilmiyordum kahretsin. Bir cümle yazsa yeterdi, merak etme önemli bir şeyler var, dönünce anlatırım dese yeterdi. Saçımı başımı yolsam yeriydi vallahi.

Mart gelmişti, içim kıpır kıpır uyanıyordum sabahları ama geceleri böyle sinir olup, üzülerek uyuyordum kaç gündür. Oysa çevremde bahar çanları çalmaya başlamıştı yavaştan. Mart pek güvenilir bir ay değildi ama yine de doğa uyanmaya başlayacaktı. Çayırlar yeşerecek, ağaçlar tomurcuklanacak, yağmurlar yağıp rüzgarlar esecekti ve muhteşem bir beste dinler gibi dinleyecektik doğanın uyanırken söylediği şarkıyı. Ben işte tüm bunlara Ender'le birlikte şahit olmak, onunla tadını çıkarmak istiyordum bu güzelliklerin.

Küçükken elimde pastel veya sulu boyalarımla verandada oturup çiçek açan ağaçları çizerdim. Yağmur yağarsa gri damlalar eklerdim kağıdın orasına burasına. Resim diye düşününce yine içim sızladı, Ender bana yaptığı resimleri gösterecekti, ben ona kara lastiklerimi ve daha bir çok şeyi. Eksik kalmıştık işte, gitmişti ve yapabileceğimiz milyonlarca şeyin ihtimali havada asılıp kalmıştı. Öyle sinirliydim ki şeytan, sabah herkes uyurken git camı çerçeveyi taşla gel diyordu. Aslında iyi fikirdi ha, gidip kimseye görünmeden camını kırardım, sonra fark etmiş gibi haber vermek için ona yazardım.

Ciddi ciddi yapsam mı diye düşünüyordum üstelik. Acaba bahçede veya evin bir yerinde kamera var mıydı? Hiç fark etmemiştim ama öyle bir evde olmasa şaşardım. Bu kameralar karanlıkta da gösterir miydi acep yüzümü? Yoksa sabah erken değil de akşam karanlığında mı deneseydim? Geçen sefer yaptığım gibi ağaca tırmanıp duvarın üzerinden taş atarak kırardım

Ender'in bana baktığı pencerenin camını ve koşarak gelip eve girerdim. Kimse de fark etmezdi benim yaptığımı hem. Evet evet deneyebilirdim bir yolunu bulup. Madem o beni bu şekilde deli ediyordu, benim de onu meraklandırıp canını sıkmaya hakkım olmalıydı elbet. Hak etmedi demeyin, etti işte etti.

Ertesi gün Petek'le birlikte diktiğimiz bitkileri kontrol ettik, değerlendirme yaptık. Bağda önceden örülmüş duvardan dökülen ya da toprak ürün dikimine hazırlanırken sürüldüğünde çıkan taşlar vardı ve daha önce aceleyle bir kısmını toplamış olsak da yeniden elden geçmesi gerektiğine karar vermiştik. Tam öğleden sonra o işe koyulmuştuk ki hava bozup yağmur yağmaya başlamıştı. Arabayı getirmediğimiz için de apar topar bağdan çıkıp dedemin evine kadar koşmuştuk. Tıpkı eski günlerdeki gibi gülerek, ıslanarak ve üşüyerek varmıştık bahçe kapısına. Üstümüz sırılsıklam olmuştu.

Kapıyı açıp girmek üzereyken, yağmurun gürültüsüne rağmen Ender'in bahçesinden gelen araba motoru sesi dikkatimden kaçmamıştı. Birden heyecanla kafamı o tarafa çevirip,

"Petek! Gelmiş, Ender gelmiş!" Dedim bağırmamak için kendimi zor tutarak.

"Evet galiba, bahçesinde bir araba var. Döndüler demek ki."

"Benim onu görmem lazım Petek. Gidip, hoş geldin, desem mi?" Petek yüzünden sular akarken,

"Bu kılıkta ve şimdi mi? Kızım sen manyak mısın? Sıçan gibiyiz!" dedi sitemkar bir tavırla.

"Kapının kenarından bakıp geleceğim o zaman. Görsem yeter, sonra konuşuruz nasılsa." der demez hızlanıp Ender'in bahçe kapısına kadar gittim. Tam kafamı uzatıp bakacakken biriyle burun buruna gelmemle yerimde sıçramam bir oldu. Genç bir adam, ne yaptığımı anlamaya çalışır gibi şaşkın şaşkın yüzüme bakıyordu. Eli bahçe kapısındaydı.

"Birine mi bakmıştınız?" dedi benden ses çıkmayınca. Toparlanıp,

"Şey, evet. Araba sesini duyunca Ender Beylerin geldiğini düşündüm. Yani dedem öyle düşünmüş, gelip kontrol etmemi istedi." Adamın yüzü yumuşadı. Sanki biraz Ender'i andırıyordu tipi, yani önceki halini demek istedim. Akrabası falan mıydı acaba? Burada ne işi vardı, Ender neredeydi?

"Siz Ender'in komşusu olmalısınız? Merhaba."

"E...evet öyle. Kendisi bizden süt ve yumurta alıyor da, o yüzden yani..." Resmen işkence çekiyordum konuyu toplamak için. Zaten yağmur her yerimden akıyordu ve gerçekten sıçan gibi olmalıydım.

"Ah, anladım. Fakat Ender henüz gelmedi. Ben kuzeniyim. Oğuz. Fabrikayı birlikte idare ediyoruz."

"Hii. Demek siz de burada yaşıyorsunuz?" Hayal kırıklığım yüzüme yansımış olmalı ki,

"Ender evi kontrol etmemi istemişti. Kendisi birkaç gün daha gelemeyecek bildiğim kadarıyla, yurt dışından dönüşü gecikmiş." dedi gözlerini yağmur yüzünden kırpıştırıp. Yurt dışı mı? Tatile mi gitmişti yoksa, kayağa falan?

"Hımm. Dedem de cenazesi veya hastası vardır diye endişelenmişti. Sanırım tatile çıktı?" Adam da yağmurun altında kalmıştı benim yüzümden ama rahatsız gibi değildi. Hiç dert etmiyormuş gibi cevap verdi.

"Amcam kalp krizi geçirmişti ama şimdi durumu iyi. Ender'in de Amerika'da halletmesi gereken bir işi vardı, yakında döner. Şey, isminiz neydi bu arada? Kendisiyle konuşursam bahsetmek için yani." Gülümsedi cümlesini bitirirken.

"Çiçek. Ben sizi oyaladım, ıslandınız, af edersiniz." Konuşurken bir adım geriye çıktım adam gideceğimi anlasın diye.

"Yo estağfurullah. Memnun oldum Çiçek. İçeri girer kurulanırım. Ama asıl siz çok ıslanmışsınız. Hasta olmayın da."

"Sanırım artık çok geç, neyse gitsem iyi olur. Bilgi verdiğiniz için teşekkür ederim. Dedeme iletirim. Belki geçmiş olsun demek için arar Ender Bey'i."

"Rica ederim. Tanıştığımıza sevindim Çiçek. İyi günler."

"Ben de Oğuz, iyi günl-"

"Ah unutmadan, dedeniz ararsa ulaşamaz Ender'e. Telefonunu kaybetmişti. Yeni telefon ve numara almış. Hatta komşuma uğrayıp numaramı ver, diye tembihlemişti beni. Sanırım dedenizden bahsediyordu, iyi bir rastlantı oldu bu." İnanmıyorum, demek o yüzden hiç çevrimiçi olmuyordu. Arayamamıştı da beni. Ah ya. Kıyamam.

"Ha, o halde bana verebilirsiniz numarasını. Ben dedeme iletirim."

"Tabii, hatta," Birden Oğuz mahcup bir ifadeyle gülümseyip," hatta benimkini de vereyim, yani bir sorun olursa Ender gelmeden önce, beni arayabilirsiniz. Aradığınızda hemen gelip ilgilenebilirim." Sanki biraz heyecan mı yapmıştı ne, aman neyse. Ender'in numarasını almak tek düşüncemdi.

"Olur, yani bir şey olursa haberdar ederiz."

Oğuz iki numarayı da verdi. Telefonu ıslatmamaya çalışarak kaydettim hızla. Petek ortada yoktu, muhtemelen iş evinin oraya sığınmıştı daha fazla ıslanmamak için. Bense donuma kadar ıslanmıştım resmen ama Ender'in haberlerini ve yeni numarasını almıştım ödül olarak. Islanmak dert değildi.

Oğuz'a teşekkür edip ayrıldım yanından. Petek gerçekten de iş evinin korumasına sığınmıştı ve bana ölümcül bakışlar atıyordu. Yanına gidip durumu kısaca anlattım. Şaşırmıştı ama en azından ne olduğunu biliyorduk artık. İçimiz rahatlamıştı resmen.

"İlk fırsatta ara veya mesaj at, hatta mesaj at önce kendini tanıt. Müsaitse konuşursunuz belki."

"Aynen öyle yapacağım."

"Çabuk eve girelim, sen hasta olmazsan iyidir kızım."

"Sorma Kırım'ın iti gibi titremeye başladım bile. "

Koşarak eve girdik. Ninem bizi hemen sobanın başına oturttu, dedem odayı bir süreliğine terk edip, bizim üstümüzü değiştirmemiz için zaman tanıdı. Benim odam da giyinebilirdik ama buz gibiydi orası ve ninem izin vermemişti buna. Petek'e de benim

kıyafetlerden verdim kuru bir şeyler giysin diye. Giyindikten sonra sıcak çayları da içince kendimize geldik biraz.

"Ben size hava bozacak, bugün fazla dolanmayın demedim mi dışarıda? Sakalım da var emme lafımı kim dinleye!" Dedem biz çay içerken ayaküstü lafını da oturttu gediğine. Hakikaten sabah uyarmıştı bizi ama biz çokbilmişler onu dinlememiştik işte. Başımız önümüzde özür diledik kuzu kuzu. Eski toprak havayı koklamayı biliyordu işte, sözünü dinlemek gerekiyordu gerçekten de.

Akşam yemekten sonra dedem Petek'i evine götürdü. Ben kendimi biraz halsiz hissedip odamın sobasını yaktım ve yatağıma uzandım. Ninem benim için sobanın üstüne ıhlamur çaydanlığını koydu ve bardakla birlikte biraz bal getirdi karıştırıp içeyim diye.

"Sen dinlen, ben gelip kontrol ederim seni." deyip çıktı. Fırsattan istifade hemen telefonu kaptım ve mesaj bölümünü açtım. Heyecanla Ender'in yeni numarasını seçtim ve,

"Merhaba, ben Çiçek. Sanırım telefonunu kaybetmişsin, kuzenin Oğuz, yeni numaranın bu olduğunu söyledi. Nasılsın?" yazdım ve gönderdim.

Saat farkı olsa bile Amerika da günün erken saatleriydi ve muhtemelen uykuda falan değildi. Acaba hangi şehrine, neden gitmişti? Oğuz bir açıklama yapmaktan kaçınır gibi cevap vermişti çünkü. Tedavisi mi vardı ki? Babasını mı götürmüşlerdi yoksa? Ya da İç görüşmesi yapıyordu belki? Cevabı ancak Ender verebilirdi, tabii bana cevap verirse.

Mesaj ulaşmıştı ama cevap yoktu. Saate bakıp duruyordum. Yazalı sekiz dakika olmuştu gerçi ama bana sekiz saat gibi gelmişti işte. Tam ıhlamuru kontrol etmek için kalkarken duyduğum mesaj sesiyle irkildim. Telefona bir atlayışım vardı, olimpiyat yüzücüleri görseydi utanırdı. Ekrana baktım, Ender'den gelmişti.

'Allah!' diye bağırmamak için harcadığım çabayı yine Allah bilirdi yani. Hemen tıkladım mesaja. Yazanları okurken aptal bir sırıtış oturdu yüzüme. Çünkü mesajda,

"Merhaba pembe Çiçek. Mesajın kış bahçeme uğrayan bahar gibi.☺ Sesini duyabilir miyim?" yazıyordu.

19

Gelen cevaba saniyeler boyunca bakıp bakıp heyecanla nefes alıp verdikten sonra hemen ben de cevap yazdım.

"Evinin camlarını kırma fikrimi erteletecek tek şey araman olacağı için, bence de sesimi duymalısın.☺"

Dedem henüz gelmemişti, ninem de mutfaktaydı ve kapısı kapalıydı. Hem gelse bile bir arkadaşımla konuşuyor gibi davranabilirdim. Heyecanla Ender'in aramasını beklerken bunlar geçiyordu kafamdan. Birden telefon çalmaya başlayınca elimde canlı balık varmış gibi içim bir hoş oldu. Vakit kaybetmeden cevapladım,

"Efendim."

"Çiçek, selam." Sesini nasıl özlediğimi o an anladım. Yokluğu meğer göründüğünden daha fazla eksiltmiş beni.

"Selam Ender." Adını söylerken sevinçten kıkırdamamak için zor tuttum kendimi.

"Demek evimin camlarını kırmayı düşünüyordun?" Cümlesi bitince keyifle güldü.

"Evet ama şanslısın ki kuzenin Oğuz karşıma çıktı da, telefonunun başına gelenleri söyledi. Yoksa bu saatlerde birkaç camını kırmış olacaktım."

"Neden?" dedi kadife gibi sarmalayan ve içimi ısıtan sesiyle. Elimde telefonla gevşedim resmen.

"Gittin sandım. Bilerek, seni rahatsız etmeyeyim diye..." Cümlemi tamamlayamadım. Göğsüme bir yumru oturdu sanki düşününce olasılığı. Kısa bir sessizlik oldu.

"Özür dilerim Çiçek. Çok fazla şeyle uğraşmak zorunda kaldım. Ama seni aramamam için bahane değildi. Üstelik bunu telefonu kaybedip, numaranın ezberimde olmadığını idrak ettiğimde anladım. Oğuz'u eve bakması için gönderdim, dedeni görürse telefonumu kaybettiğimi iletmesini ve yeni numaramı vermesini istedim. Daha şanslıymışım ki seninle karşılaşmış."

"Senin geldiğini sanmıştım. Koşarak gelen araba seninki zannederek bahçe kapına gittim ama kuzeninle karşılaştım. Amerika'da olduğunu söyledi?"

"Evet, Denver'dayım. Gece dönüyorum. Ben...seninle çok şey paylaşamadım Çiçek. Pek fırsatım olmadı biliyorsun."

"Kötü bir şey mi var Ender? Baban kalp krizi geçirmiş ama durumu iyi demişti Oğuz. Yani senin başka bir sıkıntın mı var? Neden oradasın?"

"Burada çok iyi bir ortopedi ve travmatoloji kliniği var. Beni görmek istediler. Geldim ve bazı tetkikler yaptılar. Bugün işim bitti." Sesi durağan bir hal almıştı. Üzgünle dalgın arasındaydı sanki.

"İyi misin? Konuşmak istersen dinlerim."

"Çiçek, ben yokken hislerin değişmedi mi? Seni bilerek aramadığımı zannettiğinde mesela, benden nefret edip soğumadın mı hiç?" Bir şey vardı ama öncesinde sanki beni hazırlıyordu buna.

"Aksine, az önce sesini duyduğumda eksikliğini daha çok hissettim. Hala senin duygularını bilmediğim halde üstelik. Ben...özledim seni Ender. Ama seni bilmiyorum."

Bunları ona mesajla değil de bizzat beni duyarken söylemek zordu ama duygularım için utanmak istemiyordum. Aksine belki o da benim gibi cesur davranır diye söyleme ihtiyacı hissetmiştim.

"Seni üzerim, hayal kırıklığı yaşatırım diye kendimle savaşıyorum desem? Buraya da o yüzden geldim, biraz daha dü-

zelme ihtimalim olabilir mi diye. Çünkü mümkünse denemeye değecek bir sebebim vardı kendimce."

"O sebep ben miyim?" dedim. Duygulanmıştım.

"Evet sendin. Fakat..."Sustu.

"Devam et, nedir peki seni üzen?"

"Dediğim gibi tetkikler yaptılar. Deformasyonun boyutunu anlamak için yani. Yüzümdeki travmanın...Çiçek lafı uzatmak istemiyorum, ben hiç bir zaman eskisi gibi olamayacağım. Tedavi uygularız, diyorlar ama uzun sürermiş, birçok operasyon gerekebilirmiş ve yüzüm sadece biraz daha düzelirmiş o kadar. Çok isterdim bir yolunu bulup karşına biraz daha normal görünerek çıkmayı. Üzgünüm."

Konuşmasını bölmek istememiş, içini döksün, rahatlasın diye dinlemiştim sadece.

"Ben de üzgünüm Ender. Benim yüzümden o kadar uzağa gidip hayal kırıklığı yaşadığın için üzgünüm. Tedavi sana çok iyi bir sonuç sunsaydı sevinirdim inan ama seninle aramızda bir şeyler olsun diye değil. Senin kendini iyi hissedip daha normal yaşayabilecek olmana sevinirdim. O yüzden bu olumsuzluk sana karşı duygularımı etkilemedi. Çünkü duyguları belirsiz ve güvensiz olan ben değilim."

"Benim duygularım belirsiz değil Çiçek. Benim kaygılarım kuvvetli. İkisi farklı şeyler. " Tam cevap verecekken hapşırdım, sonra yeniden hapşırdım ve burnum akmaya başladı.

"Çiçek, hasta mısın sen?" Sesi nasıl da ilgili çıkmıştı. Sen de istiyorsun işte naz yapma ve evet galiba şifayı kapmıştım.

"Afedersin. Bugün yağmura yakalandık. Sonra Oğuz'la konuşurken de çok ıslandım. Galiba üşüttüm. Önemli bir şey değil."

"Galiba mı? Nasıl önemli olmaz? Yaramaz bir kız çocuğu gibisin. Seni gözümün önünden ayırmaktan korkmaya başladım. Baksana camı çerçeveyi indirmeyi planlıyormuşsun bir de."

"Sen de bir şekilde ulaşsaydın bana. Sosyal medya denilen bir şey var mesela. Oradan bulsaydın beni. Veya kuzenini daha erken yollasaydın. Ne bileyim işte beni delirtmeseydin habersiz bırakıp!"

"Aslında camı kırarken görmek isterdim seni." kıkırdadı.

"Bak ya!"

"Kızma, soyadını bilmiyordum o yüzden denedim ama bulamadım seni. Zaten pek anlamıyorum o işlerden. Sonra dayanamayıp Oğuz'u gönderdim işte."

"Alkan, soyadım. Tamam, artık hallettik sorunu ama sanırım numaraları ezberlesek iyi olacak." bu sefer ben kıkırdadım.

"Kesinlikle. İki gün sonra oradayım nasipse. Buradan istediğin bir şey var mı?" Beni düşünüp bir şey mi getirmeyi teklif ediyordu. Ay canım benim ya. Düşündüm ama bir şey gelmedi aklıma.

"Böyle pat diye sorunca da insanın aklına bir şey gelmiyor ki! Zaten bilmediğim yerden ne isteyebilirim ki? Çikolata, pişmaniye, leblebi de diyemem kahretsin." dedim gülerek. Bir kahkaha attı.

"O dediklerini Tokat'a gelirken yoldan alırım merak etme ama diğer konuda haklısın galiba. O halde kendim bir şey bulayım. Hımm, pembe saçlı tuhaf ve çılgın bir hanım nelerden hoşlanır acaba?"

"Seni en kısa sürede görmekten olabilir." dediğimde ufak bir kahkaha sesi geldi. Mutlu bir kahkahaydı.

"Çiçek?" dedi hemen sonra.

"Efendim Ender?"

"Erken gelen bir bahar gibisin. Galiba o yüzden korktum, dallarım aldanıp çiçek açar da yanarım diye. Ama sahte olamayacak kadar sıcak ve samimisin." Bu laflar adamı eritmez mi be! Ama cevabım hazırdı aslında.

"Erken gelen bahar değilim ben, vaktinde geldim ve eğer cesaretin varsa artık hep baharın olurum hayatında. O yüzden söyle, cesaretin var mı güneşimde ısınmaya ve hep benim mevsimimi yaşamaya?"

"Öyle kararlı görünüyorsun ki, cesaretin beni gölgede bırakıyor. Galiba ipleri ele almalıyım ben de. Geldiğimde, gitmeden önce tanıdığın adamdan daha cesur olacağım. Yaşamadan pişman olmaktansa yaşayıp görmek istiyorum. Anlaştık mı?"

"İşte bu! Çabuk gel o zaman, gecikirsen camlarını indiririm demedi deme."

"Eyvah! Peki, şimdi kapatmalıyım müsaadenle. Kendine dikkat et lütfen. Ben gelene kadar iyileşmeye bak, çünkü seninle gitmek istediğim yerler var."

"Ovv! Sabırsızlanıyorum. Sen de dikkat et kendine. Numaramı da ezberle hemen." Gülüştük ve kapattık telefonu.

Mutluluktan uçabilirdim. Yorgun ve halsiz olmama rağmen öyle iyi hissediyordum ki. Ender nihayet kabuğunu kırmaya başlamıştı, anlamıştı ona karşı ilgimin geçici olmadığını. Ya da en azından deneyerek görmek istiyordu. Görecekti de. İki gün daha sabretmem gerekiyordu. Sonra burada, yanı başımda olacaktı yeniden. Işığı yanacak ve pencereden bana bakacaktı.

Gece kabuslarla boğuşup durdum. Sanki aynı rüyaya hapsolmuş gibi başa sarıp duruyordum. Petek, dedem, tarım kooparatifinden tanımadığım adamlar arada bir Ender girip çıkıyordu kadraja. Çok yağmur yağıyor, diktiğimiz her şey çürüyor, kredinin ödeme vakti geliyor; Ender söz verdiğin ürünleri vermedin, beni güvendirip kandırdın Çiçek, diyor ve içinden çıkılmaz sahnelerde buğuluyordum.

Sabaha kadar uyanıp uyuyup aynı şeyleri görmüştüm ve sabah olduğunda bitkin haldeydim. Bedenim kah üşüyor, kah sıcak basıyordu. Yerimden kalkıp tuvalete gitmek istedim ama yere bastığımda bacaklarım titredi. Bütün vücudum dayak yemiş gibi ağrıyordu. Sırtıma hırkamı alıp odadan çıkmaya çabalarken nerdeyse olduğum yere yığılacaktım. Zorlukla kapıyı açıp hole çıktım. Tuvalete nasıl gidip geldiğimi bilmiyordum. Soğuktan tir tir titreyerek mutfağa girip sedirin üzerine resmen yığıldım. Ninem beni görünce,

"Çiçek, yavrum! Yavrum n'oldu sağa? Betin benzin solmuş getmiş."

"Çok kötüyüm anneanne. Dayak yemiş gibiyim." Cümlemi bitirince hapşırdım. Burnum akmaya başladı peşinden. Soğuktan sıcak odaya gelince tepki vermişti vücudum.

"Hasta oldun görüyonğu eyvah eyvah. Yedin o gadar yağmuru, olacağı buydu." gelip bacaklarımı uzattı ve kenardaki yastıklardan birini başımın altına yerleştirdi.

"Üşüyon mu yavrum? Battaniye getirem mi?" Kafamı salladım. Isınmaya ihtiyacım vardı. Üstelik mutfak sıcak olduğu halde.

Ninem gidip battaniye getirdi ve üstüme örttü. Sonra hemen sofrayı kurup sobanın önüne bir minder koydu ben oturayım diye. Çok açtım ama iştahım yoktu. Dedem de gelmişti o arada. Halimi görünce anladı. Kafasını salladı ama üstüme gelmedi.

"Yesene gızım." diye üsteledi ninem anaç bir ifadeyle.

"İştahım almıyor anneanne. Biraz çay içsem yeter."

"Olur mu sadece çayınan? Biraz pekmez sürem mi ekmeğne?" Sofradaki her şeyi normalde çok sevmeme rağmen midem alacak gibi değildi.

"Belki sonra. Şurda çay içip ısınsam geçer." çayımı alıp sofradan geriye çekildim ve sobanın yanında çayımı içmeye başladım.

"Biraz dinlen, eyileşmezsen dohtora götürürüm. Evden dışarı çıkmak da yoh." Dedeme bakıp kafamı salladım. Çayımı bitirip sedire çıktım yeniden. Biraz ısınmıştı içim ama burnum sürekli akıyor ve hapşırıyordum. Ve her yerim hala ağrıyordu.

Ender geldi aklıma. Telefona bakmamıştım hiç, yazmış mıydı acaba? Bu saatlerde uçakta olmalıydı. Onun için dua ettim, sağ salim bitirsin yolculuğunu ve dönsün bana diye. Kendim için de dua ettim, o gelene kadar iyileşebilmek için. Benimle gitmek istediği yerler olduğunu söylemişti, merakla ve heyecanla bekliyordum o yerleri birlikte görmeyi.

Tüm gün yattım ama iyi hissedemedim. Ender tahmin ettiğim gibi uçağa binerken yazmıştı. Cevap yazdım ve indiğinde o da tekrar yazdı. Rahat yatabileyim diye ninem odamdaki sobayı yakmıştı, yatağa gömülüp yatmıştım. Ender aramak isteyince yalnız olduğuma şükrettim. Hasta olduğumu öğrenince gerildi. Hemen doktora gitmemi ve ne gerekiyorsa yapmamı istedi.

Dinlenirsem geçer dedim ama içi rahat etmedi. Dedem götürür bir şey olursa deyip ikna ettim. Gözüm hiç bir yere gitmeyi kesmiyordu açıkçası. Konuşurken bile çok zorlanıyor-

dum ama ondan kopamıyordum. Biraz uyumamı isteyip, daha sonra yine yazmak şartıyla kapattığında üzüldüm hatta ama dediği gibi uykuya ihtiyacım vardı.

Uykuya nasıl daldığımı anımsamıyordum ama kendime zorla geldiğimde Petek beni kaldırmış, üzerime hırkamı giydiriyordu.

"Çiçek, Çiçek iyi misin kuzi? Ateşin çok yüksek, hastaneye gidiyoruz. Babam bizi bekliyor güzelim hadi."

Rüyada gibiydim. Uyanıktım, Petek'i, dedemi ve ninemi görüyordum ama takatim yoktu konuşmaya. Ayakta durabileceğimi bile sanmıyordum. Petek koluma girip beni çıkardı, ninem arkamızdaydı. Bir şeyler diyordu. Çok yorgundum, canım yanıyordu. Arabaya bindirildim. Sonra her şey yeniden bulandı ve kabuslar geri geldi...

20

Kendime gelmeye başladığımda göz kapaklarımı aralamak bile zaman aldı. Tanımadığım sesler ve kokular birbirine karışırken bildiğim bir yerde olmadığımı hissettim. Ufak bir panik hissiyle gözlerimi açmaya zorladım kendimi.

"Kendine geliyor, Çiçek, Çiçek beni duyuyor musun canım?" Petek'in sesini tanımıştım. Görüşüm netleşince tepemde dikilip meraklı gözlerle bana baktığını gördüm. İçim biraz rahatlayınca gevşedim.

"Neredeyiz?" dedim. İki yanımda beyaz perdeler vardı.

"Acildeyiz, serum taktılar sana. Ateşin düşmeye başladı şükür. Çok ağır soğuk algınlığı geçiriyormuşsun."

"Hımm." diyebildim bitkin bir sesle. Çevremi daha iyi idrak etmeye başlamıştım. Sol kolumda serum takılıydı. Çok yorgun ve uykulu hissediyordum.

"Çiçek, kızım kendine geldin mi?" Dedem de Petek'in gerisinden bakıyordu bana. Başımla onaylayıp tebessüm ettim daha fazla üzülmesin diye.

"Çok şükür. Keşke sabahtan getireydim seni. Böyle olmazdı."

"İyiyim dede merak etme. Doktor ilaç verdiyse kullanırım geçer."

"Yağmurda tarla bahçe gezmez, kendinizi kollarsanız ve yazdığım iğneleri vurulursanız geçer tabii." Tanımadığım erkek sesinin geldiği tarafa odaklandım. Genç, gözlüklü bir dok-

tor dedemi ve Petek'i geride bırakıp yatağa yanaştı. Elleri önlüğünün cebindeydi.

"İğne derken?" dedim afallamış halde. Ve ekledim, "Koldan mı?" Oldum olası kalçadan iğne vurulma fobim vardı çünkü.

"Sadece 5 tane ve kalçadan. Sabah ve akşam vurduracaksınız. Birini çıkmadan yaptırın hatta."

"İğnesiz tedavi talep ediyorum." dedim o bitkin halime rağmen direnç göstererek. Doktor gülümsedi. Çok yakışıklı değildi ama gülünce sevimli bir hal almıştı yüzü. Acilde gülümseyen doktor bulmak da büyük şanstı yani. Onca vaka ve yorgunluktan sonra gülmeye enerji ve istek kalmıyordur haliyle. Çok mu komikti talebim acaba?

"Reddedildi. Zatürreye çevirme ihtimali var. İtiraz veya oyunbozanlık yok. Dedeniz daha fazla üzülsün istemiyorsanız tabii." Beni can evimden vurmuştu zalım adam. Yüzüne karşı, çohhh zalımsınız dohtor bey, diyesim geldi ama yuttum. Dedem öyle ileri geri lakırdı sevmezdi çünkü.

"Siz merak etmeyin Doktor Bey, ben bizzat getirip götürürüm iğneye. Ona kalsa ikinci gün iğneleri kanala atar."

Hele Petek'e de bakın siz. Doktora mı yazıyor da böyle yapıyor diyeceğim de hiç onun tarzı değil. Kadın flört özürlü bildim bileli. Ancak karşı taraf bunun peşinde dolanıp gönlünü çalacak, ya da ikna edecek. Ohooo, Ender gibisine denk gelse hiç şansı yok o ilişkinin. İkisi de karşı taraftan bekler adım atmasını. Ey yavrum ey. Kıymetimi bil Ender Ahıskalı, bak ne kadar mücadeleci bir kadın çıktı karşına.

Bunları düşünürken kuzenime ters ters baktım. Bana sırıtırken doktor ikimizin halini görüp tuhaf bir ifade geldi geçti yüzünden. Bence kahkaha atacaktı ama yer ve konum itibariyle kendini tuttu.

"İyi madem n'apalım. O zaman ben artık gidebilirim sanırım? Başımda bir nöbetçi olacak nasılsa." Son cümleyi Petek'e pis pis bakarak söylemiştim.

"Serumunuz bitsin gidebilirsiniz. Yalnız üşütmek yok. Ayrıca beslenmeye dikkat edeceksiniz. Baharatlı, gazlı ve çok yağlı şeyler yerine sebze, meyve, protein içeren yiyecekler ve ceviz, fındık, üzüm gibi kuruyemişler tüketin. Bol sıvı alıp, dinlenin."

"Beslenme ve dinlenme kısmına bayıldım. Teşekkür ederim." dedim tebessüm ederek. Doktor da bana tebessüm etti.

"Anlaştık o halde. Geçmiş olsun, serum bitince çıkarsınız."

Doktor gittikten bir süre sonra serum bitti. O vakte kadar enişte m der reçetemdeki ilaçları alıp gelmişti. Halimi hatrımı sordu uyanık olduğumu görünce. Babamla anneme haber vermişler, istersen ara da iyiyim de, diye hatırlattı. Tabii ya, annem merakta kalmıştır kesin duyunca. Arayıp biraz konuştum ikisiyle de. Babam biraz söylenecek olduysa da annem onu susturup sonra aramamı isteyerek kapattı telefonu. Kafam yerine gelince arayacak ve böyle şeyler oldu diye vazgeçmeyeceğimi anlamlarını sağlayacaktım.

Serumun bitince hemşire kolumdan çıkardı hortumu. Petek de kalkmama yardım etti ve botlarımı giydirdi. Sonra enjeksiyon odasına kadar bana eşlik edip bizzat başımda bekledi iğne totoma yapılırken. Canım yanmıştı ama korktuğum kadar değildi. Yine de dört tane daha vurulma düşüncesi beni rahatsız ediyordu hala. Dedem önden enişte mle gitmişti arabayı çıkışa getirmek için. Çıkarken Petek,

"Çiçek, Ender yazdı sen yarı baygın uyurken. Ben de anlattım durumunu. Sanırım adam meraktan deliye döndü." dedi sesini alçaltıp.

"Yaa! Çok mu merak etti?" Beni merak etti diye sevinsem mi üzülsem mi bilememiştim. Sonuçta fenalaştım diye telaşlanmış olmalıydı.

"Mesajları okuyup kendin karar ver. Ve ilk fırsatta iyi olduğunu yaz da telaşlanmasın daha fazla. Zaten yarın sabah yola çıkacakmış, duyunca hemen çıkacağını falan söyledi."

"Hadi be! Hemen geliyorum mu, dedi?" Petek'in uzattığı telefonu alıp mesajlara baktım aceleyle. Evet yola çıkmaktan bahsetmişti en son. Yani yarını beklemeyecekti o halde. Oh, bence

bu süper haberdi. Mesaj atacaktım tabii ama çok iyiyim, yarın gel falan demeyecektim. Zaten yeterince uzak kalmıştık ve hasta ruh halim Ender'in varlığına fazlasıyla ihtiyaç duyuyordu.

"Evet gelecekmiş hazırlanıp. Engel olmayayım bari gelsin." dedim kıs kıs gülüp. Petek koluma girerken,

"Fırsatçı seni." dedi.

"Her zaman totoma 5 iğne yiyecek kadar hasta olmuyorum kuzi. Bırak da biraz tadını çıkarıp kapris yapayım yani."

"İçimden bir ses Ender'in ilgisini canlı tutmak için epey kapris yapacağını söylüyor." Petek de kıkırdadı.

"İşe yararsa neden olmasın." Ender'in erken gelecek olduğunu duyunca sanki yenilenme iksiri içmiş gibi daha iyi hissetmeye başladım. Eniştem, dedemle bizi eve bıraktı ve Petek bana nasihat ettikten sonra gittiler. Ninem odamdaki sobayı yakmış, bana çay demlemiş, yanına da katmer ısıtıp, bal, kaymak peynir ve kuşburnu pekmezi hazırlamıştı yiyeyim diye. Serumdan sonra biraz iştahım açılmıştı şükür.

Mutfakta karnımı doyurup odama geçtim hevesle. Dedem ve nineme biraz uzanacağımı söyledim. Ender'e yazmak ve hatta konuşmak için can atıyordum.

"Evdeyim, mesajlarını gördüm." yazdım hemen. Çok sürmeden cevap geldi,

"Sesini duyabilir miyim?"

"Evet tabii." Birkaç saniye sonra telefonum çalmaya başladı.

"Alo."

"Çiçek, nasılsın?" sesi resmen ilgili ve hatta telaşlıydı biraz.

"Daha iyi gibiyim. Serum ve iğne iyi geldi. Tabii daha 4 tane vurulmam gerekiyor. Sen nasılsın?"

"Senden haber bekliyordum. Yola çıkmak üzereyim. Nevin hanımın hazır olmasını bekliyorum. Hastanede mi vurduracaksın iğneleri?"

"Sanırım. Sabahları sağlık ocağına da gidebilirim. Petek biliyordur yakınlarda olan sağlık ocağını."

"Ben götürmek isterdim seni. Yani mümkün olsaydı." Çekincesini anlıyordum. Tanıdık birileri görüp laf söz eder diye çekiniyordu.

"Üzülme sorun değil. Petek veya dedemle gider gelirim."

"İyi, sana nasıl uygunsa."

Yola çıkıyorum demiştin, hemen geliyor musun yani?" içim kıpırdanmıştı ona kavuşacak olma düşüncesiyle.

"Daha fazla bekleyemem. Çok merak ettim seni. Bayılmış, kendinden geçmişsin. Neredeyse Nevin Hanımı almadan gelecektim." Kıkırdadım.

"Bilsem gittiğinin üçüncü günü bayılırdım vallahi. Hiç Amerikalara gitmeden dönerdin."

"Dalga geçme, bu ciddi bir durum. Gelip görmek istiyorum iyi olduğunu. Ve kendine dikkat etme konusunda sana bir nutuk çekmeyi de planlıyorum."

"O konuda sabıkalıyım. Çok uslu ve söz dinleyen biri olduğum söylenemez. " yine kıkırdadım keyifle. Adamın tavrı içimi ısıtıyor, gülmeme engel olamıyordum.

"Gül sen gül Çiçek Hanım. Bundan sonra sabah süt getirdiğinde ve dışarı çıktığında kontrol edeceğim havaya uygun giyinip giyinmediğini. Ama birkaç gün evden çıkmak yok iyileşene kadar."

"Bu kadar ilgiye alışık değilim, yan etkisi olmasın?"

"Yan etki olarak saklanmaya çalışabilirsin ama işe yarar mı bilmiyorum." Ender'in mizahi anlayışı basamak atlamış gibiydi.

"Eğlenceli olacağını hissediyorum. Lütfen çok hızlı sürme, fırsatın olunca da mesaj at molalarda falan. Konuşuruz belki. Dönecek olmana çok seviniyorum."

"Tamam. İnsanın senin gibi bekleyeni olursa yollar çabuk biter. Biraz dinlen, yine görüşürüz."

Adam şiir gibi konuşuyor, derler ya sanırım böyle bir şey. Bana önemli olduğumu hissettiriyor, taa oralardan hem de. İnsan işte bunu hissetmek istiyor. Sırf kendi olduğu için sevil-

diğini ya da önemsendiğini. İşi, statüsü, aylık kazancı veya maaş kartı için değil. Ben kadınım, bir erkeği yücelteceksem bu kazandığım parayla değil yanında durduğumda hayatına ekleyeceğim değerlerle olmalı.

Ah ahh sanırım Ender'e iflah olmaz ve dönüşü olmayan şekilde tutuldum. Çünkü bana hissettirdiği ve hayal ettirdiği şeyler sıradan olmaktan çok uzak. İnsan bu kadar hızlı bir değişim yaşar mı duygularında diyen okur elbette ama benim duygularım değişmedi zaten. Benim duygularım gelişti. Çünkü duygularım toprağını, suyunu ve güneşini bulan bir çiçek misali buldu Ender'i. Tohumdan filize, filizden tomurcuk tomurcuk olup açmaya koştu yerini sevince. Ve artık orada yaşayıp çoğalmak isteğiyle kök saldı derinlere.

Ender kendi de henüz farkında değil ama bu tuhaf pembe saçlı kız ona aşık oldu. Onun yanını yeri, varlığını suyu ve sevgisini güneş bildi bu Çiçek...

21

O gece Ender'le bir kere daha konuştuk ben uyumadan önce. Tokat'a varmaya 3.5-4 saatlik yolu kalmıştı. Mola verip aramıştı ve bana leblebi dışında istediğim bir şey olup olmadığını sordu. Hastayım ya yüzsüzlük hakkımı kullanmaya karar verip,

"Bonibon, ama kalpli olanlardan varsa onlardan alır mısın?" dedim sırnaşık bir şekilde. Petek bu halimi görse kesin bir kulp takardı ama o yanımda olmadığına göre rahatça şımarabilirdim. Sonuçta artık bu adamla sevgili olmuştuk, yani o bana çıkma teklif etmemişti ama yine de bu halimize sevgililik denilirdi. Gerçi ben ona biraz bunu dayatmış olabilirdim ama ona kalsa kabuğunu kırıp itiraf edemezdi benden hoşlandığını ya da edene kadar benim pembe pamuk şekeri saçlarım beyaz pamuk şekere dönerdi. Kim bekleyecek menopoza girip çıkıp nine olana kadar, dimi yani?

"Bonibon mu? Canın mı çekti?"

"Evet çünkü ben bonibona bayılırım. Oralardan geçerken hep 5-10 tl lik alır yerim." Ender kıkırdayınca acaba biraz abartılı bir şey mi söyledim diye düşündüm.

"Sen de çok masrafsız bir şeysin. Leblebi ve 10 tl lik bonibon yetiyor sana. Anlaşıldı ben kendi kafama göre ayarlarım bir şeyler."

"Bonibon almayacak mısın yani?" dedim hayal kırıklığına uğramış bir çocuk gibi. "Hem pek masrafım yoksa suç mu, para kolay mı kazanılıyor? Bak iki haftadır tarlada bağda didiniyo-

ruz." diye de ekledim ardından. Yine keyifli bir gülme sesinden sonra Ender,

"Tamam hemen köpürme. Bonibon da alacağım söz. Ayrıca masrafsız olman kötü değil ama benden bir şeyler isterken çekinmene gerek yok. Sana bir şeyler almak beni mutlu ediyor." Benim yelkenler inivermişti.

"İlk gönderdiğin teşekkür hediyesinden belliydi." deyip bu kez ben kıkırdadım.

"Beğendin mi gerçekten?"

"Deli misin, hayatımda öyle bir paket almayı bırak yakından bile görmedim. Hele paketin içinden çıkanlar muhteşemdi, hala yiyorum zuladan çıkarıp. Hatta birazını da Petek'in küçük kızına verdim, nasıl sevinmiş. Çok hayır duası aldın o paket sayesinde bilesin."

"Sevindim, seni tanıdığım için içimde hep böyle şeyler yapma isteği kabarıp duruyor desem?" Kıkırdadım.

"Sana iyi geleceğimi söylemiştim derim." Güldüm, o da güldü. Mutluyduk, aynı şeyler bizi mutlu ediyordu, biz bizi mutlu ediyorduk.

Konuşmamız bitince ben uyudum o da yolculuğuna devam etti. Gece kalkıp telefonu kontrol ederim diye düşünmüştüm ama gözlerimi açtığımda sabah olmuştu. Hastalığın verdiği yorgunluk yüzünden deliksiz uyumuştum galiba. Hemen telefonuma uzanıp Ender'den haber var mı diye kontrol ettim.

Mesaj atmış; sabaha doğru eve vardığını haber vermiş. Biraz uyuyacak sonra beni haberdar edecekmiş uyanınca. Eh adam onca saat araba sürdü, uyuması normal. Ben de o arada iğneye falan gider gelirdim ama asıl sorun onu nasıl göreceğimdi. Tabii ya, bunu hiç düşünmemiştik. Sadece birbirimizi göreceğiz diye sevinip nasıl olacağına kafa yormamıştık. Bir yol bulmalıydım ama ne? Ender uyanana kadar belki bir yolunu bulabilirdim.

Sonra yatakta oturur vaziyete geçip perdeyi kenara sıyırdım ve Ender'in evine baktım. Ağaçlar hafiften yapraklanmaya başla-

mıştı fakat yine de ev hala net şekilde görülüyordu. İnceden yağmur yağmaya devam ediyordu. Büyük baca tütüyordu. Ender muhtemelen uyumadan önce yakmıştı şömineyi. Acaba büyük camlı salonda bir koltukta mı uyuyordu yoksa odasında mı?

Biran o büyük camlı odada üzerimizde bir battaniye ve elimizde birer kupa kahveyle yağmuru beraber izlediğimizi hayal ettim. Yağmur camdan akıp giderken izler, sohbet eder ve hatta arka fonda uygun bir müzik dinlerdik. İçim bu hayalin etkisiyle sevgiyle doldu. Onu en kısa sürede görmem gerekiyordu.

Yataktan çıkıp hırkamı giydim. Düne göre epey iyiydim lakin yine de halsizdim. Üstelik vücudum da hala acıyordu. Muhtemelen tamamen iyileşmem en az 2-3 gün daha sürecekti, tabii ben öyle umut ediyordum. Nefret etsem de iğnelere katlanıp hızla iyileşmem gerekiyordu ki işlerin başına döneyim yeniden. Bir de yağmurun kesilmesi iyi olacaktı açıkçası mahsulün biraz güneş görmeye ihtiyacı vardı. Düşünceli şekilde odadan çıktım.

Elimi yüzümü yıkayıp mutfağa geçtim. Ninem kahvaltı hazırlıyordu, yardım etmek istedim ama izin vermedi.

"Sen şöyle mahatta otur. Deden ona iş yaptırma diye tembihledi. Anan da zaten merakta kalmış bayıldın deyin. İki üç gün hırlı otur iyileşmeye bah."

"Peki Kıymet Sultan. Sözünden çıkmam."

Ninemin yanağına öpücük kondurup sedirde gösterdiği gibi pencerenin önüne oturdum.

"Dedem ahırda mı? Kümes işi de yine adamcağıza kaldı." dedim İç geçirip.

"Yapmadığı iş mi? Eyileş yine yaparsın kızım."

"İnşallah çabuk iyileşirim anneanne, işler kalır yoksa." deyip kafamı pencereye çevirdim. Buradan da Ender'in evi görülüyordu. Ninem sofrayı kurarken çaktırmadan oraya baktım özlemle. Sanki kalbimin diğer yarısı orada atıyordu ve ben istediğim zaman yanına, diğer yarıma gidemiyordum. Onu uyurken de görebilmek ne güzel olurdu; yanına çömelip usulca

yanağına bir buse kondursam ne yapardı mesela? Ya da ben ne hissederdim bunu yapınca? Sonra yeni fark etmiş gibi yapıp,

"Galiba komşumuz dönmüş. Bacaları tütüyor baksana." dedim parmağımla o tarafı gösterip.

"Deden görmüş sabah dumanı, gelmişler, dediydi. Dinlensinler de bir gidip bahacadı."

"Hım iyi olur. Yarın sütle yumurta isterler belki kahvaltıya." Ninemle konuşurken sıradan davranmaya gayret ediyordum ama aklım hep Ender'deydi. Acaba durumumuzu öğrenseler ne derlerdi? Engel olmaya çalışır mıydılar? Bence ninem engel olmazdı, pek bir sevmişti Ender'i de annemle babamdan emin değilim, eh dedem de eski toprak öyle flört mlört deyip anlayış göstermez benim bildiğim.

Düşüncelerimden Petek'in telefonuyla ayıldım. Hemen cevap verdim.

"Çiçek kahvaltını yaptın mı?"

"Sana da günaydın sevgili kuzenim."

"Seremoniyi geç canım, kahvaltı ettin mi onu söyle. Gelip iğneye götüreceğim seni, sonra araba babama lazımmış. Ne zaman hazır olursun?"

"Şimdi edecektim, ninem hazırladı. Sonra giyinirim. Yarım saat desem uygun mu?"

"Tamam uygun. Ben de Duru'ya kahvaltı ettireyim o arada. Ha unutmadan, annem sana geçmiş olsuna gelecek öğlende. Biricik pembe şekeri hasta oldu diye sana bat, cevizli çörek ve kek yapıp getirecekmiş şifa niyetine. Hadi iyisin." Bat, kek, çörek üçlüsünü duyunca birden ferim yerine geldi.

"Deme yav. Öğlene kadar nasıl sabrederim şimdi? Canım teyzem ya."

"Yalaka." Petek kıkırdadı.

"Kıskanç ve soğuk nevale." deyip ben de kıkırdadım.

"Çok konuşma, hastasın diye alttan alıyorum. Karnını doyur, gelirim birazdan."

"Duyan da dövmeye geliyorsun zanneder, iyi be." dedim yalancıktan alınmış gibi. Petek kahkaha atıp telefonu kapattı.

Yarım saat sonra gelip beni iğneye götürdü en yakın sağlık ocağına. Giderken Ender'in bahçesine bakındım ama kimse yoktu ortalıkta. Bacadan çıkan duman iyice zayıflamıştı sanki. Galiba Nevin Hanım da, Ender de uyanmamıştı hala. Havada kapalıyken uykuda olmaları normaldi aslında. Ben şahsen işim olmasa böyle havada yataktan çıkmak istemezdim. Elimde kitap, başucumda çay ve bisküvi takılırdım öyle gün boyu.

Neyse iğneyi totoma yiyip söylene söylene geri döndük. Petek beni bırakıp arabayı enişteme götürdü, hala sabahın erken saatleriydi ve yağmur devam ediyordu. Fakat Ender'in bacası sanki yeniden daha çok duman çıkarmaya başlamış gibiydi. Acaba kim uyanıp odun atmıştı ocağa? Belki Nevin Hanım uyanıp kahvaltı falan hazırlamaya başlamıştı. Telefonuma baktım ama Ender yazmamıştı. Biraz daha bekleyecektim mecburen.

Petek gün içinde Ender'i göremezsem akşamüstü iğneye giderken onu haberdar edip bir yerde kısa sürede olsa görüşebileceğimizi söylemişti ve içim rahatlamıştı resmen. Eve girerken dedem elinde yumurta ve sütle çıktı karşıma.

"Hayrola dede, yağmurda nereye gidiyorsun?" dedim içimde yeşeren bir umutla.

"Nevin Hanım aradı az evvel. Gelmişler geceden de kahvaltı için süt ve yumurta istedi. Yumurtayı ayarladım da kümesten, verem de gelem."

"Ben vereyim istersen ayakkabılarım giyinikken hazır." dedim.

"Olmaz, yağmur da yağıyor zaten. Doktor ne dedi unuttun mu, üşütmek yoh. İçeri gir de süt doldursun ninen sana. Kaynatıyor taze taze."

"Tamam dedeciğim, sen de çok kalma yağmurun altında."

Gerçi dedem balıkçılarınkine benzer koyu renk bir yağmurluk giymişti. Kapıdan geçerken de başlığını çekti başına, aya-

ğında da çizmeler vardı. Eh sağlama almıştı kendini. O yağmurluk ve çizmeden, Petek ve bana da lazımdı anlaşılan.

Eski bir söz geldi aklıma; Tokat'ın havasına da, kızlarına da güven olmaz, derlerdi. Kızları konusu kesin erkeklerin uydurmasıydı da havası konusundaki saptama doğruydu. Sabah başka, öğlen başka, akşam başka oluveriyordu havanın hali. İnsan yanılıyordu bahar geçişlerinde özellikle.

Ben mutfakta süt içip ninemle sohbet ederken dedem geldi. Merakla ne diyecek diye dikkat kesildim ama bozuntuya vermedim tabii. Gelip sedire oturunca,

"Ender oğlumun babası kalp krizi geçirmiş meğer. Ondan getmiş apar topar. Bir de telefonu kaybetmiş, arayıp diyememiş bir şey."

"Deme! Ölmüş mü yohsa adamcaz? Epey kaldı çünkü, gelemedi."

"Yazık, inşallah ölmemiştir?" dedim ben de habersiz gibi.

"Yoh yoh şükür atlatmış. İşleri varmış gelememiş hemen. Numarasını kaydetti telefonuma, kendi de kaydetti benimkini yeniden."

"Oh iyi şükür. Neyse sağlık olsun, hayat işte."

"Ha bir de, Kıymet teyzem müsaitse öğleden sonra bir uğrayayım, misafir kabul eder misiniz, diye sordu. Ben de buyur ettim haberin olsun hanım."

Allah! Diye nağra atacaktım nerdeyse. Ben onu nasıl görürüm derken o bir yolunu bulmuştu bile. Çok sevinmiştim, kendimi saf saf pencereden dışarı bakıp sırıtırken buldum. Ninem,

"Gelsin tabii o nasıl söz? Onun gibi efendi adam her vakit başımız üstüne. Yol yordam biliyor Allah ondan razı olsun."

"Teyzemler de burada olacak ama siz oturma odasında oturursunuz isterseniz dede. Çayınızı orada içersiniz, ben sobayı yakarım birazdan." dedim Ender daha rahat hissetsin kendini diye.

"Olur olur, sobayı yakarım ben. Sen gafanı koy bir yastığa da dinlen."

"O zaman ben teyzemler gelene kadar azcık odamda uzanayım olur mu?"

"Dur sobana iki odun atıp tutuşturam da üşüme. Sonra yatarsın." dedem gidip sobamı yaktı. Ben de içerisi ısınınca geçtim ve uzandım yatağa. Ender mesaj atıp, öğleden sonra misafir kabul eder misiniz pembe saçlı tuhaf ve güzel kadın, diye sormuştu.

"Sen gelmesen ben duvara tırmanacaktım, canıma minnet gel gel." yazıp gönderdim.

"Tokat'da birkaç işim var, halledip geleyim o vakte kadar. Hem vakit de geçmiş olur çünkü seni çok özledim." cevabı okurken ağzım kocaman genişledi ve içim neşeyle doldu. Bu yağmurlu bir günde aniden ortaya çıkan güneş gibi hissettiren bir mesajdı.

"Acaba benim kadar mı?" deyip gönderdim ve sonra ekledim,

"Geleceğin vakti iple çekiyorum. Çünkü sen yağmur bulutlarını dağıtan ılık bir güneş gibisin. Yakmadan ısıtıyorsun ruhumu."

"Senin gibi bir bahara yakışır mı bu güneş? Çünkü yeniden doğma isteğimin sebebisin her yağmurdan sonra."

"Başka bir alternatif düşünemem bile."

Daha saatlerce mesajlaşabilirdim onunla ama engel olmak istemedim işlerine. Ender şehre inmek için müsaade isteyince ben de uzandığım yerde kitap okumaya daldım.

Öğlen gibi teyzem, Petek ve Duru geldiler. Eniştem onları arabayla bırakıp gitmiş. Getirdiklerini mutfağa taşıdık ve sohbet ederken hazırlamaya başladık. Ninem zaten çay için suyu kaynatmıştı guzinenin üstünde. Hemen demledik çayı da. Dedem de oturma odasının sopasını yakıp hazır etti orayı. Ender'in geleceğini duyunca teyzem meraklandı.

"Adamı herkes anlatıyor ama bir yakından göremedim. İsabet olmuş, gelsin bakalım." dedi keyiflice.

"O amca çikolata gönderen amca mı?" diye sordu Duru pat diye. Dönüp gülümsedim.

"Evet teyzeciğim. O iyi bir amca ama eğer onu görürsen yüzüne çok dikkatli bakma olur mu?"

"Yüzünde şey var değil mi?" Dönüp annesine, "Anne o amcanın yüzünde ne vardı?" diye sordu emin olamayınca. Petek bana kısa bir bakış atıp cevap verdi.

"Duru'cum o amca eskiden bir kaza veya hastalık geçirmiş ve yüzünde bazı kemikleri iyileşememiş. O buna biraz üzülüyor ve biz o üzülmesin diye yüzüne tuhaf tuhaf bakmıyoruz olur mu? Sana bakarsa ona gülümse hatta. Mutlu olacaktır, tıpkı senin o çikolataları yerken mutlu olduğun gibi. Ne dersin, yapabilir misin bunu?" Duru iri mavi gözlerini kırpıştırdı ve kafasını salladı.

"Tamam annecim. O iyi amca olduğu için ben de ona gülümserim." Uzanıp bu minnoş tatlılığı kocaman öpmek istedim ama dikkat çekmemek için kendimi tuttum tabii ki.

"Ender Bey ne zaman gelir acaba anne? Beklesek mi sofra kurmadan önce?"

"Öğleden sonra gelirim, demiş emme bilmiyom ki erken mi gelir geç mi?"

"O ve dedem oturma odasında içerler çaylarını. Ayıralım biz onların paylarını. Belki bat yemez emin değilim zaten."

"Biz ikram edelim de beğenmezse yemeyiversin."

"Benim batımı beğenmeyen adam görmedim daha." teyzem yalancıktan kasıldı.

"Vallahi ben sabahtan beri hayalini kuruyorum bunların. Başkası sevmiş sevmemiş hiç dert değil, onun payını da yerim." deyip pis pis güldüm.

"Canım Çiçeğim. Aferin kız sana."

"Tam yalaka bu da. Annemi nasıl pofpofluyor." Petek ikimize bakıp burun kıvırdı.

"Kıskanma, benim annem de, Petek gibi kızım olaydı, deyip duruyor sürekli. Analarımız yanlış olmuş ne yapalım yani."

"Teyzem akıllı kadın hakkını yemeyelim lütfen." Petek kıkırdadı. Ben de

"Pis yalaka." deyince hepimiz gülüştük. O sırada kapıya vuruldu. Ben sedirde oturduğum için daha hareket edemeden Duru fırlayıp çıktı mutfaktan. Petek arkasından giderken,

"Ender Bey mi geldi acaba?" dedi. Valla meraktan ve onu görme isteğiyle ben de dayanamayıp çıktım peşlerinden. Duru çoktan kapıyı açmıştı ve Ender kapının önünde duruyordu. Elinde paketler vardı. Petek ve ben geride kalmıştık yan yana. Ender kapıda bir çocuk görmeyi beklemediği için biraz afallamış, Duru ondan korkar diye de muhtemelen tedirgin olmuştu. Açıkçası ben ve Petek de aynı şeyi düşünüyorduk büyük ihtimalle. Sonra Duru'nun tatlı sesini duyduk,

"Sen iyi amcasın değil mi? Biz de seni bekliyorduk, hadi içeri gelsene." Duru'nun sırtı bize dönük olduğu için yüzünü tam göremiyordum ama Ender'in ifadesini an be an gördüm. Önce kaşları hafifçe kalktı ve sonra yüzü yumuşadı. Ardından rahatlamış bir gülümseme yayıldı yüzüne.

"O ben miyim güzel kız? Teşekkür ederim."

"Ender amca sensin değil mi?"

"Evet adım Ender."

"Ben de Duru. Senin Çiçek teyzeme verdiğin çikolatalar çok güzeldi. Sen iyi bir amcasın. Annem öyle söyledi." Petek'le birbirimize baktık gülümseyerek.

"Çok beğendiysen sana da bir sepet getireyim ister misin Duru?" Duru yerinde zıpladı ve dönüp annesine bakıp,

"Alabilir miyim anne, olur mu?" diye sordu. Petek, Ender'e bakınca Ender kafasını salladı.

"Sanırım sakıncası yok. Ama misafirimiz kapıda kaldı kızım. İçeri davet etsene."

"Oley, annem izin verdi." Duru elini Ender'e uzattı tutması için. Ender çekinerek tuttu onun elini ve Duru Ender'i içeri çekti. Ender ayakkabılarını çıkarıp girdi içeriye. Göz göze geldik. İşte o an koşup boynuna sarılmamak için kendimi zor tuttum...

22

ENDER,

Çiçek'i öyle özlemiştim ki görmenin bir yolunu bulmak zorundaydım ve en iyi yol aleni şekilde evlerine gitmek olur diye düşündüm. Öyle ya, seviyeli bir komşu ziyareti hem hoş karşılanırdı hem de onu rahatsız etmeden görebilirdim. Hastaydı ve kafasına göre dışarı çıkıp benimle buluşamazdı. Bunu ondan isteyecek kadar bencil olamazdım evet ve ziyaret fikri günümüzü kurtaracaktı.

Alelacele gitmek zorunda kalınca ve telefonumu kaybedince kendimi kocaman bir boşlukta hissedivermiştim. Giderken içim buruktu, babam için endişelenmenin dışında sanki bir yarım bölünüp geride kalmış gibiydi. Sanki bir aksilik olacak ve geri dönemeyecektim, ya da döndüğümde büyü bozulmuş, Çiçek yokluğumda daha mantıklı düşünüp benden vazgeçmiş olacaktı.

Bu düşüncelerin ürkütücü ağırlığı omuzlarıma oturmuş ve zehirli tırnaklarını yüreğime batırmış bir canavar gibiydi. Çiçek olmadan gittiğim her yere götürdüğüm bir canavar üstelik. Üstüne bir de telefonu kaybedip ona ulaşma yolunu bulamayınca günlerce kemirmişti hem zihnimi hem hislerimi. Amerika'ya onun için gitmiştim ama onsuz gitmiş olmak da öylesine kötüydü ki hep geri döndüğümde geç olacak korkusuyla yediğim içtiğim tat vermemişti.

Biraz düzelme ihtimali bile beni sevindirmemişti. O birazcık düzelme için aslında çok şey verebilirdim belki ama Çiçek'ten uzak aylar geçirmek veya zırt pırt uzaktaki bir ülkeye

git gel yapmak bunlardan biri değildi. Keşke tamamen düzelme şansım olsaydı. Çiçek için, onun yanına yakışmak için bu mucize gerçekleşse diyorum da biliyorum bu bir masal değil. Ben asla o korkunç canavardan yakışıklı bir prense dönüşmeyeceğim fakat Çiçek öyle güzel ki muhtemelen masaldaki kadın kahramanı bile gölgede bırakırdı. Ve buna rağmen istiyordu beni. Israrla ve içtenlikle.

Ona nasıl karşı koyabilirim ki?

Ama hala içimde bir yerde ona haksızlık ediyor olmaktan korkuyorum. Belki gidip dönmemeliydim ve beni unutmasını beklemeliydim? Hayır, dilim bunları kaç defa savurdu, beynim sürekli birbiriyle çelişen düşünceler getirip durdu önüme ama bu bencillik veya umut ne derseniz deyin sevdim onu. Onun beni sevme ihtimalini, benimle mutlu olma ihtimalini, onun benim diğer yarım olma ihtimalini sevdim.

Pembe saçlarını, tahmin edilemez hareketlerini, sakarlığını ve neşesini sevdim. Onda kendimi bulmayı, onunla yeniden doğmuş, yaşamak için büyük bir neden daha bulmuş olmayı sevdim. Öyle çok şeyi sevdim ki, bana öyle çok sevilecek şey verdi ki, ben bir de bunlardan dolayı onu kaybetmekten korkar oldum.

Sevgim ve ona duyduğum ilgi büyüdükçe korkum da büyüyor. Nitekim bu yüzden Tokat'a ve ona geri dönebilmek için sabırsız biri oldum. Yetinmeyip kuzenimi gönderdim ki bir şekilde benden haber uçursun en azından dedesine falan. Çiçek bilsin onu keyfi olarak arayıp sormama gibi bir durumum olmadığını. Bilsin ve beni beklesin, benden vazgeçmesin istedim.

Yüzüm bu hale geldiğinden beri önceliğim asla bir gönül ilişkisi olmamıştı; buna ne cesaretim vardı ne de isteğim. Param vardı, belki sırf daha rahat yaşamak için bile yüzümün görüntüsüne katlanabilecek birilerini bulabilirdim veya bulamazdım ama öyle birini bulsam bile mutlu olur muydum? Kendini kandıran insan mutlu olabilir mi sahi?

Oysa Çiçek bana bir şey sormadan, izin almadan ve hiç bir plan yapmadan giriverdi hayatıma. Ne yüksek duvarlarım gözünü korkuttu ne de görüntüm bir an olsun düşündürdü onu. Öyle hızlı

oldu ki her şeyi ince eleyip sık dokuyan ben bile hazırlıksız yakalandım. İyi ki de böyle oldu dememek nankörlük olur hatta.

Nihayet buradayım işte, Çiçek'in kapısında. Onun bir nefes ötesinde onun için çarpıyor kalbim. Birlikte gidemediğimiz ve dönemediğimiz yerlerden hediyeler var kucağımda. Ve birçok hayal, onlarca plan onunla birlikte yapalım diye zihnimde.

Kapıya vurduğumda yumruğumu heyecanla derin bir nefes aldım. Kim açacaktı bana kapıyı acaba? O hastaydı ve yatıyordu belki de. Belki yatmıyor beni bekliyordu benim gibi heyecanla. Kesin bekliyordu, hissediyordum. Evin içinde adım sesleri duyuldu, biri kapının önüne geldi ve işte açılıyor kapı.

Çiçek olsun bu, derken belirdi küçük bir kız çocuğu karşımda. Baktı dikkatle yüzüme ve yerime çakılıp kaldım korkacak benden diye. O bir saniye işkence gibiydi. Kız gülümsedi bana ve adımı söyledi. Çiçek ve Petek gerideydiler. Onlar da tedirgindi biliyordum. Çocuk benden korkacak diye kaygılanmakta haklıydılar, çocuk da korkmakta haklıydı demek isterdim ama korkmuş gibi görünmüyordu.

Kapıda benimle sohbet etti, gülümsüyordu. Üstelik bana, iyi biri olduğumu söyledi. Nasıl güzel bir duyguymuş bir çocuğun yüzümden korkmadan benimle konuşması. Ne büyük lütuf aslında insanların yüzlerinin benimki gibi olmaması ve her ortama rahatça girebilmeleri. Oysa hiç biri farkında değil. Hiç birinin bu sıradan şeyin tıpkı diğer sıradan şeyler gibi birer lütuf olduğundan haberi yok, durup bir saniye bile düşünmüyorlar. O basit şeyleri kaybettiklerinde ne çok eksiklik duyacaklarını hiç düşünmüyorlar.

İçeri giriyorum. Gözlerim istem dışı Çiçek'in gözlerini buluyor. Duygulanmış, bakışlarında çok güzel bir şey var. Bütün bedenimi sarsan, kalbimi ısıtan ve asla ondan uzaklaşma, diyen bir şey.

Gidip sarılmak istiyorum ona. Kucaklamak ve etrafımda döndürmek. Gülmek ve güldüğünü görmek.

Tabii mümkün değil. Seyit amca çıkıyor odadan ve karşılıyor beni. Duru, küçük, güzel kalpli kız hala elimden tutuyor. Bir başka kapıdan Kıymet teyze ve bir hanım daha çıkıyor. Evin bu kadar kalabalık olacağını bilmediğim için geriliyorum.

Fakat uzun sürmüyor bu. Bana, hoş geldin, diyorlar. Kimse tuhaf tuhaf bakmıyor, halimi hatrımı soruyorlar. Samimiler, dürüstler. Sıradan biri gibi hissediyorum, daha doğrusu özel misafirleri olan herhangi biri gibi. Kendi ailem dışında çok az ortamda hissettiğim bir rahatlık vuku buluyor halimde.

Aile demişken, kazadan ve sonrasında iyileşmeyip bu hale gelen yüzümden önce çok farkında olmadığım bir detaydı aile. Oysa ne kadar önemli olduğunu, insanın yer yüzünde Yaratandan sonra insanı boyutta ihtiyaç duyduğu yegane şey olduğunu biliyorum artık. Annemi kaybettikten sonra geç fark ettiğim ya da eksikliğini hissettiğim şeyler beni belki çoğu zaman yüzümden daha çok üzmüştür.

Büyük bir evim var ve yapayalnızım. Oysa ben yalnız ölmek istemiyorum.

Şimdi burada, bu mütevazi köy evinde ne kadar iyi karşılandım. Duru bir elimden tutarken, ben diğer elimde getirdiğim hediyeleri tutuyorum. Kıymet teyzeye yaklaşıp uzattım sonra paketleri,

"Umarım seversiniz. Dönerken eli boş gelmek olmaz." dedim.

"Ender oğlum ne zahmet ettin gene? Allah Allah." Seyit amca mahcup mahcup gülerken.

"Sen bizi eyice utandırıyon emme." Kıymet teyze de güldü. Çiçek'e bakmak için yanıp tutuşuyorum ama herkes bana bakarken mümkün değil ki.

"Estağfurullah." deyip uzattım. Ne tatlı insanlar. Kıymet teyze paketleri alırken Duru,

"Yoksa çikolata mı aldın Ender amca?" dedi masum bir merakla.

"Kızım!" Petek onu gülerek ikaz edince araya girdim,

"Bilmem, istersen hepsini kendin açıp bak. Olur mu?" Annesine bakıp onay alınca Kıymet teyzeye sokuldu. Hepimiz gülüştük, evet güldüm onlarla beraber.

"Ayakta kaldınız Ender Bey, buyrun lütfen içerisi sıcaktır." tanımadığım hanım eliyle daha önce geldiğimde oturduğum odayı işaret etti.

"Bahar benim küçük kızım. Petek'in annesi." dedi Kıymet teyze tanışmadığımızı hatırlayıp.

"Memnun oldum. Teşekkür ederim." dedim ve kapıyı açan Seyit amcayla birlikte odaya girdik.

Havadan sudan konuştuk biraz; gidişimden, telefonun başına gelenlerden bahsettim. O arada kapı açıldı ve Çiçek Duru ile birlikte içeriye girdi. Duru'nun elinde bir sofra örtüsü vardı, Çiçek de küçük bir sofra tepsisi taşıyordu.

Dayanamayıp kısa bir bakış atabildim Seyit amca görmeden, solgun yüzü mutluydu. Hasta olduğu belliydi ve ben bir şey yapamıyordum. O da bana kısa bir bakış attıktan sonra,

"Sofrayı Duru kuracakmış." deyip kızın örtüyü serişine açıklık getirdi. Duru örtüyü serince düzeltti ve üstüne demir ayakla birlikte tepsiyi yerleştirdi.

"Ben yemek saatinde gelip rahatsızlık verdim galiba. Kusura bakmayın." dedim biraz mahcup.

"O nasıl laf! Kızlar çay yapmış, bat falan hazırlamış. Fena mı, ben de yalnız kalmadım burada. Onlar şimdi mutfakta kadın kadına sohbet ederken biz de senlen çayımızı içerik işte."

"Bat nedir acaba? Duymuştum sanki daha önce ama emin değilim."

"Bizim yöreye has bir yemek. Yani aslında soğuk çorba gibi ama yağsız yapılır. Yeşil mercimek, baharat, yeşillik falan koyarız. Yabancılar biraz yadırgar önce ama Tokat'tan giderken çoğu bağımlısı olur farkında olmadan." Çiçek açıklama yapıp kıkırdadı. Seyit amca da hoşuna gitmiş gibi güldü.

"Ah merak ettim şimdi.

"Eyi işte bi dadına bah bahalım Ender Bey oğlum." Çiçek ve Duru çıkıp az sonra yiyecek dolu tabaklarla geldiler.

Sofra hazır olunca ikisi birlikte gülümseyip,

"Afiyet olsun." deyip çıktılar.

Sofrada bat denilen yemekle birlikte sadece sıcak köy ekmeği vardı. Mütevazi bir yemek, diye düşündüm. Seyit amcayı

izleyip sıcak köy ekmeklerini yemeğin içine eliyle doğradığını görüp taklit ettim.

"Bu böyle yenilir. Hadi afiyet olsun." dedi. Çekinerek kaşığı daldırdım. Garip bir deneyimdi. Önce nasıl hissettiğimden emin olamadım. Soğuktu. İçinde haşlanmış yeşil mercimek, maydanoz, soğan, domates ve sanırım salça sosu vardı. Ha biraz baharat ve dövülmüş cevizi de unutmamak gerekir. İlginç bir karışım olduğu kesindi ve yadırgasam da kötü değildi. Hatta oldukça lezzetli bir şeydi desem yalan olmazdı. Seyit amca bana kıs kıs gülerek bakınca fark ettim ki tabağa gömülmüş ıştahla yiyorum. Ben de ona güldüm.

"Hakikaten insan buna bağımlı olur, Çiçek hanım doğru söylemiş." dedim memnun bir ifadeyle.

Az sonra Petek ve Duru gelip sofradakileri aldılar. Çiçek sofrayı silip temizledi ve Petek'le Duru yeni tabaklar getirdiler. El yapımı poğaça, kek, kesilmiş katmer, peynir, gül reçeli, pekmez tabakları bir bir dizildi sofraya. Demin mütevazi bir sofra demekle erken konuşmuşum meğer. Çiçek de çaylarımızı getirdi ve yeniden oturduk sofraya. Çayımı verirken bana belli belirsiz gülümsedi. İçim coştu bir bakışıyla. O gülüşü uzanıp yüzünden almak istedim, almak ve çerçeveletip zihnimin başköşesine aşmak. Odadan çıkışı sanki akşamsefalarının kapanması gibiydi.

Biz çayımızı içerken sobanın içinde yanan odunların kokusu burnuma bir huzur hissi getiriyordu. Kim bilir hangi bahçedeki çürümüş ağaçtan veyahut hangi tepedeki ormandan kesilip getirildiler buraya? Hikayelerini düşünmek bile Çiçek'i silemiyordu zihnimden. Seyit amcayla konuşurken, odunları düşünürken, hatta dışarıdaki yağmurlu ve kasvetli hava yüzünden sıcak odada biraz mayışmışken bunlardan çok daha güçlü bir düşünceydi Çiçek.

O gün akşama dönerken yanlarından ayrıldım. Çiçek de diğerleriyle birlikte beni yolcu etti. Zaten birazdan Petek onu iğneye götürecekmiş, eh ben de bir hava almak için arabayla gezintiye çıksam iyi olur diye düşündüm.

Eminim Çiçek de iğne vurulurken ona moral verecek fazladan birine hayır demez hem. Acaba yarın sabah tekrar evlerine gelip onlar için odun keseceğimi de söylesem mi çılgın sevgilime?

Sevgilim dedim, evet galiba ikimizin içinde olduğu şeye böyle denilir. Sevgilim, hımm sanırım buna alışabilirim.

Ne diyordum, Çiçek'e odun kesmekten bahsetsem mi yoksa sürpriz mi yapsam? Bence sürpriz olsun, beni görünce ne yapacağını merak ediyorum.

O benim için mücadele edeceğini söylerken çok kendinden emindi. Belki benim de onu görmek için her yolu deneyeceğimi veya o yolları bizzat yapacağımı görmek ister. Bu güzel birlikteliğin yükünü sadece onun omuzlarına bırakamam, o kendisi için mücadele eden bir adamı hak ediyor çünkü.

23

Ender'in ziyareti dedemin evinde ilgiyle ve sempatiyle karşılanmıştı resmen. Teyzem bile mutfağa çekilir çekilmez adamın centilmenliğinden girip yüzünün aslında o kadar da kötü görünmediğine kadar getirmişti sözü. İyi biri olduğuna kanaat getirmişti ve komşu olarak böyle birinin yakınlarda olması da şanstı ona göre. Ah her düşüncesine aynen katılıyordum ama işte gel gör söyleyemiyordum ki. Petek'le bakışıp bakışıp kıkırdıyorduk arada yiyecekleri servise hazırlarken. Hele Duru hediye paketlerini açtıkça minik sevinç çığlıkları atıp,

"Bundan da istiyorum anne, bundan da." deyip duruyordu ki o istediklerinin arasında benim kalpli bonibonlarım da vardı. Neredeyse uzanıp elinden paketi kapacak ve,

"Hey bacaksız, onlar benim tamam mı? Ama beni yanağımdan öpersen belki yarısını sana verebilirim." diyecektim ki ninem ve teyzemin şüphesine hedef olmamak için kendimi tuttum tabii. Ama gelin nasıl tuttuğumu siz düşünün. Minik canavar gözümün önünde avuç avuç götürdü resmen bonibonları ve Petek benim ona bakışlarımı yakalayınca kahkaha attı.

"Kızım, Çiçek teyzene de versene bonibonlardan, yoksa ağzının suyu şuracıkta göl yapacak birazdan." demez mi bir de! Kızım Petek, sen elime düşersin. Ona en ölümcül bakışlarımı yolladım tabii ki.

Ender evdeyken ve diğer odadayken böyle amansız bir mutluluk kelebeği dolaşıyordu sanki çevremde. Her şeye kıkırdıyor, şakalar yapıyor ve diğer odaya gidip gelmenin yolla-

rını arayıp buluyordum. Harika bir gündü, onunla aynı ortamda kaçamak kaçamak bakışmalar, ona yakın olmanın verdiği gizli mutluluk ve onun da benim gibi hissettiğini bilmek. Bunlar eşsiz hislerdi.

Giderken onun koluna girip gidemediğim için üzüldüğümü söylemeye gerek yoktur sanırım. Zaten sonrasında Petek de beni iğneye götürecekti. Odama geçip kabanımı ve beremle boyunluğumu alırken telefonuma göz attım. Ender mesaj atmıştı, sırıtarak ve merakla okudum.

"İğne için çıkmadan haber ver lütfen, ben de takip edeceğim sizi. Seni görmek istiyorum, tabii sen de istersen?"

İstemez miyim, nasıl istemem, istememem mümkün mü, istememe gibi bir mallık yapar mıyım, istemek ne demek havaya uçarım, diye peş peşe sıralayacaktım nerdeyse ama kibar ve ağır başlı bir hanımefendi gibi sadece,

"Çok isterim, ben de seni görmek istiyorum." yazdım.

İyi yapmışım değil mi? Adam daha ilk görüşmeden üstüne atlayacağımı zannedip ürkmesin ki aslında bu bir görüşme sayılır mı emin değilim. Yani genelde sevgililer romantik bir yemeğe çıkar veya sinemaya falan giderler ilk buluşmada. Biz, ben kıçımdan iğne vurulmaya giderken görüşeceğiz. Neyse çocuklarımıza anlatacak egzantirik bir anımız olur böylece. Tabii daha böyle çok anı biriktirmeye kararlıyım.

Sıkıca giyinip dedemin arabasına bindik ve bahçeden çıkıp Ender'in evinin önünden geçerken Ender'in de aracıyla kendi bahçe kapısında beklediğini gördüm. Petek durumu biliyordu, Ender bizi uygun mesafeden takip edecekti ve köyden yeterince uzaklaşınca onun arabasına geçecektim. Ender beni iğneye götürürken Petek yakınlardaki AVM'ye gidip biraz zaman öldürecekti. Zaten evden çıkmadan önce birlikte AVM'ye gideceğimizi ve birkaç şeye bakacağımızı söylemiştik. Yani bizimkiler hemen geri dönmezsek şüphelenmeyecekti.

Petek köyden epey uzaklaşıp, daha önce aracımızın bozulduğu bölgeye yakın bir yerde arabayı uygun bir yere çekti. Ender de hemen arkamızda durdurdu arabayı ve ben Petek'le

bir durum olursa haberleşmek şartıyla vedalaşıp yolu da kolaçan ettikten sonra indim arabadan ve hızlıca gidip Ender'in aracına bindim. Petek arabayı çalıştırıp uzaklaşırken Ender ve ben ilk kez sevgili olarak yalnız başımıza ve yüz yüze görüşüyor olmanın heyecanıyla kısa bir an bakıştık.

"Selam." dedim gülümseyerek.

"Selam, hoş geldin." derken sanki o da ne yapacağını tam bilemez gibiydi.

"Şimdi bu ilk buluşmamız mı oluyor?" dedim kıkırdayarak. Omuzlarını kaldırıp indirdi ve,

"Çok romantik değil biliyorum ama bence önemli olan yanında olabilmek gibi geliyor. Yine de bunu saymak istemezsen romantik bir ilk buluşma ayarlamaya çalışırım." Ne diyeceğimi merak ederek gözlerini bana dikti. Ben de omuz silktim bu sefer.

"Başkalarının romantizm anlayışıyla yaşamak zorunda değiliz bu birlikteliği. Zaten bir çıkma teklifi de olmadı ki aramızda. Hiç kasmadan anı yaşayarak değerlendirsek fırsatları?" Aklına yatmış gibi ifadesi yumuşadı.

"Bunu duyduğuma sevindim ve tahmin ettiğim şeyde yanılmadım."

"Neymiş tahmin ettiğin şey?" Bu sefer ben merakla ona bakıyordum.

"Çok kendine has birisin Çiçek. Her şeyin iyi bir tarafını buluyorsun veyahut kolayını. Beni zorlamak yerine benimle daha güzel nasıl vakit geçirilir onu düşünüyor veya en azından akışına bırakıyorsun."

"Yanılıyorsun, hiç de akışına bırakmıyorum. Seni kendi akışına bıraksaydım burada bu konuşmayı yapıyor olmazdık. Hem şu iğneyi vurunsam da öyle mi devam etsek kaçamak ilk buluşmamıza? Kaldık burada."

"Haklısın ama önce yapmam gereken bir şey var. Konuşurken unuttum." Ben, "Neymiş o?" derken Ender arka koltuğa döndü ve hışırtılar oldu. Sonra elinde büyük bir paket belirdi. İlgim artarken,

"Hadi canım, yoksa bu bir ilk buluşma hediyesi mi?" dedim gözlerim iri iri. "Ama ben sana bir şey almadım, böyle olmaz." dedim o başını sallayıp paketi ki kocamandı, bana uzatırken. Hatta sesim biraz cırlak bile çıkmış olabilirdi.

"Amerika'dan eli boş dönemezdim. Sen bir şey demediğin için kendim seçtim, umarım beğenirsin."

Adama bak ya, ben tamamen unutmuşum bunu. Onun gelişine öyle kaptırmıştım ki gerçekten gerisi sadece teferruattı. Büyük paketi alıp heyecanla açtım. İlk defa biri başka ülkeden hediye getiriyordu bana. Çok hoşuma gitti desem yeriydi ne olduğunu görmesem bile.

Paket açılınca da gördüklerim daha çok hoşuma gitti. En üstte üzerinde beyaz kar kristali resmi olan kırmızı bir kahve kupası kendi özel kutusundaydı. Altında kupa ile aynı desenli ve renkte bir bere, kaşkol, eldiven ve çorap vardı. Gözlerim gittikçe irileşiyordu muhtemelen ve çok komik görünüyordum bana kalırsa. En altta yine beyaz kar kristalli kırmızı bir kazak vardı. Ha bir de aynı deseni içeren fotoğraf çerçevesi vardı ki muhteşemdi. Dönüp sevgiyle beni seyreden adama baktım.

"Bunlar...bunlar harika. Ya!" deyip sevinçle boynuna doğru atıldım ve yanağını öptüm. Bu tamamen masum bir teşekkür öpücüğüydü ama Ender öyle hazırlıksız yakalanmıştı ki, yerinde kasıldığını hissetmem hiç zor olmadı. Yavaşça biraz geri çekilip çekinerek yüzüne baktım.

Yoksa kızmış mıydı?

Ama yüzüne bakınca başka bir ifade gördüm. Beklemediği ve özlemini çektiği bir davranışın şaşkınlığı ve biraz da çekingenliği onu hareketsiz bırakmıştı muhtemelen.

"Şey...ben teşekkür ederim, birden kendimi tutamadım. Yani sorun değildir umarım?" Dedim aceleyle. Ender gevşedi.

"Bana her seferinde böyle sarılacağını bilsem her gün hediye alırım." Derken gülümsemeye çalışıyordu ve sesinde belirgin bir coşku vardı.

"Sana her gün sarılmam için hediyelere gerek yok, beni önemsediğini bilsem yeter." Dedim kendimden emin şekilde ona bakarak.

Uzanıp dikkatle ve özenle elimi hafifçe tuttu. Dokunuşu hoyrat olmaktan uzak, sevecen ve incitmekten çekinir gibiydi. Teninin tenime teması huzur veriyordu.

"İhtiyacım olan ne varsa senden alıyorum, görüyorum. Bu bir lütuf değil de nedir?"

"Senden farklı düşünmüyorum senin hakkında. Beni düşünüp bunları getirmiş olman harika."

"Kış bitiyor ama seneye ihtiyacın olacak. Üstelik ben de aldım aynısının farklı rengini. Belki bir gün birlikteyken kullanabiliriz bunları diye. Beğenmene çok sevindim."

"Ciddi misin? Ya çok isterim aynı gün aynı kazakları giymeyi. Çok iyi yakalamışsın! Sen gerçekten çok ince bir adamsın."

"Beni biraz daha onura edersen arabaya sığmayabilirim, gidip iğneni vurduralım geç olmadan." Ender kıkırdadı, keyifliydi. Mutluydu ve ben de mutluydum.

Gidip iğne olayını hallettik. Sağlık ocağından çıkarken nazlanıp, sızlanıp durdum ve o hiç yakınmadan sabırla beni dinledikten sonra,

"İğneden bu kadar korktuğun halde bir başkası için gözünü kırpmadan kan verdin. Sanırım bu yaptığın şeyi daha da kıymetli kılıyor. Birçok insan böyle korkuları olmadığı halde duyarsız ne yazık ki." Ender bunları gayet takdir dolu bir sesle söylerken yüzünde o mütevazi insanlara has ifade vardı. Yaptığım şeyi nasıl da önemsiyordu ama ben utanmıştım. Birden yüzüne baktım ve kim bilir yüzü o hale gelirken nasıl acılar çekmiştir, diye düşündüm. Sonra dönüp kendime baktım; minicik bir iğne olayını abartıyor ve çocukça şımarıyordum. Önce ne diyeceğimi bilemeyip sessizleştim ama sonra birden,

"Sanırım şu an yaptığım takdir edilecek bir şey değil, çocuk gibi davrandım. Bana aslında güçlü olabileceğimi hatırlattığın için teşekkür ederim."

Ender anlamamış gibi yüzüme baktı. Gerçekten de ne demek istediğimi anlamış görünmüyordu. Çünkü onun gözünde ben korkularına rağmen onurlu bir şey yapan takdir edilecek biriydim. Oysa gerçekte deminden beri adamın kafasını ütüleyip duruyordum. Kendine gel Çiçek, diyen iç sesim, aslında Petek'in sesi de olabilir ona benzettim çünkü, beni tam vaktinde frenlemişti. İç sesime ya da Petek'in sesine minnettardım resmen.

"Çocuk gibi mi davrandın? İğneden korktuğun için mi? Ben öyle düşünmüyorum, hepimiz bir şeylerden korkarız." Konuşurken arabanın yanına varmıştık. Kapımı açmak için yeltendi ama ben onun koluna hafifçe dokunup durdurdum.

"Gerçekten kaprisli olduğumu düşünmedin mi?" Ender anlayışla göz kırpıştırdı.

"Aklıma bile gelmedi." İçim biraz rahatlamıştı ama aklıma başka bir şey gelince dudağımı ısırıp,

"Peki ya sen, sen neyden veya nelerden korkarsın Ender?" diye sordum cesaretimi toplayıp. Ona dair her şeyi bilmek istiyordum ve bir yerden başlamak gerekiyordu artık. Dudaklarını hafifçe sıkıp düşünür gibi bir iki saniye durduktan sonra,

"Arabaya binersen cevaplarım, daha fazla üşütmene sebep olmak istemiyorum." Kapımı açtı ve binmemi bekleyip kapattı. O da sürücü koltuğuna geçtiğinde tekrar bana döndü ve,

"Arabayı bir yere mi park edeyim, yoksa şehirde öylesine gezinirken mi sohbet etmek istersin?" Kısa bir an düşündüm ve sonra otomatikman,

"Uzunburun'daki balık tesislerine doğru sürsen, oralar hem sakindir bu saatlerde hem de hoşuma gitti yolu. Petek de ararsa gidip buluşmak zaman almaz."

"Tamamdır, iyi fikir. İstersen balık da alabilirim, canın çektiyse?" Kafamı salladım,

"Bat, kek ve çöreğin üstüne mi? Hayır bugün kalsın. Ama başka bir gün için buluşma sebebi olarak bana sözün olabilir." Kıkırdadım ve o da bu fikri beğenmiş olmalı ki gülümseyip,

"İşimi gerçekten çok kolaylaştırıyorsun. Senin sayende buluşmak için sebepler aramama gerek kalmayacak anlaşıldı." Sırıttım ve,

"Zaman kaybetmeye ne gerek var, ben planları yaparım sen de uygulama kısmını halledersin." Sohbet ederek yola çıktık. Ama henüz soruma cevap alamamıştım ve konuyu tekrar oraya getirdim,

"Cevabını bekliyorum." Yüzüme hızlı bir bakış atıp yola odaklandı.

"Senden önceki korkularımla senden sonraki korkularım değişti Çiçek. Sen hangilerini öğrenmek istersin?"

"İkisini de. Çünkü ikisi de seninle ilgili ve ben seninle ilgili her şeyi merak ediyorum Ender. Sakıncası yoksa tabii." Kafasını hiç çevirmeden yan bir bakış atıp yola döndü.

"Yok, dilim döndüğünce cevap vermeye çalışırım. Ama şöyle yapalım, bir senin bir benim korkumu söyleyelim. Böylece ikimiz de bilmiş oluruz. Ne dersin?"

"Harika fikir derim."

"Yılan ve yılansı insanlardan korkarım mesela." Deyip bana bakınca sırıttım.

"Hamam böceğinden ve ımm tabii ki yılan ve çiyanlardan. Ama öyle insanlardan korkmam, üstüne gidip zehrini kendi gırtlaklarına akıtmaya bayılırım."

"Meydan okumayı seviyorsun belli."

"Kimsenin kötü oyunlarla beni harcamasına müsamaha göstermeye niyetim yok desek daha doğru olur."

"Ama dikkatli olmak kaydıyla. Neyse bu konuya döneriz, ben ölünce morg dolabına konulmaktan korkuyorum desem güler misin?" Böyle diyordu ama sesi kendiyle dalga geçen birininki gibiydi.

"Neden güleyim, o düşünce açıkçası beni de ürkütüyor. Bence gayet mantıklı bir korku, çünkü dolaba konulunca soğuktan kendine gelenler oluyormuş bazen. Ay, asla istemem

öyle bir deneyim, bak ölürsem beni de koymasınlar tamam mı oralara, söz ver koydurmayacağına." Ender benim ağlamaklı yüzüme bakıp birkaç saniye sonra kahkaha attı.

"Söylediğin korkunç bir şey ama açıkçası hoşuma gitti."

"Neden?" dedim hayretle.

"Çünkü bana hayatınla, daha doğrusu bedeninle ilgili yetki veriyorsun." söylediği yanlış anlaşılmasın diye de ekledi, " Yani bedeninle derken, bunu ailenden biri yerine benden istediğin için bir an o aidiyet duygusunu çok yoğun hissettim. İleri mi gittim yoksa?" Bu sefer ben gülümsedim.

"Kim bu yaşadığımızın üç günlük bir şey olmasını istiyor ki? Hala anlamadıysan tekrar edeyim, pembe saçlı tuhaf kız kendine kısa süreliğine bir macera olarak bulmadı seni. Birbirimizin hayatında olmaya ve kalmaya alışsak diyorum ha ne dersin?" Araba balık tesislerine giden ağaçlı yolda ilerlerken ve hava kararmaya başlarken ciddiyetle baktı bana Ender.

"Seni kaybetmekten korkuyorum Çiçek, hayatıma girdiğin andan beri artık en büyük korkum seni kaybetmek veya senin benden vazgeçmek zorunda kalman. Diğer tüm korkularım, hatta şey bile bunun gerisinde kaldı."

"Ney?" dedim aynı ciddiyetle.

"İnsanların tiksinerek baktığı biri olmak, bir daha kimsenin beğenmeyeceği biri olmak ve buna benzer korkularım bile artık beni eskisi kadar ürkütmüyor. Sen sadece hayatıma güzel şeyler getirmekle kalmadın, başka insanların düşüncelerini eskisi kadar önemsememi sağlamaya başladın. Hele de sana hediyeni verdiğimde bana sarılıp yanağımdan öptüğünde," Yüzüme manidar şekilde bakıp kaçırdı bakışlarını ve ekledi, "ve benden tiksinmediğinde sanki yeniden doğmuş gibi hissettim. Sanki normal biriydim ve sevgilimin yaptığı şey de bir o kadar sıradandı. Yani sıradan derken... anladın işte." Lafı toparlamaya çalıştı ama sonra çaresiz kalınca sustu. O vakit içimden yükselen bir şey beni itekledi.

"Ender." dedim ama devamını getirmedim. Aslında devamı için cesaretimi toplamakla meşguldüm. Doğru mu yoksa yanlış

mı olacaktı bilmiyordum ama tek bildiğim yapmak istediğimdi. Ender yolun kenarında, büyük bir otoparka çekti arabayı. Daha öncede geldiğimiz yerdeydik şimdi. O zaman sevgili değildik ama şimdi başkaydı her şey.

"Efendim Çiçek?" Kontağı kapatınca ilgiyle bana çevirdi yüzünü. O zaman etrafta kimseler olmadığına binlerce kez şükrettim ve daha o ne olduğunu anlamadan uzanıp bu kez dudaklarına bir öpücük kondurdum. Daha önce yanağını öperken kokusu ve teninin ona has dokusu beni havalara uçurmaya yetmişti. Şimdiyse dudaklarına sadece ufak bir öpücük kondurmak bile tüm vücudumun alev almasına, heyecanla kıpır kıpır kıpırdanmasına yetmişti de artmıştı. Kafamı usulca çektim ama ondan uzaklaşmadım. Çünkü söylemek istediklerimi çok yakınından gözlerine bakarak söylemek istiyordum. Ender soluksuz kalmış, yeşil gözleri kararsız ama mutlu pırıltılarla bana bakıyordu.

"Seni çok beğeniyorum." diye fısıldadım bakışlarımı hiç kaçırmadan. Ve bu yalan değildi. Ona bakarken kanım kaynıyordu. Nefeslerimiz bir birine karışıyordu ve dudakları belli belirsiz kıpırdandı. Uzanıp bir öpücük daha kondurdum. Yeniden deminki mesafeye gelip bu sefer de,

"Ve senden çok hoşlanıyorum Ender Ahıskalı." dedim kadınsı ve yaramaz bir tonda. Birkaç saniye konuşmadan bakıştık. Sonra Ender elinin birini saçlarıma yumuşak bir hareketle daldırdı. Odunsu erkek kokusu ellerinden saçlarıma geçmişti emindim. Ve elinin sıcak dokunuşuna bıraktım kendimi. Beni usulca kendisine yaklaştırırken itiraz etmedim. Dudaklarımız tekrar buluştuğundaysa bu kez deminki gibi kaçamak bir öpücük değildi aramızda ikimizin de isteğiyle olan şey...

24

Dudaklarımız usulca ama isteksiz bir şekilde birbirinden koptuğunda bu kez bakışlarımız buluştu. Sadece birkaç saniye mi sürmüştü öpüşmemiz, yoksa dakikalar boyumu idrak etmeye çalışırken kendimi Ender'in, yeşil gölleri andıran gözlerinde kaybettim. Aslında hava artık kararmaya başladığı için oldukça koyu yeşil göller demek daha doğru olurdu. Yine de beni içine çekip ılık bir dokunuşla sarmalamak isteyecek kadar gizemli ve davetkardılar. Gülümsedim, az önce olan şey, bu noktaya gelişimiz ve an itibariyle ona bu kadar yakın olduğum için hissettiğim şeyler beni istemsizce gülümsemeye teşvik etmişti çünkü.

"Mutlusun, güldüğünde yüzün sıcak bir dalga yayıyor." Ender büyü bozulmasın ister gibi fısıltıyla ama daha da hoş çıkan erkeksi bir sesle söylemişti bunu. Sesi, ilk duyduğum andan beri beni etkileyen bir renge sahipti zaten.

"Gerçekten mi? Hiç böyle düşünmemiştim. Ya da kimse böyle söylememişti mi demeliyim?" Saçlarımı sevgiyle okşadı.

"İnsanlar birbirlerinde güzel şeyleri değil kusur arıyorlar daha çok. Oysa nasıl fark edilmez böyle güzel bir gülüş?" Ona giderek kararan havadan nasibini alan arabanın koyuluğunu delerek baktım.

"Tıpkı benim sende gördüklerim gibi. Belki sadece biz birbirimizde görmeliydik diye kimse fark etmemiştir?"

"Benim işim daha kolay, zor olan senin bendekileri keşfediyor olman."

"Sence kolay şeylerden hoşlanan birine mi benziyorum?" dedim sahte bir ukalalıkla. Küçük bir kahkaha atıp beni yeniden öptü ve birkaç dakika öylece kaldık. Daha doğrusu o süre boyunca ayaklarım yerden epey kesildi, hayal aleminde fersah fersah gezintiye çıktım. Ender'in telefonu çalmasaydı nikah masasına hangi renk çiçek koysak diye düşünmeye başlayacaktım neredeyse.

İstemeyerek de olsa beni bıraktı. Ama öyle nazik ve özlem doluydu ki bırakışı, sanki elinden kayıp gidecekmişim gibi de tedirgindi hatta. Ama bir yere gittiğim yoktu, en azından Petek beni arayıp çağırana kadar.

"Özür dilerim, önemli olabilir."

"Sorun değil." dedim fısıltıyla ve Ender telefonu alıp arayana baktı.

"Kuzenim, Oğuz. Hemen kapatacağım." Deyince göz kırptım ama karanlıkta ne kadar görüldü emin değilim.

Ender birkaç dakika içinde görüşmeyi bitirdi. Karşı tarafa kalsa konuşurdu belki ama belirgin şekilde kısa kesti. Ama anladığım kadarıyla kuzeni ona gelecekti, hem de birazdan.

"Ona getirdiğim bazı şeyler vardı. Uğrayıp almak ve beni görmek istiyor. Malum henüz işyerine gitmeye fırsatım olmadı."

"Sanırım akşam yemeğine gelecek size."

"Evet, Nevin hanıma haber vereyim, ayarlama yapsın. Bir dakika daha." deyip yardımcısını aradı ve durumu kısaca bildirdi. Telefonu kapatınca,

"Özür dilerim, ilk buluşmamızı mahvetmiş olabilirim sanırım." dedi biraz mahcup bir sesle. Yüzünü de görmeyi çok isterdim ama gözlerindeki ışıltıyla idare etmek zorundaydım.

"Olur mu, hiç de değil. Bence epey yol kat etmiş bile olabiliriz." deyip kıkırdadım.

"Teşekkür ederim."

"Neden?"

"Bana her seferinde daha da iyi hissettirdiğin için. Ve az önce yaptığımız şey...muhteşem kelimesi az kalır. Umarım asla pişman olmazsın, asla seni pişman edecek bir şey yapmam."

"Ben de sana teşekkür ederim o halde. Çünkü hislerimiz tek taraflı değildi. Ve pişmanlık konusuna gelirsek, ben pişman olmam, sen de pişman edecek bir şey yapmayacak kadar aklı selim birisin." Uzanıp burnumu öptü ve,

"Öyle mi?" dedi iki santim uzağımda o kadifemsi ve ayartıcı sesiyle.

"Öyle, çünkü beni pişman edersen bahçe duvarına çıkıp bütün pencere camlarını taşlarım." Bir kahkaha attı,

"Evet sırf bunun için bile çok dikkat edeceğim kesinlikle." dedi ve sonra toparlanıp, " Ama şimdi gitmeliyiz. İçerisi soğuk ve hala hastasın. Ayrıca sizinkileri de meraklandırma, daha sonraki görüşmelerimiz için sorun olsun istemiyorum çünkü." Kıkırdadım yine.

"Seni akıllı şey. Evet haklısın, Petek de beklemesin daha fazla. Ama bu sonraki görüşmelerimiz kısmını sevdim." Uzanıp dudağına bir öpücük daha kondurdum ve yola çıktık. Petek'le yine kuytu bir köşede buluştuk ve onun arabasına geçtim. Biz önden gidecektik ve Ender 10 dakika kadar bekleyip gelecekti eve. Kimseyi şüphelendirmek istemiyordu, haklıydı da.

Petek beni eve bırakmadan önce hediyeyi gösterdim ve bayıldı. Gerçekten çok zevkli bir adam olduğunu yine kanıtladı, deyip Ender'i takdir ettiğini yineledi. Dedemlere bunları nasıl açıklayacağımı sordu. Biz alışverişe gitmedik mi, işte ben de indirimde bunları bulunca aldım, diyeceğim. Sakın bozma, deyip uyardım. Aklına yattı, zaten denem de ninem de nereden bilsin bunların ta Amerika'dan getirilmiş olduğunu.

Ender de farklı rengini almış kazağın ama benzerlik olduğunu düşünürler görseler bile. Ama en güzeli ilerde bir gün ikimiz kazaklarımızı giyip, şömine başında kupalarımızdan çay veya kahve içersek ne harika olacaktı. Ya da tam takımı takıştırıp dışarıda kartopu oynasak, çerçevelere birlikte çektirdiğimiz fotoğrafları koysak falan. Ah ah, ne güzel hayaller bunlar yahu.

Petek beni bırakıp gittikten sonra içeri girip bizimkilere selam verdim. Yolda geliyorum, diye aradığım için akşam yemeğini yemeyip beni beklemişlerdi. Birlikte yemeğimizi yiyip hoş beş ettik. Kendimi oldukça iyileşmiş hissetmeye başlamıştım. Ender'in zaten misafiri var diye odama geçmekte acele etmedim. Dedemlerle çay içip sohbet ettik, annemleri arayıp konuştuk ve onlar odalarına çekilmek isteyince ben de odama geçip sobasını yaktım.

Saat 10'a geliyordu ve misafiri gitmiş miydi bilemiyordum. Mesaj atıp kendimi hatırlattım. O da cevap olarak kısaca, 'Oğuz hala burada, müsait olunca yazacağım Çiçek'im.' yazmış ama o Çiçek'im kısmına tereyağına kırılmış yumurta gibi dağıldım. Allah'ım adam giderek cesaretleniyor, oley be, oley!

"Buradayım, ne zaman istersen yaz Ender'im." demez miyim ben de? Tabii ki aynen böyle yazdım, Ender'im benim ya, sevdim ben bunu evet güzel olduk böyle.

İçerisi ısınınca üzerimi değiştirip pijamalarımı giydim ve yatağıma geçip kitap okumaya başladım. Bursa'dan geldiğimden beri hayatım epey değişmişti. Çok az televizyon seyrediyor, sosyal hesaplarıma neredeyse bakmıyordum. Çünkü uğraşmam gereken birçok gerçek iş vardı ve işin gerçeği kim nerede ne yapmış hiç merak etmiyordum. Hakkında bir şeyler bilmeyi istediğim yegane insan Ender'di ve sorularımı da ona soruyordum, soracaktım. Aslında en çok yüzünün nasıl öyle olduğunu ondan dinlemek istiyordum ve bir de tabii o günden sonra neler yaşadığını.

Soracaktım, her şeyi vakti geldikçe soracak ve yaralarına merhem olacaktım. İlk defa bir adam için böyle hissediyordum. İlk defa birisine iyi hissettirebildiğim için iyi hissediyordum. Yarı kitabı okuyup yarı bunları düşünürken telefonuma bir mesaj geldi. Ender yazmıştır diye sevinerek ekrana baktım. Türker'le ortak arkadaşlarımızdan birinden, Gamze'dendi mesaj. Bayram değil seyran değil edasıyla mesaja tıkladım.

"Çiçek'cim nerelerdesin sen ya? Canım ta nerelere gitmişsin, hiç haberimiz yok. Aşkolsun."

Ay apar topar buralara gelirken sana haber vermeyi nasıl akıl edemedim ben? Allah beni kahretmesin emi. Bu kızla samimiyetimin derecesini düşününce böyle bir mesaj atmasını tabii ki hiç normal bulmadım. Bizi Türker tanıştırmıştı. Kız akrabasıydı ve ablasıyla bir kafe işletiyordu. Oraya gidip gelirken sıkı fıkı olmasak da arkadaş olmuştuk biraz. Ama durduk yere mesaj atacağı biri değildim, yani daha önce sebepsiz yere mesaj atmışlığı olmamıştı en azından. Şüphelerimi gidermenin en iyi yolunu seçip cevap verdim,

"Her şey çok hızlı gelişti Gamze. Seni şaşırtacağımı bilemezdim böyle."

"Canım şaşırmaz mı insan. Biz nişanınızı yaparız diye beklerken duydum ki bitirmişsiniz her şeyi. Bir de çekip Tokat'a gitmişsin. Merak ettim." Kesin bu mesajları buna birisi attırıyor. Yok yani niye durduk yere ağzımı yokluyor ki bu şimdi?

"Tokat'a geldiğimi öğrenmene şaşırdım aslında. Pek fazla insana söylememiştim. O eski defteri de arama, veresiyeyi ödeyen bir hayırsever götürdü."

"Valla duydum işte, illa çalınıyor kulağa. Öyle deme, umut yok mu hiç?" Umut yok, Refik vereyim yerine, yazacaktım neredeyse, Allah Allah şimdi nereden çıktı bu gece gece.

"Canım mesajla da zor oluyor, aramak isterim müsaitsen."

"Üzgünüm ama ortam müsait değil Gamze. Konuşmam mümkün değil."

Neden bu kıza böyle sert tepki verdiğimi bilmiyordum aslında ama beni huzursuz etmişti iki dakikada. Belki gerçekten iyi niyetle yazıyordu ama nedense öyle hissetmiyordum. Yoksa Türker mi yazdırıyordu ağzımı yoklasın diye. Ne de olsa ona rest çektikten sonra her yerden engellemiş ve asla bana ulaşmasına izin vermemiştim. Ben de ona ulaşıp kendimi göstermeye çalışmamış, apar topar ondan daha da uzağa gelmiştim hatta. Tam da Ender hayatıma girmişken ve mutluluğu gerçekten bulduğuma inanmaya başlamışken hiç uğraşamazdım yani Türker'le falan.

"Çiçek, Türker çok perişan oldu senden sonra, keşke bir kere daha konuşsanız da yazık etmeseniz onca zamana. Olmaz

mı?" Hah işte baklayı çıkardı. Ay adını bile duymak istemiyorum ki ben onun kaldı ki yeniden konuşayım. Evet onca zamana yazık oldu ama daha erken ayrılmadığım için oldu, şimdi geri dönmeyeceğim için değil. Hah bunu mesaja yazayım aynen, tamam bu kapak tam oturur duruma.

"Evet onca zamana yazık oldu ama daha erken ayrılmadığım için oldu, şimdi geri dönmeyeceğim için değil. Ben kafamda da kalbimde de bitirdim her şeyi Gamze. Kendisine ilet lütfen, hayatına annesinin istediği standartlarda biriyle devam etme şansını iyi kullansın."

"Çok kesin konuşuyorsun Çiçek, gerçekten düşüncelerin bunlar mı? Kalbini kırmış belli ki, bırak da kendisini affettirsin. Haydi kırma beni." Bak ya sanki devlet meselesi hallediyor. Dersin Güney Kore ile Kuzey Kore'nin bilmem kaç yıllık ayrılığına son verip birleştirecek ikisini, öyle misyon edinmiş kendisine bu işi. Yoksa Gamze ayağına Türker mi yazıp duruyor deminden beri? Iyh!

"Gamze ben son sözümü söyledim, geç oldu daha fazla yazamayacağım canım. Başka zaman konuşuruz ama başka konulardan. İyi geceler." Kestirip atmak en iyisi, bunca güzel şeyin üstüne kara sinek gibi konmaya çalışan biriyle vakit harcayamam yani. Neyse ki cevap sadece, peki, olarak geldi de kafam rahatladı.

Ender hala yazmamıştı, saat ilerliyordu ama demek ki gitmemişti kuzeni. Canım sıkılmıştı açıkçası ama Ender yazarsa düzelirdi nasılsa. Hatta uyumadan konuşurduk belki birkaç dakika bile olsa. Sanki saatler önce değil de günler önce beraberdik, öyle bir özlem vardı içimde bu adama karşı.

Nihayet bana mesaj attığında saat gece yarısına dayanmıştı. Uyumak üzereydim. Kuzeni gitmediği ve sohbet uzadığı için bölememiş. Çok özür diliyordu. Müsaitsem aramak istediğini söylemişti bir de. Zaten bunu beklemiyor muydum? Aramasını istedim ve biraz konuştuk. Yağmur kesilmediği için kalmış kuzeni, sabah buradan birlikte gideceklermiş işe, öyle karar verilmiş. Uyumadan halletmeleri gereken birkaç iş varmış,

bana iyi geceler deyip izin istedi. İçim buruk kabul ettim çünkü benim de çok uykum gelmişti.

Ertesi sabah alışkanlık üzere erkenden kalktım. Çok daha iyi hissediyordum. Üzerime hırkamı alıp çıktım odadan. Dedem kapıda bir adamla konuşuyordu. O da orta yaşlarını geçmiş biriydi. Önce dikkat etmedim ama dedem,

"Salim sen git hanımını hazırla, ben geliyom az sonra." deyince tanıdım. Bizim birkaç bahçe üstümüzde oturuyorlardı. Adam, Allah razı olsun, deyip gidince dedem kapıyı kapatıp anlattı durumu. Adamcağızın karısı hastalanmış, onun arabanın da muayenesi olmadığından şehre giderse yakalanmaktan korkuyormuş. Dedem yardım eder mi diye koşturup gelmiş. Üzerine kabanını giyerken bana dönüp,

"Çiçek gızım sana zahmet Ender Beylerin sütünü kapıdan versen. Benim acelem var, ninen hazırlayana gadar bekleyemem. Kadın sancılanmış bekletmeyelim."

"Kum düşürüyordur o gene. Sancısı da kötü olur ki. Evlerden ırak." Ninem kadının haline acımıştı.

"Tamam dede, ben hallederim. Sen hemen git." Kadına ben de üzülmüştüm ama ne yalan söyleyeyim sütü götüreceğime de sevinmiştim. Hemen odama gidip üzerime çeki düzen verdim. Hatta azcık dudağıma ruj bile sürdüm çünkü hastalık yüzünden biraz kurumuştu. Ender beni iyi görsün istiyordum. Gitmeden de Ender'e mesaj atıp, sütü benim getireceğimi ve kapıyı mümkünse onun açmasını yazdım. İşe gidecekti ve kim bilir ne zaman tekrar görecektim onu, bari kapıda iki dakika görebilseydim yani.

"Tamam bekliyorum." yazınca evden çıktım ve neredeyse hoplaya zıplaya gittim Ender'imin kapısına. Zile basınca kapıyı Ender açacağı için yüzüme en sevimli gülümsememi kondurdum. Kapı açılınca gerçekten de Ender çıktı karşıma. Yüzünde saklamaya çalıştığı bir mutluluk ve biraz da tedirginlik var gibiydi. Kimse anlamasın diye öyle olduğunu tahmin ettim.

"Günaydın Ender Bey." dedim seviyeli ama sevimli bir sesle.

"Günaydın Çiçek Hanım, nasılsınız?" dedi tekdüze olmaya zorladığı sesiyle. Ama gözlerinin içi gülüyordu ve ben de neredeyse boynuna atılacaktım yani o derece kanım kaynıyordu kerataya.

"Daha iyiyim teşekkür ederim. Buyrun sütünüz." deyip sütü uzatmıştım ki Ender'in arkasından bir kafa görünmez mi?

"Ah, Çiçek Hanım, siz miydiniz? Günaydın." Ender'in kuzeni oğuz kendisini bana mümkün olduğunca göstermeye gayret ederek gülümsüyordu. Bakışlarım saniyelik olarak Ender'e kayıp geçti. Yüzü ifadesizdi.

"Günaydın, evet süt getirmiştim. Nasılsınız?" dedim kibar olmaya çalışarak ama Ender'le bakışmamız bölündü diye sinir olmuştum.

"Hasta olmuşsunuz, benim yüzümden oldu sanırım. Ender bahsedince kendimi kötü hissettim." Yine Ender'e kısa bir bakış attım.

"Ya, evet biraz öyle oldum ama yok... sizinle alakası yok üzülmeyin." Konuşmayı bitirip gitmeye çalışıyordum ama Oğuz,

"Akşam öğrenince geçmiş olsun demek için arayacaktım ama rahatsız etmek istemedim. Burada bizzat söyleyebildiğime sevindim. Ender biraz ketum ve soğuktur ama ben böyle şeyleri çok önemserim. Gerçekten kendimi suçlu hissediyorum." Oha, adam resmen Ferrari pilotu gibi hız yapıyor. Olum burası Kömeç, alırlar adamın aklını hoppp! Ne o Ender'in yüzü mü asılmıştı? Tabii asılır, Oğuz onu kenara iteklemiş kendini gösteriyor ve bana kur yapıyordu resmen.

"Ben iyileşiyorum Oğuz Bey, sağ olun ilginiz için. Ama izninizle gitmeliyim, ninem bekler. Size afiyet olsun."

"Ah, öyle mi? Tamam n'apalım? Yine görüşmek üzere, iyi günler Çiçek Hanım."

Ender hiç sesini çıkarmadan geriye çekilmişti. Oysa onun araya girip Oğuz'u içeri iteklemesini ne çok isterdim. Onun yerine görünmez olmayı seçmesini değil. Hızlı adımlarla terk ettim bahçesini. Arkamda neler olduğunu bilmiyordum

ama Ender'in beni zor durumda bırakmamak için öyle davrandığını düşünmeyi tercih edecektim. Ve tabii kuzenini uyarmasını da. Bir daha açık açık bana asılmasına katlanmak zorunda olmak istemiyordum...

25

Petek beni iğneye götürmek için geldiğinde keyifsizdim. Ender aramamış veya yazmamıştı ve o kapıda yaşananlar canımı sıkmıştı. Belki müsait olamamıştır diyerek kendimi teselli etmeye çalışsam da hem Oğuz'un tavrı hem de Ender'in çekingenliği aklıma geldikçe canım sıkılıyordu. Petek de bendeki bu hali fark etmiş olmalı ki yolda giderken,

"Neyin var kuzi? Yoksa canını sıkan bir şey mi oldu?" diye sordu ilgiyle. Burnumdan nefes verip iç geçirdim ve olanları anlattım. Sabırla dinledikten sonra,

"Eminim Ender'in haklı bir sebebi vardır Çiçek, lütfen onu dinlemeden kafanda kurma bunları. Oğuz bilmeden densizlik etmiş evet ama bu durumun düzeltilemeyeceği anlamına da gelmez. Hem sen duygularını ve düşüncelerini çok rahat ifade eden birisin, Ender'le konuştuğunda rahatsızlığını dile getirirsin ve o da sana açıklamasını yapar veya durumu açıklığa kavuşturur bence." Dediklerini kafamda tartınca hak verdim.

"Haklısın galiba, o bana göre daha ağırdan alan ve düşünerek hareket eden bir karaktere sahip. Evet onunla konuşacağım, hatta belki adam asılmamıştır yani tarzı öyledir. Asıldıysa da Ender baksın çaresine yoksa bir daha karşılaşırsak ben yapacağımı biliyorum." Hınzırca sırıttım. Petek sağlık ocağına giden yola saparken bana yan bir bakış attı ve,

"Ender'in yerinde olsam işi senin keyfine bırakmazdım canım, hiç tekin değilsin vallahi." deyip kıkırdadı.

"Şimdi iyi bir şey mi söyledin yoksa beni gömdün mü anlayamadım ama doğru söylediğin kesin." deyip ben de kahkaha attım. İğne işini hallettikten sonra dönüş yolunda da Türker olayı geldi aklıma ve onu anlattım. Petek bendeki vukuatları duyunca,

"Şu hale bak be, hatun gün geçmiyor ki bir macera, bir ekşın yaşamasın. Bir de benim hayatıma bak, her gün bir öncekine benzemiyorsa ondan öncekine benziyor." Cümlesini bitirince alt dudağını uzattı memnuniyetsiz şekilde. O an aklıma sormak geldi,

"Sahi Petek artık bekar bir kadınsın ve kabul etmem gerekir ki fıstık gibi hatunsun, yok mu be kimse?" Kaşları havalanıp yan yan baktı yüzüme,

"Sütten ağzım yanmış yoğurdu üflüyorum diyeceğim ama canım ne yazık ki yoğurt falan da yok ortalıkta. Zaten kim beni nerede görüp de şansını deneyecek ki?"

"Canım benim biri seni görüp beğense bile adama yüz vermezsin ki! Dışarıdan bakınca çok güzel ve soğuksun, yani erkeklerin yaklaşmaya en fazla korktuğu tipsin." Şaşırmış gibi baktı yüzüme,

"Gerçekten böyle mi görünüyorum?" sesi umutsuz çıkmıştı. "O kadar korkutucu bir tip miyim? Belki kocam da böyle düşünmüştür?"

"Kocan salağın tekiydi ikimiz de biliyoruz ama diğer erkekler seni tanımıyorlar ve ne yazık ki tanımak isteseler bile sana yaklaşmaya korkarlar."

"Neden?"

"Petek çok güzelsin farkındaysan." dedim ona bir şeyi hatırlatır gibi. Kıkırdadı,

"Yok canım hiç farkında değilim. Dalga geçme işte idare ediyorum."

"Kuzi vallahi standartların üzerindesin Allah için ve sorun şu ki, şimdi sen hem güzel hem soğuk olduğun için biri seni beğenip tanışmak istese bile senin ya evli olduğunu ya da sevgilin falan olduğunu düşünür. Hadi bunların olmadığını düşün-

se, bu hatun bana bakmaz, beni beğenmez diye düşünüp vazgeçer. Çünkü çevrene ördüğün duvar çok yüksek." Araba köy yolunun ayrımına girdikten sonra Petek düşünceli bir şekilde,

"Ama ben hep böyleydim, sadece biliyorsun işte evliliğim beni çok yıprattı ve bittiği halde hala güven sorunu yaşıyorum. Üstelik sanırım çevremde de uygun birileri olmadığı için yalnız kalıyor olmam doğal."

"Kızım sen çevrende biri de olsa flört özürlüsün ki zaten. Hakikaten çok cesur ve arsız biri olması lazım seni ayartmaya çalışmak ve istikrarlı kalmak için."

"Yok daha neler! O kadar da kötü olmamalıyım." Alaycı bir ifadeyle sırıttım,

"Alınma ama o kadar kötüsün. Sanırım benim kendi işimi halledip sana da el atmam lazım, yoksa böyle ziyan olup gideceksin bir başına."

"Kendi işini halletmek derken?" Önemsiz bir şeyden bahseder gibi elimi salladım,

"Ender'i nikah masasına oturtmaktan bahsediyorum canım. O işi bir halledeyim, sonra seninle özel olarak ilgileneceğim söz. Gençliğin elden gitmeden sana bir koca bulmalıyız." Petek arabayı kanal yolunda durdurup,

"Pes vallahi Çiçek, sendeki azim insanı korkutan cinsten güzelim." dedi gözleri iri iri açılmış. Omuz silktim,

"Vallahi kafaya koydum, Ender'i alacağım. Birkaç da çocuk yaparız, geçinip gideriz. Hem ben zaten hanım ağa olmak istiyordum, daha ne olsun." Petek gözlerini devirdi,

"Valla korkarım bunların hepsi bir bir olur. Sende bu arsızlık varken Ender garibim dayanamaz çok fazla." İkimizde kahkaha atarken Petek arabayı yeniden çalıştıracaktı ki Ender'in cipi tam köşede göründü ve bize doğru döndü. Arkasında da başka bir araba vardı, Oğuz'un ki olmalı diye tahmin ettim.

"Bunlar daha gitmemiş mi işe?" dedim sesli düşünerek.

"Baksana yeni gidiyorlar sanırım." dedi Petek ve arabayı çalıştırıp, dar olan yolda kenara yaklaşmaya çalıştı. Ender bizi

görünce yavaşça o da diğer tarafa yaklaşarak geldi. Geriye çıkması lazımdı ama arkasında araba olduğu için mecburen böyle geçecektik. Tam yanımıza gelince iyice yavaşladı ve açık araba camından selam verdi. Yüzüm asık selamladım ben de onu ama içim gitti aslında konuşamadığımız için. Ender usulca geçince hemen arkasında Oğuz yaklaştı ve o da açık camından bakıp bizi görünce durup bir Petek'e, bir bana baktı ve,

"A ne hoş rastlantı, selam." dedi gülümseyip. Petek onun kim olduğunu tahmin edip, kafasıyla onayladı ama ses çıkarmadı, Ben mecburen,

"Evet, iyi günler." deyip kestirdim. Oğuz biraz bozulur gibi oldu ama bozuntuya vermeyip, kafasıyla onayladı ve,

"İyi günler." deyip sürdü arabasını.

"Benimki konuşmaktan aciz, bu da yüz versem akşama kadar kalacak nerdeyse yolun ortasında." Burnumdan soludum.

"Sakin ol, Ender çevreden gören olur diye geçmiştir hemen, biraz da iyi tarafından bak Çiçek. Seni düşünüyor ama diğeri biraz havai bir tip ya da çapkın belki bilemedim."

"Yav o da sana asılsa keşke diyeceğim de evet sanki aklı biraz havai gibi." Petek yan yana baktı bana, dedemin evinin önüne gelmiştik artık.

"Aman aman eksik olsun. Ben olgun ve ağırbaşlı birini tercih ederim. Bu saatten sonra çocuk bakıcılığı yapamam, kendiminkine baktığım yeter bence."

Arabadan indik ve artık kesilen yağmura şükredip, ertesi gün havanın daha iyi olmasını temenni ettik. Yağmur günlerdir yağdığı için toprak suya doymuştu ve hava bir an önce ısınmazsa bu durum çürümeye neden olabilirdi yeni dikilen mahsülde, çürüme olmasa bile güneşin ürünlerin büyümesine etkisi kaçınılmazdı ve yine lazımdı bize sıcak hava. Akşam son iğnemi vurulacaktım ve ertesi gün de artık kaldığımız yerden işlere koyulacaktık. Aslında ben sabırsızlanıp, hemen o gün kontrol etmek istemiştim ama her yer çamur içindeyken zaten ortalıkta dolanmak yarardan çok zarar verirdi bahçelere.

Petek beni bırakıp gidince ben de üşütmemeye dikkat ederek nineme yardıma koyuldum. Ender bir ara yazmış, nasıl olduğumu sormuş. Kısaca iyi olduğumu, temizlik yaptığımı yazıp gönderdim. Kendimi yormamamı söyleyen kısa bir mesaj daha attığında, dikkat ederim, dedim ve yeni mesaj gelmeyince devam ettim işime. Öğleden sonra dedem vurulan dış kapıyı açınca tanıdık bir erkek sesi duydum. Oydu, Ender'in sesiydi kesinlikle. Ninem yanımda olduğu için kapıyı açıp bakamadım ama içim içime sığmıyordu, sonunda dedem içeri gelip,

"Çiçek kızım bir çay suyu goy. Ender Bey oğlum odun kesecek bize, çay vermeden olmaz."

"Odunları mı kesecek?" dedim şaşkınlıkla, niye benim haberim yoktu ki bundan?

"He, dün dediydi de unutmuşum. Yok dediysem de dinletemedim, sağ olsun gelmiş işte." Bak bak dünden hazır etmiş yerini de bana dememiş. Sürpriz mi yapmak istedi acaba? İçten içe mutlu olurken,

"Tamam dede ben hallederim, hatta istersen oradaki sobayı yakıp yapayım, soğumadan içersiniz hem yakınca?"

"Doğru diyon aslında. Buradan getir götür uzun iş, dur sobaya iki çalı çırpı tıkayım da tutuşturayım, sen de demlikleri doldur getir bahıyım." Heheyt be, aklımı seveyim, nerden de geldiyse hemen aklıma iyi geldi. Kıkırdamamak için kendimi tutarak demlikleri alırken ninem,

"Çiçek gızım, çayı boş vermek de olmaz şimdi. Adam yorulur, acıkır."

"Doğru diyorsun. Ne hazırlayalım anneanne?" Hihi, bir şeyler de yedirirsek daha uzun kalırdı burada. Ne kadar çok kalırsa o kadar iyiydi tabii.

Ben aklımdan konuşurken demlikleri doldurup dışarıya çıktım. Ninem de çörek ısıtıp bir şeyler hazırlamaya kalktı. Dışarı çıkıp köşeyi dönünce Ender'le göz göze geldik. Dedem arkada, iş evinin içindeki guzinenin başındaydı ve sırtı bize dönüktü. Ender hızlıca ona göz atıp bakmadığını görünce bana gülümsedi. Hafifçe kafamı sallayıp, seni gidi seni, diye mırıl-

dandım yaklaşırken. Gülümsemesi genişledi, hoşuna gitmişti belli ki tepkim ve ifadem. İnce bir kazak ve şişme yelek giymişti. Yine çok çekici görünüyordu gözüme.

Onu ilk odun keserken gizlice izlediğim anlar geldi aklıma, dedem olmasa koşup sırtına atlayabilirdim. O gizlice dikizlediğim adamla sevgiliydim şimdi ve dün öpüşmüştük. Ve en kısa zamanda bunu yenilememiz gerekiyordu çünkü dün gece heyecandan zor uyumuştum. Sürekli öpüştüğümüz sahneler gözümün önüne gelip durmuştu. Acaba bugün de gelir miydi ben iğneye gidince, doğru ya hiç konuşmamıştık bunu. Of ne çok şeyi unutuyoruz bir araya gelince gözümüz dönüyor sanki.

"Kolay gelsin, hoş geldiniz." dedim sahte, mesafeli bir sesle.

"Sağ olun, hoş buldum." dedi aynı resmiyetle ve odun kesme işine devam etti. Ben de demlikleri guzinenin üzerine koydum.

"Birazdan gelip demlerim dede. Nineme yardım ediyorum içeride." dedim bilerek sesli şekilde.

"Tamam kızım, ben Ender Bey oğlumla buradayım."

Ender'in yanından geçerken elimi eline değdirmemek, uzanıp boynuna bir öpücük kondurmamak için kendimi nasıl tuttum Allah bilir yani. Gerçi henüz Oğuz meselesini halletmemiştik ama olsun, adam beni mıknatıs gibi çekiyor ne yapayım. Tamam şimdi Oğuz'u düşünmeyecektim, Ender buradaydı ve her fırsatı değerlendirip onunla yan yana gelmeliydim, sonra müsait olunca telefonda falan Oğuz meselesini de hallederdim nasılsa. Ya da Oğuz bir daha karşıma çıkarsa bizzat hallederdim.

Şansımıza hava da iyice açmıştı. Güneş tepede yükselip etrafı ısıtıyordu bir güzel. Kuşlar yeni yeni yapraklanan ağaçların dallarında geziniyor, yerlerden yabani otlar ve çayırlar fışkırıyordu ki en sevdiğim mevsim olan bahar beni de cazibesiyle mest ediyordu hal böyle olunca. Ninemin hazırladığı ısıtılmış çörekleri, peynir, kuşburnu pekmezi ve gül reçelini çay bardaklarıyla beraber geniş bir tepsiye koyup iş evine indirdim.

Çayı daha önce inip demlemiştim ve o gidiş gelişler sırasında Ender'le yaşadığımız kaçamak bakışmalar çok eğlenceli bir hal almıştı. Ne zaman dedem başka bir tarafa baksa biz birbi-

rimize göz kırpıyorduk. Allah'ım Yarabbim, liseli yeni yetmeler bizi görse imrenirdi vallahi. Nihayet yiyecek dolu tepsiyi de götürüp iş evindeki hamur açma sofrasının üzerine koyunca,

"Dede, çaylarınızı dolduruyorum, buyrun gelin." dedim içimdeki heyecanı sesimden uzak tutmaya çalışarak.

"Ender Bey oğlum, haydi geç de çayını içip dinlen biraz. Gül reçeli de koydum bak sana, yememezlik etme emi?" Ninem verandanın yan tarafından Ender'e seslenince o da selam verip,

"Ellerine sağlık da niye zahmet ettin Kıymet teyze. Bir çay yeterdi." Ninem elini sallayıp,

"Haydi haydi indirme beni aşağıya, nerde görülmüş bizim evde boş çay verildiği? Sizin oraları bilmem emme burada ayıptır, hele de eve gelip iş yapana çok ayıp."

"O zaman başka, geleneği bozmak olmaz."

Ender ve dedem çaylarını içip ninemin hazırladıklarını atıştırdılar. Ben dikkat çekmemek için orada çok kalmadım, arada bir başımı uzatıp bir şey lazım mı diye sordum genel olarak ama evde ninemle kaldım. Odunları kenara taşımayı önermiştim ama hala tam iyileşmediğimi düşünen dedem itiraz etmişti buna. Ondan cesaret alan Ender de odunları kesmeyi bitirince kendisinin dizeceğini, benim riske girmememi söylemişti kibarca. Yerim senin o kibar ve düşünceli hallerini ben.

Ninem ikindiyi kılmak için abdest alırken ben de telefonuma bir bakayım dedim. Petek yazmış veya aramış olabilirdi. Onun yerine Oğuz'dan mesaj gelmişti,

"Selam Çiçek, ben Oğuz. Bugün acaba seni rahatsız mı ettim, umarım densizlik etmemişimdir. Ender seninle konuşurken dikkatli olmam için beni uyarınca kendimi kötü hissettim çünkü."

Ender onu uyarmış mıydı? Oğuz da benden aşağı kalır değil hani açık sözlülükte de acaba özür mü diliyor gerçekten yoksa bunu bahane olarak mı kullanıyor yaklaşmak için? Hım ben de kuralına göre oynarım o zaman.

"Selam Oğuz. Ender Bey seni ne diyerek uyardı merak ettim."

Sorusuna cevap almadan önce benim sorumu cevaplasın hergele. Mesajı gönderdim ama hemen cevap gelmedi. O arada dedem seslendi ve tepsiyi alabileceğimi söyledi. İnip tabağı bardağı toparlayıp tepsiyi alırken Ender de kestiği odunları kenara dizmeye başlamıştı. Dedem de ufaktan yardım ediyordu ama Ender ona fırsat vermemek için hızlı hareket ediyordu. Ben yanından geçerken tebessüm ettim ama o bozuntuya vermeyip kaçamak bir bakış atabildi ancak çünkü dedem arkamızdaydı.

Oğuz'un mesaj attığını ona söyleyecektim ama önce olayın asılını bir öğrenmek de fayda vardı. İçeri girip tepsiyi tezgaha bıraktım. Ninem namaza durmuştu. Telefonuma mesaj gelince baktım, Oğuz cevap vermişti.

"Seninle konuşma şeklime dikkat etmemi, komşu olduğunuz için onu da zor durumda bırakabileceğimi falan söyledi. Onu da zor durumda bırakmak istemem ama kötü bir amacım yoktu inan."

Ya tabii sadece şansını deniyordun, hem de kuzeninin sevgilisine olta atarak. Hem de kuzenini gömerek, onun yanında! Demek ki Ender buna sevgili olduğumuzu söylememişti ve özür dilerim ayağına hala kibarlıkla şansını deniyordu işte. İyi de Ender niye saklıyordu gerçeği? Acaba beni düşündüğü için mi yoksa Oğuz öğrenirse kendisi zor durumda kalacağı için mi? Kafam karışmıştı.

"Benim görüştüğüm biri var Oğuz ve biraz da kıskanç desem yalan olmaz. Eh bir de malum köy ortamında kadın erkek ilişkileri çok ölçülü olmak zorunda. O yüzden Ender doğru bir noktaya değinmiş, niyetinin kötü olmadığına inanırım ama işte hepimiz yaşadığımız çevreyi dikkate almak durumundayız. Ben unuttum sayalım, kapatalım konuyu mümkünse."

Vallahi kendisi açık sözlü davranıp beni ayartabileceğini falan sanıyorsa benim de altta kalmaya niyetim yok yani. Sevgilim olduğunu da bilsin bir zahmet, kim olduğunu bilmese bile. Mesajı gönderdim öylece ama acaba gidip Ender'e bahseder miydi bu mesajlaşma olayından? İster etsin ister etmesin, nasılsa ben bunların ekran fotosunu şimdi atacağım Ender Bey'e!

Dediğim gibi de yaptım. Mesajların ekran fotosunu Ender'e gönderip not düştüm:

"Kuzenine sevgili olduğumuzu neden söylemediğini bilmiyorum ama eminim kendince haklı bir sebebin vardır. Yine de bana yazmaktan çekinmediği için kendimce gerekeni yaptığımı düşünüyorum, bilgin olsun istedim."

Tam da o sırada bir mesaj daha geldi Oğuz efendiden.

"Bu kadar güzel bir genç hanımın hayatında biri olmaz diye umut etmek de galiba benim talihsizliğimdi. Peki, artık karşılaşırsak seni zor durumda bırakacak bir şey yapmayacağım. Tekrar özür dilerim."

Al işte bak şansını deniyormuş hergele. Hah şöyle yerini bil. Ama niyetini açık ettiği için de rahatsız olmuştum biraz. O sonuçta Ender'in kuzeni ve iş ortağı gibi bir şeydi. Sevgilimin Ender olduğunu öğrenince ne yapardı acaba? Tabii Ender bunu ona söyler miydi? Sahi acaba biz ne kadar süre sevgili olarak kalacaktık? Benim bu süreyi kısaltmak ve daha üst levele geçiş yapmak için biraz işleri hızlandırmam şarttı, malum bu işler Ender'e kalırsa çok beklerdik ve ben hanım ağa olmak için çok beklemeye niyetli değildim.

26

Ender evine gittiği sırada benim de son iğne için sağlık ocağına gitme vaktim yaklaşmıştı. Petek az önce arayıp, 10 dakikaya oradayım, demişti. Odama geçip hazırlanırken de Ender'e gönderdiğim mesaja cevap bekliyordum elbette. Çok beklemeden de cevap geldi.

"Senin numaranı nerden biliyormuş?" Bu kısa soru benim de aklımı başıma getirdi. Daha önce numarayı o yağmurlu günde ben vermiş olabilirim sanmıştım ama birden daha net hatırladım ki ben Oğuz'un numarasını almış lakin ona numaramı vermemiştim. O halde bana nasıl ulaşmıştı gerçekten de?

"Numaramı ben vermedim onu ima ediyorsan. Buraya geldiği gün seninkiyle birlikte kendi numarasını vermişti ama hiç aramadım veya yazmadım. Ve bu aklımdan çıkmıştı tamamen." Ender acaba benim onunla görüştüğümü mü düşünmüştü? Umarım aklına gelen bu değildir.

"Hayır seni suçlamadım, sadece numaranı senden almış olsaydı bu beni biraz şaşırtırdı. En azından senin durduk yere ona numara vereceğin aklıma gelmezdi." Ona ne diyebilirdim ki, haklıydı böyle düşünmekte, ben de olsam merak ederdim haliyle. Okuduğum mesaja cevap yazacakken yeni bir mesaj geldi.

"Özür dilerim Çiçek. Dün gece bir şeye bakmak için telefonumu almıştı, sanırım o sırada numaranı da almış benden. Ve bu hiç iyi olmadı." Yazdıklarımı silip,

"Ne iyi olmadı, açıklar mısın?" Ne demek istemişti acaba, Oğuz ikimizin ilişkisini öğrendi diye mi bozulmuştu şimdi.

Öyle ya, numarama bakarken belki mesajlarımızı görmüştü. Tam bunu soracakken cevap geldi yeniden.

"Bana sormadan numaranı benim telefonumdan alması tasvip edebileceğim bir şey değil." Hiç düşünmeden sordum,

"Telefonda benim ismim ne diye kayıtlı Ender?" Çünkü Oğuz numarayı alacak cesareti bulduysa orada benim ismim pek de özel şekilde kayıtlı değildi belki de.

"Çiçek Hanım, diye kayıtlı. Biri ekranda görürse yanlış anlaşılmasın diye öyle kaydetmiştim."

Tabii ya tahmin ettiğim gibi. Hadi benim telefonumu dedemin veya ninemin görme ihtimali var diye Ender Bey olarak kayıtlıydı da onunkinin ekranını kim görecekti ki? Nevin hanımdan mı çekiniyordu, çekinmeye de gerek var mıydı yani? Gelip dedemlere, torununuza sahip çıkın mı diyecekti eksik etek? Hiç zannetmiyordum ve biraz kırılmıştım. Cevabım da ona istinaden soğuk oldu.

"Numarayı telefonundan alması ve bana asılması gerçekten etik değil ama senin telefonunda adım öyle resmi kayıtlı olduğundan şansını deneme cesareti göstermesi de gayet normal. Neyse, sonra görüşürüz. İğneye gidiyorum."

Mesajı gönderdikten sonra birden içim daraldı ve kendimi hemen dışarı atmak istedim. Hiç düşünmeden ve Petek'in gelip gelmediğini irdelemeden mutfağa uğrayıp,

"Ben çıkıyorum, Petek yolda. Gecikirsek ararım. Bir şey lazım mı?" dedikten ve ninemleri haberdar ettikten sonra ayakkabılarımı giyip çıktım evden. Petek henüz kapıya gelmemişti ama onu beklemeyecek, yürüyüp biraz hava alacak ve yolda binecektim arabaya. Ben evden çıkarken mesaj geldi, baktım Ender,

"Ne demek istediğini anladım Çiçek. Peki." yazmıştı. Mesajı okuyunca evinden tarafa baktım. Tabii ki orada birini görmedim ama orada, o evin içinde olduğunu bilmek bile yeterince mıknatıs etkisi yapıyordu bana. Kırgınlığımı ve sebebini anlamış mıydı gerçekten? Peki bununla ilgili bir şey yapacak mıydı, yoksa üstü kapatılıp zamana mı bırakılacaktı kırgınlığımın

geçmesi? Bunları düşünürken kendimi bahçeden dışarı atıp hızla yürümeye başladım.

Ender'in bahçe kapısından geçerken dönüp içeriye bakmamak için resmen kendimle savaş verdim. Hızlı bir bakış atıp geçmeye karar verip, daha doğrusu çekimine yenik düşüp şöyle bir büyük camlı odayı görecek şekilde çevirdim bakışlarımı. Oradaydı, ayakta durmuş camdan dışarı bakıyordu. Düşünceli gibiydi ve beni gördü. Gülümsemedim, elimi de kaldırmadım. Öyle ya, biri görürse yanlış anlayabilirdi değil mi? Yüzümü çevirip yoldan aşağı yürümeye devam ettim. Petek hala gelmemişti ve ben de köşeyi dönüp kanal yoluna çıkacaktım onu görene dek de yürüyecektim. Mesaj sesini duyunca elim istemsizce telefona gitti. Biliyordum aslında kim olduğunu. Nitekim Ender,

"Neden yürüyorsun, hava soğudu, üşüteceksin." yazmıştı. Ama böyle de olmaz ki! Ben trip atarken böyle yaparsa yelkenlerim suya iner hemen. Off, oysa biraz sinirlendirse beni de gidip cam çerçeve indirsem, ne bileyim işte kesip kenara dizdiği odunları falan dağıtsam da ona iş çıkarsam. İçimde kalmasa kırgınlığım yani.

"Üşümüyorum, hava almak istedim. Sorun yok."

Aha resmen tripli mesaj attım. İlişkimiz başlayalı bismillah ne olduysa hemen bir havalara girdim ben de ha. Ama insan böyle biraz naz yapmak, bir havalara girip oradan sevile sevile yola getirilmek istiyormuş be. Ama şu da var ki Ender'in de içinde olduğumuz durumu gerektiğinde Oğuz gibilerine anlatması, belletmesi lazım. Bellesinler ki ayaklarını denk alsınlar. Yoksa ailesi duyar da beni istemez diye mi saklıyor? Öyle ya zengin aile çocuğu ve benim gibi orta halli bir ailenin kızı ailesini ürkütebilir.

Belki ben Ender'in yüzünün görüntüsünü dert etmiyorum ama ailesi acaba parası için ona yanaşıyorum falan zannedecek tipler mi? Hiç tanımıyorum ve hayatta her şey olabilir hani. Belki de çok memnun olacaklar beni tanıyınca, belki beni hiç tanımayacaklar çünkü Ender gizli gizli sevgili kalmaktan ileri gitmek istemeyecek. Of ya! Ne olacak acaba bizim hali-

mız? Kanal yolunda yürürken arkamdan gelen arabanın sesiyle yolun ortasında olduğumu fark edip kenara çekileyim derken bir baktım Ender ciple durdu yanımda ve,

"Bin Çiçek!" dedi ondan hiç beklemediğim otoriter bir tonda. Şaşkın şaşkın bir ona bir de çevrede kimse var mı diye bakarken Petek de ilerde göründü arabayla.

"Bin derken?" dedim şaşkın şaşkın. Çevrede kimsecikler görünmüyordu ama ondaki cesaret de beni afallatmıştı.

"İnip benim bindirmemi istemezsin sanırım?"

"Kafanı bir yere mi çarptın?' dedim gayri ihtiyari çenemi tutamayıp. Sırıttı.

"Sen cesur ve ilişkisinin arkasında duran bir adam istemiyor musun, bin arabaya da şu adımları hızlandıralım madem." Oha, adam emeklemeden direk koşmaya başladı sayın seyirciler. Petek de yaklaşmış ve yavaşlamıştı. Eminim meraktan da çatlıyordu halimizin ne anlama geldiğini öğrenmek için. Normalde başkalarının hayatına çok burnunu sokmaz ama söz konusu ben olunca ve burada açıkta Ender'le konuşunca iş değişiyordu haliyle.

"Petek ne olacak?" dedim saf saf. Çünkü hala Ender'in tavrının şokunu yaşıyordum.

"Üçümüz gidip bir yemek yiyebiliriz, pardon dördümüz. Çünkü Oğuz da gelecek ve seninle olan ilişkimizi öğrenecek." Petek arabayı durdurup çıkmış bize bakarken ben bir ona bir Ender'e bakıyordum.

"Çiçek binecek misin arabaya?"

"Bir dakika şokumun tadını çıkarıyorum. Ve çıkmayı da başaramadım zaten. Sağlıklı analiz yapamıyorum çünkü." Ender arabadan inip Petek'in yanına gitti, hemen peşinden ben de gittim ve onun direk yemek olayına girdiğini duydum.

"Açıklığa kavuşması gereken bu durum bence sorun olmaktan çıkmalı. Yardım edersen sevinirim." Petek de şaşırmıştı.

"Şey...Çok isterdim ama Duru biraz keyifsiz bugün. Ona hemen gidip döneceğime söz verdim. Çok üzgünüm." Ender birkaç saniye sesini çıkarmadı. Petek ve ben birbirimize bakarken,

"Hımm, o zaman iş değişir. Peki o zaman belki bir gün Duru hanımı da alıp hep beraber gideriz güzel bir yere?" Yumuşayan bakışlarıyla onay bekleyen bir hal vardı yüzünde. Petek tebessüm edip kafasını salladı,

"Olabilir elbette. Teşekkür ederim."

"Siz şimdi gidip iğne işini halledin. Ben de Oğuz'la bir konuşma yapayım." Dönüp bana baktı mahçup bir ifadeyle, " Özür dilerim, hiç olmaması gerekirdi bunlar, benim hatam." Petek aramızdaki mesaj olaylarını bilmediği için boş boş bakarken ben,

"Sanırım bu seferlik unutabilirim bunu." dedim çocuksu bir masumiyet düşen sesimle ve boynumu büküp tebessüm ettim.

"Çok güzel görünüyorsunuz bölmek istemem ama bir gören olursa dedem böler bu sahneyi. Bence biz gidelim artık Çiçek'cim." Doğru söylüyordu teyzemin kızı. Vallahi gören olsa hemen dedikodu kazanları kaynardı.

"Haklısın Petek. Sizi zor durumda bırakmayayım, görüşürüz. İşim bitince yazarım Çiçek'im." derken bana baktı ve hiç ayrılmak istemiyormuş gibiydi hali. Üstelik bana Çiçek'im demişti.

Sahiplenilmiş bir kedi yavrusu gibi mutlu ve huzurlu hissetmiştim aniden. Uzanıp yanağına bir öpücük konduracaktım ama yeri değildi elbette. Petek arkasını dönüp arabaya binerken bir öpücük attım ve kıkırdayıp ben de arabaya yöneldim. Ender de sırıtıyordu tabii keyifle benim öpücük atmama.

İğnemi vurulduktan sonra teyzemlere geçtim Petek'le birlikte. Akşam yemeğini orada yiyecek ve ertesi güne dair biraz kritik yapacaktık. Günlerce yağmur yağdığı için bağ bahçeye girememiştik malum. Ender akşamın erken saatlerinde, eve geçeceğini haber veren bir mesaj atmıştı. Oğuz'la ne konuştuğunu çok merak ediyordum ve bu sebeple bir bahane uydurup Petek'in üst kattaki odasına geçip uygunsa beni aramasını rica

ettim. Aradığında araba sürüyordu. Lafı dolandırmadan neler olduğunu sordum kibarca.

"Söyledim." dedi sanki üzerinden yük kalkan birinin rahatlamış sesiyle.

"Neyi söyledin?" dedim gayri ihtiyari ayrıntıları merak ederek. Sesimi de fazla yükseltemiyordum teyzemler duyabilir diye.

"Oğuz'a telefonumdan iznim olmadan bir hanımın numarasını, üstelik de sevgilim olan bir hanımın numarasını almış olmasının kabul edilemeyeceğini söyledim." Kurduğu cümleyi idrak etmek için aklımdan tekrar etmem gerekti. Sessizlik olunca da,

"Yani sevgiliyiz mi dedin?" dedim şaşkın ama memnun olarak.

"Aynen. Sakıncası yoktur umarım?"

"Deli misin ne sakıncası olacak? Bilsem ben söylerdim sevgilimin sen olduğunu."

"Zaten, demek sevgilisi sendin, diye sordu. Ah bir de epey şaşırdı. Tabii hiç beklemiyordu o kişinin ben olacağımı." dedi gizli bir zafer kazanmış hissi uyandıran sesiyle.

"Peki bozulmadı mı ya da ne bileyim tepki göstermedi mi?"

"Çiçek tepki gösterecek biri varsa o da benim, o değil. Bozuldu tabii, bozulmaz mı? Diyorum ya seninle beni sevgili olarak düşünmesi biraz zor geldi ona sanırım. "

"Neden zor geliyor ki? Hiç mi sevgilin olmadı?" Hakikaten ya, Ender'in hayatına giren son kadın kimdi ve ne zaman olmuştu bu birliktelik? Bunu derinlemesine hiç düşünmemiştim. Sesi biraz alıngan çıktı.

"Çiçek en son sevgilim yüzümde deformasyon başladığında ve bunun ilerleyeceğini öğrendiğinde beni terk etti. Onca sene sonra yüzümün haline aldırmayıp beni insan gibi gören tek kişi sen oldun. Yani Oğuz sevgilim olmasına bile şaşırmışken o kadının sen olduğunu öğrendiğinde yüzünün halini düşün artık."

Dediğini yapıp düşünmeye çalıştım ama aslında Ender'in de biraz kötü hissettiğini düşündüm ister istemez.

"Ender, seni kıracak bir densizlik mi yaptı yoksa bu konuda? Onu tanımıyorum ama biraz patavatsız gibi çünkü." dedim ağzını yoklamak için. İç geçirdi. Kederli sahte bir gülme sesi geldi hafiften. Evet incinmişti.

"Sevgili olduğumuzu Petek dışında ilk öğrenen kişi kuzenim ve o da ufak bir şok geçirdi. Yüzüme bakarken gözlerinde, o kız seni nasıl beğendi, bakışı vardı. Pek umut verici değil ha ne dersin?" Onu teselli etmemi bekliyordu belki, belki de ikna etmemi ama benim başka bir tepkim vardı buna.

"Bana bak Ender Ahıskalı," sert tondaki sesimi kısık tutmaya çalışarak devam ettim, "dün akşam ilk buluşmamıza çıktık, seni öptüm, senin de çok hoşuna gitmiş olmalı ki sen de beni öptün! Yani artık resmen duygusal ve fiziksel olarak sevgiliyiz ve yok efendim o bunu dedi, bu şöyle baktı gibi bahanelerle o muhteşem öpüşmelerimize gölge düşürmeyi aklından bile geçirme! Çok ciddiyim; böyle şeyler yüzünden ara verelim, ayrılalım veya biraz yalnız kalıp düşünmek istiyorum falan dersen duvardan atlar bu sefer evinin camını çerçevesini gerçekten indiririm. Dedemler sorarsa da, gidin Ender Bey'e sorun sebebini derim, uğraşırsın yemin ederim Seyit Efendiyle! Anlaşıldı mı Ender Ahıskalı?"

Uvvv bir solukta neler saymıştım, acaba, beni öptün artık benimle evlenmek zorundasın da dese miydim hazır fırsat doğmuşken? Neyse onu da başka zaman araya sıkıştırırım. Bir iki saniyelik sessizlikten sonra bir kahkaha sesi geldi.

"Demek muhteşem olduğunu düşünüyorsun?"

"Neyin?" dedim az önce o kadar şey sayınca hangisinden bahsettiğini bir saniye idrak edemeyip?

"Öpüşmemizin?" dedi çapkın sayılabilecek bir tonda. Kıkırdayıp yumuşadım ama belli etmemeye çalışıp,

"Evet öyle düşünüyorum, yoksa sen öyle düşünmüyor musun?" Doğru ya, beki o benim kadar zevk almamıştır, iyi denk getirdim sorayım, emin olayım.

"Ayaklarımı yerden kestiğini anlamadın mı çılgın kadın? Nasıl sorarsın bunu, hala etkisindeyken üstelik o anların."

"Gerçekten mi? Ben de sürekli düşünüyorum." Bir dakika ya konu başka yere mi gidiyor bana mı öyle geldi?

"Çiçek sen çok başkasın, çok cesur ve..."

"Ve ne? Tuhaf mı?"

"Hayır...yani o da var ama her seferinde aklımı başıma getirmeyi başarıyorsun diyecektim."

"Ender madem öyle, o halde kimseye aldırma. Önemli olan ikimizin ne düşündüğü ve hissettiği olsun. Çünkü ben ne istediğimi ve ne gördüğümü biliyorum. Ve çok memnunum geldiğimiz noktadan, bunu ziyan etmesek de hani evinin camına çerçevesine yazık olmasa." Sesimdeki sahte öfke onu güldürdü.

"Hah ev dedin de eve geldim ve evet haklısın. Cam çerçeveyle kim uğraşacak? Seni öfkelendirmeye hiç niyetim yok. Çirkin olabilirim ama Kömeç güzelini ben kaptım değil mi?" Bu sefer keyifle güldü kendi söylediklerine.

"Sen gözümde nasıl güzel bir adam olduğunu bir bilsen." dedim hayranlığımı gizlemediğim sesimle.

"Göremesem de hissettiriyorsun güzel kadın."

"O zaman ikinci buluşmamız için plan yapmaya başlayalım Ender Ahıskalı çünkü ben senden çok uzak kalamıyorum."

"Planladım bile. Sen evden izin al yeter." Birden heyecanlanmıştım.

"Ne zaman, nerede?" dedim sevinçle ve merakla.

"Yarın olmaz ama sonraki gün sana da uygunsa seni güzel ve sakin bir yere götürmek istiyorum."

"Ah yarın benim de işlerim var zaten, bağa bahçeye bakmalıyız. Ama sonraki gün için duruma bakıp sana haber versem olur mu?"

"Tabii, kendini zorlamadan ayarlayabilirsen gideriz, olmadı sen ne zaman müsait olursan."

"Anlaştık. Şimdi kapatmalıyım, teyzemlerdeyim ve şüphelenmesinler."

"Ben de eve gireceğim, ne zaman dönersin dedenlere?" Meraklanmış gibiydi.

"Niye sordun?" dedim kasten.

"Seni özlediğimde orada, dedenin evinde olduğunu bilmek içimi rahatlatıyor çünkü, odanın ışığı yandığında veya gündüz bahçede gezindiğini gördüğümde varlığın bana yaşama sevinci veriyor. Seni hep yakınımda istiyorum Çiçek, çünkü yıllarca hayata tutunmak için böylesi bir neşe ve mutluluk kaynağı bulmadan sürdürdüm hayatımı. O yüzden bil ki çok kıymetlisin nazarımda, hem de tahmin edemeyeceğin kadar çok."

27

Gece huzurlu ve rahat bir uyku çekip ertesi gün erkenden uyandığımda kendimi hastalıktan kurtulmuş ve oldukça zinde hissettim. Hemen perdeyi kenara çekip dışarıya baktım. Hava aydınlanmış ve bahçenin görüntüsü netleşmişti. Ağaçlar minik minik yapraklanmaya başladığından Ender'in evi hala yeterince görünüyordu. Eve bakarken gülümsedim istemsizce; tıpkı dün onun bana söylediği gibi, ben de o evi görmekten, Ender'in de orada uyuyup uyandığını ve benim sevgilim olduğunu bilmekten mutluluk duyuyordum.

Yataktan fırlayıp ayağıma çoraplarımı ve terliklerimi, üzerime de hırkamı geçirip neşeyle sözleri olmayan bir melodi mırıldanarak çıktım odamdan. Ninem de sahanlıktan çıkıyormuş, beni görünce,

"Hayrola yavrum keyfin yerinde maşallah. Bahar geldi sen de açıldın ellam?"dedi gülerek. Hemen gidip minnoş yanaklarına birer öpücük kondurdum ve,

"Aynen öyle Kıymet Sultan. Çok şükür iyileştim ve keyfim de yerine geldi. Kaç gündür her şeyden uzak kaldım. Düşün Deli Çavuş'u bile özledim yani!" deyip kıkırdadım çocuklar gibi şen şakrak. Sesime dedem mutfağın kapısını açıp,

"Oh oh maşallah, Allah muhabbetinizi artırsın hanımlar. Pek keyiflisiniz?" deyince bu sefer gidip onun da tek yanağından öptüm.

"Amin dedecim amin. İyileştim ya, işime gücüme bakacağım artık diye seviniyorum. Bağ bahçe kümes beni bekler hep.

Deli Çavuş da özlemiştir beni hem değil mi?" Ben gülerek göz kırpınca dedem de kıkırdadı.

"Sorma sorma yolunu gözlüyordur. Haydi baam o zaman siz kahvaltımızı hazırlayın ben de gidip ahıra bir bahıyım. Gelirim birazdan."

"Tamamdır Seyit Paşa. Deli Çavuş'a da selam söyle geçerken, başının belası birazdan uğrayacak, ifadeni alacak, deyiver olur mu?" Bu sefer hep beraber gülüştük ve ben yüzümü yıkamaya giderken ninem mutfağa geçti.

Kahvaltıdan sonra telefonuma bakıp Ender'e bir, 'Günaydın' mesajı gönderdim ve uygun kıyafetlerimi giyinmiş kümese geçerken cevap geldi.

"Günaydın Çiçeğim, kokunu özledim." Bir insanın sabah sabah alabileceği en güzel mesajlardan biri bu olsa gerek. Birden mutluluğum katlanırken enerjim tavan yaptı. Tabii yediğim üzüm ve kuşburnu pekmezli çıtır köy ekmeklerinin, tereyağlı balların da etkisi vardır illa ki bu enerjik halimde. Ama Ender'in bir cümlesi hepsine bedel gelmişti işte. Vücudumu bırakın ruhum bile kıpır kıpırdı.

"Ben de senin kokunu özledim ve tabii diğer her şeyini. Ama şimdi kümese dalıp Deli Çavuş'a merhaba, demeliyim. Sonra da sana süt getireceğim." yazıp gönderdim. Ben kümese girerken cevap geldi,

"Seni görüyorum ve sütü getirmeni sabırsızlıkla bekliyorum."

Mesajı okur okumaz kafamı uzatıp Ender'in evine doğru baktım. Hahahha, deli bu adam ya. Gerçekten üst katın penceresinden bana bakıp gülümsüyordu. Dedemin ahırın içinde olduğunu bildiğimden dikkat çekmemek için elimi hafifçe kaldırıp salladım ve ahırı işaret ettim. Olur ya, adamcağız pat diye çıkıverirdi dışarıya ve beni el sallarken görünce şüphelenmez miydi? Ender de küçük bir el sallamayla cevap verince, Ya Allah, deyip daldım kümese.

Tahmin edersiniz ki Deli Çavuş kaç gündür beni görmüyordu ve bundan pek de şikayetçi olduğunu sanmıyorum. Beni görünce bir kabardı, horozlandı ama yer miyim artık o numaraları ben?

"Höstt!" deyip bir yürüdüm üzerine görmeniz lazımdı. Bizimki bir iki saniye direndi erkekliğe leke sürmemek için ama baktı ki karşısındaki de ondan deliye benziyor, hemen kafasını çevirip yandaki telli kümesin kapısından geçiverdi. Tavuklar gıdaklaya gıdaklaya onu takip edince de kapıyı kapatıp içeriyi düzenlemeye ve yumurtaları kontrol etmeye koyuldum. Özlemiştim ve bu pis kokulu yeri. İnsanın içi huzur doluyordu bir şekilde bu şeylerle ilgilenirken.

Derin bir iç çektim ve bir melodi dolandı yine dilime. İşimi bitirene kadar da tekrarlayıp durdum sözsüz melodimi. Zaten şarkı sözü hatırlamakta pek iyi sayılmazdım. Şarkının müziğini hatırlardım ve bir iki cümle söylesem devamını hep kendim uydurmak zorunda kalırdım. O nedenle ben de sözleri yerine sadece müziği mırıldanıyordum genel olarak.

İşimi bitirip sepetteki yumurtalarla birlikte eve geçtim. Nineme sepeti verip üzerimi değiştirdim ve kümes kokusunu biraz olsun atabilmek için vücut portakal çiçeği kokulu vücut kolonyamdan döküdüm. Kim kümes kokan bir Çiçek ister ki? Güzel kokuları ve kokmayı çok seven biri olarak ben değil mesela.

Az sonra saat sekize gelirken elimde bir süt şişesi ve on adet yumurtayla Ender'in kapısını vurduğumda içeriden,

"Ben bakarım Nevin Hanım." diyen Ender'in sesini duymak sürpriz olmadı. Kapı açıldığında yüzünde güller açtığını gördüm. Benim gülümsememe de haliyle genişleyip kulaklarıma kadar uzandı dudaklarım.

"Günaydın Ender Bey." dedim fazla işveli olmamaya dikkat edip. Nevin Hanım yakınlarda olabilirdi çünkü.

"Günaydın Çiçek Hanım."

"Süt ve yumurta, buyrun." deyip uzattım torbayı. Bu kadar resmi konuşmak zorunda olmasam hopp diye uzanıp yanağından makas alacaktım ama işte hayaller ve hayatlar aynı olmuyor her zaman.

"Teşekkür ederim. Hemen temiz bir şişe getireyim size. İzninizle." deyip mutfağa doğru gitmeden önce gülümseyip göz kırptığında nasıl tatlı göründü gözüme anlatamam. Ah ah keş-

ke yalnız yaşasaydı en azından sabahları bir öpücük kondurdum yanaklarına gelip gittikçe.

Ben hayal kurarken Ender'in gitmesiyle gelmesi bir oldu neredeyse ve şişeyi uzatırken de,

"Çiçek Hanım acaba Seyit amca elma ağacından anlar mı? İsmail abi ilaç için kontrole gelecek ama belki dedim Seyit amca daha bilgilidir bu konuda. " Konuşurken sesi çok mesafeli ve normal çıkıyordu ama mimikleri öyle sıcak öyle sevimliydi ki, kendimi ona kaptırmamak için epey çaba sarf ettim.

"Şey...Sanırım biliyordur çünkü dedemin teyzeme verdiği bahçede epey elma ağacı var. O dikmiş ve ilgilenmiş önceden. Elmaların cinsi de oldukça iyi ayrıca."

"Öyle mi? İşte benim arka bahçede de farklı türde elmalar var ve ben Seyit amca bir görse sevinirim. Eğer zahmet olmazsa."

"Ben dedeme iletirim dediklerinizi. Muhtemelen başka bir yere gitmeyecekse seve seve gelir yardıma. Acaba ne zaman gelirse uygun size?"

"Saat 10 gibi İsmail abi gelecek. Seyit amca da o vakitte uygun olursa beklerim. Ben de buralarda olacağım, karşılarım kendisini." Arkasında kimse olmadığı ve mutfaktan bardak, tabak sesleri geldiği için bana bir cesaret gelmez mi? Ender ciddi ciddi konuşurken önüme arkama da baktım kimsecikler olmadığından emin olunca demin aklımdan geçtiği gibi uzanıp yanağına bir öpücük kondurup çekildim hızla. O kadar ani hareket etmiştim ki tıpkı bir kelebek dokunuşuydu öpüşüm. Ve bir sivrisinek kaçışı. Ender'in gözleri irileşirken bir şey olmamış gibi pişkin pişkin sırıttım ve,

"Hemen gidip dedeme söyleyeyim. Ben de göz atardım ama çilek bahçesine ve bağa gitmem gerekiyor. Belki sonra yardımım dokunur." Ender sanki beklediği asıl cevap buymuş gibi öpüşün şaşkınlığını atar atmaz sesini eskisi gibi tutmaya gayret ederek,

"Ah evet, aslında müsait olduğunuzda sizde bir bakabilirseniz ağaçlara uzman gözüyle sevinirim. Vaktinizi aldım, teşekkür ederim."

"Ne demek, rica ederim." derken kıkırdamamak için ikimiz de kendimizi zor tutuyorduk. Ona hayali bir öpücük atıp, havalı bir şekilde elimle, telefonda görüşürüz, işareti yapıp göz kırptım. Ender de bana göz kırpıp, baş parmağıyla onayladı ve ben eve dönerken kapı ardımdan kapandı. Sonra telefonuma bir mesaj geldi,

"Bunu her sabah isterim." sonuna da sırıtan emojiler koymuştu şımarık ya. Hemen cevap verdim,

"Bunu bıkmadan her sabah yapmak isterim."

Oh be adamı da öpüp sabah enerjimi ona verip onun enerjisinden de kendime alınca daha bir iyi hissetmiştim yalan yok. Aslında biz bunu gerçekten de her sabah yapmalıydık. Hatta biz bence çok uzatmadan evlenmeliydik ve birileri görecek diye korkmadan flört edebilmeliydik. Ama tekrar düşündüm de bence biraz gizli kapaklı buluşup heyecan yaşayarak anı biriktirirsek sonra şömine başında hatırlayıp gülecek hikayelerimiz olurdu. Evet evet hemen evlenmeye gerek yok, birkaç ay bekleyebilirim bence. Yaz düğünü güzel olur, yaz düğünü olmazsa sonbaharı da severim ama kışa kalmasak iyi olur çünkü kar yağmadan evlenip o şöminenin başına oturmak isterim yalan yok. Tamamdır yeterince vakit var.

Kafamdan evlilik planları yaparken birden yerimde duruverdim. Adamı tanıdım tanıyalı bir evlilik delisi olup çıkmıştım ve bu bana çok normal geliyordu. Ben ki Türker'le görüşürken evlenelim diye yalvaran oydu ve ben hayırlısı, deyip dururdum. Şimdi hale bakın ki, Ender'le evlenip birlikte yaşamak için çıldırıyorum. Hem de sadece birkaç haftada. Ama adam da tam evlenilecek adam yani! Sanki böyle benim bir eşte aradığım şeyleri mıknatıs gibi kendinde toplamış. Tabii önce öğrenmem gereken daha çok şey var, bu da evlenmek için daha çok sebep demek. Hihihi, aklımı seveyim aklımı.

Hemen gidip dedeme durumu anlattım. Tahmin ettiğim gibi hiç sorun çıkarmadan kabul etti. Hatta Ender onun fikrini sormak istediği, tecrübesine değer verdiği için bir gururlandı görmeniz lazımdı. Eh koskoca Seyit Efendi bu, elinden nice bağlar bahçeler sebzeler meyveler geçmiş. Ne nedir nasıl ye-

tiştirilir bilir. Tabii arada benim de bir ara müsait olunca ağaçlara bakmamı istediğini deyiverdim sıradan bir şey gibi.

"Bir gün birlikte gidelim de bakayım dede, hem bilgilerimi tazelerim, hem belki faydam olur. Petek'lerin elma bahçesine de bakacağım çünkü eniştem çağırdı." diye şüphe uyandırmamaya özen gösteren bir açıklama yaptım. Eh dedem haliyle benim duruma iş olarak bakmamı normal karşıladı.

"Olur, olur. Sen bağına bahçene bir bak, onları da hallederiz. Yarın da eniştene yardıma gidelim bakalım."

Dedemi de ayarlayıp eve girdim. Şişeyi kilere bıraktım ve Petek'le konuştum. O da birazdan gelecekti. O arada nineme biraz yardım ettim. Petek gelince de ilk iş olarak arkadaki iki dönümlük çilek bahçesine geçtik. Ayağımızda çizmelerimiz vardı. Hava iyice ısınmış ve toprak artık epey suyunu çekmişti. Yer yer küçük çamur birikintileri olsa da bize engel teşkil etmiyorlardı.

Sudan çok etkilenmesin ve meyveleri toprağa değip çürümesin veya böcekler yemesin diye siyah naylonların üstüne konumlandırılmış çilekler fena görünmüyordu. Ara ara bazılarının yapraklarında hafiften sararma olmuştu ama hava böyle güneşli giderse sıkıntı olmayacaktı. Bazıları çiçeklenmeye hazırlanıyordu ve biz ilk çiçekleri heyecanla bekliyorduk. İnsanın kendi eliyle diktiği bir bitkinin gelişimini takip etmesi çok güzeldi. Kaldı ki bu bitkiler bizim geçim kaynağımız, geleceğimiz olacaktı, olmalıydı.

Petekle bitkileri incelerken yer yer eğilip kalkıyorduk. İkimiz de heyecanlı ve mutluyduk. Ben yerden toprak alıp alıp parmaklarımın arasında ufalayarak nemini kontrol ediyordum.

"Toprak biraz daha kurusun, güneşe doysun bitkiler. Yarın duruma göre sulama için damlama borularını devreye sokarız. Ve umarım bu yakınlarda çok yağmur yağmaz yeniden."

"Kızlar buradasınız demek? Çilekler nasıl sıhıntı yoh deel mi?" Dedem bahçenin başında durmuş bize bakıyordu. Elimi kaldırdım,

"Yok yok şükür. Biraz daha güneşli giderse hava daha da iyi olacak dede. Ama şu ağaçların ilaçlanması lazım bu hafta. İsmail abiye söyleyiverde gidince, bir gün belirleyelim."

"He doğru diyon. Şimdi gidiyom ben de yanlarına. Konuşayım da ayarlarız bir gün. Ona göre gidip ilaçları alırsınız."

"Tamam dedeciğim, biz bir de bağa geçelim. Budama vakti de gelmiştir eski deveklerin. Onu ben hallederim bugün."

"Budama makası kümesin yanındaki depoda. Ordan alınca kapıyı kapatın yine."

Dedem gidince biraz daha dolaşıp yapılacak işleri belirledik. Ama aslında aklım hep yandaki bahçedeydi. Sabah olanları Petek'e anlata anlata gezdik bahçeyi.

"Var ya adamı da kendine benzettin. Baksana dedemle arayı iyi tutmak için neler yapıyor. Odun kesmeler, hediyeler getirmeler, davet edip bilgisine başvurmalar falan. Maşallah vallahi akıllı adam seninki." Sırıttım.

"Artık akıllı adamlara ilgi duyuyorum, başkasının aklıyla yaşayanlara değil."

"Aferin vallahi sen benden erken akıllandın. Doğru yoldasın, hem tanıyan herkesin gönlünü fethetmeyi başarıyor Ender. Bence çok güzel bir birliktelik olmaya başladı sizinki."

"Önceleri öyle demiyordunuz Petek Hanım?" deyip dirsek attım kuzenime. Petek omuz silkti.

"Sen biraz ayran gönüllülük edip adamı üzersin diye bakıyordum olaya. Yoksa adama bir şey dediğimiz mi vardı?"

"Valla hiç bu kadar emin olmamıştım birisi hakkında. Kafaya koydum, bebelerimin babası yapacam Ender'i." Petek kahkaha attı.

"Ben düğünde giyecek bir elbise ve saç modeli bakmaya başlasam iyi olacak. Belli ki tarih yakın."

"Ben karar verdim, bahçe düğünü yapılacak. Ender'in evinin bahçesi tam istediğim gibi olacaktır, yaz başında güller açtığında olursa hele düğün şahane olur." Petek ağzı yarı açık, yok artık bakışları atarken bu sefer ben omuz silktim ve ekle-

dim, "Sonra senin düğünü de yaparız orada merak etme. Tabii önce bir damat adayı bulmamız lazım." Petek homurtuyla karışık alaycı gülünce,

"Kızım sen umutsuz vaka mısın? Bir silkelen kendine gel be! O iş bende, bulacam ben sana uygun adamı. Yeter ki şu ölü toprağı serpilmiş hallerini bir kenara bırak gözünü seveyim."

"Tamam tamam, zaten ben de düşündüm biraz. Ortada bir eş adayları ve hatta bir tane bile aday yok ama olursa iyimser bakacağım olaya. En azından adamı terslemem, kendini ifade etmesine izin veririm."

"Lütfedersiniz kraliçe hazretleri. Hele şu havalara bak!"

"Hele birileri çıksın da biraz yumuşarım. Şimdilik dereyi görmeden paça sıvayıp bekleyemem ya! Hem bence sen önce teyzemin gönlünü etmelisin bu nikah için. Gülistan teyzem anneme pek benzemez, o biraz daha şey... yani nasıl desem. Hani Ender'i uygun görür mü sana hala emin değilim açıkçası Çiçek?" Dönüp cevap vermeden önce Petek'e düşünceli bir bakış attım. Haklıydı, annem biraz daha seçici ve dış görünüşün de önemli olduğunu düşünen biriydi. Hatta belki en çok ters düştüğümüz noktalardan biriydi bu, hep evleneceğim adamın yanıma yakışacak biri olması gerektiğini söyleyip dururdu.

"Petek, evleneceğim kişiyle bir yatağı, bir hayatı paylaşacak olan benim. Evet annem dış görünüşünden dolayı büyük ihtimalle sıcak bakmayacak ama babam benden yana olacaktır."

"Valla teyzem zor bir kadın olabiliyor ve enişteni de kendi tarafına çekebilir. Zaten büyük ihtimalle Burak abin de annenin tarafında olur. O her zaman bizden farklı görüş bildirmeyi severdi."

Yine haklıydı be! Abim ve annem hep müttefik olagelmişlerdi, ben de babamla iş birliği yapardım ama annem arada bir babamı kendi safına çekip işimi de bozardı çok kafaya takarsa. Beni çok severdi ama inatçı karakteri bazen tüm evi çekip çevirmek konusunda onu yılmaz bir savaşçı yapıyordu, abim onunla hiç zıtlaşmaması gerektiğini epey erken öğrenmiş, bense küçük çocuk kontenjanından faydalanıp arada şımarıklık veya dik kafalılık yapardım. Sonuç olarak bu yaşımda bile

anamdan terlik, örgü yumağı, plastik çırpıcı falan yemişliğim vardır. Kadın evin anası ne diyecen ki?

"Valla Petek abim kendi istediği kızla evlenmedi mi? Annemin altından girdi, üstünden çıktı ikna etti. Demek ki onun söz hakkı yok bu işte ret cevabı kullanmak için. Babamı ikna ederim, annem de olumsuz bakacak olursa yılmayıp olumlu baktırmanın yollarını bulurum. O inatçıysa ben de onun kızıyım ve bu adamı seviyorum ben."

"Kuzen seni anlıyorum, sadece kendini şimdiden bunlara hazırla diye söyledim. Annem çok beğendi Ender'i, kesin senin tarafında olacak ama teyzemi kazanman lazım." Kafamı salladım.

"Ender', daha yakından tanımak istiyorum Petek. O vakit annem için de planlarımı devreye sokmaya başlarım. Ama şimdi bu güzel anların tadını çıkarmak istiyorum, çünkü gerçekten hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Sohbetimiz böyle devam ederken yan bahçeden de erkek konuşmaları duyduk. Bahçenin bu tarafında taş duvar yoktu. Onun yerine bir buçuk metre boyunda bir tel duvar çekilmişti. Ender, dedem ve İsmail abi ağaçların arasında geziniyorlardı. Ender bir ara diğerleri konuşurken hafiften bize doğru döndü ama kimse fark etmesin diye etrafa bakıyormuş gibi yapıyordu. Sonra uzaklaştılar ve diğer tarafa gittiler. Onu böyle uzaktan seyretmeyi bile seviyorum be. Koluma yediğim dirsekle kendime gelmeseydim daha da sevecektim ama Petek,

"Çiçek Hanım artık gitsek de bağımıza bir baksak. Hani öğlen olmadan diyorum." deyip burnunu dikmez mi?

"Tamam be patlama, şurada iki dakika uzaktan aşk yaşatmıyorsun soğuk kadın! Hıh!" deyip deponun yolunu tuttuk. Depodan budama makasını alıp bağ yoluna düşünce de kafamda Petek'in annemle ilgili dediklerini düşündüm yol boyunca. Sonra nasıl derler, bir aydınlanma yaşadım. İki gece önce Türker'in akrabası beni aramış ve aramızı yapmaya çalışmıştı. Tokat'ta olduğumu biliyordu ve bunu Türker'den öğrendiği belliydi zaten. Peki benim buraya geldiğimi ailem dışında neredeyse bilen yokken Türker kimden öğrenmişti? İşte bu sorunun cevabı kafama dank diye düşmüştü sanki.

"Petek!" dedim aniden yolda durup. Petek ses tonumdan ürkmüş gibi bana baktı merakla.

"N'oldu Çiçek?" diye sordu yüzüme bakar bakmaz da. Gözlerimi kıstım.

"Türker akrabasına arattı demiştim ya hani?"

"Evet, barışmanız için aracı olmuştu."

"Buraya geldiğimi Türker'den öğrenmişti, peki sence Türker burada olduğumu kimden öğrendi dersin Petek?" dedim uyuz olmuş bir ifadeyle. Petek cevap vermeden önce ihtimalleri düşündü.

"Çok düşünmene gerek yok kuzi. Ona burada olduğumu annem söylemiş."

28

Yaşadığım aydınlanma aynı zamanda sinirlerimi de bozmuştu. Annemle çoğu konuda anlaşamasak da genel olarak hep iyiliğimi düşündüğünü bilirdim ama Türker'den neden ayrıldığımı bile bile ve üstelik beni haklı bulduğu halde neden kalkıp o dangalağa burada olduğumu söylemişti ki? Petek öfkelendiğimi görünce sakin olmamı ve eğer doğru tahmin ediyorsam bile mantıklı bir sebebi olduğunu söyledi ama umurumda değildi mantıklı sebepler. Umurumda olan tek şey Ender'le olan ilişkimdi ve kimsenin araya girmesine de izin verecek değildim.

Gerekli malzemeleri alıp bağa gitmek için köye çıkan küçük yolda ilerlemeye başladık. Bağ çok uzak olmadığı için ve hava da güzel olduğundan yürüyerek gitmeye karar vermiştik. Telefonumu çıkardım ve annemi aradım. Petek sakin olmamı işaret ederken annem cevap verdi. Müsait olup olmadığını sordum; evde yalnızım, temizlik yapıyorum, deyince direk konuya girdim. Türker'e Tokat'ta olduğumu sen mi söyledin, dedim lafı dolandırmadan. Annemi tanıyorsam o da meydan okumama karşılık verecekti.

"Evet ben söyledim, sana ulaşamıyormuş, çok ısrar edince iyi olduğunu ve Tokat'a gittiğini söyledim kızım ne var ki bunda?" Tahmin ettiğim gibi saklamadan ve yaptığında sakınca görmeden söylemişti.

"Anne ben onun burada olduğumu bilmesini istesem niye engelleyeyim her yerden? Bilmesin nerede olduğumu, çatlasın meraktan? Bana söylemeden niye söylüyorsun ki anlamadım." dedim tepkili şekilde.

"Kızım orada olduğunu bilse ne olacak, kalkıp oraya mı gelecek sanki? Yerini yurdunu mu biliyor? Sadece iyi olduğunu duyayım dedi, iyi ama seninle görüşmek istemiyor artık, dedim. Sanki ben yeniden barışın diye aranızı mı yapmaya çalıştım? Zaten annesini pek hazzetmem bilmiyor musun? Böyle münasipmiş ki bahane oldu ayrıldınız. Sana evlenecek adam mı yok dünyada?"

Hoparlörü açmış Petek'le dinliyorduk annemi. Ben bir ayrıntıyı kaçırırsam en azından Petek kaçırmazdı böylece. Ama annemi dinledikçe sinirlerim yatıştı. Sonra sakinleşmeye başlarken biraz empati kurdum da kadın gerçekten de kötü bir şey dememişti sonuçta. Eh Türker şehri öğrendi diye gelip yerimi de bulacak değildi doğru. Varsın son çırpınışları olsun bunlar diye düşündüm sonra.

"Tamam anne, anladım. Bir an burada olduğumu bilmesi hoşuma gitmedi ama haklısın buraya gelecek de değil. Bence o benim ciddi olduğumu anlayınca tutuştu ama yansın kül olsun umurumda değil."

"Ay Çiçek bazen çok fevri oluyorsun kızım. Anlamadan dinlemeden celalleniyorsun. Hastalığın geçti mi senin bakayım? Baban neredeyse arabaya atlayıp getirecekti bizi zor zapt ettim." Kıkırdadım.

"Evet iyileştim, gayet iyiyim. Gezmeye gelecekseniz buyrun da hasta değilim yani babamın içi rahat olsun. Hem dedemle ninem bana çok iyi bakıyorlar hem de Petek'in gözetimindeyim." Annem de gülünce Petek,

"Teyze kızın iğne olmam diye tutturunca bil bakalım kim yakasından tutup götürdü iğneye?" dedi sahte bir böbürlenmeyle.

"Petek yavrum o deli kıza mukayyet ol, şehir gibi değil oralar. Kimseye neyin bulaşmasın, akıllı uslu tarlanıza bahçenize gidin gelin e mi?"

"Aşkolsun anne ya gömdün beni resmen. Şimdi Petek'in dilinden kurtulamam günlerce."

"Sen ona bakma teyze ben köy kızı nasıl olunur öğretiyorum Çiçeme." Petek kıkırdarken annem,

"Eyi hadi bakalım. Ben çamaşır asacağım, sonra konuşuruz yine kızlar. Kendinize iyi bakın, selam söyleyin ordakilere."

"Gördün mü bak kızacak bir şey yokmuş aslında. Kadın kötü bir şey yapmamış."

"Ya ne bileyim bir an yeniden barışmamızı falan istiyor sandım. Petek," kuzenime ciddi ciddi baktım ve devam ettim, "Ender var ya, sanki öncesi hiç yokmuş gibi hissettiriyor bana. Türker sanki benim değil başkasının kötü bir anısı gibi silikleşiyor gün geçtikçe. Hatta Ender'i daha önce tanımadığım için çok zaman kaybetmiş gibi hissediyorum biliyor musun?" Kuzenim anlayışla baktı yüzüme.

"Umarım çok mutlu olursunuz Çiçek. Çünkü etrafımda sürekli dağılan yuvalar ve kötü giden evlilikler duymaktan, iyi başlayıp evliliğe giderken işte senin daha önce yaşadığın gibi gereksiz şekilde biten ilişkiler görmek beni çok etkiledi. Güzel bir şeyler olunca bile sanki hepsi rolmüş, perde arkasında kimse mutlu değilmiş gibi geliyordu. Ta ki sen ve Ender'i görene kadar. O yüzden çok istiyorum gerçekten hala dedemle nineminki gibi sevdalar olduğunu görmeyi. Valla sanırım bir sorun çıkarsa senden önce ben araya gireceğim, ilişmeyin sakın onlara, diyerek."

Kederle gülümsedi. Uzanıp sarıldım kardeşim gibi sevdiğim kadına.

"İyi ki varsın Petek, umarım benden çok daha mutlu olacağın bir sevda masalı yazarsın. Çünkü çok hak ediyorsun kuzi."

Bu duygusal konuşmadan sonra bağa geçtik. Yeni dikilen devekleri kontrol ettik, şükür hepsi tutmuştu. Henüz kuruyan veya kuruma alameti gösteren olmamıştı. Daha önceden dikilmiş ve iyi durumda olan üzüm deveklerini de sırayla inceledim ve budamalarını yaptım. Petek de budadığım dalları güzelce bir kenara istifledi. Bağın çevresinde daha önceden dikilmiş yetişkin badem ağaçları vardı, ben bir de uygun aralıklarla yeni fidanlar dikmiştim. Böylece bağın sınırları boyunca badem yetiştirip meyvesinden faydalanacaktık. Ceviz kadar değerli bir meyveydi, acısı ilaç ve cilt bakımıyla ilgili ürünlerde kullanılırken tatlısı kurutulunca epey para kazandırıyordu.

"Çocukken az mı badem toplamaya gelirdik buraya değil mi? Bu ağaçların hepsine çıkmışlığım var benim bee!" dedim budamaya biraz ara verip. Petek de ağaçlara baktı özlemle.

"Sorma, hatta boyun yetmediğinde az mı ittim seni aşağıdan?"

"Canım ittin ama ben de sana yukarıdan az badem atmadım hani. Zaten gözün ağaca çıkmayı kesmeyince hep beni çıkarırdın uyanık." Birlikte kahkaha attık. Sonra aklıma komik bir anımız geldi.

"Ya aşağıdan ittim deyince aklıma Serkan geldi." Serkan, Petek'in erkek kardeşiydi. Sıpa daha taze polis olmuş, göreve atanmıştı önceki sene. Benden iki yaş küçüktü, çok takılırdım ona. Tabii hepimiz kardeş gibi büyüdüğümüzden ayırt etmezdik birbirimizi.

"Sakın o ceviz vakasını deme Çiçek." Petek daha lafı bitmeden gülmeye başlamıştı.

"Tam da onu diyeceğim." dedim sırıtarak.

"Serkan var ya it gibi korkuyor o olayı evleneceği kıza anlatırım diye."

"Serkan evlenmeye mi karar verdi biriyle?"

"Yok henüz kimse yokmuş ama arada tehdit ediyorum onu, istediğimi yapmazsan bunu evleneceğin kıza anlatacağım, diye." Petek ondan beklenmeyecek piç bir sırıtış yaptı ve yine kahkahalar attık.

"Ya bunu öğrendiğim iyi oldu. Artık ben de şantaj yapabilirim desene." dedim aynı sırıtışla bakarak. Yine kahkaha attık.

"Ama o gün burnumuz koku alma hissiyatını kaybetmediyse daha bir şey olmaz yani."

"Zaten ben dayanamayıp bırakmıştım, yoksa Serkan ağaca çıkana kadar ben gaz kokusundan telef olacaktım o gencecik hayatımda."

"Ya seni pislik, sen bıraktın diye bütün yük benim üstüme bindi zaten. Çocuğu ağaca çıkardım çıkarmaya ama az daha düşüp bayılacaktım cevizin dibine. Eşek sıpası bir de hem osuruyor hem gülüyor tepemde." Petek söylenirken beni yeni bir

kahkaha dalgası sardı. Petek de bana katılınca gözümüzden yaş gelene kadar güldük.

"Kuzi ben daha çok gençtim o zamanlar senin kadar dayanıklı değildim kardeşinin gaz bombalarına ne yapayım yani."

"Kızım sorma, rahmetli babaannem bizde kalıyordu bir aralar, Serkan'ın odasını ona vermiştik, Serkan da oturma odasında uyuyordu. Babaannem uyanmış oturma odasına girmiş televizyona bakayım diye, kadın içeri girince az daha bayılacakmış kokudan. Günlerce anlatıp durdu herkese. Serkan da pişkin pişkin, sen de benim odamı alıp, yattığım yere izinsiz girersen öyle olur babaanne deyip kadını kızdırıyordu."

"Aaaaa ben bunu duymamıştım." derken bir kahkaha daha koptu.

"Kızım kadıncağız ondan sonra oturma odasına Serkan uyurken değil, annem odayı toplayıp havalandırmadan girmedi gidene kadar düşün."

"Ay bu çocuk bir alem yav! Boşuna sevmiyorum eşek sıpasını. Bak gözümde tüttü çocukluğumuz be!"

"Ah ah çok güzel günlerdi. Annemler hep, çocukluğunuzun kıymetini bilin, büyüyünce çok arayacaksınız bu günleri derlerdi de sallamazdık değil mi? Bak şimdi büyüdük ve dediklerine geldik." Dalgın dalgın kafamı salladım.

"O zamanlar da bir büyüsek derdik hep. Aha büyüdük de halt yedik. Gerçi büyümesem Ender'i kapamazdım." deyip sırıtınca Petek kafama budadığım dallardan birini fırlattı.

"Arkadaş kadının aklı fikri Ender. Allah tezde kavuştursun da aklını kaybetme bu gidişle."

"Ne kaybedecekmişim aklımı be, seviyorum adamı ne yapayım doğaçlama her lafım ona çıkıyor."

"O zaman ne diyoruz: Allah bozmasın, kem gözlerden korusun."

"Amin kuzi amin. O hal de ne diyoruz: Mola biter, işe devam." Göz kırptım ve gülüştük.

O gün işler bitince ninemin hazırladığı sofrada karnımızı doyurup dinlendik. Dedem İsmail abinin birkaç gün Ender'in

bahçesinde işleri olduğunu, işleri biter bitmez gelip bizim bahçelerde ilaçlama yapacağını söyledi. Hatta Ender önce bizim işleri halledebileceğini söylemiş ama dedem öyle şey olmaz, biz bekleriz, deyip kabul etmemiş teklifi. Centilmen sevgilim benim, önce de beni düşünürmüş severim ben onu.

"O zaman ben de yarın Petek'lerin elmalara bakayım dede. Aradan çıkmış olur. Sonra da Ender Bey'in bahçesindekilere göz atarım." dedim fırsattan istifade çünkü Ender bahçeyle ilgilenip belki çıkamazdı bir yere ve onu görmeden de duracak değildim ya!

"Olur olur. Ender oğlum bazı ağaçları kestirip yerlerine daha iyi cinslerden dikmek istiyormuş. Kademeli olarak gençleştirsem mi ağaçları diye düşünürmüş."

"Eğer 35 yaşını geçmiş ağaçları varsa ve veriminden memnun değilse bence de gençleştirsin dede. Zaten elma zaman isteyen bir meyve, kademeli değiştirirse sorun yaşamaz."

"Eh kaç yıllık bahçe, tabii yaşlanmış ağaçlar olmaz mı."

"Ben ağaçların cinsine bakayım da belki daha iyi türler bulurum. Koca bahçe, rastgele ağaç dikmek olmaz."

O gün ben kendi işlerimle, Ender de bahçesiyle ilgilenince tekrar göremedik birbirimizi ama fırsat buldukça minik mesajlar attık tabii. Dedeme söylediklerimi ona da anlattım, gidip ağaçları görmemi bizzat istedi. Söylediğine göre beş dönümlük elma bahçesinin ürününü fabrika için toplatacak ve elma suyu yapımında kullanacakmış. O yüzden su oranı daha yüksek ürün dikmeyi istiyormuş yenileme yaparken. Mantıklıydı. Araştırıp ona uygun cinsleri söyleyecektim.

Petek'lerin de elma bahçesi olduğundan ve enişte min de tıpkı Ender gibi ağaçları gençleştirmek istediğinden bahsettim. Tabii o bahçe iki dönümdü ama güzel elmaları vardı. Çocukluğumuz o ağaçların üstünde kah elma yiyerek, kah sepet sepet toplayarak geçmişti. Ertesi gün önce enişte min bahçesine bakacağımı, bir sonraki gün de Ender'in bahçesine geleceğimi söyledim.

Eğer ürünlerini parça parça satmakla uğraşmak istemezlerse alıcı olabileceğini söyledi. Ben de onun elmalarına bakarken konuyu kasten açacağımı ve kendisinin bunu dedeme

söylemesini tavsiye ettim. Böylece elma bahçesinden yeni haberdar olmuş gibi teklif verebilirdi kimseyi şüphelendirmeden. Fikir hoşuna gidince mutabık kaldık o şekilde yapmaya.

Aslında ikimizin de attığı her adımda amacı ailemle Ender'i daha çok kaynaştırmak ve onu kendilerinden biri gibi kabullenebilecekleri kıvama getirmeyi sağlamaktı. Gece uyumadan önce biraz daha yazıştık. Sonunda uyumak için vedalaşırken,

"İki gün boyunca işlerini hallet, üçüncü gün seni kaçıracağım. Şimdiden hazırla kendini küçük bir gezintiye." deyip gülücük koymuş mesajın sonuna.

"İşte buna kesinlikle hayır, diyemem. Merakla bekliyor olacağım o gezintiyi." dedim cevap olarak.

29

ENDER,

İki gün önce Çiçek'e, onu bir yere götüreceğimi söylemiştim. Tahmin ettiğim gibi bu çok hoşuna gitmiş ve heyecanlanmıştı. Ama onu götüreceğim yeri gördüğünde yine aynı coşkuyu taşır mıydı emin değildim. O yüzden bir önceki gece en azından çok romantik bir sürpriz beklentisine girmemesi ve hayal kırıklığı yaşamaması için ona az da olsa bilgi vermem gerektiğini düşündüm.

Aslında gündüz bahçeyi ve elma ağaçlarını kontrole geldiğinde yüz yüze söylemek isterdim ama Seyit amca yanımızdan pek ayrılmadığı için fırsatım olmadı. Eh şikayetçi değildim yine de, dedesiyle bile olsa yanımda olması, birlikte vakit geçiriyor olmak yetmişti bana. Tabii mümkün olduğunda mesafeli ve ölçülü davranıp Seyit amcayı rahatsız edecek bir hal ve tavır içine girmemeye azami özen göstermiştik.

Gece uyumadan önce mesajlaşırken ertesi gün ona romantik sayılamayacak ama belki beni daha iyi tanımasına yardım edecek bir gezinti yapacağımızı söylediğimde hiç bozulmadan, kendisinin de zaten her fırsatta beni daha çok tanımak istediğini ve bu sebeple romantiklik değil bana dair şeyler görmekten mutlu olacağını söylemesi cesaretimi artırdı. Nitekim benim ona yapacağım bu sürpriz gezinti, onun da bana bakış açısını daha çok ortaya koyacağı için ikimiz de aslında birbirimizden bir şeyler öğrenecektik.

Tamam dürüst olmalıyım; Çiçek'e dair her şeyi merak ediyorum, aslında ben de onun bana anlatacağı benden önceki Çiçek'i ve henüz görmediğim Çiçek hallerini bilmek, görmek ve tecrübe etmek istiyorum. Ona dair her şeyi bilmek istemek belki kimine göre kıskançlığımdan ve şüpheciliğimden ileri geliyor zannedilebilir lakin öyle bir şey değil bu. Ben onu daha yeni tanıyorum ve yıllardır ondan bir haber yaşarken kaçırdığım her ne varsa bilmek isteme sebebim boşa giden zamanlarımın telafisi olması için daha çok.

Ben de ona anlatmak ve anlaşılmak istiyorum. O da beni merak ediyor mu acaba benim onu ettiğim kadarıyla? Benim başka başka hallerimi veya geçmişimi dinlemek ve bilmek onun için de heyecan verici bir serüvenin yerini tutar mı acaba? Çünkü onun anlatacakları benim için bir serüven, hayatımıza dair bir serüven ve heyecanlanıyorum.

Az önce Çiçek sabah kahvaltım için taze sütü getirdiğinde Nevin hanıma bilerek bir iş buyurup kapıyı ben açtım. Aslında bence Nevin Hanım ikimizin hallerinden şüpheleniyordu ama konumu gereği işime burnunu sokmak da istemiyordu. Belki de beni mutlu gördüğü için köşesinde kalmayı tercih ediyordu. Nitekim konu birkaç kez Çiçek'den açıldığında yüzünde ve sesinde belli belirsiz imalar ve tebessümler gördüğüme emindim. Gerçi artık sakınacak bir şey de görmüyorum, hatta direk soracak kadar cesaret gösterse tereddütsüz de kabul edeceğim ilişkimizi. Ama o sorana dek de durduk yere ben itiraf edecek değilim.

Her neyse, Çiçek sütü verirken birbirimize gülümsedik ve elini birkaç saniyeliğine tutma cesaretini gösterip,

"Saat 11 de köşede olurum. Havaya aldanma, yanına kalın bir şeyler al." dedim ve onu yolcu ettim.

Birkaç saati onsuz geçirmek ve sonunda ona kavuşacak olma düşüncesi Çiçek hayatıma girdiğinden beri artık rutin bir şey haline gelmişti. Gelmişti gelmesine ama bu heyecan duymadığım ya da alıştığım anlamına da gelmiyordu. Tam tersi, her yeni gün ona kavuşacak olmak, onunla bir şekilde görüşecek olmak ve yine vedalaşıp bir sonraki buluşma için saatleri saymak hayatıma büyük bir anlam katıyordu. Sanki günleri bu

rutine göre yaşıyordum, Çiçek'den ayrıldığım ve ona kavuştuğum saatleri saymaktı en elzem görevim.

Şikayetçi miydim? Asla olamazdım, o hayatımdaydı, aklımdaydı ve kalbimdeydi. Ben de ondaydım ve nasıl şikayet edebilirdim hasret çekiyorum diye? Ben onun hasretini bile güzel buluyordum. Unuttuğum bir duyguydu özlemek, özlenmek. O yüzden bunun bile tadını çıkarmanın bir nimet olduğunu düşünmemek nankörlük olurdu.

Gerekli hazırlıklarımı yaptıktan sonra onun evden çıkacağı saatten en az 15 dakika önce ben arabama binip bahçeden çıkardım arabamı. Kanal yoluna dönüp bahçe duvarımın köşesinde beklemeye başladım. Çiçek'le öyle anlaşmıştık, köşeyi döner dönmez arabanın arka koltuğuna, duvar tarafında kalan boşluktan binecek ve bir nevi etrafa karşı perdelenmiş olacaktı bu şekilde. Ana yola çıkana dek koltuğa uzanacak ve sonrası artık sıkıntı olmayacaktı. Kimsenin onun canını sıkacak bir dedikodu çıkarmasına sebep olmak istemezdim, yaptığımın arkasında dururdum ama o vakte kadar Çiçek illa ki üzülürdü ve bunu hak etmiyordu.

Az sonra Çiçek evden çıkıyorum diye mesaj attı ve ben, bekliyorum, dedikten iki dakika sonra arabanın arka kapısı açılıp pat diye içeri attı kendisini. Onu bekliyor olmama rağmen yerimde irkildiğimi söylemek zorundayım. Sonuçta içeri pat diye atlamasını beklemiyordum. Kafasını iki koltuğun arasından uzatıp yüzüne düşen pembe kahkülünü eliyle kenara çekti ve kocaman gülümseyip,

"Selam, ben geldim." deyiverdi. Sanki o an arabanın içi dışarıdan çok daha aydınlık ve sıcak geldi bana. Abartmıyorum, gülüşü öyle sıcak ve içten, öyle çocuksuydu ki o anın fotoğrafını çekip kocaman bir çerçeve içinde yatağımın karşısına assam her sabah ben de gülümseyerek uyanırdım kesinlikle.

"Hoş geldin, çok da dakiksin. Her gün yeni bir huyunuzu sevdiriyorsunuz Çiçek Hanım." dedim keyifle gülerek. Pozisyonunu değiştirmeden dudak büktü bizimki.

"Ama aşk olsun, yine mi Çiçek Hanım, olduk? İnsan bir sevgilim der, balım der, çiçeğim falan der ya." Bir saniye yüzüne baktım ve sonra,

"Galiba haklısın...Çiçeğim. Özür dilerim balım. Affettin mi sevgilim?" dedim. Çiçek elini ağzına kapatıp kıkırdadıktan sonra,

"Hah şöyle. Tamam artık sen bana böyle seslendiğine göre ben de sana, affettim sevgilim, diyebilirim rahat rahat. Of resmiyetten kurtulduk be." Gülüştük.

"Hadi artık gidelim de başkası da pat diye kapılardan birini açmasın." deyip arabayı çalıştırdığımda Çiçek yine kıkırdadı. Sesi neşeydi, mutluluktu, umuttu, sevilmekti. Biliyordum gülücükleri burada asılı kalacak ve arabaya her yalnız binişimde bana eşlik edeceklerdi.

"Nereye gittiğimizi hala söylemeyecek misin?" Dikiz aynasından iki koltuk arasından uzanmış pembe kafaya baktım. Çiçek'in yüzünde ciddi bir merak ifadesi vardı ve küçük bir çocuğa benziyordu. Yanaklarını sıkmamak için kendimi zor tuttum ve,

"Umarım seçtiğim yer için bana gücenmezsin çünkü belki baş başa kalabileceğimiz bir yer hayal ettin. Bir yemek veya gezinti?" dedim. Omuz silkti,

"Eğer sen beni bir yere götürmek istediysen bence bunun senin için bir önemi vardır. Dediğim gibi aradığım şey basma kalıp bir romantizm değil ki, yani tamam o da hoşuma gider elbette olduğunda ama illa her buluşmamız öyle olsun istemem. O yüzden rahat ol. Ben iyi vakit geçireceğimden eminim." dedi samimi olduğu çok belirgin olan ses tonuyla.

İçim rahatlamadı desem yalan olurdu. Çünkü daha yeni başlayan bir ilişkimiz vardı ve belki benden daha romantik adımlar, sürprizler bekliyor olabilirdi ki onu suçlayamazdım. Fakat öncesinde bugünü beni biraz daha yakından tanıyabileceği şekilde organize etmek istemiştim. Çünkü ben sıradan insanlar gibi sevgilimi kalabalık mekanlara, veya insanların çokça bulunduğu gezinti yerlerine götüremezdim. İsterdim elbette ama bu görüşmeler ikimizi de rahatsız eden bir hal alırdı. İnsanların tavır-

larının bize çok da ulaşamayacağı programlar yapmak durumundaydım ve Çiçek bu gerçeği kavrasın istiyordum.

Benimle devam etmek istiyorsa benim feragat ettiğim bazı şeyler olduğunu deneyimleyerek anlamalıydı ve kararını değiştirirse de aslında ona kızmaya hakkım olmayacaktı. Kendi ayağıma mı sıkıyordum bilmiyordum ama ona karşı net ve şeffaf olma isteğimin önüne geçemiyordum. Tabii onu kaybetme korkumun önüne de geçemiyordum ve bu iki duygu ve düşünce sürekli savaşıyordu benliğimde.

Şehre girdiğimizde önceden sipariş verdiğim bir tepsi tatlıyı almak için sürekli tercih ettiğim tatlıcının önünde durduk ve çalışanlardan biri siparişimi getirip arka koltuğa, Çiçeğe emanet etti. Ücreti ödeyip yola devam ettim.

"Birini ziyarete mi gidiyoruz?" diye sordu Çiçek bilmiş bilmiş. Kafamı sallarken dikiz aynasından baktım.

"Çiçek, benimle ilgili şeyleri merak ediyor musun? Yani önceki hayatım, zevklerim, ilgi alanlarım, neler yaparım gibi şeyleri?"

"Hem de deli gibi merak ediyorum sevgilim. Lütfen bugün beni biraz aydınlatacağını falan söyle de keyfim artsın."

"Evet birini daha doğrusu bir aileyi ziyarete gidiyoruz ve bunu yalnız yapmak istemedim. Çünkü eğer yola birlikte devam edeceksek beni yaşadığım hal üzere görmeni, izlemeni ve analiz etmeni istiyorum. Üstelik sadece bugün yapacağımız şeyle sınırlı olarak değil; anlatacaklarım, yapmak istediklerim ve yapamayacaklarım da buna dahil.' Son kelimeleri bilerek daha baskın söylemiştim. Yüzüne baktım, yüzüme bakıyordu. Anlayışla gülümsedi.

"Hiç bir şey beni seninle yapamayacağımız şeyler yerine yapabileceğimiz başka şeyler kadar mutlu edemez artık. Anlayacaksın. O yüzden beni korkutmaya falan çalışacaksan ya da soğutmaya, boşa uğraşma sakın. Bence biz ileride sahip olmak istediğimiz çocuk sayısına falan karar verelim boş vakitlerimizde." dediğinde ben onu şaşırtıp düşündürürüm derken o beni şaşırtmıştı yine, yeniden. Çocuk sayısı diyordu, yani ciddi ciddi evlilikle ilgili planları vardı. Bu kadın kadar gözü karasını hiç görmemiştim. Nere-

deyse arabayı durdurup dudaklarına yapışacaktım ama Tokat'ın sıkışık ana yol trafiğinde tabii ki bu mümkün değildi.

"Ne o, çocuk deyince duraksadın? Sakın hep gizli kapaklı buluşmalarla geçireceğiz ömrümüzü, falan deme. Yani tamam daha yeni sevgili olduk ama benim öyle çok uzun sevgili kalmaya alerjim vardır haberin olsun. Yıllarımı dedem, ninem ve köy ahalisinden kaçarak ve köşe kapmaca oynayarak geçirmeye niyetim yok. Ha sana uymazsa bilemem ciddi şeyler."

Kendimi tutamayıp kahkaha attığımda dudağını büzüp bekledi. Onunla dalga geçip geçmeyeceğimi anlamak ister gibiydi. Ama onunla dalga geçmek ne mümkündü. O tam da ondan istediğim ama kendisinden istemeye çekindiğim şeyleri bir çırpıda benden talep edince afallamakla birlikte üstümden yük kalkmıştı. Evlilik ve çocuk; Çiçek ve benim çocuklarımız. Kahkaham dinerken yerini huzurlu bir gülümseme aldı.

"Teşekkür ederim." dedim. Beklediği cevap bu değildi ve,

"Ne için." diye sordu sakinleşerek. Trafik ışığında durmuştuk, dönüp elini tuttum ve,

"İşimi kolaylaştırdığın her şey için sevgilim, senden istediğim ama sana söylemeye çekindiğim her şeyi, benden daha cesur davranıp sen söylediğin için. Benimle evlenmeyi ve çocuklarımın annesi olmayı hayal ettiğin için." dedim elinin üstünü öptükten hemen sonra...

30

ENDER,

"Yani bu benim planlarımı kabul ettiğin anlamına mı geliyor?" dedi göz kırpıp yeni yetme bir kızın heyecanıyla bakarak. Kafamı salladım,

"Gayet güzel planlar yapıyorsun, neden kabul etmeyeyim ki." dediğimde baş parmağını kaldırıp,

"O işler bende, sen kafanı yorma sevgilim." deyip ikimizin de gülmesine sebep olduğunda yeşil ışık da yanmıştı artık.

Yola daha mutlu devam eden iki insandık. Birlikte geçirdiğimiz her dakika sanki yaşadığımız mutluluğu, huzuru ve diğer güzel her şeyi artırmak için özel olarak ayarlanmıştı. Dikiz aynasından sık sık Çiçek'in yüzüne bakıyor ve arka koltukta oturan bu muhteşem varlık için ne kadar şükretsem az diye düşünüyordum. Çünkü beni seviyor, benimle olmak için benden çok daha fazla çaba sarf ediyordu. Gözleri parlıyor ve o güzel yüzü sanki karanlığın bende sarmaladığı ne varsa oralara ulaşıp ışığını bırakıyordu.

Arabayı yeraltı çarşısının hemen yanındaki aradan Tokat'ın en eski yerleşim yerlerinden biri olan Sulu Sokak'a çevirdiğimde Çiçek sesini çıkarmadan ilgiyle bakındı. Tokat'ın en eski binalarının birçoğu bu sokak üzerinde veya etrafındaydı. Üstelik kafanızı sağ tarafa biraz çevirseniz ünlü Tokat kalesi tepenizde yükseliveriyordu. Rivayetler kalenin, filmlerde ve kitaplarda bize Kont Dracula diye yutturulan ve vampirlerin ilk atası olarak da kabul edilen ama aslında acımasız bir cani olan Kazıklı Voyvoda Vlad

Tepeş'in hapsedildiği yer olduğu kuvvetle muhtemel olan hapishane olduğu yönündedir. Kale oldukça sarp ve çıkılması zor bir kayalığa kurulu olduğu için gayet mantıklı geliyor kulağa.

Araba eski ve yeni binalarla çevrili sokakta ilerlerken bir kasabın önünde durdum. Önceden arayıp hazırlattığım siparişleri getiren kasapla hal hatır ettikten sonra ödemesini yapıp vedalaştım. Çiçek o sırada hiç sesini çıkarmadan arabanın sağdaki camından kaleye bakıyordu. Arabayı çalıştırırken,

"Kaleye hiç çıktın mı sevgilim?" diye sordu meraklı ama sakin bir tonda. Dikiz aynasından ona bakarken,

"Henüz fırsatım olmadı ama isterdim. Tabii güvenli bir yolu varsa?" dedim hafif gülümseyerek. Bizimki dudak büzdü ve,

"O halde seni muhakkak oraya çıkarmalıyım canım." dedi heyecanla.

"Nedenmiş o?" dedim usulca ilerlerken.

"Çünkü kaleye çıkan yedi sene Tokat'tan bir yere ayrılamaz, derler. Eh ben de seni her altı sene de bir çıkarırsam biz hep burada birlikte kalırız. Ne güzel plan değil mi?" dedi ellerini hınzır bir sırıtış eşliğinde ovuştururken. Ve bunun onu ne denli sevimli gösterdiğini söylememe gerek var mı bilemiyorum tabii. Küçük bir kahkaha attım,

"Eğer bu doğruysa sen iste her sene çıkarım oraya. Ama seninle, söz mü? Çünkü senin de asla bir yere gitmemen gerekiyor Çiçek'im." Kıkırdadı ve kafasını aradan uzatıp pat diye öptü yanağımı.

Birçoklarının bakmaya içinin almadığı yüzümü nasıl da sevgiyle ve görüntüsüne aldırmadan öpüyordu. Yüzünde ne bir tiksinme ne de herhangi bir yapmacıklıktan iz vardı. Beni ilk öptüğü an da dikkat etmiştim buna sonrakilerde de ama zerre kadar rahatsız oluyor gibi görünmediği gibi bana da böyle bir şey hissettirmemesi nasıl da özel ve iyi hissettirmişti bana.

"Hiç öyle bir düşüncem yok, aksine bütün planlarım seninle birlikte olacak şeyler için artık."

Evet buna hiç şüphem yoktu artık. O, ciddi ciddi yola benimle devam etmek istiyordu ve nasıl başardıysa beni de ikna etmişti. Bir daha hiç bir kadının beni sevebileceğine inanmazken ve umut bile edemezken bu çılgın kadın çıka gelmiş ve hayatımın merkezine oturuvermişti. Hem de büyük bir törenin ortasına oturan bir şaman edasıyla kendinden emin, ne istediğini bilen ve almak için elini uzatmaktan korkmayan.

"Bu sokağı çok severim, binaların çoğunu restore etmişler ama henüz gezemedim."

"Merak etme birlikte gezebiliriz çünkü buraları ben de çok seviyorum. Çok kendine has bir havası var bu bölgenin."

"Eh çok eski yerleşim yeridir. Şu ilerde bir yerden annemin bir akrabasına gidiliyordu hatta yanılmıyorsam. Evi görmen lazım Ender, iki katlı, bahçe içinde ve oldukça eski. Rum bir aileye aitmiş eskiden. Dolabın birinde küçük bir insan yüzü oyması var ki tam bir sanat eseri bence. Orayı hep çok mistik ve çekici bulmuşumdur."

"Deme yav, beni meraklandırdın şimdi eyi mi? Hemen bir bahane bulup aileye girme çalışmalarını hızlandırmam ve o eve de gitmem lazım." Çiçek irileşen gözlerle bana baktı. Omuz silktim ve dikiz aynasından bakarak,

"Ne, beni götürmez misin oraya?" dedim bu kez. Gözlerini kıstı ve,

"Neyim olarak götüreceğime bağlı." deyiverdi pervasız bir rahatlıkla. Biraz düşünür gibi yaptım ve sonra,

"Sen neyin olarak götürmek istersin mesela?" dedim. O da sahte bir ifadeyle düşünür gibi yapıp çenesini kaşıdı.

"Hımm, bilmem ki, öyle rastgele bir şey olmaz elbette tuhaf kaçar. Ama bana evlenme teklif edersen, nişanlım veya eşim olarak götürebilirim. Yani başka türlüsü yakışık almaz."

"Teklifi benim edeceğimden emin miyiz?" dedim ve kahkaha attım. Hiç bozulmamış gibi baktı ve,

"Eh bir zahmet onu da sen düşün Ender Ahıskalı. Sonra çocuklarımıza, ananız beni kandırıp zorla nikah masasına oturttu falan dersin, bozuşuruz." dedi bilmiş bir şekilde.

"Vallahi bir gün gözümü nikah masasında falan açarım diye düşünmeye başlamıştım ben de." Elimde olmadan yine güldüm çünkü birden kendimi gerçekten benden habersiz hazırlanmış bir nikah törenine götürülmüş ve masaya oturtulup, sevgilim bu bizim nikahımız, denilmiş gibi hayal ettim. Çiçek bunu da yapsa şaşırır mıydım bilemiyordum.

"Hıh, sana da iyilik yaramıyor. Sanki seni zorla alıp nikah masasına oturtacağım. Aslında yapardım ama niye her şeyi ben yapayım ki? Bence sen bana sürpriz bir evlenme teklifi yapmalısın yoksa evlenmem seninle bilesin."

"Vallahi artık nasıl bir sürpriz olabilir bilemiyorum. Çok düşünüp seni hazırlıksız yakalamam lazım. İşim zor desene." dedim kafamı kaşırken.

"Ben bilmem, orijinal bir şeyler bul işte. Kirazın dalına çıkıp serenat mı yaparsın, nikah yüzüğünü kesilecek odunların içine mi koyarsın yoksa bizim Deli Çavuş'la anlaşıp onun boynuna mı takarsın bilemem. Bak bilemem derken bile sana birçok seçenek sondum."

Onu dinlerken anlık hayal gücüne ve tüm bunları kendinden emin masumiyetiyle söyleyişine hayran oldum. Gerçekten farklıydı ve beni büyülüyordu. Başka bir kadın bana sevgili olur olmaz evlenmekten ve çocuklardan bahsetse belki rahatsız olup, bu ne acele diye düşünürdüm ama Çiçek'in kurduğu hayaller ve tatlı dayatmalar beni rahatsız etmek yerine sanki heveslendirip elimi çabuk tutmam için cesaret veriyordu. Üstelik ben ne evliliğe ne de çocuk sahibi olmaya dair bir hayal kurmaktan nasıl da uzaktım. Kim benimle evlenip çocuk yapmak isterdi ki hem derdim ama Çiçek, o aklımın alabildiğinden çok ötede bir karakter. O masallardan fırlamış bir mutluluk perisi adeta ve sihirli değneği de o tatlı dili.

Elbette hala çekincelerim var, ailesi beni ister mi, benimle evlilik işi ciddiye bindiğinde zorlukları onu yorar mı ve en

önemlisi çocuğumuz olursa yüzüm çocuğumu ürkütür mü? Bunlar kafamda hemen cevap bulacak sorular değildi ama öğrenmek için ödemem gereken bedel de bu kadının planlarına dahil olmaktı.

Arabayı Erenler mezarlığından hemen sonra, eski bağ evlerinin olduğu bölgede bahçeli eski bir evin önünde durdurunca dönüp Çiçek'e ilgiyle baktım.

"Biraz sonra hayatımda birçok şeyi yeniden düşünmeme vesile olan birinin evine gireceğiz Çiçek'im. Buraya seninle gelmek istedim çünkü henüz belki çok erken ama görmeni istedim...Salih dedeyi, Hacer nineyi ve torunları Ahmet'i bilmeni istedim." Bir an sustum çünkü beni yadırgayıp yadırgamadığını anlamak ve doğru kelimeleri bulmak için nefes almam gerekti. Belki beni gösteriş yapmakla veya gözünü boyamakla yargılardı ya da daha ilk buluşmalarımızda onu böyle sıkıntılı bir işe dahil ettim diye gücenirdi. Emin değildim ama baştan ikimizin de diğerine dair önemli şeyleri bilmesi, anlaması gerekir diye düşünmüştüm.

Çiçek elini uzatıp yüzümü okşadı. Bakışları da dokunuşu kadar sıcak ve şefkatliydi. Eğilip ve kısa bir bakış attıktan sonra,

"Onlarla tanışmak için can atıyorum Ender'im. Ve senin için önemli olan birilerine ziyarete gelirken beni de getirdiğin için çok duygulandım desem?" Elini tutup üstüne bir öpücük kondurdum.

"Sana her şeyi anlatacağım ama önce birlikte gidelim ve Salih dedenin bahçesinde güzel bir mangal yapalım. Üstüne çayımızı da içer, biraz sohbet ederiz. Bana eşlik eder misin?"

Bana eşlik etti. Yüzünde deminki şefkatle ve hatta mutlulukla. O tatlı tepsisini aldı, ben de etlerle birlikte bagajdan çıkardığım diğer paketleri. Salih dede geleceğimizi biliyordu ve kapıda belirdiğinde Çiçek'i de yanımda görünce önce biraz şaşırsa da hemen toparlanıp bizi buyur etti. Zayıf, iki büklüm olmaya başlamış vücudunu dik tutmaya çalışırken beyaz sakallı yüzünde hoşnut bir mahcubiyet vardı.

Hacer nine de ardından göründü kapıda. Eski bahçe kapısını itekleyip küçük ön bahçeye girdik. Yerde aralıkla döşenmiş taşlar ve aralarında biten otlar karşıladı bizi. İki katlı eski bir bağ eviydi burası. Sahipleri iki yaşlı çift ve kimsesiz kalan torunlarıydı. Üçü birlikte yaşıyor, hayata tutunmaya çalışıyorlardı tek başlarına.

"Hoş geldiniz Ender oğlum, hanım kızım sen de hoş geldin. Buyrun, buyrun." Hacer nine de Salih dede gibi hayatın yüküyle bükülmeye başlamıştı. Yüzlerindeki derin izler ve ellerindeki nasırlar anlatıyordu yaşamlarının zor taraflarını dinlemek isteyene. Ben de ara ara uğrar dinlerdim işte. Çünkü iyi insanların kimsesiz ve çaresiz kalmaması gerekiyordu bu dünyada. Çünkü onlar da bana bir aile olmuşlardı aslında.

Elimizde paketlerle eve girdik. Küçük holden soldaki ilk kapıya buyur edildik. İçeride sabahtan yakıldığı belli olan sobanın yaydığı ısı vardı. Dışarısı sıcak diye belli ki kendi haline bırakılmıştı ama hala sönmemişti közleri. Elimizdeki paketleri yaşlı çifte uzatırken ikisi de mahcup mahcup tebessüm etti,

"Oğlum her seferinde ne yorarsın kendini? Ne zahmete girersin bu kadar?" dedi Salih dede.

"Ne zahmeti dedem, birlikte yemeyelim mi bir şeyler? Hem Ahmet'e de söz verdiğim şeyler vardı. Yalancı mı çıksaydım getirmeyip de?" Paketleri alıp teşekkür ettiler.

"Ahmet de gelir birazdan. Okulu öğleye kadar ya. Kaçtır seni soruyordu, ne zaman gelecek Ender abim, diye."

"Biraz beklettim ama gönlünü alırım ben onun."

"Hanım kızımızı tanıyamadım?" O vakit Çiçek'e baktım. Aslında aramızda resmi hiç bir şey yoktu ve onu alıp buraya getirmiştim. Ve şimdi iki tarafı da mutlu edecek bir sıfatla tanıtmalıydım onu. Gülümsedim, Çiçek de ne diyeceğimi merakla bekliyordu.

"Çiçek. Kendisi ve ben...yani biz nasipse hayatımızı birleştirmeye karar verdik. Tabii önce ona değişik bir evlenme teklifi etmem gerekiyormuş. Sen ne dersin Hacer nenem, nasıl evlenme teklif etsem kabul eder?" dedim gülerek ve biraz rahat bir tavırla. Hacer nine o vakit ellerini birbirine vurup kıkırda-

dı. Alıştığı üzere yazmasını Tokat'a has şekilde dolamış ve ağzının üstüne kadar çekmişti. Bu köylü kadınların genelde yakınlarda namahrem bir erkek varsa yaptıkları bir şeydi ve yaşına rağmen Hacer nine bu alışkanlığını koruyordu.

"Siz bir birinizi beğenmişiz zaten, Allah da yakıştırmış ya. Ben ne diyem ki size hiç bilmem."

"Ender'e kalsa bizim iş olmazdı da neneciğim ben ipleri elime aldım. Kötü mü yapmışım?" Çiçek birden araya girince Salih dede de, Hacer nine de gülüştüler.

"Allah ayırmasın hanım kızım. Eyce yapmışın, Ender oğlum altın gibidir. Allah onu her iki cihanda bahtiyar etsin."

"Allah razı olsun Salih dedem, inşallah hepimizi diyelim. Var olun. Ahmet de şimdi okuldan aç gelir, ben mangalı yakayım, etler hazır zaten. Sofrayı bahçeye kurar mıyız? Hava çok güzel ama?"

"Olur olur tabii. Mangalı çardağın yanına kurarız. Ben iş evinden çıkarayım madem."

"Çiçek," dedim ona dönüp, "Hacer nineme yardım eder misin sofrayı kurarken?" O enerjik haliyle gülümsedi.

"Yardım etmem, ne gerekiyorsa ben yaparım. O bana söylesin yeter." dedi evin yabancısı değilmiş gibi. Ona birkaç saniye baktım ve anladım. Yanılmamıştım, buraya ve hayatımda önemi olan diğer her yere götürebileceğim, her şeyime ortak edebileceğim biri varsa bu hayatta, o kişi Çiçek'ten başkası değildi.

"Hem ateşi yakamazsan haber etmen yeter, ben işlerden de anlarım." deyip göz kırparken Hacer nineyle birlikte kıkırdadılar.

"Ender oğlum, eli iş bilen, yüzü de gülünce adı gibi çiçek açan bu kızımı sakın kaçırma. Hemen nikahı bas, benden demesi. Pek kanım kaynadı hemencecik de."

"İnşallah, o istesin yeter ki." Çiçek başını hafifçe yana eğip tebessüm etti,

"Bunu bir evlenme teklifi olarak kabul ediyorum o zaman?"

"Ağaca çıkıp serenat yapamadım, odunların arasına yüzük de koyamadım ama eh kabul edersen şahit de var hazır." Ha-

cer nine pek eğleniyor gibi bakıyordu bize. Kim bilir neler geçiyordu aklından. Kendi gençliğine özlem duyuyordu belki de? Belki halimizi sevimli buluyordu.

"Neyse ağaca ben çıkar, oradan evet, derim. O zaman değişik bir evlenme teklifi kabulü oldu sayılır hem." Çiçek kıkırdayınca Hacer nine,

"Pek de şen şakrak, şakacı ha! Maşallah, maşallah." dedi. O sırada bahçe kapısı aralandı, bir çocuk sesi duyuldu.

"Ender abi! Ender abi gelmiş, dede?" Ahmet gelmişti. Dışarıda arabayı görüp tanımıştı muhtemelen. Sesinde heyecan ve beklentili bir mutluluk vardı. Ona bazı şeyler getireceğime söz vermiştim ve İstanbul, Amerika derken gecikmiştim.

İçeri bir girişi vardı, kim görse o heyecandan etkilenirdi. Onu ilk gördüğümde çekingen, içine kapanık ve hayata küsmüş bir çocuktu oysa. Ama geçen bir yıl içinde değişmişti, birlikte değişmiştik aslında. O benim küçük kardeşim olmuştu, ben onun koruyucu meleği, hiç olmayan kardeşleri yerine geçen ağabeyi olmuştum.

"Ender abi! Gelmişsin!" deyip hemen yanıma vardı. Belime sarıldı, başını okşadım. Başını okşayan birinin eksikliğini hissetmesin diye hep yapardım bunu ve o hep elime sürterdi başını.

"Geldim tabii! Bak sana bir de misafir getirdim." Çiçek'i gösterip tanıştırdım. Önce çekindi ama sonra gülümseyip konuşmaya başladı. Derken kanepenin üzerindeki paketleri gördü.

"Bunlar?" dedi heyecanla.

"Bak bakalım eksik var mı?" dedim. Çiçek de gülümseyerek izliyordu bizi. Göz göze geldik. Konuşmaya gerek yoktu, bakışlarında takdir ve şefkat vardı. Ahmet paketleri açtı, hediyelerine baktı tek tek.

"Kitaplar! İstediğim ayakkabı, basket topu! Yeni eşofmanlar..." diye sırayla saya saya ve tadına vara vara inceliyordu her birini.

"Denersin, olmayan varsa değiştiririz oldu mu?" Gözleri parlaya parlaya kafasını salladı.

"Hemen gidip deneyebilir miyim?" dedi coşkuyla.

"Durduğun hata. Ben de şimdi bahçeye mangal yakmaya gidiyorum. Sonra yanıma gelirsin."

Ahmet odasına giderken Çiçek de Hacer nineyle mutfağa yollandı. İçimde büyük bir huzur ve kabaran birçok güzel duyguyla çıktım bahçeye. Çardağa vardığımda Salih dede mangalı ve yakacak odunları hazır etmişti.

"Mangal kömürü de vardı arabada, onu unuttum. Getireyim." deyip mangal kömürlerini de getirdikten sonra ateşi yaktım. Çiçek etleri hazırlayıp getirmişti bir tepsinin içinde. Çardağın içindeki tahta masaya da sofrayı kuruyordu. Gidip geldikçe bana laf atıyor, gülümsüyordu. Ahmet'le ve Salih dedeyle konuşuyor, güzel havanın ve ortamın tadını çıkarıyordum. Bu ev ve insanlar bana hep iyi geliyordu ama bu kez yanımda Çiçek vardı ve hayatımın en güzel gününü yaşıyordum desem abartmış olmazdım.

Sofra kuruldu, etler pişti. Biraz da fosul salatası hazırlandı. Sonra mangala çaydanlığı koyup masaya, diğerlerinin yanına geçtim. Sohbet ettik, yemeklerimizi yedik ve birbirimize daha çok alıştık. Ahmet, Çiçek'le benim arama oturmuş, bir ona, bir bana laf yetiştiriyordu. Sanki annesiyle babasının arasında gibiydi. 12 yaşındaydı ve çok başarılı bir orta okul öğrencisiydi. Babası bir düğünde kafasına isabet eden maganda kurşunuyla can vermiş, annesi belki fakirliğe dayanamayıp, belki başka nedenlerden tekrar evlenince oğlunu yanında götürememiş ve Ahmet henüz 6 yaşındayken babasının ailesiyle yaşamaya mecbur kalmış.

Çiçek'e söylemek zorundaydım. Ahmet'in ve bu yaşlı çiftin sorumluluğunu kendime görev edinmiştim. Ahmet okulunu bitirip bir iş sahibi olana dek de bir evlat gibi ihtiyaçlarını karşılamak ve onunla görüşmek benim için elzemdi. Çiçek bilmeliydi ki sonradan bu aramızda bir sorun teşkil etmesin. Onu işte bu sebeple daha yolun başında bu eve getirmiştim. Tabii bir de Salih dede ve Ahmet sayesinde iyileştiğimi, ruhuma nasıl şifa olduklarını söylemeliydim. Ne mutluydu bana ki Sa-

lih dedeye denk gelmiş ve bu ailenin bir parçası olmama vesile olmuştu aramızda başlayan güzel bağ.

Yemekten sonra çaylarımızı içince Salih dede,

"Hadi hanım kızıma buraları gezdir. Bak hava güllük gülistanlık. Görsün etrafı, içi açılsın."

"Çok isterim, buralara ilk defa geliyorum çünkü." Çiçek sevinçle kabul edince birlikte ayaklandık ve bahçeden çıkıp bağ evlerinin arasında kıvrılan küçük yolda etrafı seyrederek yürümeye başladık. O vakit Çiçek aniden bana döndü ve,

"Teşekkür ederim Ender." dedi yüzünde daha önce hiç görmediğim anlamlı bir ifade varken.

"Neden?" dedim usulca.

"Bugün seni daha iyi tanımama ve daha çok bağlanmama, daha çok takdir etmeme olanak sağladığın için. Biliyordum."

"Çekinerek getirdim ama eğer buysa düşüncelerin şükrediyorum o halde getirdiğim için. Peki ama neyi biliyordun sorabilir miyim?" Yürümeye devam ederken kafasını hafifçe bana çevirip gülümsedi.

"En başından doğru insan olduğunu ve hayatımın sonuna dek seninle olmam gerektiğini." Uzanıp elini tuttum. Birkaç dakika öylece yürüdük. El ele ve sakince. Sonra,

"Sana anlatmamı ister misin? Çünkü sana anlatmaya ihtiyacım var. Hayatım gibi hayatımda olanları da seninle paylaşmaya ihtiyacım var Çiçek?" Elimi hafifçe sıktı. Pembe saçları esen hafif rüzgarda yüzüne doğru savrulunca diğer eliyle kenara çekti ve cevap verdi.

"Lütfen anlat. Çünkü o insanların gözlerinde gördüğüm şeyi senin ağzından duymak istiyorum. Çünkü seni çok, çok daha fazla sevmek istiyorum."

31

Ender'le geçirdiğim günü noktalamak zoruma gitse de, beni teyzemlerin evine yakın ama gözlerden biraz uzak kalan mezarlığın önünde indirmesini istemiştim. Mezarlığa gelmiş bir araba çok dikkat çekmeyeceği gibi etraftaki bahçelerin sahipleri de pek bahçelerine gelip giden tipler değillerdi. Zaten mezarlığın hemen üstündeki bahçe de teyzemlerindi. Ender'i öpüp bir gölge gibi sıvıştım arabadan. O arabayı hareket ettirmeden önce mezarlığın yanındaki bahçeye dalmıştım bile. Ağaçların arasında ilerlerken arabanın gittiğini gördüm. Bir gün böyle gizli gizli buluşmaya gerek kalmadan onu dilediğimce görebilmenin hayaliyle Petek'lerin eve doğru yürüdüm.

Petek geleceğimi biliyordu. Dedemi arayıp teyzemlerde olduğumu ve birkaç saate döneceğimi söylemiştim zaten. Bu şekilde Ender eve gittiğinde peş peşe evlere girip dikkat çekmezdik. İkindi vaktini geçmiştik, teyzem namaz kılarken girmiştim eve. Petek hemen ayaküstü sorguya çekti beni. Kaş göz yapıp kısa bir özet geçtim teyzem içerden duyup şüphelenmesin diye. Ama hala ayaklarım sanki yere basmıyordu. O gün hem Ender'den hem de Hacer nineden, Salih dededen ve Ahmet'ten öğrendiklerim yeni bir Ender'i keşfetmeme, daha önce gördüğüm ya da tahmin ettiğimin sadece buz dağının yüzeydeki hali olduğunu anlamamı sağlamıştı.

Onun iyi bir kalbi olduğunu en başından hissetmiş, o soğuk duruşunun sadece bir koza, bir savunma mekanizması olduğunu ve kırılmamak için kendini savunduğunu bilerek ona yaklaşmıştım ve zamanla yanılmadığımı anlamıştım. Fakat

aslında Ender tahmin edemediğim kadar derin bir kişiliğe ve güzel bir kalbe sahipti. Ve sanki o ziyaretten sonra ben de artık eski ben değildim. Ender aslında bana kendi hayatımın ne denli güzel olduğunu ve ufacık şeylere kafa yorup üzülmeye değmediğini göstermişti.

O ev, o küçük aile ve hikayeleri aklımdan çıkmıyordu. Ender'i bir kahraman gibi görüyorlardı. Yüzünün durumu umurlarında bile değildi, Ahmet ona bir ağabey sevgisi besliyor, konuşurken gözlerinin içi gülüyordu. Ender de aynı şekilde Ahmet'e sevgi ve içtenlikle davranıyordu. Yaptığı hiç bir şey yapmacık değildi, hissediyor ve uyguluyordu. O insanların hayatına dokunuşu ise mucizelerin aslında bizlerin yaptığı iyilikler olduğunun kanıtıydı. Kalbim hiç olmadığı kadar sevgi pompalıyordu tüm bedenime, her damarımdan akıyordu Ender'e karşı aşkım. Öyle ki onu bilmeyen, hissetmeyen zerrem yoktu artık. Kim demiş akıl ve kalp bir olmaz diye, işte ikisi birlikte seviyordu Ender'i, ikisi birlikte istiyordu onun varlığını.

Petek'le fısıldaşırken teyzem kapıyı açıp kafasını uzattı içerden. Bizi, antrede kalmış konuşurken görünce,

"Kızlar girsenize içeriye, ne fısır fısır kaynatıyorsunuz orada?" dedi ikimizi de baştan aşağı süzerken. Çok uyanık kadındı vesselam, hani her an olayı çözüme ulaştırabilir ve Ender'le benim ilişkimi keşfedebilirdi. Tetikteydim o yüzden. Gerçi öğrense kızacak değildi bence, biraz şaşırıp alışmaya çalışırdı o kadar. Asıl olay anama anlatıp, ikna etmekteydi.

"Hiç n'olsun teyzişkom, bildiğin meseleler. Tarladır, tavuktur falan. Konuşurken kalmışız burada." dedim normal görünmeye çalışarak ama teyzem birkaç saniye daha ses vermeden baktıktan sonra,

"Eyi hadi öyle diyorsanız. İçeri gelin, çay hazır."

İçeri geçtik ve sohbet edip çayımızı içtik. İçimden bir ses teyzeme açılmamı söyleyip duruyordu. O anlayışlı, ılımlı bir kadındı. Hemen sert cevaplar verip, gönül kırmazdı yapı olarak. Derin bir nefes alıp cesaretimi topladım ve içimden gelen sese uydum.

"Teyze," deyip tereddütlü ses tonumla dikkatini çekerken Petek'e de bir göz attım ve, "ben sana bir şey anlatmak istiyorum. Yani artık anlatmam gerekiyor sanırım." dedim bir solukta. Yüzüme dikkatle baktı,

"Kötü bir şey mi oldu?" dedi tedirgin bir ifadeyle.

"Hayır teyzeciğim, tam tersi. Hayatımın en güzel şeyi oldu ve seninle paylaşmak istiyorum."

"Kız yoksa evlenme teklifi mi aldın sen?" Petek'le birbirimize baktık şaşkın şaşkın.

"Nerden bildin?" dedim şüpheyle.

"Ağzın kulaklarına varıyor, başka neye yorayım ki?" güldü ve devam etti, "Kimmiş bakalım bu şanslı adam?"

"İlahi teyze, senden de hiç bir şey saklanmıyor."

"Siz giderken biz geliyorduk yavrum, hadi çatlatma da söyle. Kim?" Tereddütle Petek'e baktım, kafasıyla onayladı. Aman, battı balık yan gider. Lafı hiç dolandırmadım.

"Ender Bey." Bu sefer teyzem şaşırmıştı. Ağzı birkaç saniye açık kaldı. Gözleri ciddi miyim diye beni iyice bir süzdü ve,

"Essah mı diyon? Annemin komşusu olan, hani şu..."

"Yüzünde deformasyon olan, evet o." dedim hızla cümlesini tamamlayıp ve bunu gayet sıradan bir şeymiş gibi söyleyip.

"Kız sen ciddisin?" dedi ne diyeceğini bulamayıp. Omuz silktim.

"Hem de gayet ciddiyim. Ve teklifini kabul etmeyi düşünüyorum."

"Bence sen ona evlenme teklif etmişsindir. O düşünsün kabul edip etmeyeceğini." Petek sırıtınca teyzem garip garip baktı kuzenime. Bir dirsek attım çok sevgili Petek'çiğime ve,

"Sen de tam ortalık karıştırıcı oldun çıktın be!" diye çemkirdim.

"Bana bak, sen bu adamla gizliden gizliye görüşüyor muydun yani? Yavrum hangi ara, nasıl oldu? Yoksa o seni beğen-

miş de mi evlenme teklif etti? Ay anlat, tüm ayrıntıları istiyorum Çiçek'im!" Teyzemi görseydiniz, heyecan ve meraktan yerine hopluyordu resmen. Kadın daha fazla işkence çekmesin diye, günah benden gitti deyip başladım anlatmaya. Anlattıkça açıldım, teyzemin tepkileri negatif değil pozitif geldikçe de rahatladım. Genel hatlarıyla ve gerekli detaylarla, tabii her detayı verecek değildim sonuçta, anlattığım durum teyzemi şaşkınlıkla karışık heyecanlı bir sevindiriklik haline sokmuştu.

"Kız ben o adamı çok sevdiydim zaten, vallahi bak, kanım kaynadıydı. Çiçek, yavrum senden de korkulur ha, aynı ben." teyzem kıkırdarken ben,

"Kızın da aynı annem değil mi teyzoş. İkisi de soğuk nevaleler."

"He aynen aynen. Ne işve ne cilve bilirler. Ben enişten ile ne büyük aşk yaşadıydım ah ah. Anan da baban görmeye gelince bir havalara girerdi, bir ağırdan satardı kendisini." Petek bize kınar bakışlar atarken ben güldüm.

"Anandan konu açılmışken, haberi yok değil mi?" Teyzem ciddileşmişti.

"Yok teyze ve yardımın gerekiyor. Bak ben bu adamdan vazgeçmem bilesiniz. Annem de yüzünde sorun var diye onaylamazsa falan aramız açılır. Sen bana yardım et teyzeciğim, ben Ender'den başkasıyla evlenmem!"

"Deli kız! Sana başkasıyla evlen diyen oldu mu? Ben bir yol çare düşüneyim. Anan azcık şekilcidir, takıntılıdır ama adamı tanısa sever bence."

"Teyze ya tanımak istemeyip baştan reddederse?"

"Hele o güne varalım da. Şimdi sen adam ciddi diyorsun yani? Çiçek, ananı salla da, kızım asıl babama nasıl anlatacağız biz bunu? Onu düşünmek lazım."

"Onu da anneannemle ayarlarız." Petek ilk defa hayırlı bir şey önermişti konuşmanın başından beri. Dönüp yanağından bir makas aldım.

"Zaten Kıymet sultan bayılıyor Ender'e. Kesin bayılacak duyunca sevinçten..."

Artık Ender'le durumumuzu teyzeme de anlattıktan sonra hava kararmaya yakın ayaklandım ve eve gitmek için yola düştüm. Konu daha sonra detaylıca görüşülmek üzere kısa süreliğine rafa kaldırıldı. Teyzem biraz daha bekleyip ninemle ve annemle konuşacaktı. O arada da Ender ve ben iyiden iyiye planlarımızı yapabilirdik. Teyzem önce onunla konuşup düşüncelerini öğrenmemi, sonrasında aileye yavaş yavaş açılmanın daha doğru olacağını söylemişti. Eh haklıydı tabii.

Yürürken deli gibi kendi kendime gülüyordum. Hava kararmadan yola çıktığım için de çekinmeden yürüyordum. Çünkü hava kararmış olsaydı birçok bahçenin arasından ıssız yollarda yürümek insanı ürpertirdi. Evler vardı var olmaya da köy gibi kalabalık ve işlek değildi buralar. Hani biri ağzınızı kapatıp bir bahçenin içlerine çekse, kimsenin ruhunun duymayacağı işten bile değildi. Eh insan kadın olunca her ihtimali düşünmek zorundaydı. Daha önce kimseye yapılmamış olması, ilk kurban olmayacağınız anlamına gelmiyordu ya!

Besmelemi çekip en işlek köy yolunu kullanarak yürüdüm eve. Hava hala kararmadığı için yolda birçok araç ve etrafta insanlar olması işime gelmişti bu sefer. Tabii teyzem beklememi ve enişteмin arabayla bırakmasını söylemişti de eve gidip yıkanmak ve yemek yedikten sonra odama çekilip geçirdiğim günün hayalini defalarca kurmak istiyordum. O arada da Ender'le mesajlaşıp hasret giderirdim üstelik.

Kanal yolundan ilerleyip Ender'in mülk sınırı boyunca yürürken içim ısındı. Hem yürüyor hem de onunla telefonda konuşuyorduk. Ender bahçedeydi ve geçişimi görmek için pusuda bekliyordu. Bunun düşüncesiyle kıkırdayıp keyiflenerek yürüyordum hızla. Onun evinin önünden geçmek, ona görünmek ve hatta onu kaçamak da olsa görmek fikri kanımı kaynatıyordu. Köşeyi dönüp de bahçe kapısına yaklaşınca da sanki onu habersiz izleyecekmişim gibi heyecanlanmıştım. Hala flört edercesine heyecanlar yaşatıyordu bana gönlümün güneşi.

Bahçe kapısına varınca yavaşladım, telefon kulağımdaydı ve Ender gül fidanlarıyla ilgileniyormuş gibi davranırken yüzü kapıya dönüktü elbette. Birbirimizi gördük, gülümsedik ve sanki tüm gün beraber değilmişiz gibi birkaç saniyede hasret giderdik uzaktan uzağa. Orada durup saatlerce aynı pozisyonda kalabilirdim elbette ama eve gitmek zorundaydım ve tabii kimseyi de şüphelendirmememiz gerekiyordu. İç geçirdim ve telefondan ona, akşam mesajlaşalım, deyip kapattım ve kendi bahçemize girdim. Aklım ve kalbimse yan bahçede kalmıştı.

Planladığım gibi banyo kazanına ve odamdaki sobaya odun atıp tutuşturdum yemek öncesi. Sonra nineme yardım ettim yemek hazırlığında. Yemeğimizi yerken banyo kazanındaki su ısınmıştı. Bahar gelmişti, dışarısı gündüzleri ılık oluyordu ama evler hala soğuktu ve akşam olunca da soba yanmazsa üşüyordunuz. Mart güvenilmez, tehlikeli bir aydı anlayacağınız. Boşa dememişti eskiler, mart bacadan baktırır, kazma kürek yaktırır, diye. Hani pat diye kar yağsa şaşırmamak gerekirdi bu ayda. Nitekim ben de sıcak banyoda güzelce yıkanıp yine epey ısınmış olan odama geçince çok iyi hissettim. Yeniden hasta olmak istemiyordum, o yüzden hemen saçlarımı kurulayıp garantiye aldım kendimi.

Rutin işlerimi halledip ninemlere iyi geceler dedikten sonra yatağıma uzandım. Saat henüz çok geç değildi ama miskin miskin uzanmak ve Ender'le dolu hayaller kurmak istiyordum. Ne televizyonda oynayan dizilerden, ne sosyal medyayı sallayan (!) olaylardan ne de herkesin peşinde koştuğu ne varsa onlardan haberdardım veya ilgiliydim. İzole olduğum o dünyanın yokluğunu hissetmiyor, günümü gecemi yapacağım işlerle ve sevdiğim adamla dolduruyordum. Birilerinin hayatını çok merak edersem de açıp bir kitap okuyordum.

Ender'le mesajlaşmaya başladık. Ona teyzemle olanları anlatacaktım ama mesajla olsun istemediğim için erteledim. Ya yüz yüze, ya da telefonda konuşurken daha iyi olacaktı. Dedemler hala uyanık olduğu için riske girmeyip sesli görüşmemeyi uygun bulmuştum ne yazık ki. Kısa süre yazıştıktan sonra, onun okuması gereken raporlar ve halletmesi gereken bazı

mail işleri olduğu için benden izin isteyince kıyamayıp rahatça çalışsın diye iyi geceler diledim. İşe pek gitmese de işleyiş konusunda titiz olduğunun farkındaydım. Henüz işinden çok bahsetmemişti ama yapı olarak sorumluluk sahibi biri olduğu ortadaydı. Muhtemelen özel durumu olmasa maaş alan bir işçi kadar çalışırdı kendi işinde.

Uzanıp biraz kitap okumak istedim ama aklıma gün içinde öğrendiklerim geldi yeniden. Ahmet, Ender'in aldıklarını denemek için odasına, Ender de Salih dede ile bahçeye gidince Hacer nine ve ben mutfağa geçmiştik. Ben evin eski olduğunu gördüğüm için aslında önce oturma odasındaki yeni kanepeler, halı ve soba dikkatimi çekmişti. Hepsi de oldukça yeniydi. Mutfağa geçerken de yıpranmış dolaplar veya raflar falan bekliyordum ama yine şaşırmıştım. Mutfak küçük ama derli topluydu. Mutfak dolapları yeni yapılmış, buzdolabı, fırın ve bulaşık makinesi düzgünce yerleştirilmişti içeriye. Kahvaltı masası, halı ve perde de yeni ve uyumluydu. Hacer nine sanki benim şaşkınlığımı anlamış gibi kendisi başladı anlatmaya.

"Ender oğlum çoh eyi bir insan gızım. Allah'ın sevgili kuluymuşun biliyon mu? Bizim bey onu eve ilk getirdiğinde anladıydım zati. Bizim elimize geçen azcık paraynan o sabiyi okutmaya çalıştığımızı öğrenince oturup benlen ağladıydı. O gadar senedir konu komşu ufak tefek el atardı ama Ender oğlumu bize Allah gönderdi. Bah, bu mutfah, öbür taraftaki eşyaları hep o aldı. Biz yoh, dediysek de dinlemedi. Ahmet'in odasına bir gir, Ender abisi ne eksiği varsa aldı. Okusun, ne lazımsa ben yaparım, dedi. Ahmet önceleri hiç gülmez, okula gitmek istemezdi gızım. Şimdi üstü başı düzeldi, her ay ne ihtiyacı varsa Ender oğlum uğrayıp halleder, harçlığını verir. Yeter ki boynu bükülmesin, öksüz yetim diye kendini eksik hissetmesin deyin alır onu gezmeye götürür."

Kadın konuşurken öyle duygulandım ki gözlerim dolu dolu oldu. Gözlerimi kırpıştırdım.

"Biz çok yoksulluh gördük gızım. Yoksul da ölsem gam yemezdim ama torun başka oluyor. Ana gitmiş gelmez, baba desen elden bir şey gelmez. Ah gızım, bize bir şey olsa bu ço-

cuğa nolur, diyordum hep. Yaşımız geldi geçiyor. Uykular haram olduydu da Ender oğlum çıhtı geldi, ben varım, dedi. Sen belkim dersin bana ne ama işte bizim de halimiz budur."

"Hiç öyle şey olur mu Hacer ninem! Duymamış olayım." dedim demeye ama başladım ağlamaya. Meğer ne sulu gözmüşüm ben. Kadın sırtımı sıvazladı.

"Yavrum, mal da mülkte gelip gider, güzellik desen bir hastalığa bir gazaya bahar. De hele, sen bu adamın neyini sevdin?" Göz yaşlarımı kollarımın yenine silerken burnumu çektim.

"Ben onun kalbini sevmiştim ama eksik sevmişim ninem. İyi ki geldim sizi gördüm, daha hiç bırakmam ben onu. Ne güzel bir adammış, Allah bana ne büyük lütufta bulunmuş."

"Hahh, aferin. Demek anladın. Gızım, ailen gabul etti mi, laf diyen oldu mu yoksa?" Derin bir iç geçirdim.

"Daha kimseye diyemedim nenem. Bir teyzemin kızı biliyor o kadar."

"Yohsam istemezler mi?" derken kadıncağızın yüzünden bariz şekilde kaygı ifadesi akıyordu. Dudağımı ısırdım, burnumu bir kez daha çektim.

"Annemden biraz şüpheliyim. Babam bence kabul eder, anlar bizi ama annem belki..." lafın devamını getiremedim. Annem beni ona yakıştırmaz, demeye utandım. O yanıma yakışan biri olsun ister demekten ar ettim.

"Sen güzelsin diye yahıştırmaz deel mi?" dedi tecrübeli kadın. Kafamı salladım keyifsizce.

"Diyek ki istemedi, napacan madem?"

"Ben Ender'den vazgeçmem nenem. Zorlarım olsun diye ne yapayım."

"Bahtın inat ediyo, sen gap getir onu bağa. Ben konuşurum anağnan. Heç üzülme sen. Böyle damat bulmuş, şükür secdesine varsın da kafasını galdırmasın." Hacer nene öyle tatlı konuşuyordu ki bu sefer başladım kıkırdamaya. Keyfim yerine gelmişti. Gerçi daha annem de hayır, falan dememişti ki. Biraz hüsnü kuruntu mu yapıyordum bilemiyordum.

"Hah, şöyle. Ağlayacak ne var, hadi gel etleri hazır edek. Beklemesinler bizi."

"Sen göster ne lazımsa ben yaparım nineciğim. Otur şöyle yorulma sen."

Yattığım yerde kitabın sayfalarına bakarken hatırladığım sahne yeniden duygulanmama neden olmuştu. Kanım Ender diye kaynıyor, kalbim Ender diye atıyordu sanki. Kocaman kanatları olan koruyucu bir melek gibi açtığı kanatları ne çok hayatın üstüne gerilmiş de korumasına almıştı. Onlardan biri de bendim, o kanatlar bana da uzanmış; üstüme huzur, sevgi ve mutluluk getirmişti...

32

Sonraki birkaç gün hem ben hem de Ender için biraz yoğun geçti. Bahar geldiği için bahçe ve bağın işleriyle ilgilenmek sandığımdan fazla zaman alıyordu. Üstüne üstlük evde anneanneme ve dedeme yardım ediyordum ki bunların hiç birinden şikayetçi değildim. Köye yerleştiğimden beri yapmaya başladığım şeyler bana kendimi daha becerikli, güçlü ve işe yarar hissettiriyordu. Doğayla ve insan dışındaki canlılarla haşır neşir olmak ister istemez insanı daha derin düşünmeye ve daha geniş bir anlayışa yönlendiriyordu.

Tabii bir de işin başka tarafı var; dedemin köyde oturan yeğenlerinden biri o gün ziyarete gelmişti karısıyla. Ben de o sırada çilek bahçesinden yeni dönmüştüm. Üzerimde şalvarım ve başımda yazmamla mutfağa girince karı koca beni baştan aşağı bir süzdüler. İkisine de hoş geldiniz, deyip çaylarını doldurdum, sorularına içtenlikle cevaplar verdim ve sonra ben de bir bardak çay içip odun kesmeye çıktım. Aslında acıkmıştım ama ninem misafirlerle ilgileniyordu ve mutfak doluyken orada yemek yemekle uğraşmak istemedim. Zaten misafirler de direk çay içtiklerine göre tok gelmişlerdi ve fazla kalıcı değillerdi. Odunu kesince, ninemle bir şeyler hazırlar, yeriz, diye düşünmüştüm.

Ben odunları keserken Ender mesaj atmış, fabrikada işinin uzadığını ve ancak akşam yemeğine doğru geleceğini yazmıştı. Eh, ne diyebilirdim, adamcağız da kendi işiyle ilgilenecekti tabii. Ne kadar geri planda kalırsa kalsın aslında içten içe belki de işin tüm evrelerinde orada olmak ve her şeyi çekip çevirmek istiyordu da insanlarla arasına koyduğu duvarlar yüzün-

den sadece mecbur kaldıkça gidiyordu fabrikaya. Ama yine de sanki son günlerde Ender biraz daha kendine güvenir, insanlara görünmekten eskisi kadar sakınmaz olmuştu. Ya da belki benim yanımdayken onu yadırgamayan insanlara denk gelmiştik hep ve ben öyle düşünmüştüm.

Her şeye rağmen birileriyle iletişim kuruyor olması, evden çıkıp işe gitmesi ve benim ailemdeki insanlarla aynı ortama girmesi benim için hep birer gelişmeydi. Kendisi de farkında mıydı bilmiyordum ama bence zamanla daha bile iyi olabilirdi inan ilişkileri. Hatta bu konuya biraz eğilirsem yaşadığımız bu çevrede herkesin zamanla ona alışıp, kabullenmesini sağlayabilirdim. Öyle ya, insan bir şeyi ne kadar çok görürse o kadar kolay alışırdı; görmediği, hakkında sadece söylentiler duyduğu birine ise hep şüpheyle veya temkinli bakardı.

Ender'le evleneceksem aşmam gereken iki engel vardı; birincisi annem, ikincisi de çevremizdeki insanların ön yargıları. Ve ben hangisi daha zor olacak kestiremiyordum. Aslında anneannemle konuşacaktım ama bir türlü uygun fırsatı yakalayamamıştım. Birkaç gün daha da zor olabilirdi; budama ve ilaçlama işleri yapılacaktı ve bunlar yapılırken işin başında olmalıydım.

Ayrıca Ender benim için bir araştırma yapıp çileklerimize çok iyi bir gübre bulmuştu. Bana sormadan sipariş etmek istemediği için fikrimi almış ve bana bir destek mahiyetinde gübreyi bizzat almak istemişti lakin bunu kabul etmemiştim. Bana hediye almasına karşı değildim ve hatta bu hoşuma gidiyordu ama bahçe benim işimdi ve işim için de elimde ayırdığım bir para vardı. Geriye ödeyecek bile olsam yaptığım iş için param varken Ender'den faydalanma fikri bana ters gelmişti. Belki çok başım sıkışsa borç isterdim utana sıkıla ama şimdilik param vardı ve ben Petek'le birlikte yaptığımız işi kendi çabamızla ve imkanlarımızla başaralım istiyordum. O vakit işte bizden mutlusu olmazdı.

Belki hüsnü kuruntu da yapıyor olabilirdim ama Ender'e bunu usulünce anlattığımda bana hak verip anlayışla karşıladı ve gereken gübre miktarını hesaplayıp fiyatı öğrendi. Siparişi benim adresime gelecek şekilde verdi ve ödemeyi o yaptığı

için ben de onu görür görmez parasını ödemek koşuluyla kabul ettim. İşte normalde bugün bir yolunu bulup parayı ödeyecektim ama işinin uzadığını ve gecikeceğini yazmıştı.

Ona iyi çalışmalar dileyip odunları kesmeye koyuldum. Havalar artık daha iyi olsa da bir süre daha sobayı yakmak zorundaydık. Gündüz hava günlük güneşlik olduğunda bile akşamları insanı üşütecek kadar soğuyordu ve mevsim değişirken hasta olma riski daha fazlaydı. Bu sebeple kesebildiğim kadar odun kesecektim. Ender epey kesmişti geçen gün ama onlar bitmeden üstüne ekleme yapmak gerekiyordu. Ben odunları kesip duvar dibine istiflerken misafirler de evden çıktılar. Dedemler onları yolcu ederken bana da, kolay gele, deyip arabalarına bindiler.

Lacivert Brodwey bakımsızlıktan dökülüyordu resmen. Hatta rengi bozarmıştı artık. Kim bilir arabayla neler taşıyorlardı bağdan bahçeden. İçinde koyun, dana falan bile taşıyorlarsa şaşırmazdım. Köylerde eski model arabalar özellikle tercih edilir ve birçok insan o arabaları hurdaya çıkana dek oldukça hor kullanırdı. Arabaların içi kimi zaman yeni kesilmiş veya kurutulmuş ot, kimi zaman ahır, kimi zaman da örtülere derinlemesine işlemiş nikotin kokardı. Ve ben otla hayvan kokusuna amenna desem de o nikotin kokusuna uyuz olurum. Hele üstüme sinerse kendimi banyoya atmak için dakika sayarım o derece yani.

Neyse efendim, bizim misafirler gidince dedem bana şöyle bir bakıp içeri girdi. Anneannem ise verandada durup beni izlemeye koyuldu.

"Eline sağlık Çiçek, yine epeyce kesmişin. Yorulmadın mı yavrum?" Kalan son odunlara göz atıp,

"Valla inan yorulmadım ama çok acıktım anneanne. Misafir var diye ses etmedim. Odunlar da kesilmiş oldu işte."

"Cemal de epeydir gelemediydi, hal hatır sormaya uğramışlar karısıynan."

"İyi yapmışlar." Dedim kucağımdaki odunlardan geriye kalan kabuk parçalarını silkelerken.

"Seni sordular, duymuşlar bağ bahçe işine girdiğzi, inanmamışlar." Konu bana dönünce ilgiyle baktım nineme.

"Niye inanmamışlar ki?" Nenem bıyık altından güldü. Yüzünde çocuksu bir bilmişlik emaresi belirdi. Güzel gülerdi zaten benim canım ninem.

"Kız başlarıynan, işi bilmeden etmeden nasıl baş edecekler, demişler gendi gendilerine göya. Kulaklarıynan duymaya gelmişler."

"Kesin saçları ne öyle pembe pembe, hiç olacak iş mi, diye sormuşlardır dedeme?" dedim öngörüde bulunarak.

"Demezler mi? Şerife yengen, köyde herkes Çiçek'in saçını diyor, köy yerinde de öyle saç olurmuy muş ki, demez mi? Ben de, saçı pembe olsun da arı namusu yerinde olsun, kime neymiş? Saç boyamaynan nolurmuş? Şehirden gelmiş, heves etmiş boyamış, köyün ahalisi kendi garısına gocasına bahsın. Beni söyletmesinler yellozlar, dediydim suratını görecedin." Aynı anda ikimiz de kahkahayı bastık. Ninem nasıl keyifle gülüyor görmeniz lazım. Sakin mizaçlı kadındır ama damarına basılırsa kimse lafına laf yetiştiremez, huyunu bilenler de üstelemezler o yüzden haksızlarsa.

"Dedem ne dedi ninem? Morali mi bozuldu yoksa?" Ninem eliyle, salla, der gibi bir hareket yaptı. Yaşmağını çenesinde düzeltip,

"Deden azcık bozuldu ama sana deel. Bekar genç kızların dedikodusunu yapmak müslüman ahaliye yakışmaz, herkes işinde gücünde olsun, gıybet etmesin. Siz de duyunca duymayın, arkanızı dönün lafa söze. Sevmem öyle işleri bilmiyonuz mu, dediydi Cemal'in yüzü düştü. Gohmuşlar, onca iş dönüyor sesleri çıkmıyor, neymiş saçı pembeymiş, olur muymuş?"

"Anneanne iyi ki evi buraya yapmış dedem zamanında. Köyün lafı sözü de hiç bitmiyor baksana. Şeytan diyor git şöyle bir köyün içinde yürü alımla çalımla, savur saçlarına esen rüzgarlara. Görsünler pembe saçı da Çiçek kızı da. Hahayytt!" Nenem yine kıkırdadı gevrek gevrek.

"Deli gız! Dur durduğun yerde, coşma! Konuşsun dursunlar heri! İt ürür, kervan yürür, bilmiyoğn mu?" Bu sefer ben elimle, salla, der gibi bir hareket yaptım ve,

"Vallahi saçıma da alışacaklar, tarla bahçe işi yapmama da. Buradayım ve kalıcıyım. Bir de karnım çok acıktı." Cümlemi bitirince ukala ukala bakındım sahte bir kibirle. Ninem bana eliyle gel, işareti yaparken,

"Gel gel de doyur garnını. Oğa buğa bahma."

Bu olayın kısa özeti, nereye gidersem gideyim, ne yaparsam yapayım illa birileri bundan rahatsız olacak veya hiç olmadı eleştirecek bir şeyler bulacaklardı. Ama buraya kadar gelip bu işe, birileri saçımın rengini beğenmedi diye pısırıp kalmak için gelmemiştim. Şimdi gidip karnımı doyuracak ve bildiğim gibi devam edecektim yoluma.

O gece Ender beni mutlu edecek bir şey söyledi. Ertesi gün işe gitmeyecekti ve eğer benim de evden çıkmam mümkünse beni Almus'da sakin bir yere balık yemeye götürmek istiyordu. Tokat'ın Almus ilçesi alabalık yetiştiriciliğiyle ünlüydü. Hatta son zamanlarda somon balığı da yetiştirmeye başlamışlar ve yurt dışına ihraç ediliyormuş. Bu küçük bir Anadolu şehri için güzel bir gelişmeydi. Üstelik ben hiç somon yememiştim ama tabii Ender'in beni götüreceği yerde somon olup olmadığını bilemezdim. Yine de onunla bir kaçamak yapabilmeyi ne çok istiyordum. Bu sebeple ertesi gün pek fazla işim olmadığını düşününce teklife balıklama atladım.

Öğlen yemeğini orada yiyecek, biraz doğa yürüyüşü falan yapıp dönecektik. Almus'u görmeyeli de birkaç sene olmuştu ve benim için güzel bir yolculuk olacaktı. Doğada küçük keşifler yapmayı hep sevmiştim. Çocukluğumda bile bağlara bahçelere, hatta köyün orasındaki burasındaki tepelere tırmanır bakınırdım ne var diye. Değişik bir bitki, bir hayvan veya taş gördüğümde incelerdim. Onun hikayesini merak eder, hiç olmadı kendim hayal ederdim. Küçük keşifler, büyük mutluluklardı o vakit. Sonra büyüdüm ve şehir hayatında bunlardan çoğu zaman mahrum kaldım. O yüzden köye dönmek aslında

benim özüme dönüşüm gibi bir şeydi. Gerçek benliğimi mutlu eden çoğu şey buradaydı çünkü...

33

Ertesi gün rutin işlerimi halledip duşumu aldıktan sonra, Tokat'ta yapmam gerekenler olduğunu söyleyip öğlene doğru çıktım evden. Dedem Kuran okurken ninem de öğlen yemeği için hazırlık yapıyordu. Bu sayede evden çıkıp yine köşede beni bekleyen arabaya binmem kolay oldu. Ender önceki gibi 10 dakika önce çıkıp tam köşede beklemişti beni. Ama artık daha dikkatli olmalıydık, bahar geldiği için etraftaki bahçelere gelip gidenler olabilirdi haliyle. Gerçi birilerini görürsem arabaya binmez, yürümeye devam ederdim ve başka bir tenha yerde beklerdim Ender'i.

"Selam!" dedim en enerjik halimle. Yine direk arka koltuğa atmıştım kendimi. Ender kafasını çevirip,

"Bir gün arabaya atlarken kafanı çarpacaksın diye korkuyorum." derken keyifle güldü. Sırıttım.

"Zamanla olimpik dereceye getireceğim performansımı bence. Eh arada kazalar olabilir." Ender bu sefer kahkaha attı.

"Hemen sıvışalım da dikkat çekmeyelim bari." Uzanıp elimi öptü ve dönüp arabayı çalıştırdı. Köyden uzaklaşana dek arka koltukta uzanmış halde bekledim ve sonra uygun bir mesafeye gelince oturdum.

"Zor olmamıştır umarım izin alman?"

"Tokat'ta işlerim var dedim. Kitap falan bakacağım, biraz hava alıp dönerim, deyince sorgulamadılar. Burada sıkılmayayım diye normal karşılıyorlar şehre gidip gelmemi."

"Kitap, iyi bahaneymiş." Gülümsedi, "Ama elin boş dönersen şüphelenirler belki." Omuz silktim.

"Aradıklarımı bulamadım, sipariş verdim, falan derim."

"Baştan söyleseydin, kendi kitaplığımdan birkaç tane kitap getirirdim."

"Vay demek senin de kitaplığın var ha? Kesin o büyük camlı, şömineli odadadır ve şöyle büyük bir raf dolusudur? Öyle hayal ettim de birden." Heyecanla yüzüne bakıyordum. Gerçekten de hayal edince harika görünmüştü gözüme.

"Sakın camdan içeriyi gözetlemiş olmayasın sen?" dedi dikiz aynasından bana şüpheli bakışlar atarken. Gülmek üzere gibi bir hali vardı. Omuz silktim.

"Ne alaka ya! Tabii ki bakmadım içeriye falan. Yani bakmak isterdim tabii de, beni camdan bakarken sen veya Nevin hanım görseydiniz ne derdim sonra? Cama yapışmış çöpçü balığı kadar kıymetim kalmazdı." Sahte bir bozulmuş ifadesi kondurdum yüzüme. Ender kıkırdadı.

"Çiçek, alemsin hayatım. Seni o pembiş saçlarınla cama dayanmış içeriyi görmeye çalışırken düşününce birden çok eğlenceli göründü. Bunu denesek mi ne yapsak ha?" Omzuna tek elimle vurdum.

"Bak ya! Dalga geçiyor benimle! Tabii geçersin, sevgili olduk ama daha evine bile giremiyorum. Sen bizimkine girip çık ama ben gelip kapıdan döneyim, reva mı bu?" Dudaklarımı sarkıttım. Bir iki saniye cevap vermedi Ender, kederimi yaşamama izin veriyor diye düşünürken,

"İçeri giremeyeceğini kim söyledi ki?"

"Sen, hani bir kere gelmiştim de, yalnız bir hanımı içeri davet edemem, laf söz olur, demiştin ya! Zaten Nevin Hanım da varken ne demeye girebilirim ki oraya? Kadın, bunun ne işi var burada, demez mi?"

"Çiçek, Çiçek! O zaman aramızda henüz kesinleşmiş bir şey yoktu ve ben senin sıkıntılı bir duruma düşmeni istemediğim için öyle uygun görmüştüm. Fakat şimdi artık resmen sevgi-

limsin ve hatta kendine zorla evlenme teklif ettireceksin ya, yani durum değişti." Omuz silktim,

"Demek sana zorla evlenme teklif ettireceğim, yani senin aslında öyle bir niyetin yoktu da ben zorluyorum öyle mi Ender Bey? Hıhh! Etme ya, istemiyorum." Yüzümü yan çevirmiş saydırırken Ender kahkaha attı.

"Bana kaza yaptıracaksın sen yav! Aman da aman pek de haşin bir şey çıktın. Gülüne aldandık dikenlerini hesaba katmadık eyvah eyvah."

"Gülü seven dikenine katlanırmış kusura bakma hıhh!"

"Tamam biz katlanamayız mı dedik canımın içi. Sözümü bitirmeme izin verirsen bir fikrim vardı ama?" Yüzümü çevirip ilgiyle dikiz aynasına baktım.

"Neymiş?"

"Öncelikle Nevin Hanım çekineceğimiz biri değil, çocukluğumdan beri evimizdeydi, annem değil belki ama beni sever ve anlar. Yani seni eve istediğim zaman davet ederim, ondan çekinmiyorum. Ben olsa olsa senin ailen açısından sorun olur diye bakarım olaya." O konuşurken düşününce hak verdim adama.

"Haklısın, doğru." Dedim kabullenerek.

"Ama bu sen benim evime giremeyeceksin demek değil ki? Hatta senden çok ben isterim birlikte oturup çay, kahve içmeyi ve zaman geçirmeyi. Sana resim atölyemi göstermeyi, kitaplarımı birlikte incelemeyi, film falan izlemeyi. Aksini düşünme bile."

"Gerçekten düşünüyor musun bunları yaptığımızı? Yani ben seninle zaman geçireceğim her şekilde mutlu oluyorum, olurum. Hele de o saydıkların harika olurdu."

"Hımm, o zaman bir giriş yapalım şu eve gelme olayına. Ama ilk seferinde resmi bir giriş olsun." Ender gözünü yoldan ayırmadan konuşuyordu. Ben de ne diyecek diye ilgiyle bakıyordum yüzüne aynadan.

"Ne geçiyor aklından?"

"Ben size yemeğe geldiğime, hatta bir de çaya kaldığıma göre sıra ben de. Yani kibar bir beyefendi gibi davranacağım ve yarın akşam senin için uygunsa sizi yemeğe davet edeceğim? Ne dersin?" Az daha koltukta hoplayıp kendimi geriye atacaktım ama tabii o kadar dar bir alanda bunu yapmak pek akıllıca olmazdı. Sonra koltuk arasına falan düşerdim de maazallah bacaklarım havada kafam yerde garip bir pozisyon alırdım. Kısaca rezil olurdum.

"Sen ciddi misin?" demekle yetindim heyecanlı bir sesle. Aynadan yüzüme gülümsedi,

"Heç ciddiyetsiz olduğumu gördün mü heri?" dedi muzip bir üslupla. Omzuna bir şaplak daha attım.

"Yaa! Böyle yaparsan yanaklarını ısırırım demedi deme." Kıkırdadım ve ekledim, "Süper fikir, dedem ne der bilmem ama altından girer üstünden çıkar hallederim ben. Sen yeter ki ona resmi davetini ilet. Ay çok iyi ya!" dedim yarı onunla yarı kendi kendime konuşarak.

"Tamam o zaman, bu akşam arar davetimi bildiririm. Nevin hanım da gerekli hazırlıları yapar o arada."

"İstersen biz de bir şeyler hazırlayabiliriz."

"Gerek yok, siz misafirsiniz, sıra bizde. Dedenler ne severse onu yaptırayım söyle de."

"Yani bildiğin normal yemekleri severler işte."

"Anladım, seçimi Nevin hanıma bırakırım, o anlar bu işlerden. Bu arada, şehre gelmişken yolumuzun üzerinde de kitapçı varsa bakabiliriz? Sorun yaşamanı istemem, eli boş dönüp de?"

"Yok ya, rahat ol. Zaten kendime bir kitaplık yapmam lazım önce. Bir türlü uğraşmadım ama kafaya koydum." Yemeğe davet sözleşmesinden sonra kuş gibi hafiftim resmen. Sonunda o içini çok merak ettiğim eve girebilecektim, ay değmeyin keyfime ayol!

"Kendin mi yapacaksın yani?" sesinde bir ilgi sezinledim. Dikiz aynasından bana bakıyordu.

"Evet, biraz araştırdım internette. Çok basit ve kullanışlı modeller buldum kendim yapabileceğim. Hem severim öyle şeylerle uğraşmayı."

"Vayy! Seni izlemek isterdim. Keşke birlikte yapabilseydik öyle bir şeyi. Hoşuma giderdi."

"Sahi mi? Gerçekten hoşuna gider miydi?" Sevinmiştim ortak bir noktamız daha çıktığı için.

"Elbette, insanın böyle eliyle bir şeyler yapması çok güzel. Ortaya bir şey çıkarmak ve onu kullanmak. Sana uygun tahtaları da bulurdum hatta ama işte dedenlere durumu izah etmek sıkıntı olur." Dudak büzdüm.

"Haklısın, birlikte yapmaya kalksak harika olurdu ama işte durumumuz ortada." Elimi salladım, "Neyse ya, üzülmeyelim. Zaten çok zor bir şey yapmayacağım, basit bir düzenek olur, şimdilik alacağım kitapları taşısın yeterli. Gece yatmadan okumayı seviyorum ve kitaplar gözümün önünde olunca iyi hissediyorum."

"Seni okurken gördüm birkaç kez." Kırmızı ışıkta durmuştuk, dönüp yüzüme hınzır bir gülüşle baktı. Çok sempatik geldi o hali gözüme. Koluna şakacıktan vurdum.

"Seni dikizci." İkimiz aynı anda güldük.

"Sen de beni dikizliyordun ama yalan mı Çiçek Hanım?" Burnumu havaya dikip,

"Hıh! Ben sen beni izliyorsun diye şeyapıyordum bikerem." Dedim sahte bir reddedişle. Ender kıkırdadı.

"Ya ya, tabii tabii. Kesin öyledir. Ben de sen beni izliyorsun diye şeyapıyordum o zaman bikerem." Birbirimize bakıp gülerken yeşil yanınca arkadaki araba korna çaldı. Ender hemen hareket ederken,

"Bana her şeyi unutturuyorsun Çiçek, trafikte sana daha az bakmalıyım sevgilim." Dedi kendi kendine gülüp yola bakarken. Kıkırdadım,

"İstersen saklanayım da görme beni."

Arabamız şehrin merkezine girmeden doğuya, Niksar, Almus güzergahına ilerleyen yola devam etti. Yol bir süre Yeşilırmak'a paralel ilerleyip az ilerde Niksar ve Almus ilçelerinin yolu ayrılacaktı. Her iki tarafın yolu da bağlık bahçelik ve yem yeşil devam edecekti ama biz Almus ilçesine doğru gidecektik. Tokat dört bir yanı bağlık bahçelik ve yeşillik bir şehirdi. Ne tarafa dönseniz illa bir yeşillik bulurdunuz ki şehir halkının en büyük alışkanlıklarından biri, hava azcık iyi olunca kendisini bir piknik alanına veya bağa bahçeye atmaktı. Yemek yemeyi de, yedirmeyi de seven yöre halkı, her fırsatı değerlendirirdi bu yüzden. Hele yazın piknik alanlarına iğne atsan yere düşmezdi. Eh, insan böyle yeşili bol bir yerde yaşarsa sanırım bu mizaçta olması da normal.

Şehirden yeni çıkmıştık ki Ender arabayı kenara çekti ve ön koltuğa geçtim. Adam dikiz aynasından bana bakmaktan yola dikkat edemeyecekti yoksa.

"Hah şöyle, yanımda olduğunu bilmek daha iyi hissettirdi." dedi yanına oturur oturmaz. Uzanıp yanağına minik bir öpücük kondurdum ve,

"Aynı fikirdeyim sevgilim." dedim içtenlikle gülümseyerek.

Arabayı çalıştırdı ve yola devam ettik. Almus ilçesi, Almus barajının çevresine kurulu küçük ve şirin bir beldeydi. Nihayet Almus'a yaklaştığımızı haber veren tepeyi aşınca şehirden önce Almus gölü bizi selamladı karşıdan. Dağların arasında, güneş ışığı altında çok güzel görünüyordu. Çocukken ilk kez gördüğümde deniz zannetmiştim bu gölü ve çok heyecanlanmıştım. İnsan küçükken her şey gözüne daha büyük görünüyordu işte.

"Çok güzel görünüyor değil mi?" dedim mırıldanarak. Biraz mayışmıştım sanki. Böyle güzel yolculuklar beni mayıştırıyordu. Başımı koltuğa dayamış Ender'e bakıyordum. Elini uzatıp hafifçe yanağıma değdirdi.

"Seninle baktığım için daha güzel evet." Eli sıcacıktı. İç geçirdim.

"Öyle mi?" dedim yine mırıldanır gibi. Kafasını bir iki kere salladı aşağı yukarı ve bana sevgi dolu bir bakış gönderdi.

"Daha önce çok geldim bu tarafa ama tam buradan geçerken hiç böyle hissetmemiştim Çiçek. Göl göründüğünde sadece göldü görünen eskiden, oysa şimdi sanki yanımda sen varken tepelerin ardından görünen güzel günlerimizin yansıması. İçim hevesle ve umutla dolu." Kısa bir an susup cevap vermedim. O hep konuşsun istedim. Konuşup da anı bozmak, onun duygularını bölmek istemedim. Söylediklerinin tesiriyle kalmak, öylece anı yaşamak istedim. Sustu ve beni inceledi. O an ona sarılmak ve kafamı göğsüne dayayıp öylece kalmak vardı. Orada kötü hiçbir şeye yer yoktu, o göğsün içinde mutlak bir sevgi ve iyilik vardı ve her geçen dakika beni daha çok sarmalıyordu tüm bunlar.

"Cevap vermedin?" dedi tereddütle. Hafifçe tebessüm ettim. Alınmasını istemezdim asla.

"Bölmek istemedim. Böyle güzel duyguların arasına hangi kelam eklenir bilemedim sevgilim. Ama galiba söylemek istediğim bir şey var." Yolu kontrol edip yüzüme ilgiyle baktı. Uzanıp yanağını öptüm ve dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. Kelimeler uçup gitsin istemiyordum, benim gönlümden dilime, oradan direk onun kulağına ve oradan da gönlüne insin, oraya yerleşsin istiyordum.

"Seni seviyorum Ender Ahıskalı. Tüm kalbimle." Kelimeleri azat edince dilimden yeni sahiplerinin ifadesini görmek istedim ve usulca geriye çekildim ama çok uzaklaşmadım. Ender hafifçe başını bana doğru çevirdi ve yüzüne sıcacık bir gülümseme yayıldı. Gamzesi derinleşti, gözleri parladı.

"Ben de seni seviyorum Çiçek. Ve buna ne kadar şükretsem az biliyorum." Biz konuşurken bir araba hatalı bir sollama yapıp önümüze geçince Ender dikkatini yeniden yola vermek zorunda kaldı.

"Sen bana kaza yaptırmadan balık tesislerine varsak iyi olacak. Seninleyken araba kullanmak giderek zorlaşıyor güzelim." Kıkırdadım.

"Kahretsin elimde değil işte."

"Çok da mütevazidir benim sevgilim."

"Ve gideceğimiz yeri de çok merak ediyor sevgilin? Biraz acıkmış olabilirim." Deyip mırıl mırıl sesler çıkardım keyifle.

"Az kaldı, sakin ama güzel bir yer. İstediğin kadar yersin gidince."

"Oley!" dedim bir neşe çığlığı atıp. Ender keyifle kahkaha attı.

Almus'un içinden geçip gölün çevresinden doğuya ilerledik. Dar ve manzarası güzel yoldan biraz daha gidince yoldan ayrılıp pek de iyi olmayan taşlı bir yoldan içeri sapıp, aşağı doğru yavaşça indik. Aşağıda ırmak koyu yeşil ve oldukça gürdü. Dağlarda eriyen karların etkisiyle debisi çoğalmıştı belli ki. Irmağın bu tarafı paralel şekilde asma söğütlerle çevriliydi Karşı taraftaysa ırmağın ilerisinde büyük ağaçlar ve çimenler üzerine kurulu masalar göze çarpıyordu. Araba ırmağın hizasında bir düzlüğe inince park ettik. Bizden başka sadece bir araba vardı kenarda. Arabadan inince ırmağın üstündeki asma köprüyü gördüm. Muhteşemdi.

"Ama burası çok güzel!" dedim yüksek sesle.

"Beğendin mi?"

Sağa sola açlıkla bakıp sırıtırken kafamı salladım.

"Bayıldım! Çok güzelmiş!" Ender bagajı açıp birer sandalye yastığı çıkardı.

"Ahşap banklara daha rahat otururuz." Diye açıkladı bana gösterirken.

"İyi düşünmüşsün." Bir de karton çanta alıp bagajı kapattı.

"Yemek sonrası kahvemiz ve çikolatalarımız da hazır." Derken çantayı bana doğru salladı. Gözlerim iri iri açıldı ve havaya zıplayıp,

"Yuppi!" diye bağırdım. Bunu beklemeyen Ender gülünce de,

"Ama sen ve anneannem beni böyle beslemeye devam ederseniz yakında tombiş bir pamuk şeker olacağım." deyip dudaklarımı sarkıttım. Ender yanıma gelip yanağımdan makas aldı.

"Bayılırım tombiş pamuk şekere."

"Ya! Dalga geçme."

"Geçmiyorum, birbirimizi alıp vereceğimiz kilolara göre mi seveceğiz? Benim de ileri de göbekli bir amca olmayacağım ne malum hem? Üzüldüğün şeye bak. Gerekirse birlikte kilo alır, birlikte diyete gireriz. Hayat müşterek ama baştan söyleyeyim, ben gizliden gizliye diyeti bozarım." Ender sahte bir ciddiyetle burnunu havaya dikince bana bir gülme geldi. Uzanıp yanaklarını sıktım.

"Bir de itiraf ediyor, seni gidi seni. Ama ben de dürüst olayım, sanırım ben de gizliden gizliye diyeti bozarım. Ama madem ikimiz de gizliden bozacağımızı itiraf ettik, o zaman birlikte yapalım bu gizli bozma işini, sen sana demezsen, ben de bana demem bu kaçamakları." Ender bir iki saniye yüzüme bakıp,

"Yeni jargonda nasıl derler... hah, beynim yandı Çiçek." Aynı anda kahkahalarımız birbirine karıştı.

"Bir an önce gidip sipariş vermezsek daha çok saçmalarım haberin olsun."

"Vay, güzel tehdit. O halde hemen karşı kıyıya geçelim derim, siparişleri beklerken beynimi yakmaya devam edebilirsin sorun yok." Gülüşüp laflarken köprüye yürüdük. Allah'ım çok güzeldi gerçekten. Suyun hemen üzerinden geçen harika bir şeydi bu köprü. Dayanamayıp telefonumu çıkardım ve,

"Lütfen burada bir fotoğrafımı çek, lütfen lütfen." Dedim ısrarcı bir çocuk gibi. Normalde öyle zırt pırt fotoğraf çeken, çektiren biri değildim ama bu görsel şölenin içinde bir hatıram olmalıydı. Ender beni kırmayıp tam köprünün üstünde, iki tarafından tutmuş olarak birkaç pozumu çekti. Sonra yanıma geldiğinde telefonu elinden aldım ve ön kamerasını açıp, Ender'e sokuldum. Tam ikimizin fotoğrafını çekmek üzereydim ki Ender geriye çekildi. Bir an ne olduğunu anlayamadım ama hemen sonra ona baktığımda gözlerinden anladım neden böyle yaptığını.

"Beni mazur görsen Çiçek, özür dilerim ama..." Sesi kırık dökük ve hali beni kırmış olmaktan çekinir gibiydi. O an içim cız etti. Düşüncesizlik mi etmiştim? Asıl ben mi onu zor duruma düşürmüştüm böyle yaparak?

"Sorun değil, af edersin ben sormadan çekmeye çalışmamalıydım." Derken mahcup ve düşünceliydi sesim de ifadem de. Ender de bir an ne diyeceğini bocaladı.

"İstersen geçelim karşıya, acıktın sen."

"Olur." İkilemeden yürüdüm önden. Ama onun kötü hissetmesine sebep olduğum için de moralim bozulmuştu. Lakin buna bir çare bulmalıydım. Fotoğraf çektirmekle ilgili çekincesi olmasını anlayabiliyordum, onu suçlayamazdım da ama bunu aşmasını sağlamalıydım. Belki biraz zaman alırdı ama onun kendiyle barışmasına yardım etmek zorundaydım.

Karşıya geçtik ve büyük ağaçların altına yerleştirilmiş ahşap masaları gördük. Birbirine uygun mesafedeydiler ve az ileride de alabalık tesisinin küçük binası vardı. Bir çalışan, muhtemelen aslında iş yeri sahibi hızlı adımlarla gelip bizi karşıladı. Bakışları anlık olarak bir Ender'e bir bana kaydıysa da kendini hemen toparlayıp kibarca sohbete girdi. Eh bu kadarı da normaldi artık İnsanlar bazen ilk kez gördükleri bir şeye anlık tepkiler verebiliyorlardı, önemli olan kırıcı ve kaba olmamasıydı ki orta yaşlı adam da zaten Ender'e incitecek şekilde bakmıyordu konuşurken. Belki biraz birlikte olduğumuz için de şaşırmış olabilirdi ama buna da alışacaktı insanlar. Ender de alışacaktı, bizi görenler de çünkü biz birlikte olmaya karar vermiştik ve iki insan olarak toplumun bir parçasıydık.

Adam bizi hem ırmağa yakın hem de güzel büyük bir karaağacın altındaki masaya buyur etti. Bizden başka bir de beş kişilik bir aile daha vardı ama onlar biraz ilerideydiler. Araba da bu beş kişilik gruba ait olmalıydı çünkü yürüyerek gelinecek bir yer değildi.

Oturup siparişimizi verdik. Adam hemen hazırlayıp getireceğini söyleyip gidince aramıza bir sessizlik çöktü. Ben etrafa bakınıyor gibi yaptım ama ne diyeceğimi bilemiyordum. Sanırım Ender de benden farklı değildi.

"Beğendin mi?" dedi biraz sonra sohbeti başlatmak için. Tebessüm ettim,

"Evet, teşekkür ederim beni buraya getirdiğin için. Doğa harikası, cennetten bir köşe gibi resmen."

"İnternetten araştırdım, arayıp çalışır vaziyette olduğunu öğrenince de gelmeye karar verdim. Ben de seninle birlikte görüyorum açıkçası ama gerçekten çok güzelmiş."

"Teşekkür ederim. Çok seviyorum böyle yerlerde bulunmayı."

"Yine geliriz, sen yeter ki memnun ol." Sesinde ufacık bir ima vardı sanki. Memnuniyetten kastı acaba ondan memnun olmam mıydı?

"Memnunum, en başından beri her anından hem de." Dedim genel olarak fikrimi anlasın diye. Oradan buradan konuşurken balıklar geldi. Bir müddet konuşmadan balıkları yedik. Yemeğimiz bitince de biraz yürümeye karar verdik. Etrafı fazla uzaklaşmadan keşfetmek istiyordum. Ender beni kırmayıp benimle yürümeye başladı. Yastık ve kahve çantamız masada kaldı. Zaten etraf oldukça sakindi ve diğer aile de kendi halindeydi. Ağaçların altında biraz yürüdükten sonra kararımı verip,

"Ender, ben sana sormadan bir şey yaptım. Umarım sorun olmaz, çünkü olacaksa bilmeliyim." Cevap vermeden ilgiyle baktı. Konuşmaya devam etmemi istiyordu belli ki.

"Dünden önceki gün senden ayrılınca teyzeme gitmiştim ya, ben seninle görüştüğümü ona söyledim. Yani bilmesini ve buna alışmasını istediğim için açıkladım durumu daha doğrusu." Sustum ve tepkisini bekledim.

"Nasıl karşıladı?" dedi sakince.

"Oldukça anlayışla ve sanırım bir de hoşuna gitti. Senin iyi bir seçim olduğunu düşünüyor." Kaşları hafifçe havalandı.

"Tuhaf bulmadı mı ya da olmayacak bir şey falan demedi mi yani?" Gözlerimi kısıp boynumu gerdim.

"Elbette hayır, Bahar teyzem çok anlayışlı ve iyimser bir kadındır. Ben ona, Petek de anneme çekmiş hatta. Öyle düşün."

"O halde annen teyzen kadar anlayışlı olmayacak mı demek oluyor bu?" Pot mu kırdım diye bir iki saniye durdum. Ne diye-

cektim ki? Annem daha zordur desem bu şimdi yine kabuğuna mı çekilirdi acaba? Hem de az önceki fotoğraf trajedisinden sonra.

"Annem sadece biraz daha...nasıl desem, teyzem gibi çabuk kabul etmeyebiliyor her şeyi. Yani fikrini hemen açıklamıyor veya..."

"Anladım." Dedi cümlemi bitirmemi beklemeden." Teyzenin anlayışlı olmasına sevindim." Dedi hemen sonra. Ama hali biraz garipti. Düşünceli ve karamsar gibi.

"Sanırım erken davrandığımı düşünüyorsun. Ailemle paylaşmak konusunda daha ağırdan almaktan yanasın değil mi?" Alnını kaşıyıp birkaç saniye akan suya baktı. Bir ağacın altında durmuş suyu seyrediyorduk konuşurken.

"Çiçek çok hızlı ilerleyip ailenin beklenmedik bir reddedişinden çekiniyorum. Daha yeni tanıştığımızı ve benim seni ayarttığımı düşünmelerinden ve belki...sana benimle görüşmemeni söylemelerinden çekiniyorum."

Yüzüme bakmıyordu. Söylediklerinin ağırlığını sanki suya atar gibiydi. Ben de birkaç saniye sustum. Sonra iç geçirdim ve konuşmak için ağzımı açmak üzereydim ki telefonum çaldı. Mecburen cebimden çıkarıp ekrana baktım. Tanımadığım bir numaraydı. Aldığım tarım desteğiyle ilgili olabileceğini düşünüp açtım.

"Efendim?" dedim solgun bir sesle.

"Çiçek, Tokat'tayım." Kulaklarıma inanmam birkaç saniyemi aldı. Cevap veremedim. Afallamıştım. Sesin sahibi devam etti,

"Çiçek görüşmemiz lazım, lütfen buluşalım. Senin için geldim." Telefondaki Türker'di ve etraf sessiz olduğu için de sesi biraz dışarı taşmıştı. Yani konuşanın erkek olduğunu Ender de duymuştu, hatta belki söylediklerini de duymuştu. Ben hala cevap vermemiştim ve Ender meraklı bakışlarını yüzüme dikmişti...

34

Birkaç saniyelik şaşkınlık ve kararsızlıktan sonra kendimi toparlayıp,

"Ben görüşmek istemiyorum Türker, geri dönersen sevinirim." Dedim. Konuşurken Ender'e kasten bakmıyordum, çünkü bunu onun gözüne girmek için yaptığımı düşünmesini istemezdim.

"Görüşmeden gitmem Çiçek, bu kadar basit değil bitirmek."

Türker'in se vazgeçmeye niyeti yoktu. Onunla 1 aydan fazla süredir görüşmüyor, görüşmek için de hiçbir istek duymuyordum ve düşünün telefonda bile ona katlanmak bana ne denli zor geliyordu o an. Kaldı ki yanımda Ender vardı ve onu üzüyordum muhtemelen veya şüphelendiriyordum daha kötüsü. Öyle ya, henüz ona Türker'den bahsetme şansım olmamıştı, kasten değil ama konu hiç öyle şeylere gelmemişti ve ben de durduk yere, biliyor musun benim evlenmek üzere olduğum bir şapşal vardı ve biz ayrıldık, ben de tası tarağı toplayıp buraya geldim, diyemezdim herhalde? Yoksa demeli miydim? Of ama saklamak değildi niyetim, bunu anlardı umarım. Bu sefer Ender'in gözlerinin içine baktım ve beni anlayabilmesini umut ederek cevap verdim tekrar Türker'e.

"Kusura bakma Türker, senin için anlamı nedir bilmiyorum fakat benim için bitti. Yaptıklarım kapris veya naz değil, seninle ilgisi de yok. Sadece artık başka şekilde yaşamaya karar verdim ve o hayatın içinde sana yer yok."

"Çiçek köyünüzü biliyorum, gelir seni bulurum. Sora sora bulur, kapına otururum. Bunu mu istiyorsun?" Ne? Türker köye gelip beni mi soracaktı millete, Çiçek nerede oturuyor diye? Geri zekalı bu adam yemin ederim! Beni düşüreceği durum umurunda bile değil. Oysa Ender birileri görür yanlış anlar diye beni evine bile davet edememişti. Farka bak! Birden hiddetim tavan yaptı ama sanki Ender'in yüzünde, bakışlarında da bir şey değişmişti. Arkasını usulca dönüp uzaklaşmaya başladı. Duymuş muydu acaba Türker'i? Yoksa özel bir görüşmeye tanıklık etmekten rahatsız mı olmuştu? Hoş, benim için pek özel değildi ya!

"Hele bir gel bak ne oluyor? Beni tehdit mi ediyorsun bencil yaratık!"

"Eli boş gitmeyeceğim, gerekirse gelip dedenle tanışır konuşurum. Senden vazgeçeceğimi mi sandın?" Ben de şalter atmıştı, Ender'in sırtını dönüp uzaklaşması ise zaten yüreğime taş gibi oturmuştu ve acısını Türker'den çıkarmam gerekiyordu.

"Ne diyeceksin dedeme Türker? Çiçeği annemin kaprisleri yüzünden bunalttım, iş bulamadı diye gururunu incittim ve o da benimle evlenmekten vazgeçti diyebilecek misin? Dedemin gözünde beni utandırmakla tehdit edip görüşürüz sanıyorsan da beni hiç tanımamışsın. Sen gelip kapıya dikil, dedem sana gereken dersi verir merak etme." Üstüne bir şey demesine fırsat vermeden yüzüne kapattım telefonu.

Ender oturduğumuz masaya ulaşmış, sırtını bana dönüp oturmuştu. Yüzünü profilden göreceğim kadar çevirmiş, ırmağı seyrediyordu. Düşünceli ve kırgın gibiydi. Hali içimi acıtırken usulca yürüdüm ona doğru. Türker birkaç kez aradı meşgule attım, yetmedi telefonu kökten kapattım. Şimdi tek düşündüğüm Ender'in gönlünü alabilmekti? Türker isterse köye gidip dedemin kapısına bile dayanabilirdi ama kalbimi fethedemezdi. Çünkü orası bir başkasına aitti artık.

Ender'in karşısına oturdum. Yüzüme baktı ama bir şey demeden yeniden ırmağa çevirdi bakışlarını. İçi içini yiyordu anlamaz değildim ama ne söyleyeceğini bilemiyor gibiydi. Benim başlatmam gerekiyordu bu konuşmayı belli ki.

"Bu sahneye tanık olduğun için özür dilerim. Daha önce anlatmam gerekirdi ama konuşurken hiç öyle şeylerden bahsetmedik ve..."Devamını getirmeden önce kafamda toparlama ihtiyacı hissettim anlatacaklarımı. Ender nezaketen yüzüme bakıyordu. Hala kibardı, dinlerken umursadığını gösteriyordu.

"Seni kırdım mı?" dedim en içten halimle. Çünkü o an en çok umursadığım şey buydu. Ve hiç istemediğim şey de. Yüzünde bir değişiklik olmadı. Sakin görünüyordu ama gözleri, onlar daha derinde bir çekişme içerisinde olduğunu gösteriyordu. Ellerini masanın üzerinde kenetledi birbirine. Sanki duygularını kilitlemek ister gibiydi.

"Kırmadın...düşünmeye sevk ettin demek daha doğru olur."

"Neyi?" Bu hayatımın en zor konuşması olacak gibiydi ve ben zor konuşmaları berbat etmekte yetenekli olurdum zaman zaman. Bu o zamanlardan biri olmazdı inşallah.

"Tokat'a gelmeden önce mi ayrıldın ondan?"

"Evet."

"Ve onu geride bırakıp buraya geldin, birden hayatına dair tüm planlarını da değiştirmeyi göze alarak hem de?" Nereye varmaya çalışıyorsun Ender? Cevap vermeden önce dikkatle seçme gereği hissettim kelimelerimi ki ben bunu genelde sık yapan biri değildim.

"Hayatımda daha önce ulaşmaya çalıştığım şeyler anlamını yitirmişti. Artık onlara ulaşsam da beni mutlu edeceklerden şüpheliydim ve evet her şeyi geride bırakıp buraya geldim. Bu bir hata mıydı?" Bir soru sorarak onu daha iyi anlamaya çalıştım. Çünkü ilk kez kendimi birden yanlış yapmışım gibi hissetmeme neden olmuştu Ender. Verdiğim kararın anlamını sorguluyordu.

"Verdiğin karar benden önceymiş, onu değerlendirmek haddim değil ama benimle ilgili verdiğin kararı değerlendirmem gerekebilir." Son kelimeyi söylerken gözlerime daha dikkatli baktı. Bu da neydi şimdi? Heyheylerim gelmeye başlıyordu.

"Ne demek bu?" sesime de yansımıştı doğal olarak tepkim. Ender nefesini savurdu.

"Neden gelmiş...Türker? Barışmak için değil mi?"

"Evet ama bu onun isteği, benim öyle bir niyetim yok. Buraya gelirken de yoktu, şimdi o geldiği için de değişmedi fikrim." Birden daha net cevaplar vermeye başlamıştım çünkü Ender'in kafasından kurgular yazıp benden uzaklaşmasına tahammül edemezdim. Hele de o Türker yüzünden.

"Seni tehdit mi etti dedenin evine gelmekle?"

"Ender nereye varmaya çalışıyorsun açık konuş lütfen." Ben öyle dolambaçlı konuşmaları sevmezdim oldum olası, dinlemeyi de, konuşmayı da.

"Çiçek bu adam ciddi olmasa gelmezdi. Demek ki aranızda öyle basit bir şeyler yokmuş. Üstelik çok zaman da olmamış ayrılalı?"

"Evlilikten döndük, 3 yıllık bir ilişkiydi ve evet herkes evleneceğiz diye beklerken ben onu terk ettim." Araya girmek isteyince elimle susturdum ve hızla devam ettim.

"Bitirmeme izin ver. Madem beni ölçüp tartıyorsun kafanda, tam olsun hesapların. Burada sana eski sevgilimi atıp tutacak, bana yaptığı kötü şeyleri anlatıp kendime acındıracak ve haklı çıkarmaya çalışacak değilim. Türker zaten bana kötü davranan biri de değildi genel olarak. Anlaşamadığımız şeyler olurdu, kavga ederdik ama o kadar işte. Fakat benim ondan ayrılma sebebim çok daha başka bir şeydi. İçime sindiremediğim, hissettikçe beni rahatsız eden ve giderek büyüyen bir şeydi. Bunu anlatsam anlayabilir misin emin değilim. Sadece ondan kapris uğruna veya peşime düşüp kıymetimi anlasın diye ayrılmadım, seninle de onunla yeniden barışana dek gönlümü eğlendirmek gibi bir niyetim olmadı asla. Eğer varacağın sonuç buysa, bunu baştan ele!"

Sustum, anlattıklarımı düşünsün, sindirsin ve öyle cevap versin diye bekledim. O da hemen cevap vermedi zaten. Bakışlarını ellerine kaydırıp bir an öylece durdu. Gözüm üzerindeydi, çünkü varacağı yer çok önemliydi. Çünkü kalbim burada onun için atarken o bunu anlayamazsa bu canımı yakacaktı.

Çünkü onu kaybetmek istemiyordum işte. Bakışlarını ellerinden kaldırmadan konuşmaya başladı.

"Biliyor musun, normalde onun karşısına çıkıp seni rahatsız etmemesini söylemem ve hatta göz dağı vermem gerekiyor. Seni tehdit etme küstahlığını gösterdiği için bunu yapmak bana düşüyor ama gel gör ki bunu yaparak sebep olacağım şey durumu daha içinden çıkılmaz hale getirir. Çünkü muhtemelen çok yakışıklı bir adamla karşılaşırım ve onun sadece yüzüme bakması yeter ilişkimizin gülünçlüğünü yüzüme vurması için. Sonra seni arayıp daha küstah davranır. Hatta onu kıskandırmak için en azından eli yüzü düzgün birini bulmanı falan salık verir." Konuşma boyunca ilk kez yüzünü kaldırıp bana baktı ve ekledi, "Söyle, yanılıyorsun Ender de. Yüzüme bakarak söyle yanıldığımı."

Masanın üzerinde duran ellerim istemsizce yumuldu, cevap vermek için dudaklarımı araladım ama sadece titrediklerini anlamakla kaldım. Ona yanılıyorsun, karşısına çıksan bile öyle bir şey olmaz, demek istedim ama Türker'i tanıyordum ve Ender yanılmıyordu. Onun Türker'i tanımasına da gerek yoktu, erkek doğasını tanıyordu çünkü. Gözlerimiz birbirine kilitli bakıştık. Birden hayal kırıklığı gülümsemeye dönüştü. Gözleri buğulanır gibi oldu ama o buna fırsat vermeden ayağa kalktı hızla. Masada ne varsa öylece bırakıp,

"Artık gitsek iyi olacak Çiçek. Çok güzel bir rüya gördüm sayende ama bütün rüyalar önünde sonunda biter. Çünkü kimse sonsuza dek uyuyamaz." Deyip masanın üzerine yediklerimizin ücretini ödemeye yetip artacak bir meblağ bıraktı ve yürümeye başladı. Ardından hemen kalkıp oturma yastıklarını ve kahve termosunun olduğu çantayı alıp koşturdum. Tam köprüye varmıştı ki kolundan yakaladım. Durdu ama bana bakmak istemedi. Yüzünü görmemi mi istemiyordu emin değildim çünkü birden kabalaşacak birine benzemiyordu.

"Ender? Bana bak lütfen...lütfen." Dedim koluna biraz asılıp. İstemeyerek çevirdi yüzünü biraz. Ağlamaklı olmuş da kendini zorla toplamış gibiydi. Onu böyle görmemi istemiyordu anlıyordum. Yüzüne sevgiyle baktım çünkü seviyordum

onu. Bakışlarıma yansıyan ne varsa gerçekti ama orada acıma veya vazgeçiş yoktu.

"Bu kadar mı? Benim duygularımı hiçe sayıp kendi kendine mi karar vereceksin?"

"Yanılmışım Çiçek, sana haksızlık olur devam etmek. Lütfen oturup düşün. O adamın ben olmadığımı anlayacaksın."

Tekrar dönüp yürümek istedi. Bana kibarca, ayrılalım deyip gitmek istedi. Hani derler ya kafamdan kaynar sular döküldü, ben Türker'i terk ettiğimde üstümden yük kalkmış da hafiflemişim gibi hissetmiştim mesela ama bu sözler ve bizi mecbur bıraktığı son hem kafamdan kaynar sular misali aktı, hem böğrüme koca kayalar gibi oturdu.

Başkası olsa orada kala kalır hatta zırlar veya gidip yalvarırdı ama ben Çiçek'tim. Genellikle birilerinin sıkça yaptığı şeyleri akıl edemeyip veya hissettiklerini hissedemeyip olmadık şeyler yapardım. Nitekim şimdi de Ender köprüden tam geçmek üzereyken koşup yetiştim ve o ayağını toprağa attığı sırada yanından hızla geçtim, elimdekileri arabasının yanına bıraktım ve arabayla indiğimiz bozuk yoldan yukarı koşmaya başladım. Bunu yapmayı planlamamıştım, sadece içgüdüsel olarak hareket ediyordum. Nereye gideceğimi hesaplamadan yola çıkacak ve bunu o zaman düşünecektim O arabaya Ender'le bu şekilde bir konuşma yaptıktan sonra binip, arabadan indiğimizde ilişkimiz bitmiş iki insan olacağımızı bile bile seyahat edemezdim onca dakika.

"Çiçek! Çiçek dur!" diye bağırdı arkamdan ama durmadım. Yokuş çok dikti, nefes nefese kalıyordum ama devam ettim. Öfkeliydim, kırılmıştım ve yalnız kalmak istiyordum. Eh zaten dağın başında bir yerdeydik ve ormana dalma yeterliydi yalnız kalmam için. Yine de çocuk gibi davranamazdım, artık sorumluluk alması gereken bir yetişkindim, pembe saçlı bir anime karakteri değildim. Ağzımı kulaklarıma kadar açarak ağlayıp dolaşamazdım ortalıkta. Tam yukarıdaki yola çıktığım sırada Ender yine bağırdı,

"Çiçek bekle! Nereye gidiyorsun?" Ses yakından geliyordu çünkü ardımdan koşuyordu. Ayak sesleri de giderek yaklaşıyor-

du. Sağa sola baktım yolda kimsecikler de yoktu araba falan da. En yakın balık tesisi de epey ilerideydi ve acilen buradan gitmek istiyordum. Almus'a koşarak gidebilir miydim acaba? Orada Tokat'a gidecek bir minibüs veya olmadı taksi bulurdum. Yolda bu düşünceyle Almus tarafına dönüp yürümeye başlamıştım ki Ender ardımdan yetişip kolumdan sıkıca tuttu. Canımı yakmadan ama kontrol edecek kadar sıkıydı tutuşu. Beni kendine çevirdiğinde yüz yüze geldik. Gözleri çakmak çakmak parlıyordu ve benim de ondan aşağı kalır yanım yoktu muhtemelen.

"Nereye gittiğini sanıyorsun sen?" dedi tıslar gibi. İki kolumu da tutmuştu o sırada. Kaçamayışımı garantilemişti bu şekilde.

"Az önce beni terk etmedin mi sen? Artık sevgilin değilsem, seni de ilgilendirmez nereye gittiğim?" Dediklerime inanamamış gibi baktı bir iki saniye.

"Seni buraya ben getirdim ve geriye de ben götüreceğim!" Sesi oldukça otoriterdi. Ama böyle yaparak sadece bana daha çekici göründüğünün farkında mıydı acaba? O zaman ben bunu biraz daha zorlayayım. Ondan kurtulmak ister gibi çekiştirdim kollarımı ama bırakmadı. Bırakma zaten, kim istiyor bırakmanı. Ulan adam ayrılalım dedi öfkeliyim ama yine de şu durum çok çekici bir şey be. Biraz tadını çıkarmalıyım. Sonra ayrılırsak da ben nasılsa onun burnunu sürterim.

"Bırakın kollarımı Ender Bey! Sizinle dönmek zorunda değilim. Almus'tan taksiye bineceğim. Yalnız kalıp düşünmem gerekiyormuş ya!" Yeterince öfkeli ve kırılmış görünüyor muydum acaba? Umarım görünüyorumdur çünkü o kalın kafasına dank edip benden vazgeçmemesi gerektiğini anlaması gerekiyor. Yoksa bu iş uzayacak.

"Çiçek saçmalama! Buralarda seni nasıl bırakayım? Geldiğimiz gibi döneceğiz."

"Hayır, az önce beni terk etmiş bir adamın arabasına binmeyeceğim. Üstelik de benim duygularımı hiçe sayarak, kırılacağımı, kalbimin acıyacağını umursamayarak ayrılan birinin." Kollarımı yeniden çekiştirir gibi yaptım. Ama orada saatlerce kalabilirdim çünkü o kendine has kokusu burnuma doluyordu

ılık ılık esen rüzgarla birlikte. Uzanıp beni öpse ne güzel olurdu, filmlerde hep öyle oluyor ya, ben de istiyorum işte ben de! Akıl etse de barışsak ama nerde! Onu da benden mi bekliyor acaba? Yuh, ama hep ben hep ben yani ben de bir kadınım. Benim de arada bir beklentilerim oluyor.

Benim sözlerim yüzünde kederli bir ifade belirmesine neden oldu. Kararsızdı, bakışları sevgi doluydu ama gurur yapıyordu düpedüz. Daha ne yapmam lazım ki onu böyle sevdiğimi anlaması için. Şu karşıki tepeye çıkıp, seni seviyorum uleynnnn, diye bağırmam mı?

"Bunu kendim için istemediğimi biliyorsun, benim için bunu istemek kolay mı zannediyorsun sen?"

"Senden özveride bulunmanı isteyen oldu mu? Benden vazgeçtiğinde üzüleceksin de ben çok mu iyi hissedeceğim sanıyorsun? Aklından ne geçiyor senin? Beni özgür bırakırsan koşarak Türker'e dönerim de gerçek aşkımla mutlu olurum diye mi kandırıyorsun kendini? Veya beni mi deniyorsun? Ne yapıyorsun sen Allah aşkına ya?" Sesim giderek yükselmişti. Resmen mücadele ediyordum aşkım için. Bir an duraksadı, tutuşu gevşedi ama bırakmadı kollarımı.

"Seni kalabalık bir yere bile götürmekten acizim anlamıyor musun? En güzel yerlere götürmek, en iyi şeyleri yaşamanı sağlamak istiyorum ama bunu yapamıyorum. Kendimi hapsettiğim şu daracık dünyaya senin de hapsolmanı istemiyorum. Hep kuytuda, kimselerin görmeyeceği veya en azından birilerinin benden rahatsız olmayacağı yerlerde mi geçsin istiyorsun ömrün? Birlikte alışverişe gidemeden, kalabalık bir lokantada veya düğünde bulunamadan, en basit haliyle sokakta el ele yürüyemeden mi yaşamak senin niyetin? Buna ne kadar dayanabilirsin ki? Bir gün bıkarsın Çiçek, bıkar ve üzülürsün. Fırsatın varken şimdi biraz üzül ama sonra anlarsın zamanla."

Ne dersem diyeyim kendi kafasındaki düşüncelere sabitlenmişti. Ben bana sarılır da beraber üstesinden geliriz, der diye, beni öper de sevgisi tazelenir diye beklerken o hala ayrılalım deyip duruyordu. Kollarımı gevşetip direnmeyi bıraktım.

Yüzüme ise kalbimdeki kırgınlığı yansıttım. Konuştuğumda sesim de kırgındı.

"Peki Ender, sen öyle diyorsan." Bakışlarımı yüzünden çevirdim ve ekledim." Artık beni geri götürür müsün?" Yüzüne bakmıyordum ama şaşırdığını hissetmiştim. Hemen cevap vermedi, kollarını yavaşça çekti ve bu ani kabullenişi kendince iç dünyasında sorgularken,

"Arabayı getiriyorum, bekle lütfen." Deyip gitti. Ardından bakarken koşup sırtına sarılmamak için zor tuttum kendimi. Fakat öğrenmesi gerekiyordu, ondan vazgeçmeyeceğimi kolay yoldan anlamak istemiyorsa, zor yoldan öğrenmesi gerekiyordu.

Arabayı getirip yanımda durdurduğunda arka koltuğa, çapraz tarafa oturdum. Yüzümü camdan tarafa çevirdim ve beni arada bir izleyeceğini bildiğim için ona bakmadım. Ani değişimim onu afallatmıştı, yolculuk boyunca konuşmadım ve o da konuşmaya değer bir şey bulamadı. Ama kalbimi açıp baksa anlardı, lakin göremediği gibi görmek de istemiyordu o an. Manzara yanımdan akıp giderken solgun ve sessizce izledim. Araba Tokat'a girerken ilk defa dikiz aynasından ona bakıp,

"Beni Taş Köprüde bırakırsan sevinirim." Dedim düz ve mesafeli bir sesle. Bakışları beni delip geçercesine döndü gözlerime. Ne işin var, diyordu ama konuşmadı. Onun yerine ben kendi kendime cevap verdim,

"Halletmem gereken bir iş var. Daha fazla geciktirmeyeceğim." Yüzü gerildi, dudakları belli belirsiz titredi ve,

"Peki." Dedi gergin bir tonda. O tek kelimede binlerce anlam yüklüydü. Araba köprüye yaklaştı ve uygun bir yerde durdu. Aynadan bana bakıyordu, gitmemi istemiyordu çünkü nereye gideceğimi biliyordu. Bunu o istemişti, ben de yapmam gerekeni yapacaktım.

"Yemek ve gezinti için teşekkür ederim Ender Bey. İyi günler." Deyip cevap beklemeden indim arabadan. Ama kırılan kalbimin her bir parçası o arka koltuğa dökülmüştü Ender bilmese de.

35

Ender'in arabasından indikten sonra telefonumu çantamdan çıkardım ve açtım. O sırada Ender arabayı sürüp gider diye bekledim ama Ender arabayı hareket ettirmedi. Telefonum açılırken dönüp araca kısa bir bakış attım, Ender düşünceli bir ifadeyle bana bakıyordu. Bir iki saniye gözlerimizi kaçırmadan bakıştık ama telefonun açılma sesiyle ekran kaydı gözüm. Telefonum açılınca gördüm ki Türker mesaj üstüne mesaj atmıştı tahmin ettiğim gibi. Tek tek ne yazmış diye hiç bakmadım, direk beni aradığı numarayı aramak için bastım tuşa ve kulağıma götürdüm telefonu. Ender'le birbirimize tekrar baktık ve Ender vazgeçmiş gibi yüzünü çevirip aracı hareket ettirdi.

Kaldırımda, kulağımda telefon giden cipin arkasından bakıyordum, insanın geride kalması, bırakılması nasıl kalbini acıtır işte o duyguyu yaşıyordum. Ben aracı terk ederken muhtemelen Ender de aynı kalp acısını hissetmiş olmalıydı, çünkü bakışlarında görmüştüm bunu. Yine de ikimiz de biraz acı çekmeliydik galiba, sonradan sevinebilmek için önce üzülmek gerekiyordu demek ki. Ender beni buna mecbur ettiği için ikimiz de mecburen biraz buna dayanacaktık, süresini bilmiyordum ama beni sevdiğini ve özleyeceğini fark etmeliydi. Ayrıca benim onu; karşıma daha yakışıklı görünen biri çıktı diye terk etmeyeceğimi, işin aslı bu saatten sonra herhangi saçma bir nedenden dolayı bunu yapmayacağımı anlaması gerekiyordu.

"Çiçek? Alo?" Ben giden cipe dalmışken Türker'in sesi çınladı kulağımda. Hay senin sesine ben!

"Neredesin?"

"Kömeç'e gitmek için yola çıkmak üzereydim." Sesindeki tehditvari tonu kaçırmamıştım.

"Gerek yok, konuşmaksa niyetin oturur konuşuruz. Neredeysen söyle buluşalım."

"Hava güzel diye biraz yürüdüm, şehri gezdim. Şimdi de öğretmenevinin bahçesinde çay içiyorum."

"Kal orada, 10 dakikaya gelmiş olurum."

Cevap vermesine fırsat vermeden telefonu yüzüne kapattım ve hemen karşıya geçip şehrin ana caddesi boyunca öğretmenevine doğru yürümeye başladım. Sağa sola aldırmadan süratle yürüyordum. Az sonra polis merkezinin önünden geçip, hemen yanındaki öğretmenevinin bahçesine girdim. Kapıda durup kafe bölümüne bakındım. Tahmin ettiğim gibi içerisi yine tıklım tıklımdı. Şehrin tam merkezinde, ana caddeye hakim bir yer olduğu için birçok insanın tercih ettiği bir mekandı.

Ben Türker'e bakınırken ne kadar meraklı göz varsa onlar da bana bakmaya başlamıştı. Eh Tokat standartlarına pek uymayan bendeniz, her gün neredeyse aynı tipleri görerek yaşayan bu insanlara ilgi çekici gelmiş olmalıydım doğal olarak. Hakkını yemeyeyim eskiye oranla artık Tokat'ta da farklı kıyafetler ve saçlar tercih eden insanlar görmüyor değildim ama övünmek gibi olmasın pamuk şeker kıvamında saçlarımla ve iri mavi gözlerimle yine de fark edilecek kadar farklıydım işte.

Acaba Ender'i sürekli ürküten şey de bu muydu? Yani en ufak bir şeyde kabuğuna çekilme sebebi benim dış görünüşüm müydü? Onunla yetinemem, bir süre sonra onu yanımda istemem, onunla yaşamanın getirisi olan kısıtlamalardan bıkarım diye korkmasının sebebi benim göründüğüm her yerde bakışları normalden fazla çekiyor olmam mıydı? Muhtemelen buydu sorun, evet. Neyse Ender'le sonra ilgileneceğim, şimdi sıra ilerideki masalardan birinden bana bakıp el sallayan Türker'deydi. Çevremdeki bakışlara aldırmadan ve soğuk bir ifadeyle yürüdüm Türker'in yanına.

Masaya yaklaştığımda yağa kalkıp bana gülümsedi. Yüzünde sanki ayağına gelmiş olmamdan duyduğu memnuniyet ifadesi vardı. Her zamanki gibi çok yakışıklıydı. Özenle kesilmiş ve taranmış saçlar, vücut yapısına çok yakışan kıyafetler ve varlığını çevresine hissettiren havasıyla bildiğim Türker'di. Okuldayken de kızlar çevresinde pervane olurdu ve o bundan keyif alırdı. Beni aldattığına dair bir şey iddia edemem ama Türker oldum olası ilgi odağı olmayı ve beğenilmeyi severdi. Ne var bunda, insanların çoğu böyle, diyebilirsiniz. Haklısınız, insan yaradılış olarak beğenilme arzusuna sahiptir ama tüm hayatını sadece başkalarının beğenisini çekebilmek adına düzenlemek ve bunu aç gözlü şekilde arzulamak bana çok normal gelmiyor.

Bana elini uzatacak oldu ama görmezden gelip önümdeki sandalyeye uzandım ve çekip oturdum. Bu hareketime bozulduğunu belli etmeyerek o da yerine oturdu.

"Bir merhaba, hoş geldin, demek yok mu sevgilim?" Son kelime midemde bir bulantıya sebep olurken sert bakışlarım ister istemez yüzüne döndü.

"Neden geldin Türker? Çünkü hatırlarsan seni terk etmiştim!" Ben de ona gerçeği üstüne basarak hatırlattım. Bozulmak yerine sırıttı. Güzel yüzü, ortaya çıkan beyaz dişleriyle daha da yakışıklı göründü. Güldüğünde çekici olduğunu bilirdi ve sık sık doğal haliymiş gibi gülerdi zaten. Şimdi beni etkilemekten çok uzaktı, o ayrı mesele.

"Terk etmedin, yanlış anladın ve öfkelenip gittin. Yani ayrılmak falan yok, sadece biraz düşünelim diye seni rahatsız etmedim o kadar." Yüzüne, gösterdiği pişkinliğe hayret ederek baktım. Gerçekten böyle mi düşünüyordu yoksa salağa mı yatıyordu anlamaya çalıştım. Bana sevimli sevimli güldü. O zaman çok önceden beri, daha aramızda ciddi düşünce ayrılıkları olmadan dahi beni rahatsız eden şeyi buldum; kibri ve bencilliği. Birden hafızamda Türker'li hatıralarda geriye doğru bir seyahat yaptım.

En başlarda anlamamıştım, yakışıklılığıyla ve tatlı halleriyle beni fena halde cezbettiği için görememiştim gerçeği. O da kendini çok iyi kamufle etmişti ama artık eskisinden büyük ve tecrübeli olmanın dışında, önceden olduğu gibi ona aşık da değil-

dim. Üç yıllık bir aşkı nasıl olur da bir kere ayrıldınız, küstünüz diye kalbinde bitirebilirsin, inandırıcı değil, diyenler olacaktır illa. Ya da zamane gençlerinin aşkı da birden başlıyor, birden bitiyor işte. Saman alevine aşk diyorlar, aman bunlarınki de aşk mıymış ki de, diyen çıkabilir. Ama işte öyle değil, bazen insan gerçekten birden aşık olabileceği gibi o büyük aşklar ummadık anda da kalbinden çekilip gidebiliyor. Bunun maymun iştahlılıkla alakası yok, bunun insanın bazen göremediği şeyleri görüp idrak edince yaşadığı soğuma ve tiksintiyle alakası var.

Türker benmerkezciliği ileri boyuta taşımıştı. İlişkimiz boyunca aldığımız kararların çoğunda kendisi baskın olmuş, beni hiç kıskanmadığı halde benim onu her daim kıskanmam ve çevresinde hayranlıkla dolaşmam için beni teşvik etmişti. Ona göre ben zaten cepteydim çünkü onun gibi mükemmel bir adamı kaybetmeyi isteyecek kadar salak olamazdım. Ben onu kaybettiğim an başkası kapar diye korkmalı ve ona göre davranmalıydım. Elimdeki Bay Mükemmelin kıymetini bilmeli, kendimi ona adamalıydım. Bunca zaman nasıl katlanmıştım ki bu aşağılamaya? Çünkü bunu gözüme soka soka değil de kibarca ve içten pazarlıkla yapmıştı hep. Benim işe girip ona daha rahat bir hayat yaşatmam da bu yüzden çok önemliydi, o her şeyin en iyisini hak ediyordu ve Çiçek'in asli görevi de buna var gücüyle çabalamaktı.

"Buraya da bana verdiğin süre bittiği için tahsilata mı geldin?" dedim dik dik yüzüne bakarken. Bir iki saniye ne demek istediğimi anlamaya ayırdıktan sonra kıkırdadı.

"Kaldığımız yerden devam edeceğiz evet. Çünkü yanılmıyorsam evlilik kararı almak üzereydik ve bence o kararı almalıyız sevgilim."

"Nedenmiş o? Annen bana iş mi buldu?" Sesime bilerek alaycı bir ton yüklerken ifadem de sesimle uyumluydu. Yüzü belli belirsiz seğirdi ama yine sırıttı.

"Sen de taktın anneme Çiçek. Kadın seni ne çok seviyor bilmiyorsun sanki." Tabii bilmez miyim? Oğlu yanımızda yokken iğneli iğneli kibarca laf sokmak onun sevgisini belli etme şeklidir eminim. Ben cevap vermeden devam etti Türker.

"Annem biz ayrılınca çok üzüldü. İş meselesini nasılsa halledeceğimizi düşünüyor. Yani koskoca Bursa'da illa sana uygun bir iş bulunur. Ama acelemiz yok, önce evliliğimizi planlamakla ilgilenelim diyorum." Hala çalışırsın diyor adam. Yani aslında temelde değişen bir şey yok, sadece Türker beyin canı benimle yeniden devam etmek istemiş o kadar.

"Türker bunlar senin düşüncelerin değil mi?" dedim sakince.

"Evet Çiçek, tabii ki benim düşüncelerim." Derken sesinde kendini kanıtlama tınısı geziniyordu. Ona alaycı bir ifadeyle bakarak devam ettim.

"Peki zahmet olmazsa bana da ne düşündüğümü soracak mısın? Hani evlilik iki kişi arasında anlaşarak ve uzlaşarak yapılan bir şey ya?" Aman sen de, der gibi baktı yüzüme.

"Çiçek senin de en çok istediğin şey benimle evlenmek değil mi? Niye zora koşuyorsun ki olayı?"

"Hayır değil! Artık değil, bundan sonra da olmayacak Türker! Daha ne kadar net olabilirim?" diye sıraladım takılmadan. Bir an yüzümü inceledi. Soran gözlerle bakmaya devam ettim.

"Değişik görünüyorsun." Dedi neden sonra sandalyesinde geriye yaslanırken.

"Çünkü değiştim."

"Başkası var değil mi? Ancak hayatında başka biri olan kişiler bu kadar rahat rest çeker." Birbirimize dikkatle baktık. Tebessüm ettim ve geriye yaslandım ben de.

"Var diyelim, sana ne? Yok diyelim, sana ne?"

"Bu kadar çabuk birini bulman ilginç ama," beni beğeniyle süzdü ve devam etti, "hoş kadınsın, zor olmamıştır." Umursamaz bir şekilde gözlerimi devirdim.

"Elbette ki hoş bir kadınım ama sana daha önce rest çekerken hayatımda hiç kimse yoktu mesela. Burada yaşamaya gelme kararı verdiğimde de hayatımda kimse yoktu Türker. Şuan yaptığım işleri yapmaya karar verdiğimde de hayatımda sırtımı dayayacak birisi var diye kalkışmadım hiçbir işe. Şimdi sana yeniden hayır, derken de birinin olmasına gerek yok,

neden benim seni artık sevmiyor ve istemiyor olmam." Her kelimeyi üstüne basa basa söyledim ve çekiç darbesi gibi kafasına kafasına indirdim.

"Şımarık bir kız gibi davranıyorum, diyorsun yani? Şehirdeki mis gibi hayatı bırakıp buraya, ahır ve kümes kokuları arasında yaşamaya gelmenin başka bir mantığı olamaz. Macera arıyorsun ve bir süre sonra sıkılacak, geri döneceksin güzelim. O zamana kadar seni beklememi mi istiyorsun. Burnumu sürtmeye ve canımı yakmaya mı çalışıyorsun?"

Aha, işte gerçek yüzünü göstermeye başladı. Haklıydım, egoist ve hatta narsist bir adamdı. Her şeyin sadece kendisinin etrafında şekillendiğini düşünmekten vazgeçemiyordu. Onun gibi yakışıklı, iyi bir işi olan ve beğenilen bir adamı istemiyor olma ihtimalimi anlayamıyor, bunu akıllıca bulamıyordu.

"Görüyorum ki bu saatten sonra sana bir eş olarak katlanmayı bırak, aynı minibüste denk gelmeye bile katlanamam. İster şımarık olduğumu düşün, ister kafayı yediğimi ama burada kalacağım ve sen de beni bekleyip acı çekmek zorunda değilsin. Dalgana bak ve hazır eline fırsat geçmişken sana uygun birini bul. Ben artık şalvar ve kara lastik giyen, başında yazmayla odun kesen, çapa yapıp, kümes temizleyen şımarık bir kız olarak yaşamak istiyorum çünkü."

Alaycı alaycı güldü. Eminim şuan onun bu gülüşünü yan masalardan gören birçok kadın beni kıskanıyordur karşısında oturduğum için. Nasıl da şanslı bir kadın, keşke yerinde biz olsaydık, diyen de vardır belki hatta. İşte davulun sesinin uzaktan hoş gelmesi bu olsa gerek. Şuan yerimde oturmak isteyen ilk kadına bırakabilirim seve seve sandalyemi. Çünkü Türker'e daha fazla dayanabileceğimden emin değilim.

"Yani evlilik teklifimi geri çeviriyorsun öyle mi?" dedi ciddileşen sesiyle. Cevap vermek üzereyken telefonum çaldı. Arayan dedemdi. Saat ikindi vaktini bulmuştu ama neden aramıştı ki daha geç sayılmazdı. Mecburen cevap verdim.

"Efendim dede?"

"Kızım geliyon mu köye, nerdesin?"

"Tokat'tayım hala. Fazla sürmez gelirim birazdan evet. Bir şey mi oldu?"

"Nenen demeyi unutmuş, çamaşır suyuynan, beyaz sabun alabilin mi?"

"Alırım tabii, başka bir şey lazımsa söylesin."

"Bir paket de çay al, gelince ben veririm parasını kızım. Sana zahmet."

"Aşk olsun dede, daha neler. Tamam birazdan halleder, araba bulup dönerim."

Telefonu kapatınca Türker'e döndüm. Gitmek için harika bir bahanem olmuştu, yoksa zaten rest çekip kalkacaktım ama böyle daha iyi olmuştu zannımca.

"Eve döneceksin sanırım?" dedi oldukça sakin bir şekilde. Kafasında bir şeyler kurduğunda böyle çıkardı genelde sesi.

"Evet, artık gitmeliyim. Son sorunun cevabını da tahmin edersin artık. İzninle ben yeni hayatıma dönüyorum, sen de seninkine dön, bu mesele de kapansın Türker. Çirkinleşmeye gerek yok, saygılı şekilde herkes yoluna gitsin. Çantamı kucağımdan alıp ayağa kalkmaya yeltendim. Türker uzanıp kolumu kaba sayılmayacak şekilde tuttu ve kalkmama engel oldu.

"Kim?" diye sordu gözlerime dik dik bakarken.

"Kim, kim?" dedim gayri ihtiyari.

"Hayatındaki adam kim Çiçek? Biri var, biliyorum." Bıkkın bir nefes verdim ve,

"Sana daha fazla açıklama yapmak zorunda değilim. Diyeceğimi dedim ve gidiyorum. Elini çek." Elini usulca çekti.

"Madem köye döneceksin, birlikte gideriz. Beni ne için reddettiğini görmek istiyorum. Ve tabii dedenle de tanışmaya can atıyorum canım." Yüzüne bakarken tokat atmamak için kendimi zor tutuyordum. Burada, bu kadar kalabalık bir yerde uygun olup olmayacağını ölçüyorum kafamda. Soğukkanlı görünmeye dikkat ederek tiksintiyle gülümsedim.

"Senden korkmuyorum Türker. Şimdi markete gidiyorum ve ardından köye döneceğim. Ve şunu kafana sok, beni tehdit

eden bir adamla birlikte olacak kadar salak değilim. Canımı yakmaya kalkarsan, seni pişman ederim."

Sesim kararlı, soğuk ve asabiydi. Usulca yerimden kalktım, arkamı dönüp çıkışa yürümeye başladım. Kalbim hızlı hızlı atıyordu ama ona pabuç bırakacak değildim. Beni takip etmesine fırsat vermeden gözden kaybolmalıydım. Öğretmenevinin bahçesinden çıkarken yan gözle geliyor mu diye baktığımda, Türker'in de kafe kısmından çıkmak üzere olduğunu gördüm. Hemen kafamda bir plan yaptım ve neredeyse koşar gibi hızlı adımlarla polis merkezinin önünden geçip altındaki ara sokağa daldım. Caddeyi değil, arkadaki kanal yolunu kullanacaktım. Türker buraları bilmiyordu ve o beni görmeden gözden kaybolmalıydım...

36

Ara sokakta da neredeyse koşar adım ilerleyip, yürürken de sık sık arkamı kolaçan edip nihayet kanal yoluna vardım. Türker muhtemelen izimi kaybetmişti çünkü beni aramaya başladı. Telefon elimdeydi ama cevap vermek istemiyordum. Nihayet kendimi hazırlayıp açtım telefonu.

"Çiçek aklınca benimle oyun mu oynuyorsun?"

"Türker neyi anlamak istemiyorsun, seni istemiyorum, is-te-mi-yo-rum!" son kelimeyi resmen böyle hecelemiştim öfkeyle. Telefonda öfkeyle savrulan bir nefesin sesi geldi ve sonra,

"Bak kızım anladık bana kızgınsın, anneme de kızgınsın ve belki de haklısın."

Belki de haklıymışım! Egosundan ancak bu kadar taviz verebiliyordu işte, normalde ayağıma gelmese annesinin haksız olduğunu hayatta kabul etmezdi. Çünkü anası onu, yegane mükemmel varlığı doğuran en birinci muhteşem kadındı. Tabii benim de bir kadın olmam, benim de kıymetli fikirlerim ve kırılabilecek bir kalbim falan olması o kadar önemli değildi. İşte hep bu anasıyla karısı arasındaki dengeyi sağlayamayan, illa birini başına çıkarırken diğerini ayakaltı eden erkekler yüzünden gelin kaynana sorunları arşa varıyordu. Evlendiğimiz takdirde Türker'in de kimi başına taç edip kimi amele gibi göreceğini söylememe gerek yoktu sanırım.

"Çiçek, onca geçmişimiz var güzelim. Saçma sapan kapris-lerle bitirmeyelim, halledelim şu küçük sorunları ve yolumuza devam edelim. Ben seninle evlenmeyi hala çok istiyorum."

Köşe başında durmuş öfkeden kudururken bu salağa katlanmak zorunda olduğuma inanmayarak dinliyordum narsist pisliği. Onu terk ettiğim gün bile bu kadar tiksinmemiştim ama şimdi giderek daha çok gözüme batıyordu varlığı.

"Türker, sen aklı başında yetişkin bir adam değil misin? Kafan da hatırladığım kadarıyla gayet iyi çalışıyordu yanılıyor muyum?" Öfkemi sesimden uzak tutmaya gayret ediyordum ama yine de sesim çok sert çıkıyordu.

"Eh." Dedi ne diyeceğimi anlamaya çalışırken.

"Peki o zaman neden seninle evlenmekten vazgeçtiğimi ve artık sana aşık olmadığımı anlamak istemiyorsun? Ben Bursa'ya da dönmek istemiyorum ayrıca, sen ol veya olma dönmeyeceğim. Ben burada mutluyum ve burada yaşamaya devam edeceğim. Sensiz!"

"Senin gibi büyük şehre alışık, üstelik de sinemaya, alışverişe, gezmeye düşkün biri nasıl olur da bir köye tıkılıp kalmak ister ki? Başka bir şey var Çiçek, sakladığını sanıyorsun ama seni tanıyorum. Başka bir şeye güveniyorsun sen."

"Evet haklısın, Allah'a güveniyorum. Şükür ki senin ne mal olduğunu evlenmeden bana gösterdi de Rabbim kurtuldum. Bunu son kez diyeceğim, seni istemiyorum ve bunun tek nedeni senin egoist bir pislik gibi davranıyor olman! Sana evlilik bağıyla bağlanacak ve hem sana hem de annene katlanacak kadar aklımı kaybetmedim. Düş artık yakamdan düş, çünkü giderek daha fazla nefret ediyorum senden. Tadında bırakıp dön Bursa'ya. Herkes sana hayran olmak, seni sevmek zorunda değil, alış buna." Cümlemi bitirip telefonu yüzüne kapattım. Ona daha fazla katlanmak beni deli edebilirdi çünkü.

Telefonu kapatınca en yakındaki markete doğru hızla ilerledim ve yolda da Petek'i aradım. Sesimden şüphelenen Petek'i fazla merakta bırakmayıp olan biteni kısaca özetledim. Petek onu daha önce haberdar etmediğim için biraz tepki gösterdi ama zaten her şey çok hızlı gelişmişti ve ben Türker'den kurtulduğumu sansam da o pislik bir taksi bulup köye gitmek üzere olabilirdi.

Petek sakin olmamı ve hemen işimi halledip taksiyle eve dönmemi salık verdi. Kendisi de durumu kısaca teyzeme anlatıp bir bahaneyle ninemlere geçecekti. Hatta teyzemle geçmesi daha iyi olacaktı ki o da aynı şeyi teklif edince kabul ettim. Türker benden önce veya sonra eve gelecek olursa onu karşılayacak kişi sayısının fazlalığı belki yaptığı şeyin ne büyük terbiyesizlik olduğunu anlamasına yardımcı olurdu. Tabii öncesinde dedem yatak odasındaki çifteyi kapıp bu salağa doğrultmazsa. Ona bir şey olmasından korkmam da dedem durduk yere bu salak yüzünden başını belaya soksun istemem.

Petek'le görüşmeyi bitirip önüne geldiğim markete girdim. Ninemin istediklerini alıp, internetten bulunduğum yere en yakın taksi durağının numarasını buldum ve bir taksi çağırdım. Taksi gelene kadar işlerimi halledip marketin önüne çıkmıştım. İki dakika sürmeden taksi geldi ve binip adresi verdim. Araba köy yoluna girmiş giderken sabırsız ve kaygılıydım. Türker narsist olmakla beraber bazen fazla cesur çıkışlar yapabiliyordu. Bu sefer de istenmemek zoruna gidip de gerçekten dedemin evine kadar gelir miydi, gelebilirdi. Lakin bunun işe yaramayacağını bilerek gelecekti, bu saatten sonra onun tek derdi onu reddettiğim için benim canımı yakacak bir şey yaparak gitmek olacaktı muhtemelen. Ama iyi düşünüp, kırılan egosunu da alarak en geç bu akşamki otobüsle Bursa'ya dönmesini umut etmeye de devam ediyordum diğer taraftan.

Taksi köy yoluna döndüğünde çiftliğin yerini tarif edip kaygılı heyecanımı dizginlemeye çalıştım. Türker arkamda bir başka taksiyle geliyormuş gibi dönüp arkama baktım hatta gayri ihtiyari. Normalde soğukkanlı biriyimdir böyle durumlarda ama dedemin gönlünü kıracak, benim hakkımda yanlış düşünmesini sağlayacak bir şey yapma ihtimali yüzünden çok tedirgindim. Taksi kanal yolundan içeriye döndüğünde ister istemez gözüm Ender'in bahçe kapısından içeriye kaydı. Ama görünürde kimsecikler yoktu.

Taksici aracı bizim çiftlik evinin bahçe kapısında durduğunda parasını ödeyip indim arabadan. Adam iyi günler dileyip gerisin geri giderken sakin görünmeye çalışarak demir

kapıyı kenara çektim ve bahçeye girdim. Yoldayken Petek'i aradığım için evde bir sıkıntı olmadığını biliyordum. Yavaşça eve doğru yürürken gözüm yeniden Ender'in evine kaydı. Buna engel olamıyordum, ona rest çekmiş gibi olmuştum ama işte varlığı varlığımı mıknatıs gibi çekiyordu. Lakin ne bir hareket vardı ne de bir ses o taraftan bana ulaşan. Evin merdivenlerinden çıkarken Petek önüme çıktı.

"İyi misin, aradı mı tekrar?" diye sordu sessizce. Kaşlarımı kaldırıp,

"Cıks, aramadı. İyi değilim sanırım, dedemle muhatap olmasını istemediğim için gerginim Petek." Petek elini sırtıma koydu bir abla edasıyla.

"Dedem o haysiyetsizin lafıyla seni kötü bilecek değil ya! Biraz kızar belki, biraz köpürür ama gönlünü alırsın. Sakin ol, içeri gir bakalım. Annemle anneannemi haberdar ettik durumdan. Nolur nolmaz diye hazırladık onu da."

"Oh aman iyi etmişsiniz. İnşallah gelip melmez bu kendini beğenmiş budala."

İçeri girdik ve ceketimi odama bırakıp mutfağa geçtim. Dedem haberleri izlerken teyzemle anneannem aralarında konuşuyorlardı. Duru da dedemin sakalını tarıyordu. Beni görünce hepsinin ilgisi bana kaydı. Elimdeki poşeti tezgaha bırakıp, hal hatır sordum. Duru zıplayıp yanıma geldi ve bacağıma sarıldı. Ona da bonibon almıştım, görünce keyifle zıplamaya başladı. İçeride biraz göründükten sonra odamda işim var bahanesiyle mutfaktan çıktığımda Petek de beni takip etti. Odama geçtim ve telefonumu kontrol ettik. O arada Ender'le olanları da bir solukta anlattım. Petek bundan hiç hoşlanmamıştı zaten, ayrıntıları da duyunca,

"Çocuk gibisiniz yemin ederim. Ama ben zaten ne zaman patlak verecek bu bal böcüğü muhabbetiniz diye bekliyordum."

"Tozdan nem kapıyor, en ufak bir zorlukta hemen içine kapanıp çekilmek istiyor. Ne yapacaktım ki başka?"

"Bazen zor yoldan gitmek gerekir, artık olan olmuş. Bundan sonra ne yapacağın önemli?"

"Çok basit, biraz burnunu sürteceğim ve sonra bensiz olamayacağını anlayıp bazı şeyleri göze almaya razı olacak." derken omuz silktim. Petek gözlerini devirdi ama bir şey diyemeden teyzemle ninem girdi içeriye.

"Çiçek, var mı bir gelişme?" Teyzem konuya benim tarzımda direk giriş yaptı. Ninem de merakla bakıyordu yüzüme.

"Henüz yok teyze. Gelirim falan dedi ama blöf de yapıyor olabilirdi beni korkutmak için."

"Bilöf neymiş ki?" Ninemin gözleri söyleneni anlamayan insanlara has bir şekilde kısıldı.

"Yani beni deniyor, gözümü korkutmaya çalışıyordu anneanne. Numara da yapmış olabilir."

"Hee, öyle desene. Bilöf milöf ben ne bilirim." Kıkırdadık ninem söylenirken. Çok şeker görünüyordu ve kaygımı bile azaltmıştı tavrı. Yani en azından birazcık azaltmıştı.

"Henüz gelen giden yok, eh ikindi vakti de geçmeye başladı. Dua edelim de numara yapmış olsun. Gelirse de ağzının payını verir göndeririz o olur." Teyzem de dik durunca derin bir nefes almıştım ki teyzem,

"Ender'den haberi var mı peki?" demez mi pat diye. Daha nineme konuyu açmadığım için direk onun yüzüne baktım.

"Anneannem biliyor Ender'i, sen gelmeden önce anlattık. Çok sevindi vallahi duyunca." Petek sırıttı.

"Bunu bana şimdi mi söylüyorsun kuzi?" dedim dişlerimin arasından.

"Sıra mı geldi Türker meselesinden."

"Çiçek senin kulağını çekecem, bunca zamandır süt götürüyom diye adamınan görüşüyodun he mi? Bana da hiç belletmeden bi de?" Ninem beni bir suçluyu süzer gibi süzüyordu." Yeniden heyecan basmıştı beni.

"Kıymet sultan vallahi diyecektim ama fırsat olmadı. Kötü bir şey de yok inan, yani yoktu. Çünkü bugün küstük biz."

Son kelimeleri resmen anasınıfı yaşlarındaki bir kız çocuğu gibi söylemiştim.

"Küstünüz mü? Hoppala? Türker yüzünden mi?"

"Petek size söylemedi mi? Durun tahmin edeyim, Türker meselesi yüzünden unutmuştur." Burun kıvırıp Petek'e omuz silktim.

"Haspam! Şimdi anlatıyorsun işte."

"Kız anlatsana siz niye küstünüz, çatlatma bizi?" Arkamdaki yatağa küt diye oturdum. Birden yorulmuştum onca heyecan ve stresten sonra.

"Teyze ne anlatayım, adam görüntüsünü çok kafaya takıyor. Benim yanıma yakıştırmıyor kendini. Evlenirsek pişman olurum diye bitirelim dedi görüşmeyi. Konuştum ama ikna olmadı."

"Ayrılalım mı dedi?"

"Sen kendine yakışan birileriyle mutlu ol falan dedi. Ben de kırıldım, peki dedim."

"Vuhh! Adam neleri dert etmiş gendine. Oğlum gibi de sevdim ben bu Ender'i. Nolacah şimdi?" Ninem gelip yanıma oturdu. Elini elimin üstüne koydu.

"Ne olsun Kıymet sultan, ben o adamla evleneceğim. Kararımı verdim çoktan."

"Anan ne diyecek peki?"

"Anam da tanıyıp sever yapacak bir şey yok. Seviyorum ben Ender'i. O da beni seviyor."

"Yani geri barışma ihtimaliniz var öyle mi?" Teyzem heveslenmişti birden.

"Teyze sen Petek'le kendine düğün için kıyafet bakmaya başla. Öyle ya da böyle ben bu adamı nikah masasına oturtacağım. Önce şu Türker salağından kurtulayım, sonra onunla ilgileneceğim."

"Aferin kız sana Çiçek. Vallahi sevdik biz de Ender'i, bırakma sen o adamı. Nasılsa zamanla alışır o da. Siz birbirinizi sevdikten sonra."

"Vallahi teyzem bu kadar kolay kabul etmez demedi demeyin."

"Hepiniz yardım ederseniz annem de sever onu. Yeter ki ben şu Ender'in burnunu biraz sürteyim de kendine getireyim." Biz hararetli hararetli konuşurken kapıya vuruldu. Yerimde sıçradım.

"Ben bakarım, sakin ol." Petek fırlayıp çıktı. Pencereden kafamı uzatıp bakınca Türker'i, yüzü tanıdık orta yaşlı bir adamla birlikte kapıda gördüm. Aynı sırada Petek dış kapıyı açınca adamın sesini de duydum.

"Seyit efendi evde mi Petek kızım? Bu genç adam Çiçek'in sözlüsüymüş de evi bulamayınca ben getirdim." Duyduklarımla kafamdan kaynar su dökülür gibi olunca gerisin geriye yatağa oturdum.

"Türker gelmiş, adamın biri getirmiş onu. Çiçek sözlüm, demiş adama da!" Yataktan hışımla kalktım.

"Dur sen görünme, biz konuşup gönderelim. Ama bakayım kim getirmiş onu." Teyzem beni eliyle sakinleştirmeye çalışırken ninemle odadan çıktılar. Ayağa kalktım, titriyordum sinirden. Adamdaki cesaret artık terbiyesizliği de geçmişti çünkü. Dedemin sesini de duyduğumda yerimde çakılıp kaldım. Dikkat kesildim.

"Kimmiş bu misafirimiz Musa? Hayırdır?"

Musa deyince jetonum düşmüştü, köye giden yolla kanal yolunun köşesindeki evde oturan amcaydı Musa. Arada evde adı geçerdi ama birden hatırlayamamıştım görünce. Demek onu görüp sormuştu bizim evi. Dışarda konuşmalar oldu, ninem Musa'ya teşekkür edip gönderirken Türker'in de bir şeyler dediğini duydum. Musa amca vedalaşıp gidince kapıda yeni konuşmalar olmaya başladı. Pencereyi açıp dinlemeye koyuldum. Aslında çıkıp yüzüne tükürmek istiyordum ama önce bizimkilerin ne dediğini duymak istiyordum.

"Beni dinlerseniz anlatayım her şeyi. Niyetim kötü olsa kapıya gelir miyim?"

"Benim niye haberim yok Çiçek'in sözlüsü olduğundan? Siz benden ne saklıyonuz!" Dedemin sesi sert çıkıyordu.

"Çiçek'in sözlüsü falan yok baba, bu oğlan bizim kıza evlenme teklif etmiş, bizim kız da kabul etmemiş. Ama gel gör ki laftan anlamayıp kapımıza gelmiş. Hem de sözlüsüyüm diye yalan söyleyerek!" Teyzem çok güzel konuşmuştu ama bu iş nereye varacaktı bilmiyordum.

"Yalan değil, evlenecektik ama Çiçek küstü bana. Şimdi de barışalım diye geldim."

"Oğlum Çiçek seni istemiyor, sen hangi yüzle geliyorsun kapımıza?"

"Çiçek'i çağırın bakayım buraya!" Dedemin sesi sert ve asabiydi. Petek gelip kafasıyla dışarıyı işaret etti.

"Dedem çağırıyor Çiçek." Peşine takılıp çıktım odadan.

Türker tam karşımda kapıda dikiliyordu. Bizimkiler girişi kesmiş onu dışarıda tutuyorlardı.

"Çiçek! Bu adam sözlüyüz falan diyor, doğru mu?" Biraz mesafe kalacak şekilde yaklaştım kapıya. Türker kimsenin ona bakmadığı bir sırada bana sinsi bir gülüş gönderdi. Şerefsiz!

"Ayağına kadar geldim Çiçek, doğruyu söyle deden de bilsin artık." Dedem bir Türker'e bir bana baktı dik dik. Korkunun ecele faydası yoktu. Madem kendisi kaşınıyordu, günah benden gitmişti.

"Yalan söylüyor dede. Annem de biliyor hem, evlenmeyi düşünüyorduk ama huyları hoşuma gitmediği için kabul etmedim. Peşimden gelmiş evleneceğiz diye ısrar ediyor, ben onu istemiyorum çünkü beni tehdit etti. Ahlaksızın teki, bundan koca olmaz. Bak gelmiş beni size rezil etmeye çalışıyor bir de şerefsiz." Konuşurken yüzüm ve sesim çok sertti. Dedem bunları duyunca hışımla Türker'e döndü.

"He mi? Bi de tehdit mi ediyon sen benim torunumu şerefsiz? Sen kimsin lan?" Hiddetten adamcağız kıpkırmızı olunca biraz korktum. Kalbine falan zarar gelir diye.

"Kim tehdit etmiş? Ben öyle bir şey yapmadım."

"Sus be pislik! Kabul etmezsen gelir seni dedenlere rezil ederim demedin mi? Aha geldin ne oldu? Çekil git buradan belanı arama."

"Ben polis çağırıyorum." Petek akıllılık edip telefonunu çıkardı cebinden ve Türker o zaman,

"Ne polisi ya. Ben barışıp Çiçek'i sizden istemeye geldim. Kötü bir şey mi bu?" dedi o şehirde yetiştirilen şımarık züppelere has bir lakaytlıkla. Dedem ki hiç sevmez, katlanamazdı böyle tavırlara. Tepesi attı.

"Bak hala konuşuyor, çekil git lan burdan!" bağıran dedem Türker'in üstüne yürüyünce teyzemle ninem araya girdi.

"Alo, polis mi? Bir şikayetim olacaktı." Petek'in sesine dikkat kesilen Türker,

"Tamam tamam uzatmaya gerek yok. Gidiyorum, kapat telefonu."

"Hadi git de görelim. Yoksa kapatmam." Türker bana öfkeli bir bakış attı ama çekildi kapının önünden.

"Memur bey bir dakika, adam gidiyormuş." Petek telefon kulağında bakıyordu Türker'e. Ben hala yerimdeydim. Dedem dayanamayıp dışarı çıktı. Türker merdivenlerden inerken, ben de ne olur ne olmaz diye kapıya yürüdüm.

"Bir daha Çiçek'i rahatsız edersen bacaklarını kırarım senin. Utanmaz herif!" Türker merdivenlerden inerken dedem parmağını uzatmış bağırıyordu ona. Ben de hemen gerisindeydim ve onu sakinleştirmek için kolundan tutmak üzereydim ki Türker yapacağını yaptı.

"Benim ne suçum var, torunun onca zaman kuyruk sallamasaydı bana. Aklımı çeldi evlenelim diye, şimdi de havaya girdi. Siz kızınıza terbiye verin asıl." Giderayak zehrini kusuyordu şerefsiz Türker.

"Lan seni vururum, ne konuşuyon sen!" Dedem bir hışımla merdivenlerden inip Türker'in yakasına yapıştı. Daha ben yetişemeden suratına bir tokat patlattı. Neye uğradığını şaşıran Türker kendini toparlayıp dedemin elinden kurtulmaya

çalışırken dedemi bana doğru itekledi. Petek ve teyzem de bağırarak koşturup indiler merdivenlerden. Türker onu ittiği için daha da çok öfkelenen dedemi zapt etmeye çalışmak istedim ama o yeniden Türker'in yakasına yapıştı ve her şey bu saniyeden sonra çok hızlı gelişti.

Türker dedemi bu sefer,

"Çekil git be ihtiyar moruk! Başıma bela olma, zaten ahır kokuyorsun." Deyip dedemi öyle sert silkeledi ve geriye doğru savurdu ki dedem dengesini kaybedip merdivenlerin kenarına düştü. Petek ve teyzem çığlık atıp dedeme doğru hamle yaparken benim tepem atmış, bir hışımla sıçrayıp Türker'in üstüne atlamıştım. Türker o sırada gitmek için arkasını döndüğü içinde sırtına denk gelmiştim. Uzun boylu ve iri yapılı biriydi ve bir elimle yakasından tutarken diğeriyle saçlarına yapışmıştım.

"Seni şerefsiz hayvan!" diye bağırıyor ve saçlarını kökünden koparmaya çalışıyordum.

"İn lan üstümden!" deyip beni de silkelemeye çalışıyordu ki hiç beklemediğim bir şey oldu. Aniden yanımda biri belirdi, Türker daha farkına varamadan güçlü elleriyle beni tutup geriye çekti. Ardından sırtı hafifleyen Türker ne olduğunu kontrol etmek için döndüğünde de Ender kafasını onun suratına geçirdi. Ben ve diğer herkes onun nereden çıkıp geldiğini anlamaya çalışırken o neredeyse kendisi kadar yapılı olan Türker'i bu sefer yakasından tutup suratına bir yumruk geçirdi. Türker geriye doğru sendeleyip acıyla böğürmeye başladığında beni gerisinde tutan Ender,

"Hemen defolup gidiyor musun, yoksa polisi ve avukatımı arayayım mı? Haneye tecavüz, hakaret, saldırı ve namusa iftira suçlarından toplamda kaç yıl yersin öğrenmiş oluruz." Dedi otoriter ve kendinden emin bir sesle. Türker, Ender'e garip garip bakarken bahçe kapısına doğru geriliyordu. Muhtemelen burnundan kan geliyordu çünkü elini suratına kapatmıştı.

Ninem merdivenlerin başında feryat edip dedemin yanına inerken Ender geriye bakıp dedemi kontrol etti. Dedem teyzemle Petek'in yardımıyla ayağa kalkmış, kolunu tutuyordu.

"Seyit amca iyi misin?" dedi ihtiyatlı bir tonda.

"İyiyim ben!" dedi dedem ama sesinden acı çektiği anlaşılıyordu. O sırada Türker hızla bahçe kapısına gidip kendisini dışarı attı.

"İsterseniz tutup polise teslim edeyim?" diye bana ve dedeme baktı sorar gibi. Dedem kafasını olumsuz anlamda sallarken,

"Bırak gitsin it oğlu it. O dersini aldı." Dedi ama yüzü acıyla kasıldı. Ben hala arada durmuş, tek kelime etmeden salak salak bakınıyordum olana bitene. Şoka mı girmiştim, ne diyeceğimi mi bilmiyordum fikrim yok. Ender bir anda her gelmiş ve her şeyi kontrol altına aldı.

Dedemin kolunu kontrol edip bir sorun olduğunu hemen anladı ve doktora götürmek için harekete geçen de o oldu. Ninemim gözleri ağlamaklı olmuş, ben de suçluluk hissiyle ağlamamak için kendimi zor tutarken Ender bana bir şey demeden sadece yan bir bakış attı, arından da yanımdan geçip arabasını almaya gitti. Yutkundum, bizimkilere baktım, bana bakmadan dedemle ilgileniyorlardı. Petek koşup ceketini ve ayakkabılarını getirirken teyzem bir yazma getirmişti kaşla göz arasında ve dedemin kolunu sabitliyordu askıya alarak.

"Çiçek, kızım eve geç sen. Dışarı da çıkma sakın." Dedem o sırada bile beni düşünüyordu.

"Ben de seninle geliyorum! Zaten her şey benim yüzümden oldu." Dedim ağlamaklı bir sesle.

"Bunu sonra gonuşuruz, benle teyzen gelsin yeter. Sen evde gal ninenle." Biz konuşurken Ender arabayı kapıya kadar getirdi. Dönüp ona baktım,

"Dede ben evde duramam, bırak geleyim. Teyzem de gelirse gelsin yine."

"Gelsin baba bırak, birlikte gidelim doğru söylüyor." Teyzem bana destek olunca dedem razı oldu. Hemen içeri koşup ceketimi ve çantamı aldım, hızla ayakkabılarımı da giydim ve fırladı dışarıya. Teyzem de hırkasını giymiş çıkıyordu ardımdan. Ender dedemin binmesine yardım ediyordu araca. Yüzü

sert ve onu hiç görmediğim kadar soğuktu. Tanıdığım adamdan fersah fersah uzaklardaydı sanki.

"Petek bir şey olursa hemen bizi arayın. Kapıyı kilitleyip içerde bekleyin. Baban da gelsin olmadı yanınıza."

"Bizi merak etmeyin anne, dedemle ilgilenin siz." Petek, Duru'nun elinden tutmuş bize geçiriyordu. Ninem gözlerinin yaşını yazmasının kenarıyla siliyordu. Belki en çok içime onun hali oturdu desem yalan olmazdı. Ender bana hiç bakmıyordu. Teyzemle arka koltuğa bindik ve ister istemez dikiz aynasına baktım belki gözlerimiz buluşur diye. Lakin Ender sadece yola ve dedeme bakıyordu. Sanki aramızda görünmez ama ikimizin de çok iyi hissettiği bir duvar vardı...

37

ENDER,

Her şey çok güzel başlamıştı. Hava güzel, Çiçek ve benim keyfimiz yerindeydi. Onu balık yemeye götürürken tek düşünebildiğim şey onun yanında çok mutlu olduğum ve başka hiçbir şeyi umursamamam gerektiğiydi. Baharda açan pembe çiçekler gibiydi; hoş kokulu, narin ve ilham verici. O her mevsim başka bir çiçek oluyor, her mevsim ayrı bir güzellik sunuyordu insana. Kışın bir kardelendi, baharda leylak, yazın gül, sonbaharda kasımpatı olurdu kuşkusuz. Ve daha nice nicelerini taşırdı üzerinde, gülüşünde ve neşesinde.

Gün öyle devam edecek ve başladığı güzellikte bitecek diye umut ederken Çiçek'e gelen telefon her şeyi alt üst etti. Telefondaki kişiyle konuşurken sesi ister istemez bana kadar gelmişti muhatabının. Bir erkek olduğu ve Çiçek'le görüşmek istediğini anlamama yetecek kadar duymuştum kelimeleri ki Çiçek'in tavrı ve görüşmek istemediğini söylemesi de emin olmamı sağlamıştı. Lakin karşı taraf ısrarcıydı, belli ki eski bir hikayeydi ve devam etmesi için çaba harcıyordu adam.

Çiçek çok güzel bir kadındı, peşinde birilerinin olması hatta benden önce de birinin olması ihtimalini zaten düşünmüştüm ama yine de ortaya çıkan eski sevgili, belki ondan haberdar olmadığım belki de Çiçek'i kendimi bile şaşırtacak kadar kıskandığım için beni alt üst etti. Sonra yeniden sorguladım durumumuzu, bunu yapmak aptalca gelebilir size ama siz ben değilsiniz. Elbette benim sizinle aynı pencereden bakamaya-

cağım tonlarca şey var bu hayatta. İstemediğimden değil, mecbur bırakıldığımdan öyle hem de.

Aslında ondan ayrılmak şöyle dursun, onu göremediğim saatler bile büyük bir yokluk hissi verirken, ayrılmaktan bahsederken neden aşırıya gittiğimi de belki anlayamazsınız. Çünkü ben de neden o kadar gurur yaptığımı, incindiğimi tam anlayabilmiş değilim. Sanırım korktum, o adamın benden çok daha iyi bir aday olmasından, Çiçek'in belki arada ben varım diye kararsız kalıp görüşmek istememesinden, nihayetinde belki ilerde onu değil beni seçtiği için pişman olma ihtimalinden korktum. Onun karşısına dikilip, Çiçek'i rahat bırak çünkü onunla evleneceğim, diyemeyecek olmaktan utandım. Çiçek'i utandıracağım, onu benim gibi birini seçecek kadar aciz göstereceğim için utandım ben.

Buna aptallık, özgüven eksikliği veya hüsnü kuruntu diyebilirsiniz ama o an yerimde olmadığınız için varsayımlarınız ben ne dersem diyeyim eksik kalır. Doğru davranmadım ama bana asıl koyan Çiçek'in ayrılma fikrini kabullenmesi ve Tokat'a varır varmaz arabadan inerek görüşmeye gitmesiydi. Bana küsse bile gitmez diye düşünmüştüm. Bu ihtimale bel bağlamış, belki birkaç gün içinde ikimiz de daha sağlıklı düşününce hallederiz bu sorunu demiştim.

Ancak o beni şaşırttı. Ben bunu hak ettim muhtemelen ama hak etmiş olmam Çiçek'i kıskanmama ve deliye dönmeme engel olmuyordu işte! Onu arabadan indirdiğimde takip etmek için yanıp tutuşmuştum. Yapacaktım da neredeyse lakin öyle öfkeliydim ki arabayı hiç düşünmeden köye sürdüm. Önce eve girip bir duş almak ve sıcak suyun altında biraz kalmak geldi içimden ancak sonra öfkemi atmaya ihtiyacım olduğundan köyün üstünde bulunan ve koyun çobanlarından başka kimsecikler bilmediği, uğramadığı bir tepecik olan özel yerime gitmeye karar verdim.

Arabayı engebeli, dar ve bozuk yollardan sürüp çıkardım tepeye. Şükür kimseler yoktu etrafta. Bazen çobanlar sürülerini buradan geçirir, arkadaki uzun yalaktan su içirirler, dinlendirirlerdi hayvanlarını. O arada da kendileri yemek yer hatta

çay içerlerdi tepenin ucundaki tek ağacın altında. Ben de tesadüfen keşfetmiştim burayı ve çay içerken misafir olmuştum iki çobana. Beni önce biraz yadırgasalar da, doğayla iç içe olmanın verdiği sessiz bir anlayışla bir şey sormadan aralarına kabullenmiş, oradan buradan sohbet etme inceliğini göstermişlerdi. Ben de önce rahatsız etmek istemesem de sohbetleri hoşuma gitmiş, rahatsız da hissetmediğim için keyifle yudumlamıştım külde demlenmiş çaylarını.

Bir başka gün de ben onlar için bir şeyler hazırlayıp götürmüştüm ve böylece tepedeki ağaç bana iki arkadaş kazandırmış, arada bir gidip çaylarını içecek, iki kelam edecek birilerini bulmanın keyfi yanında resim yapmak için de harika bir ortam ve panorama yakalamamı sağlamıştı.

Tepeye varında arabayı park edip inmiş, yalnız ağacın dibine yürümüştüm. Yerlerde koyun pislikleri ve saman kırıntıları vardı. Karıncalar yuvalarından çıkmış harıl harıl çalışıyordu. Ağaçlar yeşermiş, aşağıdaki ova yer yer açık yeşilden koyu yeşile ve kahverenginin tonlarına bürünmüştü. Bahçeler, tarlalar, ekilmediği için otlanmış alanları birbirinden ayıran kanal ve yollar. Sağ tarafımda Kömeç köyü, sol tarafımda Tokat'a kadar sürüp giden araziler, karşımda ovayı sınırlayan sıra dağlar vardı.

Aslında çok severdim burayı ama şimdi tadına varacak durumda değildim. Öylece bakınıp durdum etrafa. Oysa buraya onunla gelebilmeyi, külde çay içebilmeyi ve hatta resim yaparken beni izlemesini ne çok isterdim. Onu buraya getirmeyi planlıyordum, onu daha birçok yere götürmeyi planladığım gibi. Fakat lanet olsun ki onu kendisinin gitmek isteyebileceği her yere götüremezdim kuşkusuz. Bazı yerlere gitmek, ortalarda görünmek fikri beni ürpertiyordu.

Herkes değilse bile aradan birilerinin yüzüme dik dik bakması, beni yanındakine göstermesi ve hatta benimle ilgili konuşmaları bana duyurması fikriyle nasıl mücadele edecektim ben? Ve Çiçek'i sırf kendim gitmekten çekiniyorum diye nasıl mahrum bırakacaktım bu ortamlardan. Ona elbette izin verirdim lakin benimle gitmek isterse, gideceği yerde yanında olmamı isterse ne yapacaktık? Ben gerilip bahaneler üretecek-

tim, o da üzülüp vazgeçecek veya kendini mahrum bırakacaktı birçok şeyden. Bunu nasıl isteyecektim ondan? Üstelik normalde ben e sevdiğim kadınla birçok şeyi yapmak isterken?

Aşağıda bir yerlerde kendi evimi ve Çiçeğinkini buldu gözlerim. Sonra birden Çiçek döndüğünde orada olma isteği sardı benliğimi. Ne zaman geleceğini bilmesem de eve geldiğini görmek veya duymak istedim. Onu arayamaz veya yazamazdım çünkü. Evde bir şekilde onu göreceğim bir yerde beklemeliydim. Buraya biraz sakinleşmek ve daha mantıklı düşünebilmek için gelmiştim ve düşünebildiğim tek şey Çiçek'i görmek, eve döndüğünden emin olmaktı.

Arabama binip gerisin geri indim tepeden ve eve döndüm. Ben yokken gelmiş olamazdı muhtemelen. Ya da gelmiş miydi? Bir bahaneyle Seyit amcaya gitmeyi geçirdi aklımdan ama Çiçek'le karşılaşırsak bu basit görünebilirdi gözüne. Vazgeçtim. Önce arabanın çevresinde kasıtlı olarak biraz oyalandım ama diğer bahçeden hiç ses seda gelmiyordu. Derken tam ben eve geçmek üzereyken kadın sesleri duydum. Bahçe duvarının diğer tarafında, yoldaydılar. Petek'in sesini tanımıştım. Dikkat kesildim. Ben içerde, üstü kapalı garaj bölümünde olduğum için beni görmeleri mümkün değildi.

"Allah vere de o salak buraya gelip melmiye. Babam vurur onu Petek. Dedeni keşke evden gönderebilsek ama nereye." Bu da Bahar hanımın sesiydi. Kapıya doğru ilerlemişlerdi.

"Çiçek de gelir 15 dakikaya falan tahminen. O salağı atlatmış ama bilmiyorum anne." Bahsettikleri kişi Çiçek'in eski sevgilisiydi muhtemelen ve telefonda tehdit ettiği gibi buraya geleceğini söylemişti Çiçek'e. Bir şeyler oluyordu, Petek ve Bahar hanım, Seyit amcanın bahçesine girdiklerinde konuşmaları kesilmişti. Ancak ben tedirgin olmuştum. Neredeyse Çiçek'i arayıp, neredeyse gidip alacaktım ama beni terslemesinden veya ayrılalım dediğim için kırgın olmasından dolayı cesaret edemedim buna. Lakin Petek zaten gelmek üzere olduğunu söylemişti.

Eve girip ceketimi bıraktım. Nevin Hanıma, odun keseceğimi söyleyip, daha rahat kıyafetlerimi hızla giydim ve kendimi bahçeye attım. Ne olur olmaz diye bahçede bulunmak ve

gerekirse duruma müdahale edebilmek istiyordum. İçimden bir ses gerekirse akşam olana dek eve girme diyordu hatta. Zaten eve sığacak gibi de değildim. Kesmek için odunları kütüğün yanına dizdim, baltamı biledim ve Çiçek'in gelişini kaçırmamak için oyalanıp durdum. Ve ticari taksinin geçtiğini görünce de duvarın dibindeki erik ağacına tırmanıp dalların arkasında kalmaya gayret ederek baktım diğer bahçeye.

Çiçek kapıda Petek'le konuştu ve sonra içeriye girdiler. Ne konuştuklarını anlayamasam da tedirgin görünüyordular sanki. Sonra içeriye girdiler ve ben de ağaçtan inip odun kesmeye koyuldum oylanmak için. Türker denilen herif gelecekse, adını bir türlü kafamdan söküp atamıyordum, ve Çiçek'i üzecek ya da utandıracak bir şey yapacak olursa kendimi tutabileceğimden emin değildim. Ayrılalım demiştim demeye de onu tehdit eden bu heriften kurtulmak istiyorsa ve adam bunu anlamak istemiyor, Çiçek'i zorluyorsa iyi niyetle geleceğini sanmıyordum açıkçası.

Ben öfkemi odunlardan çıkarıp kendi kendime varsayımlarda bulunurken bir taksi daha yanaştı Seyit amcaların kapısına. Ben yeniden erik ağacına tırmandım hızla ve yine dalların arkasında kalmaya gayret ederek bakındım diğer tarafa. Bunun nahoş olduğunu bilsem de amacım röntgencilik değildi sonuçta ve bilmek zorundaydım diğer tarafta neler olup bittiğini. Nitekim biri orta yaşlarını geçmekte olan ve yüzü yabancı gelmeyen, bu köye has giyinmiş bir adamla diğeri kesinlikle buralardan olmayan genç ve yakışıklı bir adam gördüm evin kapısına doğru yürüyen. Sonra konuşmaları duydum az çok kapıda. Çiçek'in sözlüsü, cümlesi ise kafama çakılan çivi etkisi yaptı resmen.

Ya Çiçek bana bu kadar ciddi bir ilişki olduğunu söylemekten çekinmişti ya da bu adam sözlüsüyüm diyerek yalan söylüyordu. Çünkü onu buraya getiren adam köyden biriydi ve Seyit amcayı tanıyordu. Hatta ben de sonra onu tanıdım, kanal yolunun ucundaki köy yolunun köşesindeydi evi. Adını hatırlayamamıştım ama adamla daha önce bir iki kez selamlaşmıştık evimi yaptırırken. Kapıda karşılıklı konuşmalar sürerken Seyit amca çıkagelmiş ve misafiri eve kadar getiren adam gitti. Taksi de gitmişti zaten. Geriye sadece kapıdaki Türker Bey kalmıştı.

Ağaca tünemiş asabiyetle dinliyor ve görünmemeye gayret ederek izlemeye çalışıyordum onları. Çiçek görünmüyor nerede, derken onu da odasının penceresinde gördüm. Camı açmış dinliyordu kapıdaki konuşmaları. Fakat sonra pencereden içeri girip kayboldu gözden. Kapıda hararetli konuşmalar yaşandı, Seyit amcanın yükselen sesini duydum. Bir şeyler yolunda gitmiyordu. Türker geriye doğru çekilirken ev ahalisi de onu püskürtür gibi ilerliyordu üzerine. Derken Çiçek de göründü arada, bağrışmalar oldu. Türker çirkin ithamlarda bulundu ve Seyit amca üzerine yürüyünce benim de şalter attı. Ağaçtan duvara, oradan da onların bahçeye atladım. Ancak ben yetişene kadar Türker, Seyit amcayı itekleyip düşürdü ve o da ne, Çiçek vahşi bir kedi gibi adamın üstüne atladı.

Türker onu silkeleyip sırtından atmaya çalışırken ben de artık varmıştım yanlarına. Henüz kimse benim farkımda değildi muhtemelen çünkü Seyit amca ile Çiçek arasında gidip geliyordu bakışlar ve konuşmalar. Çiçek o iri adamın saçlarını yolarken düşüp bir yeri incinmesin diye önce onu sıkıca kavrayıp aldım şerefsizin sırtından. Bu işi ben halledecektim çünkü. Bu erkek erkeğe halledilecek seviyeye gelen bir meseleydi artık. Sonra her şey çok hızlı oldu. Türker'e az da olsa yeterli bir boy ölçüsü verdim ve kovdum onu. Lakin itiraf etmeliyim ki içimdeki kor öfke hala harıl harıl yanıyordu.

Onu tek yumrukla pataklamış olmak asla yeterli gelmemişti. Suratını dağıtıp birkaç ameliyat geçirince bile eski haline dönememesini sağlamayı çok isterdim. Benim ne hissettiğimin onda birini hissedebilmesini, tipine güvenip bir kadını istemediği şeylere zorlayamayacak duruma gelmesini. Ama sağ duyulu yanım bunu yapmamam gerektiğini biliyordu elbette. Kendi acı tecrübelerimi başkasına yaşatarak bir şey kazanamazdım. Ama Seyit amcaya yaptığı şey ve Çiçek'i utandırmaya yönelik çirkin tavrı affedilir gibi değildi. Yine de Çiçek ve Seyit amca uygun görürse konuyu yargı yoluyla çözmek daha mantıklı bir şey olurdu. Hatta belki Çiçek eski sevgilisinin yüzünü dağıtırsam üzülürdü.

Kafam yine karışmıştı. Nasıl karışmasın ki, Türker tahmin ettiğimden yakışıklı bir adam olarak çıkmıştı ortaya ve Çiçek'in onu

neden istemediğini hiç bilmiyordum hala. Neydi öyle bir adamı bırakıp beni tercih etmesinin altındaki etken? Hırs mı, affedilemez bir kıskaçlık veya aldatma hikayesi mi? Neydi önce Çiçek'i, sonra Türker'i buralara getirip bu sahneyi yaşatan?

Kafamda bu sorular olduğu halde Seyit amcanın kolunu kontrol ettim. Diğerleri kısmen şaşkın ve panik içindeydiler çünkü. Hele Çiçek konuşmadan bir kenarda kala kalmıştı ki şok geçiriyor olabilirdi zannımca. Ona sarılmak, teselli etmek ve o halinden kurtulmasını sağlamak için neler vermezdim. Ancak yapamazdım, ne yeri ne zamanıydı. Seyit amcanın sol kolu incinmişti. Kırık olduğundan şüpheliydim ama ezilmiş veya kemiği çatlamış olabilirdi. Hareket ettiremiyor ve acı çekiyordu. Tabii teşhisi doktor koyacaktı. O yüzden hemen hastaneye gitmemiz gerekiyordu.

Koşup arabayı çektim bahçe kapısına. O sırada Çiçek'in de gelmesini hem istiyor hem istemiyordum. Onu görmek ve uzak kalmak arasında çetin bir mücadele yaşıyordum. Uzaktan bir bakınca dedesiyle birlikte gelebilmek için yalvardığını gördüm. Nihayet dedesi izin verince içerden ceketini alıp geldi ve Bahar Hanımla birlikte arka koltuğa geçtiler.

Arka koltuktan bana baktığını biliyor, hissediyor ve buna karşılık veremiyordum. Seyit amcaya ve yola odaklanmayı seçtim. İçimde yaşadığım duygu çekişmesini bir bilseydi anlar mıydı beni acaba? Hala öfkeliydim, kırgındım ve kaygılıydım. Cevaplanması gereken sorular birikmişti. Ama en çok neden beni seçtiğini bilmek istiyordum. Gerginliğim de bu yüzdendi belki. Bir türlü rahatlayamıyordum çünkü bu çok utanç verici ama Türker bana irkilerek bakmıştı. Ona vurup düşürdüğümde yüzüme nasıl baktığını asla unutamazdım. Bir bana, bir Çiçek'e bakmıştı. Anlamış ve hayret etmiş gibi. Dayak yemeseydi acaba bana ve Çiçek'e neler derdi kim bilir? Nasıl dalga geçerdi Çiçek'in kendine layık gördüğü yeni sevgilisiyle? Öfkemin ve kırgınlığımın çoğu buna mıydı acaba? Çiçek'e kızgın değildim, kırgındım ama öfkem asla ona değildi.

Uzun zamandır böyle görünüyor olmaktan dolayı bu kadar kötü hissetmemiştim ve yüzümün halini değiştirememek, çare

bulamamak, buna mahkum olmak canımı yakıyordu. Üstesinden gelmek içinse öfkemi yönelteceğim bir şey bulmalıydım veya sıcak suyun altında ağlayana kadar kendimi tutmalıydım. Çiçek'i çok sevmeseydim bu kadar canım yanmazdı belki. Çiçek hayatımda olmasa yeniden bunca güzel ve zor duyguyu da yaşamazdım elbette. Çiçek'i hiç tanımasam soluk renklerle sürüp giderdi hayatım. Arka koltuğumda oturan mucize girmeseydi her bir zerreme bu kadar aciz de hissetmezdim. Ve bunca şeye rağmen Çiçek'in olmadığı her ihtimal de beni bu kadar korkutmazdı. Ondan vazgeçip geçemeyeceğimi görmek istemiştim. O beni bırakmak isterse hazırlıksız yakalanmamak, çekip giderse geride darmadağınık kalmamak için bunu yapmaya mecbur hissetmiştim kendimi.

Dikiz aynası benim sınavımdı, arka koltuğumda oturan ve kokusu burnuma dolan çiçek kokulu bu kadın benim artık ne olursa olsun ruhumdan söküp atamayacağım bir parçamdı. Beni bıraksa da, gitmediği halde terk etse de, kalıp devam etse de değişen bir şey olmazdı. O her mevsim bir başka dalda açan herhangi bir çiçeğe gözüm değdiğinde kalbimi esir alacak bir koku, renk ve isimdi. O bir kardelen, leylak, gül, kasımpatı ve diğer her biriydi çiçeklerin. O sevdiğim tek kadın, o tüm çiçeklerin ortak diliydi. Çiçek'ti, aşktı, umuttu, neşeydi ve ben onsuz bir hayat istemiyordum. Lakin yapabilir miydik, başarabilir miydik işte bunu bilmiyordum.

Keşke eskisi gibi görünseydim Çiçek. O eski yakışıklı Ender Ahıskalı olsaydım. Senin yanına yakışırdım o vakit. Kimseden utanmadan, çekinmeden elini tutar ve, bu kadınla evleneceğim ben, onun hayatındaki adam benim, diyebilirdim. Kafam dik, yüzüm kendinden emin olurdu kalabalıkların içinde. Kendim için değil ama senin için isterdim bunu. Lakin mümkün değil. İşte bundan kırgınlığım, acım ve dahi seni kaybetme korkum...

38

Hastaneye giderken ve gittikten sonra ben sanki olayın bir izleyeni olarak hep kenarda kaldım. Sesimi çıkaramadan, Ender'in dedemi acil servise götürüşüne, orada onunla ilgilenilmesi sürecini yönetmesine ve dedemle olan samimi diyaloğuna seyirci kaldım. Normalde insanlarla yakın diyaloğa girmek istemeyen Ender orada gayet kontrollü ve kendinden emin davranırken dikkatimi çekti. Acaba söz konusu böyle şeyler olduğunda insanların tepkilerini umursamayabilecek kadar değişiyor muydu psikolojisi?

Öyle ya, kimi insanlar baskı altında dağılır, kimileri beklenmedik şekilde oto kontrolünü ve soğukkanlılığını koruyup her şeyi organize edebilirler. Belki birine yardım ediyor olduğu için taviz veriyor ve çevresini görmezden geliyordu. Sebep ne olursa olsun Ender'i böyle kalabalık içinde rahat ve kendinden emin görmek beni sevindirmiş ve umutlandırmıştı.

Ben kenardan onları izlerken teyzem durumu anlayabildiği için benden sakin olmamı ve biraz sabretmemi istedi. Ama onun da Ender'e hayranlık duyduğunu görmek içten içe beni mutlu etmişti. Annemin de teyzem gibi Ender'i bu şekilde gerçek haliyle görüp, o şekilde benimsemesini ve sevmesini istemiştim hatta.

Kötü bir kadın değildi hem annem, sadece bazı kriterleri vardı kendince. Belki boşa kaygılanıyordum, görür görmez sevecekti, ısınacaktı belki de Ender'e. Tabii benim bu görüp sevme kısmına gelebilmek için önce Ender'le aramı düzeltmem gerekiyordu. Onun burnunu sürtüp yola getiririm diye düşünürken şimdi ke-

nardan onu izleyip, salak kafa, ne diye kabul ettin ayrılmayı da o şerefsiz Türker'i görmeye gittin ki, diyordum. Gitmesem belki olay buraya varmayacaktı ya da yine varacaktı emin değildim. O en düşündüğüm iki şeyden biri dedemin kolunda bir sorun olmaması ve Ender'le yeniden barışmanın bir yolunu bulmaktı.

Dedemin koluna film çekilmesi gerektiğinde teyzem bizi kasten baş başa bırakıp, ben ilgilenirim, diyerek dedemi röntgen bölümüne götürdü. Nihayet konuşmak için bir fırsatımız olur diye sevinirken Ender, bir telefon görüşmesi yapması gerektiğini belirtip yanımdan uzaklaştı. Sesinde öfke yoktu ama gözlerime bakmamaya çalıştığını fark etmiştim. Peki, deyip oturdum yalnız başıma.

Teyzem ve dedem röntgen odasından çıktığında Ender hala gelmemişti. Yani teyzemin planı işe yaramamıştı. Biz konuşurken gelen Ender dedeme dönüp,

"Avukatımla konuştum Seyit amca, herhangi bir durum olursa o ilgilenecek senin adına. Hiç canını sıkma, o kendini bilmez size yeniden rahatsızlık verirse bana söylemen yeterli."

Burada acaba dedeme mi diyordu bunu yoksa bana mı? Kızım sana diyorum, gelinim sen anla misali gibi gelmişti bana çünkü. Hiç sesimi çıkarmadım. Ender de dedem ve teyzemle konuşmaya devam etti. Az sonra dedemin röntgen sonuçlarını inceleyen acil doktoru bize iyi haberi verdi. Dedemin kolunda kırık veya çatlak yoktu ama doku zedelenmesi ve bilekte incinme vardı. Yaşı ilerlediği için bu hasar hemen iyileşmeyebilirdi. Doktor dedemin bir süre kolunu basit hareketler dışında zorlamamasını istedi.

"Benim ineklerim var evladım, onlara bakmam lazım." Diye itiraz edecek oldu dedem.

"Amcacım sağ kolun olduğu için zorlarsan ağrı yapar ve iyileşmeyi geciktirirsin. Ezilme var, bileğinde incinmiş bak. İneklere bakacak kimsen yok mu bir süre?" Dedem ağzını açamadan ben ilk defa girdim araya.

"Ben varım doktor bey. Merak etmeyin, ben hallederim o işleri, dedem iyileşsin yeter ki!" dediğimde doktorun bana bir bakışı vardı görmeniz lazımdı. Sen mi? Diye direk sorsa daha

iyiydi yani. Arkadaş bu pembe saçlar insanların beni ciddiye almasını mı engelliyor yoksa yaparım diye ortaya çıktığım işlerle mi uyuşmuyor imajım anlamadım. Boya beynimi veya yeteneklerimi kontrol etmiyor diye bağırasım gelmedi değil hani. Ender de bana kısa bir bakış atıp doktoru inceledi. O da mı yapabileceğime inanmıyordu acaba? Gerçi daha önce hiç inek sağıp ahırı temizlememiştim ama ne kadar zor olabilirdi ki?

"İyi bakalım, o zaman ilaçlarını yazıyorum. Sonra gidebilirsiniz. 15 gün sonra uzman doktora kontrole gelin dilerseniz. Geçmiş olsun. "

Hastaneden çıkarken Petek'i arayıp durumu kısaca anlattım ve eve döndüğümüzü haber verdim. Anneannemin içi rahat etsin istiyordum. Yolda ilaçları alıp döndük eve. Artık akşam olmuştu ve hava kararmıştı. Ender bizi bahçe kapısında indirdiğinde dedem,

"Gel Ender oğlum yemek hazırdır şimdi." Dedi ona teşekkür edebilmenin bir yolunu arar gibi samimi bir sesle. Ender,

"Sen dinlen Seyit amca, yarın ben sizi yemeğe bekliyorum eğer uygun görürseniz." dedi bana dikiz aynasından çok kısa belli belirsiz bir bakış attıktan sonra.

"Oğlum bizim seni davet etmemiz lazım bunca iyiliğinden sonra. Bir de gelip sana yük olmayalım."

"Bunu duymamış olayım Seyit amca. Gelirseniz bilakis mutlu olurum. Bahar hanım, sizi de ailecek bekliyorum. Eşinizle daha çok sohbet edebilmiş olurum gelirseniz." Teyzem bana bir dirsek dokundururken keyifli keyifli,

"Ah, şey. Yani teşekkür ederim. Geliriz tabii. Ama bir şartla?" dedi.

"Buyrun?"

"Ben de sizi katmer yemeye beklerim. İtiraz kabul etmem, hava düzelsin güzel bir katmer ocağı yakacağım zaten." Ender dikiz aynasından teyzeme gülümsedi. Yüzünde bir rahatlama gördüm sanki.

"Çok isterim. Düşünüp davet ettiğiniz için teşekkür ederim."

Teyzem benden önce inip dedemin koluna girerken ben ağırdan almıştım arabadan inme olayını. Tam inerken de anahtarı bilerek düşürdüm ve eğilip karanlıkta onu arıyor gibi yaptım. Teyzem, dedemi götürürken ben nihayet anahtarı bulup doğrulunca Ender'i geriye dönmüş dikkatle bana bakarken buldum. Aniden onu görünce şaşırdım ve anlık bir tepki verdim. Oysa gayet sakin ve düz bir sesle,

"Seni rahatsız ederse lütfen dedene söyle. Avukat gerekeni yapacak."

"Sana söylememi istemiyorsun yani?" dedim cesaretimi toplayıp.

"Benden ayrıldığın için belki konuşmak istemezsin artık mecbur kalmadıkça."

"Beni terk eden de sen olduğun için benim seni rahatsız etmemi istemezsin sanırım. Etmem merak etme." Deyip incinmiş gibi çıkmak için yeltendim. Dedemler girmişti çoktan eve, bizi gören yoktu. Ender kolumdan tutup durdurdu beni.

"Neden yaptığımı biliyorsun Çiçek." Gözlerine, o koyu yeşil, derin derin bakan gözlerine dikkatle baktım.

"Sen de benim bunu istemediğimi biliyorsun Ender. Sana senden ne istediğimi gayet net söylemiştim, fikrim de hiç değişmedi. Ama sen ortada olan bir şeyi görmek istemeyecek kadar körsün!" İfadesi bozuldu. Haklı olduğumu bal gibi biliyordu.

"Gitmeliyim, yanlış anlamasınlar. Ne de olsa sen artık benden vazgeçtin. İyi akşamlar." Kolum elinden usulca kurtuldu ve kendimi arabadan dışarı attım. Aklımda kalan son şey ifadesindeki pişmanlık ve söylemeye çalıştığı bir şeyin kararsızlığıydı sanki. Beni istiyorsa cesur ve kararlı olmalıydı, ben onu geri alacaktım ama o da beni almak için çabalasa iyi olurdu. Yoksa bunu zor yoldan yaptıracaktım ona.

O akşam dedem ve ninem bana hiç kötü bir şey demediler. Sadece Türker arayıp rahatsız ederse saklamamamı istedi dedem. Kolu ağrıdığı için ilacını içip erkenden uyumaya gitti sonra da. O gittikten sonra gündem o gün yaşananlar ve ertesi gün gidilecek yemekti. İlerleyen saatlere kadar muhabbet

edildikten sonra enişte gelip teyzemleri götürdü. Ninem ve ben de dinlenmek için odamıza çekildik. Nitekim ertesi gün benim için fazladan yorucu olacaktı.

Sürekli bölünen, verimsiz bir uykunun ardından sabah gün ışırken sersem gibi kalktım yataktan. Dün ineklere bakarım demiştim ve bakacaktım da. Dedem bana tarif edecekti ben de yapacaktım, yapmayı deneyecektim en azından. Eh, ileride hanım ağa olacaksam bunu da bilmekte fayda vardı. Öyle şalvar giyip, yazma bağlamak yetmiyordu işte. Her bir şeyden az da olsa anlamak, elini sürmek lazımdı köy hayatına uyum sağlamak için.

Kararlı ama uykusuz şekilde çıktım yataktan. Esneye esneye gidip elimi yüzümü yıkadım ve gelip üzerimi değiştirdim. Saçlarım kokmasın diye de yazmamı güzelce bağladım. Mutfağa gidince dedemi beni beklerken buldum. Eh adam çoktan kalkmıştı belli ki. Namazdan sonra uyumazlardı zaten ikisi de. Genelde öğleden sonra azcık kestirirlerdi mutfakta karı koca.

"Çiçek kızım, yapamam dersen ben ağırdan ağırdan yaparım." Dedem yüzüme bakıyordu merakla. Enerjik görünmeliydim.

"Niye yapamayayım dede. En azından denerim, yanlış yaparsam sen doğrusunu dersin." Dedem memnuniyetle gülümsedi.

"Aferin gız sana! Sen bu işleri yapacan yapacan."

"Tabii yapacam Seyit Efendi, kimin torunuyum ben?" Gazı da verdim dedeme. Oh mis.

"Hadi gidek, hayvanlar acıkmıştır. Bağırıp dururlar."

Ahıra vardık, kapı açılınca acayip bir koku doldu burnuma ama oralı olmadım. Yabancı değildim bu kokuya. Sadece Türker'in dedeme, ahır kokuyorsun, demesi aklıma geldi. İçim burkuldu. Evet belki ahırla uğraştığı için üzerinde kokusu kalmış olabilirdi ama temiz adamdı benim dedem. Haram yemez, bu yaşında kendi helal lokmasını yerdi hala. İnsanın işinden dolayı kokması değil de haram para yiyeceği işlerle uğraşıp süslü püslü temiz gezmesi, parfüm kokması neye yarardı ki?

"Çiçek kızım, samanlıktan biraz yonca getir. Önlerine yerleştir. Sonra da su koyarsın." Dedem ne yapacağımı tarif ettikçe ben de halletmeye koyuldum. Yemlerini verdim, sularını doldurdum, onlar yerken kirlettikleri yeri temizledim. Bunları yaparken farkında olmadan kokuya alışmıştım. İçeride iki inek, bir tosun vardı.

"Sütü sağabilecen mi?" Dedem inekleri gösterip kıkırdadı. Kenardaki temiz süt kovalarına bakıp,

"Yapana kadar denerim be dede." Dedim.

"Öğretirim ben sana. Öğrenirsin elbet yapa yapa."

Az sonra dedem bana sağacağım ineği severek yaklaşmayı, onunla konuşmayı falan öğretti. İnek de olsa canlı sonuçta, tehdit algılarsa saldırgan veya isteksiz olabilir hayvan. Horoz vakasından sonra temkinli olmakta fayda var. Dedemin dediği gibi yaklaştım hayvanlara sırayla. Neyse ki uysal hayvanlarmış, biraz hareketlenseler de süt sağmama izin verdiler. Belki dedem orada olduğu için de ürkmemiş olabilirlerdi ama işim rast gitti ve dedemin tarif ettiği şekilde sütleri de sağabildim. Keyfimi görmeniz lazımdı. İnsan şu kadarcık işi başarınca bile ne mutlu oluyormuş be! Yeter ki yaptığı şeyi önemsesin.

"Aferin gızım. Bak bu kadar işte. Bi de akşam sularını yemlerini kontrol ederiz. Şimdi sütleri götürek de nenen Ender oğlumunkini hazırlasın."

"Tamam dede ben hallederim. Sonra da kümese bakayım üstümü değiştirmeden önce."

"Kümesi de hallet, sütünü götür Ender oğlumun." Valla adam artık Bey'den, Oğlum'a dönmüştü dedem için. Bu iyi bir şeydi iyi olmaya da sütü götürüp karşılaşmak vardı. Şeytan dürttü beni, şalvarla, kara lastik ve yazmayla götür, dedi. Öyle ya, bu saatten sonra süslenip püslenip ne uğraşacaktım ki? Bu vakte kadar süslendik de ne oldu, adam terk etti beni be. Ne zoruma gitmişse artık.

Sütleri eve taşıyıp bıraktıktan sonra kümese döndüm. Kümes işini de halledip eve döndüm yumurtalarla. Ender'in süt şişesini alıp yola düştüm. Evin kapısına varınca Nevin hanımın

çıkmasını umut ederek vurdum nazikçe kapıya. Kısa bir süre sonra kapı açıldı ve beklediğim gibi Nevin Hanım çıktı karşıma. Gülümseyip, günaydın, dedim ve şişeyi uzattım. Nevin Hanım da beni baştan aşağı süzüp gülümsedi. Acaba komik mi görünmüştüm gözüne? Aman hiç umurumda değil.

Nevin Hanım temiz şişe getirmek için mutfağa gittiğinde orada yalnız kaldım. Evi dinledim ama ses seda yoktu mutfaktaki seslerden başka. Nevin Hanım boş şişeyi getirip bana verdiğinde zahmet olmazsa yumurta da getirip getiremeyeceğimi sordu. Zahmet olacak bir şey yoktu elbette, parasıyla alıyorlardı sonuçta aldıklarını. Birkaç dakikaya getireceğimi söyleyip döndüm ve yumurta kabına 10 yumurta doldurup götürdüm. Kapıyı tıklatıp Nevin Hanımın açmasını bekledim. Kapı açıldığında,

"Yumurtaları getirdim Nevin Hanım." Diyecek oldum ki Ender çıktı karşıma. Ona doğru uzattığım yumurta kutusuna bakmadan beni süzdü yukarıdan aşağı. Yüzünde yumuşak bir ifade vardı. Onu özlemiştim, uzanıp öpücük kondurduğum sabahlar geldi yanaklarına. Oysa şimdi aramızda görünmeyen bir duvar vardı ve o bir şey demeyince ben de soğuk bir sesle,

"Buyrun, Nevin Hanım istemişti." Deyip uzattım kutuyu. Elimden alırken,

"Teşekkür ederim. Seyit amca nasıl, bir sıkıntısı yoktur umarım?" dedi seviyeli bir sesle.

"Şükür yok, iyi. İyi günler." Deyip arkamı döndüm ve onu kapıda bıraktım.

"İyi günler Çiçek Hanım." Sesi kulağıma geldi ama dönüp bakmadım. Zoruma gidiyordu işte bu mesafe, bu kendini çekişleri, ikimize de acı çekiştirişleri. Bunu anlayacak mıydı bir gün acaba?

Öğlene doğru Petek geldi. Çilek bahçesini kontrol edip sulamasını yaptık. Hava güzel ve ılıktı. Petek akşam için heyecanlı olup olmadığımı sordu.

"Heyecanlıydım ama gitmesem mi diye düşünmeye başladım Petek." Dedim içimden geçenleri dillendirip.

"Niye?" derken sesinde hayret vardı. Yüzüm asıldı.

"Adam dün beni terk etti Petek, başka niye olabilir. Beni terk eden adamın evine, ayağına neden gideyim? Hem dedem için davet edildik, benimle ilgisi yok bu davetin." Petek yaptığı işi bırakıp yüzüme ciddi ciddi baktı.

"Çiçek?"

"Efendim Petek?"

"Kızım sen saf mısın? Adam sana aşık, kendini eksik hissettiği için geriye çekildiği de bal gibi ortada." Dudak büzdüm.

"Ben de ona aşığım ama bunu umursamıyor beyimiz. Hep ben mi koşayım peşinde? Tamam yüzsüz olabilirim de bir yere kadar yani." Petek kahkaha attı.

"Adam da belki senin yüzsüzlüğüne güveniyordur? Nasılsa Çiçek beni bırakmaz kafası yapmıştır belki?"

"Kafasına ahbun küreğiyle vurayım onun."

"Siz ayrı duramazsınız, boşa naz yapıyorsunuz ikinizde. Herhalde sıkıntıdan iş arıyorsunuz kendinize."

"Sana demesi kolay tabii. Kafan rahat nasılsa. İnşallah senin de başına gelir de görürüm seni." Dudak uzatıp ellerimi birleştirdim sahte bir öfkeyle." Petek böyle bir şey olamazmış gibi kahkaha attı.

"Ahırda olsaydık kafana ahbun atardım vallahi kuzi, şükret ki tarladayız."

"Tamam kızma pamuk şekerim. Akşam Ender'ini görünce keyfin yerine gelir."

"Gitmeyeceğim yemeğe."

"Bal gibi de geleceksin canım. Delilik etme, evin içini merak etmiyor muydun? Al sana fırsat işte. Yarın hanımı olacağın evi bugün gidip görmen lazım." Petek yine kıkırdayınca yerden toprak alıp fırlattım kafasına.

"Zorla mı hanım olayım yani? İstersen açık pencereden girip, bundan sonra bu ev benden sorulur, evin hanımı ilan ediyorum kendimi, falan diyeyim."

"Hah, işte görmek istediğim Çiçek. İnan bana bunu yapsan Ender şaşırmaz."

"O zaman onu şaşırtmak için kendimi naza çekeyim. Alıştı sanırım her şeyi benim halletmeme. Önce onun bana güzel bir evlenme teklif etmesi gerekiyor."

"Kızım o zaman yemeğe gidip sana daha çok aşık olmasını sağla. Mesafe koyacaksan koy, naz yapacaksan yap ama bunu aklını alarak yap. Ender sana yakın olup da uzak kalmanın acısını tatsın biraz." Petek'e yan yan baktım gözlerimi kısarak.

"Öyle mi diyorsun?"

"Aynen öyle diyorum. Sen zaten cesur davrandın ama o da seni seviyor Çiçek. Sevdiği için de inan en az senin kadar üzülüyordur senden uzak kaldığı için. İstemiyor musun sen bu adamı?"

"İstiyorum tabii ki? Naz yapıyoruz diye vazgeçmedik yani."

"O zaman akşam güzelce giyin de oturacağın evi görmeye gidelim." Petek keyifle kıkırdayınca bana da sirayet etti onun hali. Haklı olabilirdi, sonuçta bütün aile yemeğe davet edilmiştik ve bir tek ben gitmezsem dikkat çekerdi bu durum. Ha gitmek istemezsem bahane bulurdum bulmaya ama gidip ona, vazgeçmeye çalıştığı kadını gösterecektim. Ona hem yakın hem uzak olup anlaması için uğraşacaktım. Onu seviyordum ve bu kadar kolay vazgeçecek de değildim...

39

Akşam yaklaşırken ben hala gitmesem nasıl olur diye düşünüyordum ama bir yandan da o evin içini görmek için yanıp tutuşuyordum. Ender'in günlük hayatının büyük kısmını geçirdiği evi görmek, ona dair daha fazla şey keşfetmek istiyordum. Daha Ender'i tanımadan merakımı cezbeden bu ev şimdi Ender'in olduğunu bildiğim için çok daha çekiciydi gözümde.

Kendi kendimi ikna ederek banyomu yaptım ve ahır kokma ihtimalini sıfıra indirdim. Saçlarımı kurulayıp biraz şekillendirdim. Kıyafet olarak çok da abartılı ir seçim yapmamaya karar verdim. Adam beni terk etmişken, süslenip püslenip ayağına gidersem sanki biraz basit davranmış olurum gibi geldi. Bir pantolon üzerine yemeğe uygun düşecek bir bluz giyerek hem abartmamış, hem yeterince şık görünmüş olurdum. Ben de öyle yaptım. Makyajı da hiç abartmadan hafifçe yapıp son verdim hazırlık işime.

Teyzemler bize geldiklerinde akşam olmuş, yemek saati yaklaşmıştı. Buradan hep birlikte geçme kararı alınmıştı Ender'e. Böylece erken gittik, geç kaldık sıkıntısı olmazdı. Petek beni beğenmiş gibi, baş parmağıyla işaret etti göz kırpıp.

"Hiç uğraşmadım, her zamanki halim canım." Dedim sahte bir kibirle. Küçük bir kahkaha atıp,

"Tabii tabii bilmez miyim." Dedi haspam.

"Tabii, sadece çiftçilik yaparken fırsatım olmuyor o kadar. Hıhh!" dedim ben de burnumu havaya dikip.

"Kızlar kaynatmayı bırakın da çıkalım isterseniz." Teyzem kaş göz yaparak kapıyı işaret ediyordu. Dedem kapıda ayakkabılarını giymiş beklemekteydi. Biz de hemen düştük peşine. Petek'le ben en arkada fısır fısır konuşarak dedemi takip ediyorduk. Ender'in bahçesindeki ve kapısındaki ışıklar yanıyordu. Büyük cam odadan da dışarıya davetkar bir ışık yayılıyordu.

"Hazır mısınız Çiçek Hanım?" Dedem zili çalarken Petek bana veriyordu coşkuyu.

"Vakti gelince ben de sana sorarım Petek, hazır mısın, diye. Allah büyük kuzi." Petek kıkırdarken kapı açıldı. Ben kasten en geride duruyordum. Nevin Hanım bizimkileri karşılayıp içeri buyur etti. Ender de geride göründü ve dedemle eniştem içeri girerken onları karşıladı. Ayaküstü hoş beş ettiler ve o sırada bize de göz gezdirip, sıra bana geldiğinde bir saniye takılı kaldı bakışları. Ardından bize yol açmak için içeriye doğru ilerlediklerini gördüm.

Nihayet girmiştik eve. Nevin Hanım bizi salona, yani büyük camlı odaya buyur ettiğinde dedem ve eniştem büyük camın önündeki koltuklara oturmuştu bile. Hızlıca odaya göz attım. Kahve deri koltuklar, büyük bir kitaplık, dışarıdan gördüğüm büyük bacaya ait modern bir şömine ve üzeri hazırlanmış yemek masasının dışında yağlıboya manzara resimleri vardı duvarlarda. Yanan şömine içeriyi güzelce ısıtmıştı. Ender bize de sırayla hoş geldin deyip yer gösterdi. Kanepelere geçip oturduk. Hal hatırlar soruldu, dedemin kolundan bahsedildi ve Ender, kendisine sorular soran Duru'yla da oldukça samimi şekilde ilgilendi.

"Ender amca bu kitapların hepsi senin mi?" dedi Duru ağzı açık kitaplığa bakarken. Ender gülümsedi ve onun yanına gidip diz çöktü. Şimdi boyları daha yakın olmuştu.

"Çok mu görünüyorlar?" dedi kitaplığa bakarken.

"Hem de çok çok görünüyorlar! Annemin de kitaplığı var ama onunki az."

"Beni utandırmasana Duru." Petek kıkırdadı. Bizimkiler de gülüştü. Ender de hiç bozuntuya vermedi ve,

"Benim de kitabım önceden çok azdı. Sonra daha çok kitap okumaya karar verdim ve harçlıklarımla hep kitap aldım. İyi yapmış mıyım?" Duru kafasını salladı.

"Benim de kitaplarım var. Annem harçlık veriyor, onlarla alıyoruz ve bana okuyor. Büyüyünce senin kadar kitabım olur mu benim de?"

"Tabii olur. Hatta annen izin verirse ben de sana birkaç tane masal ve boyama kitabı hediye ederim. Çünkü ben boyama kitaplarını çok severim."

"Anne olur mu?" Duru heyecanlanmıştı. O annesine seslenirken Ender'le göz göze geldik. Yüzünde masum ve içten bir gülümseme vardı. Deminden beri onu izliyordum ve Duru'yla öyle güzel iletişim kuruyordu ki ondan nasıl vazgeçmemi isteyebilirdi. Böyle güzel kalpli bir adamdan vazgeçecek kadar kör ve aptal olmamı nasıl bekleyebilirdi? Gözlerimi kaçırmadım ama o sırada Duru ona döndüğü için ve kimse fark etmesin diye Ender mecburen bana bakmayı bıraktı. Ancak bakışlarından onun da benden vazgeçmek istemediğini anlayacağım kadar okunuyordu duyguları. Resmen arabeske bağlamıştık güzelim ilişkiyi be!

Kısa sohbetin ardından Ender, dedem ve nineme danışarak yemek servisini başlatmak için Nevin Hanıma seslendi. Kadın servise başlamak için mutfağa geçmek üzereyken dedem,

"Nevin Hanım, kızlar da sana yardım ediversinler. Bu kadar insanız, tek başına yormayalım seni." Deyip Petek'le beni işaret etti. Nevin hanım gülümseyip,

"Estağfurullah, olur mu öyle şey. Benim işim bu, ne zahmeti? Siz misafirsiniz." Dedi alışık olmadığı belli olan teklifi kibarca reddederken.

"Sen bilin ama bizde bu işler el birliğiynen yapılır. Ne bileyim genç kızlar otururken bir kişi hizmet edince alışıh değelim." Ender bu sohbete girmemişti ama yine göz göze gelmiştik. Ben evin yabancısı gibi kanepenin en kenarında oturuyordum sessizce. Ne diyecektim ki hem? Kadın belki işine düzenine karışılmasından hoşlanmıyordu? Belki böyle şeylere alışık

değildi ve işvereninden çekiniyordu? Kalkıp komik duruma düşmek veya onu zor durumda bırakmak istemezdim şahsen yoksa elime yapışacak değildi iki tabağı masaya getirmek.

"Siz bugün misafirimizsiniz, öyle düşünmeyin. Ama Nevin Hanım yardıma ihtiyaç duyarsa eminim çekinmez zaten." Ender nihayet konuşmaya uygun bir dille nokta koyunca Nevin Hanım tebessüm edip mutfağa geçti. İkramlar hazır olduğunda hep birlikte masaya geçtik. Ender masanın bir başına, dedem diğer başına oturmuştu ev sahibi ve yaşı en büyük misafire hürmeten. Yemek de herkesin keyfi yerindeydi. Eniştem, teyzem dedem ve ninem hallerinden oldukça memnunlardı. Gördükleri hürmet ve ikramın yanı sıra hoş sohbet de akşamı epey güzel hale getirmişti hepsi için. Arada Petek ve ben de ufak tefek katılıyorduk soru sorulursa ama ben ziyadesiyle en az konuşandım kuşkusuz.

Yemekten sonra çaylar geldiğinde ninem dayanamadı,

"Nevin Hanım, seni de yorduk. Ender Bey oğlum müsaade ederse çayını al da gel yanımıza. Biz seni pek göremedik, komşuluk edemedik. İçime sinmiyor." Nevin hanım, Ender'e bakınca,

"Benim için ne sakıncası olacak Kıymet teyzem. Nevin Hanım, anne yarım gibidir. Üzerimde emeği çoktur."

"Çayımı alıp geleyim o halde." Nevin Hanım da çayını alıp geldi yanımıza. Bizimkiler öyle evin hizmetçisiymiş, ayrı yemek yermiş, ayrı çay içermişi bilmezdi. Yemek de de kendilerini zor tuttuklarına emindim ama eve ilk defa geldikleri için karışmayalım demişlerdi muhtemelen evin gidişatına. Yine de kadın sonuçta burada yaşıyordu ve bir nevi Ender kadar da münzevi hayatı yaşıyordu. Yabancı bir şehre gelmiş, bir bahçe evine taşınmış, sosyal hayattan izole kalmıştı.

Neyse ki erkekler camın önündeki koltuklarda kendi aralarında hararetli bir sohbete dalmışlar, biz kadınlar da fırsattan istifade kendi sohbetimizi kurmuştuk. Ben yine az konuşuyordum ama teyzem, ninem ve Nevin Hanım oradan buradan derken epey kaynaştılar. Bir ara dedemin ve Ender'in çayı bitti

ve dedem alışkanlıkla bana seslendi çayları tazelemem için. Nevin hanım kalkmaya yeltendi ama dedem onu durdurdu.

"Çiçek halleder hanım gızım, sen meraklanma." Deyince kadın da saldı artık. Ben o vakitten sonra çay servisine el atmış oldum. Ender'in boş bardağını alırken yüzüne bakmadım, hem nasıl bakayım dedemle enişte dibimizdeyken. Mutfak yan taraftaydı ve evin arka cephesine bakıyordu. Aydınlık görünecek şekilde açık renklerle döşenmişti ve oldukça kullanışlıydı. Çayları doldururken Duru geldi ve su istedi. Bardakları görebilmek için bakınmama gerek yoktu. Uzun, boydan iki kapılı cam dolap bardaklarla ve tabaklarla doluydu. Oradan bir bardak alıp Duru'ya su verdim.

"Burası ne kadar güzelmiş Çiçek teyze." Dedi bilmiş fasulye. Güzel biraz az bile kalıyor olabilirdi, ev gördüğüm kadarıyla oldukça zevkli döşenmişti. Hayal etsem bu kadar iyisini beceremezdim hatta.

"Evet tatlım bence de." Dedim ve çayları alıp içeri geçtik. Çayları götürürken Ender bana kaçamak bir bakış attı ama ben kimse fark etmesin diye bakışlarımı kaçırdım. Çayları verip yerime geçtiğimde ninemle teyzemin çaylarının da bittiğini gördüm ve onları da alıp tazeledim. Akşamımız bu şekilde gider herhalde derken az sonra Ender, Duru'ya döndü ve,

"Duru Hanım, size yaptığım resimleri göstermemi ister misiniz acaba?" dedi sıcak bir gülümsemeyle.

"İsterim! Nerde hani?" diyen bacaksız hopladı kalktı ayağa.

"Üst katta, resim atölyemde. Ama beğenmezsen gülmek yok anlaştık mı?" Duru kafasını salladı.

"Sen resimde mi yapıyon Ender oğlum, maşallah." Ninem hayranlıkla kafasını salladı.

"Biraz deniyorum diyelim Kıymet teyzem."

"Duvarlardaki tabloları Ender Bey yaptı. Ona kalsa asmazdı buraya ama ben çok ısrar ettim." Nevin Hanım duvarlardaki manzara resimlerini gösterdi eliyle. Teyzem ve Petek hayranlık dolu sesler çıkardılar. Bense daha görür görmez çok beğendi-

ğim bu tabloların Ender'e ait olduğunu öğrendiğimde bakışlarım refleks olarak onu buldu. Çok yetenekliydi ve bunu da kendisine saklıyordu. Göz göze geldiğimizde acaba bakışlarımdan okuyabilmiş miydi ona duyduğum hayranlık, sevgi ve kırgınlığı?

"Hepsi gerçekten çok güzel. Ben ünlü bir ressam yapmıştır diye düşünmüştüm." Petek'in sözlerini enişte m ve teyzem de onayladılar. Ender mahcup gülümserken,

"Haydi diğer resimleri görelim." Diye araya girdi Duru.

"Biz bir bakalım şu diğer resimlere. İzninizle."

"Ben de merak ettim desem atölyeyi. Çiçek resimleri de yapıyor musunuz?" Teyzem hevesle sorunca,

"Görmek isteyenler de bize katılabilir mi Duru?" diye sordu bizim pıncıra.

"Olur." Duru çoktan Ender'in elinden tutmuştu bile. Ah ah benim tutamadığım eli tutuyordu minnak tavşanım. Ben de ancak bakardım işte böyle geriden geriden. Teyzemi Petek de takip ederken beni de dürttü gelmem için. Ben gitmek istemeyince ninem bana kaş göz yapmaz mı?

"Gızım sen de baksana. Eskiden az boyamadıydın biziM duvarları. Gette bir şeyler öğren."

"Anneanne ya, utandırmasana." Dediğimde gülüşmeler oldu. Ender de salonun kapısından gülüyordu.

"Haydi haydi, biz de Nevin gızımla baş başa sohbet edek siz yokken." Uyanık kadına bak hele. Beni başından savma bahanesiyle Ender'in yanına gönderiyordu. İkilemeyip takip ettim üst kata çıkan diğerlerini. Merdivenden çıktığımızda önümüze ilk çıkan odaya girmişlerdi. Üst holde dört oda kapısı daha saydım hızlıca Birisi Ender'in atölyesiydi ve muhtemelen diğerleri de banyo ve yatak odaları olmalıydı. Acaba hangisi onun yatak odasıydı? Şeytan bütün kapıları açıp bak, diye dürtüyordu beni ama tabii ki bunu yapamazdım.

Diğerleri çoktan atölyeye girdikleri için ben de kapıda durup kısa bir bakış attım içeriye. Duvarlara asılı tablolar, pencere önüne yerleştirilmiş ayaklı bir şövale ve yan tarafındaki bir

dolabın üzerinde duran boyalar ilk göze çarpan detaylardı. Tuvaldeki resimse durup dikkatle bakmama yetecek kadar ilginçti. Pembe güllerden oluşan büyük bir demet ve bu demetin yanında duran bir reçel kavanozu vardı resimde. Henüz bitmemişti ama genel detayların çoğu yapılmıştı. Kavanozdaki şeyin rengi koyu pembeydi ve gül yaprakları saçılmıştı ötesine berisine. Çok güzeldi, gerçekten çok güzeldi. Petek de anlamış gibi dönüp bana imalı bir bakış attı.

Üstelik bu oda Ender'in bana penceresinden baktığı odaydı. Şu pencereden beni izlemişti defalarca, haberim varken ve yokken. Yine izliyor mu diye düşünmeden edemedim çünkü izlemesi bizim için hala umut var demekti. Bu resimleri görmeyi ne çok istemiştim vaktinde. Hiç nasip olmamıştı birlikteyken ama demek ki nasip adam beni terk ettiğinde görmekmiş. Teyzem yarım resmin karşısında durmuş hayran hayran,

"Ender Bey bu şahane olmuş. Çiçek gördüğümde dayanamıyorum." Dedi. Ender bana ufak bir bakış atıp teyzeme cevap verdi,

"Ben de çiçekleri çok seviyorum. Çiçek resmi yapmayı da sevdim."

"Belli belli, insan sevmese bu kadar güzel resmedemezdi bu güzelim çiçekleri. Pembe gülleri de pek severim. O kavanozdaki nedir acaba?"

"Gül reçeli, çok severim de el yapımı gül reçelini." Ender'in sesindeki kadife ton havada süzülüp bana ulaştı ve ruhumu okşadı. Sanki direk bana söylemişti her bir kelimeyi.

"Peki resimlerinizi satmayı düşünür müsünüz acaba? Ya da satıyor musunuz? Sorduğum için kusura bakmayın ama ben evime almak isterim."

"Annem çiçeklere ve çiçek resimlerine çok düşkündür. Ve ona hak veriyorum resimleriniz konusunda."

"Satmak mı? Birkaç eşe dosta hediye ettiğim oldu ama satmadım hiç. Size de satamam. Ama eğer beğendiğiniz bir resim varsa buyurun seçin lütfen. Evinize asmaya layık gördüğünüz için daha büyük bir ödeme olamaz benim açımdan."

"Ama öyle olur mu ki? O kadar emek verdiğiniz şeyi alıp götürsem ayıp olur sanki."

"Estağfurullah Bahar Hanım. Lütfen buyurun bitmiş resimlerimden birini seçin. Yoksa ben kendim seçerim bir tane. Yerinizde olsam tercihi bana bırakmazdım." Ender kıkırdayınca teyzem rahatladı ve,

"Ay keşke şu resim bitmiş olaydı kesin bunu isterdim."

"Onu başka birine söz vermiştim," bunu söylerken gözlerimin içine öyle baktı ki benden bahsettiğini anlamamam için aptal olmam gerekirdi ama bana ne zaman söz vermişti hiç hatırlamıyordum. Yoksa sürpriz mi yapacaktı? Birden midemde kelebekler uçmaya ve kalbim hızlı hızlı atmaya başlamıştı. Durum bende böyleyken Ender devam ediyordu konuşmaya, " ama dilerseniz sizin için de güller resmederim yeniden."

"İyi madem. İnşallah kıymetini bilen birine gider. Ben de diğerlerinden seçeyim bir resim." Ender'in yüzünde bilmiş bir gülüş peyda oldu. Teyzemin ilişi duvarlardaki resimlere kaydığı sırada fırsattan istifade direk bana baktı ve cevap verdi.

"Kesinlikle kıymetini bilecek biri."

O akşam çok güzel geçti herkes için. Hatta ben bile Ender'le aramız bozuk olmasına rağmen sanki ona yakın olmanın etkisiyle huzurlu ve mutluydum. Tabii bunda o pembe güller ve reçelin olduğu resmin de etkisi çoktu. Nitekim oradan ayrılıp eve geldiğimizde saat epey geç olmasına rağmen hiç uykum yoktu. Oysa sabah çok erken kalkmış ve epey yorulmuştum. Oysa şimdi içim yine kıpır kıpırdı.

Teyzemler kendi evlerine gitmişler, dedemler de yatsıyı kılıp yatmak için odalarına çekilmişlerdi. Akşamın kritiği ertesi gün yapılacaktı ve herkesin bu yemeğe geçer not vereceğinden kuşkum yoktu. Ben de odama geçtim ve üzerimi değiştirip yatağıma geçtim. Perdeyi sıyırıp Ender'in evine baktım. Atölyesinin ışığı yanıyordu. Acaba bana vereceği resmimi tamamlıyordu? Ya da gerçekten bana mı verecekti o resmi? Yoksa ben mi yanlış anlamıştım? Şeytan dürttü ve telefonu elime aldım hiç düşünmeden. Arada bir fazla düşünmeden hareket

ederdim zaten. Tamam arada bir değil, genel olarak çok düşünmeden hareket ettiğim çok olurdu.

"O resmin kıymetini bilecek kişi pembe saçlı, tuhaf ve sevdiği adam tarafından terk edilmiş biri olabilir mi?" yazıp pat diye gönderdim mesajı. Nefesimi tutup cevap gelsin diye beklerken gözüm karşı pencereydi. Bir tarafım mesaj attığım için kendi kendine kızarken, diğer tarafım, oh iyi ettin üzülme, diyordu. Acaba hangisi iyiliğimi düşünüyordu emin değildim ama o sırada mesaj bildirim sesini duyduğumda kalbim bir an durup yeniden çalışmış olabilir.

"Bu eşek herif o kıza kendisini affettirmek için resmi en kısa sürede bitirse?"

40

Mesajı okuduğumda yüzümde aptal bir sırıtış peyda oldu. Sanki iki gündür aramızda yaşanan tüm gerginlik, yanlış anlaşılma ve kırgınlık etkisi kaybolup giden oda parfümü gibi havaya karışmıştı. Ama öyle hemen yelkenleri suya indirmiş gibi görünmek de ne kadar doğru olurdu ki? Sonuçta her morali bozulduğunda yine ayrılalım demeye kalkabilirdi yani. İşi garantiye almalıydım hazır elime fırsat geçmişken.

"Eşek Herif'in fikrini ne değiştirdi acaba? Oysa dün çok emindi kararından?" Hakikaten merak içindeydim ve öğrenmezsem çatlardım. Acaba birden niye çark etmişti ki bu adam? Aşkını depreştiren ne olmuştu?

"Şalvarla, kara lastiklerle ve yazmayla çok güzel görünüyordun bu sabah." Yazmış, cümlenin sonuna gülücük emojisi koymuştu.

"İşin kara lastikle şalvara baktığını bilseydim her gün giyerdim." Ben de cümlenin sonuna ukala emoji koyup gönderdim. Hıhh! Önce kahkaha atan emojilerle dolu bir mesaj geldi. Ardından,

"Akşam yemeğinde de çok güzeldin. Her halinle güzelsin ve ben...lafın kısası salaklık ettim Çiçek affet." Ettin tabii! Çiçek gibi beni terk ettin be! Olum ölüyorum aşkından, diyoruz kırk bahane döküyorsun ortaya. Ama hemen gevşemem ben de.

"Sayın Eşek Herif onu affetmemi gerçekten istiyorsa bir şartım var." Yazıp gönderdim ve kendi kendime kıkır kıkır

gülmeye başladım. El mi yaman Ender Bey, Bey mi yaman göreceksin sen şimdi. Tahmin ettiğim gibi cevap gecikmedi.

"Bu Eşek Herif çok pişman, şartını söyle lütfen."

"Emin değilim, şartımı duyunca da geri vites yapıp, bahaneler üretmeyeceğini nerden bileceğim?" Hahaha, madem gözüme baka baka, ayrılalım, dedin, birleşmek için de kıvran bakalım birazcık. Tamam kıyamıyorum sana ama ikimizin iyiliği için mecburum buna sevgilim. Tabii içimden geçirdiğim bu son satırları yüzüne söylemeyeceğim. En azından şartımı kabul edene kadar... Yüzümde piç bir sırıtışla cevabı beklerken geldi yanıt.

"Çiçek tırsmaya başladım ama cesur ve onurlu bir erkek gibi söz veriyorum. Bahane üretmeyeceğim, çünkü seni istiyorum."

Uvvv, ne dedi bu? 'Seni istiyorum' dedi bee! Allah be! Ben de seni istiyorum canım benim ama işi yokuşa süren de sendin. Şimdi bu ilişkiyi düz yolda ilerletmek için uğraşmak bana düştü.

"Bana evlenme teklif edeceksin ve sonbahara kadar da o nikah kıyılacak! Tek şartım bu, kabul ettiğin andan itibaren onur sözü vermiş sayarım, cayarsan kapına gelip o çok sevdiğin gül reçellerinden bir kavanozu kafandan aşağı dökerim. Kim ne der diye de düşünmem bilesin!"

Biraz sert ve emrivaki mi oldu mesaj demeden ve cesaretimi yitirmeden gönderdim yazdıklarımı. Bu adamın zırt pırt özgüven sorunları yaşamaması ve ne kadar mutlu olabileceğimizi tam anlamıyla kavrayabilmesi için bizim acilen evlenmemiz gerekiyordu. Eh tahmin edersiniz ki o işte bana kalmıştı. Cevap geldi ve gözleri pörtlemiş şaşkın surat ifadeleriyle doluydu. Peşi sıra da,

"Ya seni bana vermezlerse?"

"Almayı bileceksin, tabii beni gerçekten seviyor ve hayatında istiyorsan." Acaba cesareti var mıydı bu kadarına? Hem de bu kadar kısa sürede?

"Cevabımı arayıp söyleyebilir miyim Çiçek? Uygun musun?" Dedemler çoktan uyumuş olmalıydı, hem zaten kapıları kapalıydı ve konuşsam bile beni duyamazlardı uyanık olsalar da.

"Olur." Dedikten sonra telefonum çalmaya başladı. Hemen cevapladım.

"Seni dinliyorum Ender Ahıskalı?"

"Eşek Herif demedin hayret." Deyip güldü.

"Aslında onu da sevdim, arada canımı sıkarsan kullanabilirim."

"Kabul, hak edersem kullan." Nihayet eski ayarlarına dönmüştü Ender. Yani dün ki halinden önceki haline. Ve bu halini çok özlediğimi kabul etmeliyim.

"Çiçek?"

"Evet?"

"Hayatımda hiçbir şeyi seni istediğim kadar istemedim desem inanır mısın bana?" Sesindeki o sadelik, o yoğunluk ve o erkeksi arzunun kokusu birden beni mest etti. Sanki yanımdaydı ve dudaklarıma ilk öpücüğünü konduruyordu. Yaşadığım heyecan ancak bununla anlatılabilirdi.

"İnanırım elbet ama?"

"Ama?"

"Ama hayatına da benimle devam etmek için aynı isteği duyuyor musun Ender? Bunun için artık gerçekten çaba gösterecek misin? Önemli olan bu." Hah iyi dedim bunları. İstemek yetmez, almak için çaba göstersin de görelim değil mi? Derin bir nefes aldı ve,

"Seni dedenden isterim istemeye de ya, sen benim torunuma göz mü diktin gelip gidip, demez mi? En çok bundan çekiniyorum şuan. Dedene çok büyük saygım var ve öyle bir şey derse artık burada kalamam ben." Canım benim yaaa! Gurur da yaparmış.

"O kısmı ben hallederim dersem?"

"Nasıl?"

"Nasılını boş ver. Sadece bana şunu söyle Ender, ailemin karşısına çıkıp benimle evlenmek istediğini söyleyecek misin? Bahane üretmeden ve en ufak bir sorun olduğunda yine beni terk etmeye çalışmadan?" Kısa bir an durdu ve ardından,

"Bir şartla." Dedi. Bak hele şuna, o da bana şart sunuyor.

"Senin şart sunma hakkın olduğunu da nereden çıkardın?" dedim ukala bir tonda.

"Merak etme tatlı bir şart benimkisi.

"Hıı. Peki söyle bakalım şartını."

"Sen de bana kendi ellerinle gül reçeli yapacaksın. Söz mü? Hem sözümü tutmazsam kafamdan da dökebilirsin bu sayede." Kıkırdadı. Eşek herif ya. Nasıl da sevimli, yanında olsam yanaklarını ısırırdım ben bunun be! Ben de güldüm neşeyle.

"Tamam söz. Güller açsın, ilk fırsatta sana gül reçelini kendi elimle yapacağım. Bir kavanoz da kenara ayırıp sözünü tutuyor musun diye bakacağım." İkimiz de gülüştük. Keyfimiz de yerine gelmişti yeniden, muhabbetimiz de düzelmişti. Mutluydum, mutluydu ve daha ne isterdim ki?

"Seni çok özledim Çiçek, ne zaman görüşebiliriz?"

"Ben de seni özledim. Evlenme teklifini ayarladığında görüşelim sevgilim." Deyip kahkahayı bastım. Ne yapayım bu gece tüm yaramazlığım üstümdeydi ve bu hoşuma gidiyordu. Ender de bundan hoşlanmış olmalı ki,

"Hiç vazgeçmiyorsun, hayranım şu azmine. En iyisi ben hemen orijinal bir evlenme teklifi fikri bulayım. Yoksa hasretine zor dayanacağım." Dedi oyunuma ayak uydurarak.

Aramızdaki buzlar erimiş, üstüne adamı kendime evlenme teklif edecek kıvama getirmiştim. Allah vere de teklifi düşüneceğim diye çok oyalanmasa. Yoksa kendime edilecek orijinal teklifi de yine kendim bulup yaptırmak durumunda kalacağım. Evet, acelem var lamı cimi yok bunun. Kış gelmeden o evin bahçesinde nikah töreni istiyorum, çok şey mi bu?

"Canım çok da düşünüp zaman kaybetme, elindeki malzemeyi kullan yeter." Ender cevap olarak kahkaha atınca,

"Bak onu da bana bırakma. Yoksa bu iş yine uzar ve benim terelelli aklımın sağı solu belli olmaz."

"Tamam sakin ol, malum seninle görüşebilmek için teklifi en kısa sürede ayarlamam gerekiyor."

"Hah şöyle ya!"

"Çiçek?" Sesi yumuşak ve biraz daha duygusal çıkmıştı.

"Efendim Ender aşkım?" dedim beklentiyle.

"Seni seviyorum çılgın pamuk şekerim." Kıyamam ya, kalbim akışkan çikolata gibi eriyor şuan.

"Ben de seni seviyorum mızıkçı Eşek Herif. Bütün çabam ne için sanıyorsun?"

"Biliyorum yavrum. Hakkını ödeyemem..."

O gece bir süre daha konuştuk telefonda ve sonra mecburen uyumak için kapattık. Sabah erken ahır işleri olmasa belki hiç uyumaz, konuşurdum ama dedeme mahcup olmak istemiyordum geç uyanıp da. Ender de bunu anlayışla karşıladı. Hatta beni ahırda inek sağarken görmeyi çok istediğini bile söyledi ama tabii ki dedem yanımda olursa bu biraz zor olabilirdi. Gerçi benim haberim yok ama akam yemekte dedeme, ahırda veya başka bir yerde yardım lazım olursa çekinmeden beni çağırın, elimden gelen ne varsa yaparım, demiş. Dedem, Çiçek üstesinden gelecek gibi, bugün iyi iş çıkardı gibi bir şeyler söyleyip teşekkür etmiş.

Sabah biraz zor oldu uyanmam. Birkaç saat uyuyabilmiştim ve sabah serinliğine bir de yeni ışımış hava eklenince yataktan çıkasım gelmemişti açıkçası. Ancak öyle bir lüksüm yoktu, bu hayatı kendim seçmiştim ve kimse bana kolay olacak, keyfini süreceksin, dememişti. Şimdi de keyif değil, iş zamanıydı. Giyinip dedemle birlikte geçtim ahıra. Yine onun gösterdiği gibi sırayla hallettim yapılması gerekenleri. İnekler beni yine çok zorlamadı. Dedem de orada olduğu için midir yoksa kokuma ve sesime alıştıkları için mi bilmem yavaş yavaş sağdım sütleri. Düne göre de daha iyi sağmayı öğrenmiştim sanki. Bu işi de kıvırabilmek beni içten içe mutlu ediyordu.

"Çiçek kahvaltı edek de süt dağıtılacak gızım aşağıdaki evlere. Arabayı sürebilecen mi yoksa Petek'i çağıram mı?"

"Petek gelecekti zaten dede kahvaltıdan sonra. Sütler kimlere gidecek söylersin, onunla götürürüz."

"He eyi o zaman."

Saat daha erken olduğu için sütleri eve götürüp nineme bıraktım ve kümese döndüm. Ender'e süt götürmeden önce tavuklarla d ilgilenip yumurtaları topladım. Yumurta toplama işini çok seviyordum. Bu sanki hazine bulmak gibi bir şeydi. Çocukluğumda da kümese girip yumurta almaya bayılırdım zaten. Ne severdik sahanda yumurtayı o zamanlar. Sobanın üzerinde tereyağında yapardı anneannem ve tavanın dibine kadar silip süpürürdük köy ekmeğiyle. Petek'in kardeşi Serkan, az yedim diye mızıkçılık ederdi hep, ninem bir kere daha yapardı. O lezzet sanki çocukluğumda kalmıştı, şimdi de yiyorduk ama o günler bir başka güzelmiş. Ninem ne yapsa bayılır, oyun oynayıp yorularak eve girince iştahla silip süpürürdük.

Kahvaltıdan sonra Ender'in evine sütü götürdüm. Kapıyı Ender açtı ve beni baştan aşağı süzdü. Zaten gitmeden haber vermiştim ve ısrarla yine şalvarlı, yazmalı gel, demişti. Bu halimi çok şirin buluyormuş beyefendi. Mis gibi de kokuyordur üstüm Allah bilir ama artık ona da alışsın ne yapalım. Sonuçta ahıra, kümese girip kokmadan çıkmak mümkün mü?

Sütü uzatırken gülümsedi bana.

"Kokuyor muyum yoksa?" dedim gayrı ihtiyari. Beni koklayarak gülümsedi.

"Evet, mis gibi kokuyorsun."

"Dalga geçme."

"Ciddiyim." Sütü elimden almıştı o arada. Mahcup gülümsedim.

"Şunu da al unutmadan."

"Ben gideyim artık. Afiyet olsun sana."

"Sipariş ettiğim gübre bugün gelebilir. Sizin adresi vermiştim."

"Harika olur, hemen yarın serperiz. Teşekkür ederim."

"Lafı olmaz. Haberleşiriz."

"Tamam, görüşürüz."

Oradan ayrıldım ve rutin işlerime döndüm. Petek'de geldiğinde önce dedemin sütlerini dağıttık, sonra bahçeyle ilgilendik. Ona gece yaptığımız telefon görüşmesini anlatınca ağzı açık kaldı yüzsüzlüğüm karşısında. Kendisi tabii o kadar açık sözlü biri olmadığından ona komik geliyordu benim hallerim. Ama zaman gözünü açma zamanıydı, bulmuşum bal gibi adamı, işimi şansa bırakacak değildi ya! Biz bahçeyle ilgilenip konuşurken telefonum çaldı, yabancı bir numaraydı arayan. Çekine çekine açtım yine Türker midir acaba diye ama neyse ki kuryeymiş. Kanal yoluna gelmişler, evi arıyormuşlar. Ender'in benim için sipariş ettiği gübreyi getirmişler.

Evi tarif edip bahçe kapısına çıktık Petek'le. Araba gelince gübre çuvallarını indirdiler. Ender'e mesaj attığım için o da penceresinden bakıyordu bize. Dedem de kontrol ederken kuryeler çuvalları iş evine indirip gittiler. Artık ikindi vakti olduğu için gübre işi yarına kalmıştı. O sırada bir sürpriz daha oldu. Telefonum yeniden çalmaya başlayınca annemin aradığını gördüm. Birkaç gündür onlarla konuşmadığımı hatırlayınca yiyeceğim azara hazırlıklı açtım telefonu.

"Çiçek?"

"Efendim anne?"

"Kızım Türker oralara gelmiş, dedenle tartışmış, neden söylemiyorsunuz? Oğlanın ağzını burnunu dağıtmış oradan birisi?"

"Kim söyledi bunları?" dedim merakla. Dedem olayı kimseye duyurmayın diye tembihlemişti bizi. Annem ve dayım da dahildi buna ve annem şimdi bunları sorunca şaşırmış, biraz da suçlu hissetmiştim.

"Türker'in anası aradı! Oğlunun yüzü gözü dağılmış da, davacı olacakmış da konuşup durdu vır vır. Naptınız siz?" Hay sana da, anana da gergedanlar boynuz atsın emi Türker!

"Valla o kendisi kaşındı, dava da açamazlar merak etme. Dedemi itti kolunu incitti adamcağız. Hakaret mi dersin, iftira mı dersin. Hiç şansını zorlamasın, avukat bile hazır. Canına okurlar karışmam!"

"Dedeni mi itti? Kızım bunlar oluyor da niye söylemiyorsunuz? Niye haberimiz yok?"

"Anne sakin olur musun?" Ben konuşurken dedem gelip telefonu aldı elimden. Bundan sonraki konuşma ikisi arasında gerçekleşti. Dedem durumu izah edip, kimseye haber verilmemesini kendisinin istediğini söyledi. Birkaç dakika daha konuştular ve kapattı telefonu. Ardından bana dönüp,

"Annen yarın buraya gelecekmiş." Dedi. Petek'le birbirimize baktık.

"Neden?" dedim alık alık.

"Gelip bizi görmezse içi rahat etmeyecekmiş. Ender Bey oğlum kim onu da merak etmiş. O itin anası arayıp kötülemiş adamcağızı o kadar. Gelsin de görsün kim haklı kim haksız." Telefonu bana uzatıp gübre torbalarına bakmaya başladığında Petek'e döndüm.

"Şimdi ne yapacağız kuzi?" dedim afallamış halde. Petek omuz silkti.

"Ender sana evlenme teklif etmeyecek miydi? Sonra da seni isteyecekti madem, iyi oldu böyle. Annenle de tanışsın artık kuzi. Er ya da geç olacaktı zaten bu." Kafamı kaşıyıp hızlıca düşünmeye çalıştım ihtimalleri. Petek haklıydı, annem madem gelip Ender'i de görmek istiyordu, bunda da bir hayır vardı belki.

"Haklısın sanırım. Ama birden olunca afalladım sanırım ya." Dedim Ender'in evine bakmaktan kendimi alamayıp.

"Kızım ne kadar erken tanışırsa o kadar iyi. Ender'i bir insan olarak görüp, tanısın, sonra durumunuzu açıklarız."

"Nasıl tanıyacakmış acaba? Kapısına gidip mi bakacak ki?" dedim kafam karışık.

"Sanırım benim bir fikrim var Çiçek." Petek bana işgüzar şekilde sırıttı. Bu umut verici bir fikir geliyor demekti. Merakla baktım yüzüne.

"Hani annem dün gece Ender Bey'i katmer yemeye çağıracağını söylemişti ya oradan ayrılırken."

"Evet, Ender bizi yemeğe çağırınca da söylemişti daha önce."

"Hah, işte teyzem geldiğinde annem güzel bir katmer ocağı yakar. Ortamı hazırlar, Ender de gelir ve doğal olarak tanışıp konuşurlar." Kafamı sallarken baş parmağımla onayladım.

"Kuzi kafan çalışıyor var ya! O zaman teyzemle konuş, en kısa sürede ayarlasın bu işi. Annem kendi başına Ender'le karşılaşmadan bizim kontrolümüzde olmalı her şey..."

41

Gece uyumadan önce nihayet Ender'le konuşabildim. O gün biraz yoğun geçince fırsat bulamamıştım aramaya. Annemin geleceğini de mesaj atarak söylemek istememiştim açıkçası. Nitekim gece bizimkiler odasına çekilince bize de fırsat doğdu konuşmak için. Annemin ertesi gün yola çıkıp Tokat'a geleceğini duyduğunda Ender biraz hazırlıksız yakalandı. Sesindeki tereddüt tonunun anlamını gayet iyi biliyordum. Gelip onu da görmek istediğini öğrenince haliyle biraz tedirgin oldu. Onu eleştiremezdim bu konuda, kim, müstakbel kayınvalidesiyle karşılaşacağı zaman tedirgin olmazdı ki?

Kadın veya erkek fark etmez, hayatınızı geçirmeyi istediğiniz, hayal ettiğiniz kişinin ailesinden onay alabilmek, onlara kendini beğendirebilmek düşüncesi ve isteği genel bir durumdur ve ortalama olarak aileye ve birlikte olacağı kişiye değer veren herkeste stres oluşturabilir. İstisnalar bizim konumuz dışında.

"Gerildin mi?" dedim anlayışlı bir tonda.

"Yalan yok, evet."

"Seni anlıyorum, o yüzden de bir planım var." Deyip kıs kıs güldüm.

"Ne planı?"

"Senin bana evlenme teklifi etmekten vazgeçmemeni, annemin de seninle ilgili iyi bir izlenim edinmesini sağlayacak bir plan. Daha doğrusu Petek'in planı diyelim de hakkını yemeyeyim." Yine kıkırdadım sinsi sinsi. Ender iyice meraklanmıştı.

"Siz neler karıştırıyorsunuz bakalım? Hem vazgeçeceğimi de nereden çıkardın? Sadece biraz tırstım o kadar."

'Biraz tırstım' derken sesi öyle tatlı ve masum çıkmıştı ki ona kanımın kaynamaması imkansızdı.

"Tatlı sevgilim benim, annem bir öcü değil, sadece ilk etapta biraz sert dilli olabiliyor. Ya da bazen biraz fazla beklentisi oluyor da denilebilir. Ama bu makul biri olmadığı anlamına gelmez, zor biri demek daha doğru olur."

"İçim rahatladı resmen." Derken Ender'in haline neredeyse kahkaha atacaktım ama kendimi zor tuttum.

"Ancak, onunla aynı frekansı bir yakalarsan dünya tatlısı, kafa dengi biri olup çıkar. Gözünde büyütme, insanlığa değer verir benim annem ve sende de bolca mevcut bu." İç geçirdi,

"Öyle mi dersin?"

"Evet öyle derim tabii ki. Annem yarın değil öbür gün sabah burada olur. Bizimle biraz konuştuktan sonra illa ki bir fırsat bulup seninle tanışmak ister. Biz işte bu tanışma faslını ayarlayacağız. Teyzem katmer yemeye seni davet etti malum, birkaç gün sonra orada tanışırsınız. Seninle bizim yanımızda, olması gerektiği gibi tanışır ve nasıl biri olduğunu orada az çok değerlendirme şansı bulur. İçini ferah tut sen. İnan bana herkes senden yana, hepimiz seni çok seviyor ve takdir ediyoruz ve bu boşuna değil."

Bu son sözlerim Ender'i belirgin şekilde rahatlatmıştı. Ailemin onu tanıyan fertlerinin onunla ilgili olumlu düşüncelerini duyunca ister istemez kendini daha iyi hissetmişti. Onun keyfi biraz olsun yerine gelince ben de rahatlamıştım. Biraz daha konuştuk ve sabah erken kalkacağım için bitirdik görüşmeyi. Tabii Ender beni ahırda süt sağarken görmeyi çok istediğini söyleyip fotoğraf istedi. Kendisi gelemiyorsa ineklerle bir öz çekim yapıp atabilirmişim ona. Biraz ısrar edince kıramadım ve kabul ettim. Zaten hoş bir anı olarak saklayabilirdim o çektiğim kareleri.

Sabah daha kolay kalktım. Vücudum alışmaya mı başlıyordu ne bu tempoya? Yatakta oturup perdemi çekince biraz hayal kırıklığı yaşadım. Hava tam havalanmamıştı ama belli ki kapalı olacaktı. İnceden bir yağmur çiseliyordu. Zaten odam

önceki günlere göre daha serin gibi gelmişti uyandığımda. Kapalı, yağmurlu havaları da severdim aslında ama iş yapmak konusunda isteksizleştirirdi beni. Daha çok evde kitap okuyarak, film izleyip sıcak şeyler içerek miskin miskin geçirilecek zamanlar gibi gelirdi bana. Tabii artık hava iyi veya kötü demeden çalışmak zorunda olan bir ben vardı.

Yataktan çıkıp hırkamı giydim ve rutin işleri hallettim. Mutfağa girince dedemi görmeyi umuyordum lakin kimsecikler yoktu ortada. Acaba üzerini mi giyiyor, erken mi kalktım falan derken saatin her zamanki vakit olduğunu hatırladım. Hava kapalı olduğu için biraz erkenmiş gibi gelse de dedem genel olarak bu saatte uyanmış olurdu. Odama gidip giyindim ama ben oyalanırken yine çıkmadı dedem. Ninem de kalkmamıştı üstelik. Biraz düşündüm ve ikisinin de uyanmamış olabileceğine kanaat getirdim. O vakit kararımı verip ahıra yalnız gitmek üzere kovaları alarak sessizce açtım sokak kapısını.

İki gündür epey bir şey öğrenmiştim dedemden. Hem inekler de bana terslik çıkarmamıştı. Demek ki kendim de gidip yapabilirdim aynı şeyleri. Yağmur çiselerken hırkama sarındım ve hızlıca ahıra gittim. Kapıyı açıp ışığı yaktım. İnekler beni görünce ve ışık yanınca mölemeye başladı. Muhtemelen su ve yem istiyorlardı. Hemen dedemin öğrettiği gibi tatlı bir sesle konuşmaya başladım. İsimlerini söyledim, hal hatır sordum. Gülmeyin, onlar da canlı varlıklar sonuçta. Halleri, duyguları var.

Dedemin öğrettiği gibi koyuldum işe. Sularını tazeledim, yemlerini yalaklarına koydum, onlar karınlarını doyururken etrafı temizledim ve sıra süt sağmaya geldi. Tabii tüm o işleri yaparken ineklerle konuşmaya devam ediyordum. İnceden bir şarkının müziğini mırıldanıyordum falan beni yadırgamasınlar diye. İlk ineğin yanına usulca yanaşıp tabureyi uygun yakınlığa yerleştirdim ve kovayı da altına koydum. İneği biraz sevdim, baktım keyfi yerinde gibi, yemeğiyle oyalanıyor, Bismillah, deyip oturdum tabureye.

O an aklıma Ender'in istediği fotoğraf geldi. Sütü sağmaya başlamadan telefonu çıkarıp birkaç fotoğraf çektim ve gönderdim, günaydın, mesajıyla birlikte. Muhtemelen henüz

uyanmamıştı ama kalkınca görüp, sevinirdi belki. Adama gönderdiğim ilk fotoğraf bu olmuştu ve inek sağmak üzereydim. Eh artık hayatı boyunca unutmazdı bu ilki. O işi de halledip usulca elimi ineğin memelerine koydum. O sırada da konuşmaya devam ediyordum. Neyse ki hayvan yerinde hafifçe kımıldadı ama tepki vermedi. Şükredip hafiften başladım sağmaya. İki günlük antrenman bana biraz özgüven getirmişti. Vızt vızt sesleri ahırı doldururken şarkı mırıldanıyordum. Kovada biraz süt birikmişti ki Ender'den cevap gelince şaşırdım. Saat daha 7'yi henüz geçiyordu çünkü.

"Günaydın köylü güzelim benim. Nasıl gidiyor ahırda işler?" Şimdi nasıl cevap verilmez bu mesaja.

"Dedem uyanmamıştı, bugün tek başıma geldim. Bana şans dile."

"Keşke seni yakından görebilseydim o halinle."

"Şimdilik fotoğraflarla idare etmelisin. Ve ben de artık ineği sağmaya devam etmeliyim yoksa Nazlı Hanım izin vermeyebilir."

"Nazlı Hanım?"

"İnek." Deyip gülen emoji ekledim.

"Tamam Nazlı Hanımı kızdırmayalım. Öptüm."

Telefonu cebime koyup işime devam etmek için elimi yeniden memesine attığımda hayvan yerinde huzursuzca kımıldandı. Elimi çekip böğrüne koydum ve sakinleştirmek için birkaç şey söyledim. Yemeyi bırakmış, kafasını oynatmaya başlamıştı. Sakinleşir gibi olunca tekrar sağma işine koyuldum çünkü daha diğer ineği de sağmam gerekiyordu ve saat ilerliyordu.

Elimi memesine atıp başladım sağmaya. Kovanın yarısı dolmuştu artık. Sağdığım süte bakıp bakıp sevinirken telefonuma yeniden bir bildirim sesi geldi ve hayvan aniden duyduğu sesle huysuzlanıp arka bacaklarından bana doğru olanı savurdu. Ne yaptığını anlayamadan refleks olarak tabureden geriye doğru sıçradım ama bunu yaparken de ayağım süt kovasına takıldı. Ben popo üstü ahırın zeminine otururken kova-

da yan devrildi ve içindeki süt döküldü. İnek daha da huysuzlanıp kovayı ayağının dibinde tekmeledi.

Yerimden kalkmaya çalışırken ellerim de kirlendi üstüm başımda hayvan pisliğine bulandı. Hem canım yanmıştı, hem onca süt ziyan olmuştu, hem de hayvan beni ürkütmüştü. Ayağa kalktım ve sinirden ağlamaklı olarak bağırdım. Zaten az önceki hengamede de bağırmıştım. Berbat durumdaydım ve o şekilde inekleri nasıl sağacağımı bilmiyordum.

"Petek, iyi misin?" Ender'in sesini duymayı ise hiç beklemiyordum. Şaşkınlıkla arkama baktığımda onu eşofmanlarıyla ahırın kapısında gördüm. Üzerinde odun keserken giydiği şişme yelek vardı.

"Ender?" derken şaşkınlığım sesime yansımıştı.

"Ne oldu sana?" deyip yanıma geldi hızla. O an halimi hatırlayıp,

"Yaklaşma berbat durumdayım. İnek çitme atınca düştüm. Halime bak ya!" dedim ağlamaklı bir bezginlikle. Resmen pislik içindeydim.

"Tamam sakin ol, bir yerini incitmedin ya?" derken bana cebinden çıkardığı kağıt mendili uzattı. Alıp ellerimi biraz olsun temizlerken kendimi dinleyince sadece azıcık popomun acıdığını anladım.

"Teşekkür ederim. Kıç üstü düştüm ama pek bir şeyim yok. Olan yarım kova süte oldu. Şimdi ne diyeceğim dedeme ben?"

"Deden sana kızacak değil ya, eve gidip üzerini değiştir, sonra devam edersin sağmaya. Düşündüğün şeye bak."

"Sağamam, ya yine tekmelerse beni? Tırstım." Ender anlayışla yüzüme baktı. Ardından kapıyı kontrol etti kimsecikler var mı diye ve gelen giden olmadığını görünce uzanıp dudaklarımdan öptü. Birden az önce olan bütün olumsuzluklar çekip gitti, yerine Ender'in dudaklarından vücuduma ve ruhuma yayılan sıcaklık ve hoşluk hissi geldi. Günlerdir öpmemiştik birbirimizi. Yaşananlardan sonra da nasıl özlediğimi şimdi daha iyi anlamıştım.

Dudakları usulca dudaklarımdan ayrılırken tekrar kapıya baktı ve yine kimse olmadığını görüp rahatlayarak,

"Affet kendime hakim olamadım." Dedi mahcup ama hülyalı bir sesle. Gülümsedim.

"Sen beni seviyorsun." Dedim ardından.

"Nasıl anladın?"

"Baksana pisliğe bulandığım halde tiksinmeyip öptün." Güldü, gülerken yüzünde güller açtı resmen.

"Ben sadece seni görüyorum Çiçek. Üstün de birazdan temizlenince geçer."

"Çok kötü kokuyorum ve sütler hala sağılmadı! Hem sen nereden çıktın ki böyle?"

"Hazır uyanmışken sabah sporu niyetine biraz odun keseyim dedim. Hem belki seni de görürüm diye mesaj atmıştım. Tam baltayı elime aldım ahırdan senin sesin geldi. Ben de sana bir şey mi oldu diye panikle duvardan atlayıp geldim." Kahkaha attım. Yine duvardan atlamıştı. Türker'i dövmek için de aynı şeyi yaptığını hatırlayınca daha çok güldüm. Yüzünde aval bir ifadeyle bana baktığını görünce.

"Ender sen de duvardan atlamaya iyi alıştın farkında mısın? Her fırsatta atlayıp geliyorsun. Bir de bana tuhaf dersin."

"Ne yapsaydım ya? Baksana düşmüşsün. Ya daha ciddi bir şey olsaydı?"

"Ender oğlum? Çiçek?" Dedemin sesiyle irkildik ve kapıya döndük aynı anda. Eyvah, dedem bizi yakalamıştı!

"Dede? Uyandın mı?" Dedem bir bana bir Ender'e bakıyordu. Neye yoracağını bilmeden.

"He gece ağrım varıdı, kalkamamışım. Haber de vermemişin. Süt kovasına noldu Çiçek?" Dedem ahıra girdi. Ender'le aramızda neyse ki biraz mesafe vardı, ben hemen kasten biraz daha açıldım ve,

"Kıyamadım dedem ne yapayım. Ama kendim yapayım derken de her şeyi batırdım. Nazlı beni çitmeledi. Çok kötü düştüm, düşerken de süt kovası devrildi."

"Ben de bağırışlara koştum geldim size bir şey oldu diye Seyit amca. Çiçek de süt döküldü diye üzülüyordu." Dedem ikimize birer bakış daha attı, ardından.

"Bi yerine bi şey oldu mu gızım? Keşke beni galdırsaydın." Yanıma geldi.

"Üstüm battı ama şükür bir şeyim yok. Süt ziyan oldu, kusura bakma dede beceremedim."

"Sütü boş ver şimdi. Hayvan terslendi demek ki. Neyse ki bir yerine vurmamış."

"Her şeyi dediğin gibi yaptım. Yarısına gelince huysuzlandı birden. Nasıl sağacağım şimdi, sağdırır mı kendisini?"

"Ben sağarım sen elleme bugün. Git üstünü değiştir sen."

"Seyit amca senin kolun iyileşmeden olmaz ki. Ağrına olmuş zaten." Ender araya girince dedemin dikkati yine ona kaydı.

"Ne yapayım oğlum. Kıymet teyzenin elleri zorlanıyor sağarken, epeydir bana bıraktı bu işi. Çiçek de korkmuş. Yavaş yavaş sağarım. Sen de sağolasın koşup gelmişsin."

"Lafı olmaz, ben de odun kesecektim, yine sen düştün sandım sesleri duyunca. Ama bu iş böyle olmaz."

"Nasıl olacak, Bahar'ı çağırırım ama sana süt sağmaya yetişmez."

"Kimseyi çağırmaya gerek yok Seyit amca, ben sağarım." Hönk! Hayretle dönüp Ender'e baktım. Dedem de benim gibi şaşırmıştı. Gülümsedi gergin gergin.

"Yoh oğlum daha neler. Her şeyimize koşuyon zaten ama bi de inekleri mi sağdırah sana?"

"Sen beni beğenmiyon mu Seyit Efendi? Yapamaz bu şehirli mi diyon yohsa?" Az daha kahkaha atacaktım yemin ederim kendimi zor tuttum. Ender Tohatça konuşunca dedem de kırkırdadı zaten. Mahcup mahcup kafasını kaşıdı.

"Öyle değel de, ayıp olur be oğlum. Üstün başın batar şimdi." Ender hemen kollarını sıvadı. İneğe doğru hareketlendi.

"Asıl ben isterken izin vermezsen ayıp olmaz mı? Söz beceremeyip sütü dökersem süt de istemem. Hem öğrenmiş olurum bu işi." Dedem hala inanamamış gibi bana baktığında omuz silktim.

"Eyi madem. Geç bahalım şöyle. Tabureyi düzelt, şuraya koy."

Dedem Ender' ne yapması gerektiğini tarif ederken ben gizliden telefonumu çıkardım. Hemen çaktırmadan kamera kaydına girdim. Dedem anlatıyor, Ender de yapıyordu. Halini görmeniz lazımdı. Kocaman parmaklarıyla çekine çekine tutuyordu ineğin memelerini. Dedem hayvanı sakinleştirirken Ender de deniyordu sağmayı. Önce tam beceremedi ama dedem birkaç kez yeniden tarif edince bir rutin yakaladı ve süt akmaya başladı. Dalmış onu seyrederken dedem bana dönüp,

"Çiçek gızım sen git üstünü başını temizle. Nenen de kahvaltıyı hazırlasın." Ardından Ender'e döndü,

"Ender oğlum sen de bizimlen yer misin acep?" Ender sağmayı bırakmaya çekinerek,

"Zahmet vermeyeyim ben."

"Zahmeti mi olurmuş. Kıymet teyzen tirit yapsın, ekmek ısıtsın sobada da ye afiyetle. Beğenmem dersen bilmem tabii?"

"Beğenmemek olur mu Seyit amca. Ben zahmet vermemek için şeyap-"

"Çiçek gızım, nenene söyle Ender oğlum da bizimlen yiyecek. Tiridi yapsın geliriz birazdan."

"Tamam dede. Size kolay gelsin." Ender kafasını çok çevirmeden, 'Sağol.' Derken ben kaydı kapatıp çıktım ahırdan. Ender onu kameraya aldığımı bilmiyordu tabii. Bakalım görünce ne yapacaktı. Aklıma bir fikir gelmişti, benden ayrılmaya kalkarsa onu ifşa etmekle tehdit edebilirdim. Hihihiii diye sinsi sinsi gülerek telaşla girdim eve. Onlar gelmeden temizlenip üstümü değiştirmem gerekiyordu çünkü. Koşup neneme olanları anlattım hemen ve duş almam gerektiği için banyoya gittim.

On dakikada yıkanıp çıktım ve üzerimi giyinip hemen saçlarımı kuruladım. Henüz gelmemişlerdi neyse ki. Mutfağa girip nineme yardım ettim. Biz sofrayı hazır ederken kapıda sesleri duyuldu. Kalbim küt küt atıyordu. Ender sanki artık bu evin bir parçası gibi olmuştu. Dedemin Ender'e ellerini yıkayabilmesi için lavaboyu gösterdiğini duydum. Ben de süt kovalarını almak için çıktım. Onları kilere götürdüm ve o sırada Ender'le karşılaştık. Dedem mutfağa girmişti önceden. Ender'e bir öpücük attım ve önden girmesi için yol verdim.

O sabah yaşanan kötü olaylar güzel bir kahvaltıyı birlikte yapmamıza vesile olmuştu. Dedem kahvaltı boyunca Ender'in nasıl süt sağdığından bahsedip keyifli keyifli yedi sofradakileri. Ninemle biz arada bir bakışıyorduk. Ninem bana kaş göz işareti yapınca anladım ki dedem de Ender'i çok seviyordu. Ve ahırda bizi gördüğünde de kızmamış veya sorguya çekmemişti. Acaba şüpheleniyor muydu ikimizden diye düşünmedim değil hani? Ninem ağzını arasın diye tembihleyecektim ilk fırsatta. Ama sanırım Ender bana evlenme teklif etse dedem buna karşı çıkmazdı bu saatten sonra.

Geriye kendi ailem kalıyordu. Annem ertesi sabah gelecekti; önce onun kalbini fethedip ardından onun desteğiyle de babam ve ağabeyimi kolayca ikna etmek vardı hedefte. Yine Ender'in bana söylediği ve Şems'e ait olan söz geldi aklıma.

'Bırak hayatın alt üst olsun, altının üstünden daha hayırlı olmadığını nereden biliyorsun?'

Gerçekten de biz insanlar her şeyi kontrol etmeye, kusursuzca planlamaya çalışıyoruz. Bu sebeple aksilikler olduğunda sanki dünya başımıza yıkılmış gibi moralimiz bozuluyor. Oysa biraz sabretsek çoğu zaman zorluğun ardından çok daha güzel şeylerin geldiğini görüyoruz. Ben de arada sırada tökezleyerek ilerliyordum lakin beni tökezleten şeyler sayesinde buraya dönmüş ve Ender'i tanımıştım işte. Karşımda, dedemin evinde bizimle kahvaltı yapıyordu. Oysa buraya geldiğimde bir münzeviden farksızdı. O benim, ben de onun hayatını değiştirmiştik. Değiştirmiş ve tarif edilemez şekilde güzelleştirmiştik. İşte annem de bunu anlamak zorundaydı. Çünkü hayatı anlamlı

kılan, onu güzel şeyler hissettiren ve hissettirdiğin insanlarla yaşamaktı...

42

Annemin geleceği sabah Petek'le onu almaya gittik. Güneş Kazova'yı boydan boya ışığa boğup enerjisini tarlaların ve bahçelerin üzerine salarken Kömeçlilerin 'ada' dedikleri yerde Yeşilırmak'ın üstündeki köprüden geçecektik. Çocukluğumun silik hatıralarında ırmağın, 'ada' denilen bu kısmında siyah renkli kömüşlerin otlatıldığını ve suyu çok seven bu hayvanların akşamüzeri köye dönüşünü hatırladım nedense.

"Kömüşleri hatırladın mı?" diye sordum Petek'e de anılarımı onaylatmak istercesine. Petek gözünü yoldan ayırmadan,

"Evet galiba. Babam, kömüş yoğurdu gibisi yok, derdi hatta."

"Yedik mi acaba, hatırlamıyorum hiç. O hayvanlarda çekildi gitti buralardan. Köyde kimsenin kalmadı diye hatırlıyorum."

"Yok kalmadı sanırım. Hiç görmedim yıllardır." İç geçirip devam etti Petek, "Her şeyi tüketiyoruz sanki, ihtiyacımız kalmayınca terk ediyor veya artık yanımızda yöremizde tutmuyoruz." Köprüden geçiyorduk, yüzümü doğuya, ışığın giderek yükseldiği noktaya çevirdim. Irmaktaki su eriyen karların kim bilir nerelerden akıp katılmasıyla yaza göre daha gür akıyordu. Meşhur sabah sisi yine de tam çekilmemiş gibi görünüyordu.

"Sürekli yeni şeyler keşfetmek, denemek, edinmek istiyoruz da ondan. Sanki her bulduğumuz daha iyi ve gerekliymiş gibi de eskileri gözden çıkarıyoruz. İnsanın doğasında var bu. Tüketmek ve sonra tükettiği şeylere muhtaç olmak."

"Aynen öyle kuzen. Yine de şanslıyız, eskiye dair birçok anımız var. Ve her şeyin hızla yenilendiği bu dünyada tarihin ilk çağlarından bu yana insanın yaptığı bir şeyi yapıyoruz; tarım ve hayvancılık."

"Ov, konuştu tarih hocamız." Dedim alkışlayarak. Petek sahte bir ukalalıkla omuz silkti,

"Anca sana hocalık ediyorum işte idare et."

"Tıpkı benim de sana mühendislik etmem gibi. Körler sağırlar birbirini ağırlar deyip günün anlam ve önemine geçiyoruz. Annem gelmek üzere!" Sesim birden heyecanla tiz çıkmıştı. Petek bir kahkaha attı.

"Hatırladığına sevindim. Tahminen 15-20 dakikaya gelmiş olması lazım. Erken çıktığımız iyi oldu yine de."

"Evet, yol kenarında beklemesin Gülistan sultan. Karşılama alayını görsün ki iner inmez pamuk gibi olsun."

"İçimden bir ses birazdan epey yalakalık göreceğimi söylüyor." Petek bana bakıp sırıttı. Ben de sırıtarak kaşlarımı oynattım.

"O Allah'ın emri kuzi. Anasına babasına işi düşen her vatan evladının profesyonellik kazanması gereken bir dal."

"Zevkle izleyeceğim canım."

"İzle de az bir şeyler öğren." Gülüşürken annemi alacağımız yol kenarına varmıştık. Arayıp yaklaşık yerini öğrendim ve beklediğimizi haber verdim. Görüşmeden 8-10 dakika sonra da otobüs beklediğimiz yerde durdu ve annemi indirdi. Muavin annemin bavulunu çıkarırken biz sarıldık ve annem epeydir görmemiş olduğu memleketinin havasını için çekti. Ayaküstü hoş beş ha hatır sorduktan sonra arabaya bindik. Annem bavulluyla arka koltuğa geçti ve,

"İnşallah annem çay koymuştur ocağa. Doğru dürüst uyuyamadım, kafam sersem gibi."

"Uyanmıştı biz gelirken, kahvaltıyı hazırlayacaktı. Niye uyuyamadın hayrola Gülistan sultan?" Annem ağzını tutup kıkırdadı.

"Başıma ne geldi bilseniz, korkuma uyuyamadım." Merakla baktım yüzüne.

"Kaza maza mı geçirdiniz?" dedim kaygıyla ama annem yaramaz bir çocuk gibi keyifliydi.

"Yok kızım ne kazası. Gözüm dalmış bir ara, elimle de öndeki koltuğun kenarından tutuyormuşum. Elime yumuşak bir şey geldi, uyku sersemi rüyadayım sandım ama iki parmağımla da ovalıyorum neymiş bu, diye. Birden elimin altında kıpırdandı o neyse, sıçrayıp gözümü bir açtım ki öndeki herifin kulak memesini ovalıyormuşum. Adam da uyuyormuş neyse ki elimi bir çektim. Anam görmeniz lazımdı halimi. Otobüs karanlık olmasa, adam da uyumasa rezil olmuştum rezil!" Annem öyle hararetli anlatıyordu ki Petek'le ben lafını bitirmesini zor bekledik ve bastık kahkahayı.

"İlahi teyze yav! Adam ona iş atıyorsun sansaydı." Yeniden kahkaha attık.

"Kız sus ki ter bastı beni adam fark etti mi diye düşünmekten. Yanımda da kimse oturmadığına şükrettim. Ondan sonra da uyu uyuyabilirsen. Parça parça uyuyup kalktım."

"Ay anne, babam duymasın, elin heriflerinin kulak memelerini mıncıklıyor benim karı diye söylenip durur." Annemin gözleri fal taşı gibi açıldı,

"Sen demezsen duymaz! Orda burada deyip deyip beni rezil etmeyin sakın!"

"Bundan bizim çıkarımız ne olacak? Elimize düştün teyze." Petek bana göz kırptı. Annem ona dik dik baktı.

"Bah hele şunlara bah! Teyzen sizin açığınızı az kapatmadıydı zamanında. Büyüdünüz de teyzeye şantaj yapıyonuz he mi?"

"E sen de bizi sigara içerken yakaladığında az tehdit etmedin be teyze. Hepi topu yolda bulduğumuz bir paket sigarayı içip bitirecektik, korkudan onu da yapamadık."

"Kız o kaç sene önceydi. Bacak kadardınız. Hele bu Çiçek, bacak bacak üstüne atmış içerken gördüm ya, güleyim mi ağlayayım mı bilemediydim."

"Babamı taklit ediyordum anneciğim, ben masumum." Dedim araya girip keyifle sırıtarak.

"Zaten o zaman da öyle dediydin, daha üstüne ne diyeceğimi bilemedim." Köy yolunda ilerlerken yine gülüştük. Tüm gerginliğim bu sayede uçup gitmişti. Annemin hep böyle ilginç maceraları olurdu zaten. Kadın gittiği yerde illa bir tuhaflık yaşar veya yaşatırdı ve arada olaylara getirdiği absürt yorumlarla da ailede bir fenomendi kuşkusuz. Ender konusundaki tavrını kestiremediğim için biraz gerilsem de annem kendine münhasır, sevilesi bir kadındı. Ve en çok da bu yüzden onun beni anlayabilmesini, Ender'i yargılamadan kabullenebilmesini çok istiyordum. Çünkü biliyordum ki, annem onu bir kabullenirse oğlu gibi değer verirdi ve ailemiz çok daha keyifli bir topluluk haline gelirdi.

Eve giden köşeyi dönünce Ender'in bahçe kapısından geçtik yavaşça. İster istemez gözüm oraya kaydı ama annemin de dedemin komşusunun evini süzeceğini bir anlığına unuttum.

"O adamın evi burası demek? İki sene gelemedik neler değişmiş neler. Eve bak maşallah." Dedi hayranlıkla. Onun hep çiçekli bir bahçe içinde böyle bir ev hayali olduğunu bildiğimden anladım sesindeki hayranlığın sebebini. Babam, dönelim de köye ev yaptıralım, dese bugün koşarak gelecek ama işte babam, sıkılırım orada ben, deyip gelmediğinden kadıncağız da el mecbur kalıyor şehirde. Balkonda çiçek, çilek, biber yetiştiriyor hiç yoktan.

"Evet Ender Bey'in evi burası teyze. Zaten çok hızlı yapıldı ev, bizde şaşırmıştık."

"Para var imkan var dedikleri bu olsa gerek. Ben de herifi kandıramıyorum ki şöyle gelelim de iki göz bir yer yaptıralım. Elin adamı ta nereden gelmiş, koca evi dikmiş buraya." Annem iç geçirirken araba çoktan durmuştu dedemin bahçe kapısında.

"Üzülme be anne, artık ben buradayım. Bahane üretip üretip gelirsin işte yanımıza."

"O kadar yolu zırt pırt ne bahaneyle gelecem akıllım?"

"Biz sana bahane buluruz teyze." Petek'in sesindeki ve bana bakışındaki imayı çok iyi anladığım için neredeyse bir kahkaha atacaktım ama kendimi tuttum tabii ki.

Arabadan inip eve girdiğimizde dedem ve ninemle buluşan annem ayaküstü hal hatır sorduktan sonra mutfağa attı kendisini. Ninem kahvaltıyı hazır etmiş, bizim gelmemizi beklemişti. Petek de gitmeyip kalınca hep birlikte oturduk sofraya. Hoş beş edildi karşılıklı sorular hatırlar soruldu derken karnımız doydu. Annem sofra toplama işini Petek'le bana bırakıp çayını aldı ve dedemle birlikte sedire geçtiler. Ninem yerinden kalkmayıp sobaya yakın minderinde oturmaya devam etti.

"Kolunun kontrolü ne zaman baba?"

"Daha var, zaten iyileşmeye başladı. Belki gerek de kalmaz kontrole." Dedem basitçe geçiştirmeye çalıştı konuyu. Ama annem elbette o kadar yolu konuyu basitçe kapatmak için gelmemişti. Başındaki örtüyü düzeltip,

"Beni arayıp bir sürü şey söylediler. Dedim öyle şey olmaz, hem Türker'in orada ne işi varmış? Çiçek'le barışıp, senden istemeye gelmişmiş. Ama siz kötü davranıp kovmuşsunuz, o komşun da dövmüş çocuğu. Öyle duyunca işte ben de afalladım yalan yok." Dedem, fesupanallah, deyip kafasını salladı.

"Gızım ne istemeye gelmesi, kız istemeye öyle haldır haldır mı gelinirmiş kızın, ailesinin haberi, isteği olmadan? Hangi adette varımış o şerefsizin gapıya dayanması? Zaten saçı sakalı bi tipidi, ondan goca mı olur?" Ben sesimi çıkarmadan tezgahı topluyordum Petek'le birlikte.

"Öyle demiyorlar işte baba. Gerçi ben ikinciye arayıp kadına verdim ağzının payını. Dedim dava da açarsanız avukat hazırmış, haneye tecavüz, hakaret ve saldırı, her bir şeyden siz suçlu çıkarsınız. Oğluna sahip çık, şansınızı zorlamayın, diye."

"Dedem neler söyledi, adamın kolu ya kırılsaydı? Hepimiz şahidiz teyze. Allah'tan Ender Bey odun kesmeye çıkmış da sesleri duymuş. Hemen atlayıp geldi sağ olsun. Dedemi ittiğini görünce adamcağız da vurdu Türker'e. Az bile yaptı bence." Petek fırsattan istifade çok güzel girmişti araya. Takdir ettim yani bizim kızı. Annem de az biraz düşündü bunu ve,

"Sağ olsun o zaman gelmiş girmiş araya. Bi de elin adamı, köyden bile değilken."

"Köyün adamına on basar on! Terbiyesi de ahlağı da on numara. Ne işimiz olsa koşup geliyor, bizim ona iyiliğimiz dokunsa o misliyle geri dönüyor. Bu devirde nerde bulacan böyle gomşuyu her zaman?" Dedem bah dedeme! Koşup öpesim geldi adamı var ya. Nasıl da benimsemiş Ender'i. Hayır özellikle öv desen bu kadarını beklemezdim. İçten içe nasıl da sevindim be dedem böyle düşünüyor diye. Konuşana değil, konuşturana bakmak lazım bir de elbette.

"Valla ne bilem baba, insanoğlu çiğ sütü emmiş, artık iyilik eden olunca insan ona da güvenemiyor. Kafam karıştı çıktım gelim işte."

"Gafanı garıştıracak bi iş yoh gızım. Baban birgaç güne iyileşir inşallah. Sen de gelmişken az galırsın, için rahat edince dönersin." Annem kafasını salladı.

"Adama da teşekkür etmek icap eder şimdi. Yemeğe falan çağırdınız mı bari?" dedi aklına gelmiş gibi.

"O bizi çağırdı, hepimiz de hem de." Petek'e bakan annem,

"Ne zaman?" dedi ilgiyle.

"Geçen akşam ordaydık işte. Hatta anneme bir resim hediye etti görmen lazım teyze. "Annem daha çok meraklandı.

"Ne resmi?" Petek bu ilgiden memnun devam etti,

"Adam boş vaktinde resim yapıyormuş, özel odası var. Bizi gezdirdi, annem de resimleri çok beğenince seçin birini hediyem olsun Bahar Hanım, dedi. Çok cömert, hiç öyle zengin züppesi değil vallahi. Annem de çok güzel bir manzara resmi seçti, bize gelince görürsün. Başköşeye astırdı hemen."

"Zaten annem Bahar'ı Kadir gecesi doğurmuş. Kadın ekmediği yerden biçiyor be. Şansa bak." Hepimiz gülüştük.

"Öyle deme teyze, annem de Ender Bey'i yarın katmer yemeye davet etti teşekkür etmek için. Siz de davetlisiniz tabii."

"Maşallah Ender Bey de ailenin yeni üyesi olmuş. TRT Belgeseldeki adam gibi girmiş aranıza baksana." Annemin çok sevdiği programlardan biriydi bahsettiği belgesel. Reşhad diye biri dünyanın farklı yerlerindeki maddi durumu iyi

olmayan ailelere birkaç gün misafir olup yardım ediyordu. Benzetmeyi duyunca gülüştük.

"Bizimki burada kalıcı ama, iki üç günlük üye değil." Petek sırıtınca nenem de keyifle güldü. Annem daha olayı anlamamış gibiydi ama Petek bu kadar ipucu vermeye devam ederse anlaması yakındı. Hadi hayırlısı bakalım, dedim içimden.

"Çiçek alıştı mı bari çiftlik işlerine?" dedi annem neyse ki konuyu değiştirip.

"Maşallah her bir şeyi deniyor, yapıyor." Dedem memnuniyetle cevap verdi.

"Petek de yardım ediyor, hallediyoruz işte anne." Dedim.

"Baban hala, az zoru görsün geri döner, diye bekliyor vallahi."

"Ay babam da taktı geri dönmeme. Ne yapacaksa geri dönüp? Hayır efendim, dönmüyorum, burada kalıcıyım. Hem dedemler de beni bırakmaz artık, değil mi dede?" Dedem kafasını salladı,

"Yoh bırahmam. Kümese bakıyor, inek sağıyor, tarlaya gidiyor. Bedava işçi bulmuşum bırahır mıyım heç?"

Mutfaktaki konuşma öyle devam ederken saat 8 olmuştu. İnekleri bugün dedem sağmıştı mecburen çünkü annemi almaya gidince saatimiz tutmamıştı. Neyse ki sol eliyle yavaş yavaş sağmış idareten. Zaten önceki gün yaşananlardan sonra ben biraz tırsmıştım yalan yok. Yine de ertesi gün yine ben sağacaktım inekleri. Yılıp vazgeçersem tam olarak alışamazdım o işe. Dedem yanımda durursa hayvanlar da ürkmezdi hem.

"Ben sütü bırakıp geleyim." Dedim şişeyi gösterip.

"Nereye gidiyon Çiçek?" dedi bir şeyden haberi olmayan annem.

"Ender Bey her sabah taze süt alıyor bizden. Onu yardımcısına bırakıp geleceğim anne." Dedim işkillenmesin diye.

"Hıı, iyi ver de gel. Ben de azcık uzansam bir iki saat iyi olacak galiba. Gözlerim ağırlaşıyor."

"Senin yatağını da hazırlamıştım, sen geç uyu. Zaten biz Petek'le bahçeleri kontrol edeceğiz."

Şişeyi alıp çıktım evden. Kapıda Ender'e, geliyorum, diye yazdım hızlıca.

"Evin önündeyim." Cevabı gelince sevinerek, hatta ceylan gibi sekerek gittim desem yalan olmaz. Onu bahçede, gül fidanlarını kontrol ederken buldum.

"Günaydın." Dedim resmi davranmaya gayret ederek.

"Günaydın."

"Hayrola, dışarıdasın?"

"Gül fidanlarına bakıyordum, hem de hava alayım dedim."

"Güzel bir sabah evet. Bahçen de çok güzel görünüyor." Bunu duyduğuna memnun olarak,

"Annen geldi sanırım?" dedi akşamdan durumu anlattığım için. Kafamı salladım,

"Evet, kahvaltı yaptık. Biraz uyuyacakmış. Ben de sütü bırakıp döneyim." Uzanıp şişeyi aldı.

"Seni yine mi göremeyeceğim yani?" dedi asılan surat ifadesiyle.

"Yo görebilirsin, Petek'le bahçede olacağız. Sulama günü bugün. Bahçe duvarına tırmanıp bakabilirsin gizliden." Elimi ağzıma kapatıp kıkırdadım. Suçüstü yakalanmış gibi sahte bir ifadeyle bakan Ender,

"İyi fikir, hemen iyi bir gözlem noktası bulmalıyım." Dedi.

"Anneme yakalanma da ne yaparsan yap." Dedim uyarı içeren bir tonda.

"O kadar kötü diyorsun? Galiba eve kapanıp kapıyı kilitlesem iyi olacak." Ender'in sesindeki eğlenir ton beni de güldürdü.

"Ancak yarına kadar saklanabilirsin Ender Ahıskalı, yarın görücüye çıkacaksın. Katmer partisini unutma." Dudağını ısırıp, yandık, der gibi kafasını salladı.

"Unutmak ne mümkün ama cesur bir adam olmaya söz verdiğimi de unutmuyorum." Gülümsedim. Uzanıp yanağına

masum bir öpücük kondurmak istedim ama bunun yeri değildi ve bu isteğimi mecburen içimde tutup sesimi alçalttım,

"Seni seviyorum Ender Ahıskalı. Ve bunu başaracağını da biliyorum sevgilim." Dedim sevgi dolu bir tonda. Yüzü aydınlandı.

"Sayende güzelim, sayende." Derken sesinde huşu ve aşk vardı...

43

Ertesi gün öğlene kadar vakit nasıl geçti anlamadım. Ahırdı, kümesti, kahvaltıydı derken Ender'in sütünü de götürdüm ve kapıda öğlenki davet için heyecanlı olduğunu gördüğüm bir Ender buldum. Yemeğe Nevin Hanımla birlikte davetliydiler ve en azından bu şekilde kendini biraz daha iyi hissedeceğini umuyordum. Ona birkaç moral sözcüğü söyleyip hayali bir öpücük gönderdim ve Nevin hanımın üst katta olduğunu öğrenmenin verdiği rahatlıkla hala tereddütlü görünen Ender'in hiç beklemediği bir anda havaya sıçrayıp sağ elimin işaret ve orta parmağıyla zafer işareti yaparken,

"Aja aja Faytink!" diye bağırdım. Tabii bunun aslı Koreliler arasındaki popüler kullanılan haliyle , 'Aja aja Fighting' Olsa da ben kelimeye, faytink, demeyi seviyordum. Hatta bir ara dilime pelesenk olmuştu, faytink aşağı, faytink yukarı dolanıyordum laf aramızda. Bu kelime uyarlama şeysi de bana annemden geçmiş, yani benim suçum yok, kalıtımsal bir şey.

Tabii bu hareketim ve İngilizcesini katlettiğim kelimeden dolayı Ender anlamamış gibi yüzüme şaşkın şaşkın baktığında yere inmiştim ama kolum hala havadaydı.

"Hadi hadi yaparsın sen, diyorum." Dediğimde kelimenin İngilizcesinin daha farklı bir anlama geldiğini düşünmüş olmalı ki yüzünde hala oturmamış bir ifade vardı. Dudağımı sarkıtıp,

"Hiç mi Kore dizisi izlemiyorsun be adam?" dedim sonunda isyan edip.

"Haa!" dedi sanki hatırlar gibi.

"He ya haa." Güldü.

"Bunu nikahtan sonra ayağıma tekme atınca da yaparsan şaşırmam artık. Sonra da bizi çeken kameraya işaret ve orta parmağını kaldırıp poz verirsin Koreli kızlar gibi." Adama bak adama, bu da boş değil. Benle aşık atıyor hele hele. Çenemi havaya dikip,

"Harika fikir." Deyip göz kırptım ve arkamı dönüp gitmek üzereyken,

"Unutma, faytink, diyorum, görüşürüz." Deyip bir öpücük attım elimle de bay bay, yaptım. Ben bahçe kapısına yürürken Ender arkamdan hala gülüyordu.

Eve dönünce güzel bir duş alıp üzerimi değiştirdim. Teyzemler önceki gün annemi görmeye geldiklerinde, teyzeme ve Petek'e yardım için erken gideceğime söz vermiştim. Annem de benimle gelecekti, dedemler daha sonra katılacaktı bize. Güzel havadan da faydalanmak maksadıyla annemle birlikte çıktık evden. Annem, Ender'in evinin önünden geçerken,

"Vay be, zamanında buralar bakımsız elma bahçesiydi. Elin adamı ne güzel yapmış evi de bahçeyi de." Dedi görebildiği kadarıyla içeriye göz atarken.

"Eee anacığım, bakarsan bağ, bakmazsan dağ olur, diye boşa dememişler.

"Aynen öyle, Allah gülerek oturmak nasip etsin ne diyelim."

"Amin." Derken biz evlenince beraber oturacağız orada canikom, dememek için kendimi zor tuttum resmen. O arada annem,

"Çiçek? Bu adamın yüzü çok mu kötü görünüyor kızım?" dedi ansızın. Bu soruyu beklemiyordum, aslında önceki gece ufaktan ufaktan bahsetmiştik Ender'in yüzünde kemik deformasyonu olduğundan. Hatlarının normal ölçülere göre biraz tuhaf sayılabileceğini söylemiştik onu bugün ki karşılaşmaya hazırlamak için. Akşam bunu birkaç soruyla geçiştirmiş ama direk böyle sormamıştı. Yüzüne ciddiyetle bakarken,

"Aslında çok kötü diyemem, yüzündeki kemikler bizimkilere göre daha belirgin veya orantısı biraz kusurlu. Hani Güzel

ve Çirkin diye filmler falan var ya, orada prens oluyor aslan kılığında ama insana benziyor falan."

"Hıı?"

"İşte biraz kemikleri öyle anne. Tabii insan önce yadırgasa da gördükçe alışıyor sanırım. Biz göre göre midir yoksa iyi biri olduğunu anladığımız için midir nedir, kötü gelmiyor."

"Evli de değil, bir tek yardımcısıyla mı kalıyor o koca evde?"

"Hı hı. Ben de önce şaşırmıştım ama adam kendisine tuhaf tuhaf bakılmasından yorulmuş anne, o da normal bir hayat yaşamak ister elbet. Demek ki yapamadı kalabalık yerlerde, buraya gelmiş işte." Konuşurken kanalın yanındaki yolda yürüyorduk kol kola. Kafasını anlamış gibi salladı.

"İster tabii kızım. Sonuçta kimin ne olacağı belli mi? Dünya hali işte. Teyzen, yaşı da genç dedi de. Bizim Petek'e nasıl olur acaba, yani huyu suyu güzelse yüzünü de sever bizim kız belki dedim kendi kendime." Duyduklarım bende kısa bir şok etkisi yarattı. Annem konuyu Petek'e nasıl bağlamıştı iki dakika da ya! Acaba Petek dün onu yumuşatmak için Ender'i övdüğü için yanlış mı yorumlamıştı bunu?

"Petek nerden geldi aklına?" dedim kuru bir sesle. Yüzüme anlamlı anlamlı baktı,

"Kız yoksa bunların arasında bir şey mi var? Petek öve öve bitiremiyor adamı ne bileyim? Görüşüyorlar mı yoksa?" Aynen öyle olmuş ve annem olayı çok yanlış anlamıştı.

"Yok be ne görüşmesi! Daha neler." Dedim demesine ama, Onunla bizzat ben görüşüyorum şekerim! Hatta evleneceğiz' diyememek içime oturdu resmen öküz gibi, hatta öküz bile az kalır resmen fil gibi oturdu.

"Bilemem vallahi, hali vakti yerindeyse, huy suyu da iyiyse olur mu olur. Petek de ne evli kaldı ki sanki, yavrum evlilikten bir şey mi anladı."

"Her şey nasip kısmet anne. Vardır onun da hakkından hayırlısı. Ama Ender Beyle ilgisi yok, bizim kız zaten iyice içine kapanmış, daha kimse olmaz sanıyor hayatında. Halbuki hayata nerden tutunursan oradan sürüp gider."

"Kolay değil kızım bir çocukla evlilik bitirmek. Rabbim güzel yazgılar yazsın."

Oh be yanlış anlaşılmayı da hallettikten sonra içim rahat devam ettik yürümeye. Teyzemlere vardığımızda annemin yüzü aydınlandı. Bahçedeki çiçekleri falan görünce hemen modu değişti. İki bacı kucaklaşıp hemen bahçeye daldılar, ne var ne yok diye. Onları kendi hallerine bırakıp Petek'in yanına geçtim ve kısaca annemin dediklerini aktardım. Petek elini ağzına götürüp ilk şaşkınlığını attıktan sonra,

"Teyzem var ya çok çakal ama bu sefer yanlış kişiden şüphelenmiş." Dedi kıs kıs gülerken.

"Valla kuzi ne yapacağız biz bu kadınla bilmem. Ender de zaten görücüye çıkacak taze gibi heyecanlı görsen." Kıs kıs güldük iki kuzen.

"Çiçek teyze, Ender amca senlen mi evlenecek?" Beklenmedik anda gelen bu soruyla hemen yanımda sessizce bitivermiş yer mantarı Duru'ya döndüm. Kapıyı kontrol ettim başka duyan var mı diye ama şükür evde sadece üçümüz vardık. Hemen eğilip parmağımı dudağıma götürdüm ve,

"Şişttt. Bunu da nerden çıkardın bakalım?" dedim kaygıyla. Duru çocuklara has masum ama sinsi bir gülüşle karşılık verdi,

"Siz sevgilisiniz ben biliyorum ki. Evlenirsen Ender amcanın evinde mi oturacaksın?" Hele bıdık mantara bak hele.

"Kız bıcırık sen bunları kimden duydun?" derken Petek'e yan yan baktım.

"Hiç bana bakma, kendisi anlamış. Beni de sorguya çekti zaten bu sabah."

"Duru sen çok akıllı bir prensessin. Ve eminim çok güzel sır tutabilirsin."

"Sır tutmak nedir?" Hayda, sevgiliyi, evlenmeyi biliyor ama sır nedir bilmiyor. Zamane çocukları.

"Sır, bizden başkasına bunu söylememek. Yani Ender amcanla evleneceğimizi kimseye söylememelisin. Sadece sen, ben ve annen arasında kalacak bu, anlaştık mı?" Duru düşünceli bir şekilde birkaç saniye baktı bana ve ardından.

"Olur ama Ender amca bana çok çikolata alırsa. Onun aldığı çikolatalardan istiyorum." Vay rüşvetçi bacaksız.

"Tamam, Ender amcan sana çok çikolata alacak ve sen de sırrımızı kimseye söylemeyeceksin."

"Serkan dayıma söylesem olmaz mı? O polis ya, kimseye demez." Az daha sinirden kahkaha atacaktım. Serkan'ın diline düşeceğime ağaçtan düşsem daha iyiydi.

"Asla olmaz! Özellikle Serkan dayına söylemek yok. O zaman çikolataları unut, hepsini ben yerim." Hah şöyle biraz tehdit etme hakkımı kullanayım.

"Yeme ya! Sen büyüksün, çikolatayı küçük çocuklar yer."

"Tamam şaka yaptım yemem prenses." Derken onu kucaklayıp döndürürken annemler geldiler. Annem Duru'yu sevip, ona getirdiği oyuncak bebeği verirken teyzem de hemen bir görev dağılımı yaptı. Kendisi hamuru hazırlarken biz verandayı düzeltecek ve evin yanındaki küçük iş evinde bulunan sac ocağının yanına odun ayarlayacaktık. O sırada annem oturma odasında Ender'in verdiği resme bakıyordu.

"Çok güzel bir resimmiş gerçekten. Vallahi bayıldım. Kız bacım sen de çok ballısın ha." Dedi sahte bir kıskançlıkla. Teyzem kıkırdadı.

"İstemeyi bilecen bacım. Vallahi satsa parasıyla alacaktım öyle beğendim resimlerini. İki tane daha beğendim ama adam para istemediği için utandım demeye."

"Anne!" Petek kınar gibi baktı annesine.

"Ne? Parasıyla alacaktım ne var yani."

"Sen alacağını almışsın bacım. Ender Bey de hakikaten yetenekliymiş."

"Asıl bir gül resmi yapıyordu görmen lazımdı abla. Onu çok beğendim ama birine söz vermiş, bitirince hediye edecekmiş." Teyzem bal gibi de biliyordu o resmi benim için yaptığını ve acaba kasten mi söylemişti anneme bunu? Çünkü Ender önünde sonunda resmi bana verecekti bitirince. Annem o zaman ne düşünecekti? Tabii resim bana gelene kadar annem Ender'le ilişkimizi öğrenmezse?

Vakit öğlene gelirken hazırlıklar yapılmıştı. Ender'e, dedemlerin daha sonra geleceğini söylediğim için gelirken onları alacağını söyledi.

Teyzem ve annem şalvarları çekip katmer pişirmeye hazırlandılar. Artık acıkmaya da başlamıştık. Ben de epeydir yeni pişmiş katmer yememiştim ve ocaktan yeni inmiş katmer deyince bizde akan sular dururdu. Petek koca bir kap dolusu salata da yapmış, iş misafirler geldikten sonra annemler katmeri pişirirken verandada masa hazırlamaya kalmıştı. Enişte de çayı semaverde yapacaktı.

Ender'in arabası bahçenin önünden geçen ara yolda göründüğünde enişte hemen koşup, arabayı park edebileceği bir yer gösterdi. Onlar arabayla uğraşırken ninemle Nevin Hanım eve geldiler. Nevin Hanımın elinde bir pasta kutusu vardı. Erkekler ayaküstü konuşurken annem ve teyzem Nevin Hanımı karşıladılar ve tanışma faslı gerçekleşti. Nevin Hanımın elindeki pasta kutusunu alan teyzem,

"Niye zahmet ettiniz. İlahi Nevin Hanım." Deyince Nevin Hanım,

"Ender Bey eli boş gelmek istemedi. Bizi çok iyi ağırlayacağınızdan, size mahcup olmak istemedi."

"Aaa, olur mu öyle şey? Siz de bizi çok güzel ağırladınız geçen akşam. Mahcup oldum şimdi." Onlar konuşurken enişte ve dedemle Ender geldi. Ender gülümsüyordu ama gergin ve heyecanlı olduğunu görüyordum. Biz de çıkmış karşılama komitesine katılmıştık. Ben Nevin Hanıma hoş geldin, derken teyzem, Ender'i anneme, annemi de Ender'e takdim etti. Annem daha önce onu uyardığım için o sırada dikkatli ve ölçülüydü. Ender'i rahatsız edecek bir tutum içine girmedi, hem zaten bir neden de yoktu bunun için.

Annemin bakışlarını, mimiklerini dedektif gibi takip ediyordum resmen ve açık vermediğini, herhangi normal birine baktığı ve davrandığı gibi bakıp, davrandığını gördükçe içim rahatladı. Belki de Ender hakkında anlattıklarımız ve onun kırılgan durumunu da düşünerek veya tamamen insancıl olarak böyle davra-

nıyordu. Sonuçta önemli olan Ender'in kendisini rahatsız hissetmemesiydi. Karşılıklı hal hatırlar sorulurken Duru aradan sıyrılıp,

"Ender amca!" dedi ve Ender'in yanında bitiverdi. Hemen elini tutup,

"Kulağına bir şey diyeceğim, eğil eğil." Demez mi? Beni ter mi basıyordu ne? Yoksa az önce bana söylediklerini ona da mı söyleyecekti bacaksız? Neyse ki Petek araya girdi de,

"Toplum içinde kulağa bir şey söylenmez kızım. Sen daha sonra söyle olur mu?" deyip Duru'ya yanına gelmesini işaret etti. Duru omuz silkip Ender'in elini tutmaya devam ederken,

"O zaman siz gidin biraz uzağa. Ben öyle söylerim." Bizimkiler gülüşürken Ender,

"Sorun değil Petek Hanım. Belli ki çok önemli bir şey." Deyip dizlerini büktü ve Duru'nun hizasına indi. Onlar fısıldaşırken biz verandaya çekildik. Ama gözüm orada kalmıştı, inşallah Duru verdiği sözü unutup olmadık bir anda ortaya bombayı bırakmazdı. Az sonra yanımıza geldiklerinde Ender bir açıklama yapma gereği hissederek,

"Duru Hanıma çikolata sözüm vardı, onu hatırlattı. Ben de en kısa sürede istediği çikolataları kendisine ileteceğimi söyledim ve bu seferlik çikolatalı pastayla olay tatlıya bağlandı değil mi Duru?" dedi bizim minnak tavşana göz kırpıp gülümserken. Duru da ona çapkın bir işbirlikçi gibi göz kırptı ve,

"Evet anlaştık biz. Anne ne zaman pasta yiyeceğiz?" Diye sorunca üstümden koca bir yük kalkarken Duru'nun, Ender'i de az önce bana söyledikleriyle biraz terletmiş olduğunu anladım.

"Duru pasta için Ender amcana teşekkür ettin mi kızım?"

"Yavrum misafir eve girmeden yolunu kesmek de nereden çıktı? Eşkıya mı oldun sen?" Enişte şakayla karışık mahcup bir tepki verince Duru yine omuz silkti. Ender durumu idare etmek için,

"Ben sözümü unutmasaydım böyle yapmazdı. Bu sefer hata bende." Deyip utanmış gibi kafasını kaşıdı gülerek. Ortam yumuşarken Petek, Duru'yu bir bahaneyle içeri çağırdı. Enişte,

Ender ve dedem verandanın tadını çıkarmak için oturdular köşeli sedire. Annem teyzem, ninem ve Nevin Hanım iş evinde katmer ocağının etrafında kümelenmişlerdi. Annemle teyzem katmerleri hazırlarken, biz de verandaya daha önce çıkardığımız masayı yemek için hazırlıyorduk. O fırsattan istifade Ender'e birkaç kez bakma şansım olduğunda onu rahatlamış ve ortama alışmış gördüm.

Katmerler hazır olduğunda çayımız da demlenmişti artık semaverde. Havanın güzel olması hepimiz için büyük bir nimetti. Sofrada sade ve çökelekli katmer dışında bizde adet olduğu üzere salata, reçel türleri, peynir, tereyağ ve pekmezler de yerini almıştı.

"Her şey çok güzel görünüyor, ellerinize sağlık hanımlar." Dedi Nevin Hanım samimi bir şekilde. Ender de onaylayınca teyzem,

"Afiyet olsun, hadi buyrun, buyrun." Deyip dünyanın her yerinde, yemeğe başlayın, anlamına gelecek bir şekilde ellerini masaya uzattı. Çaylar peş peşe içilirken sohbetler de oradan buradan ilerleyip samimileşti. Dedem gençliğinden, enişte evi nasıl yaptığından, annem de Bursa'daki yaşamdan bahsederken Ender de kendini gerçekten rahat hissetmiş olmalı ki İstanbul'daki ailesinden bahsetti.

Bizimkiler ona direk soru sormaya çekinmişlerdi farkındaydım ama Ender kendi isteğiyle annesinin vefatından, babası ve ağabeyinin şirketin İstanbul'daki yönetimiyle ilgilendiklerinden bahsetti. Kendisi de üniversiteyi bitirip şirkette çalışmaya başladığı sırada bir yurtdışı seyahatinde geçirdiği kaza sonrası planları değişmiş ve iki yıl önce Tokat'a gelip yerleşmeye karar vermiş. Şehirde yaşamak istemediği için de araştırmaları sonucu ev yapmak için şimdiki evinin yerini çok beğenmiş ve almış. Yani bunları benimle zaten konuşmuştu ama aileme bahsetmesi çok anlamlıydı.

Nevin Hanım'a bizim yanımızda teşekkür etmesi de ayrı güzeldi. Kadıncağız kocası vefat ettiği için kendini Ender'e adamış, kırmayıp buralara kadar gelmiş. Annem gibi emeği var üzerimde, dediğinde kadıncağız duygulandı. O da Ender'in çocukluğundan birkaç anı anlattı. Keyifli ve duygusal bir ortam

yaşadık. Ardından teyzem ortamı yumuşatmak için Serkan'dan bahsetti. Annem ağabeyimden derken sofrada epey bir zaman geçirdik. Elimden gelse daha saatlerce oturmak istedim orada çünkü insan huzurlu ve keyifli anların hiç bitmesini istemiyor.

Tabii tüm bu konuşmalar boyunca annemin ona soru sormak için içi gidiyordu biliyorum ancak Ender'in özel durumu ona gelişigüzel soru sorulması için gizli bir set görevi yapıyordu kuşkusuz. Yine de yemeğin sonlarına doğru eline bir fırsat geçti. Dedem yanlışlıkla incinmiş kolunu masanın kenarına çarptığında Ender hemen yanında oturduğu için refleks olarak,

"Bir şey oldu mu Seyit amca, iyi misin?" diye sordu. Dedem buruşan ifadesini düzeltirken,

"Yok oğlum olur o kadar. Zaten iyice toparladım artık. Birkaç güne inekleri sağacak kadar olurum."

"Dede sen inekleri düşünme, ben iyi kötü hallediyorum ya?" dedim araya girip.

"Duramam ben onlardan ayrı, sen yine arada sağarsan sağ."

"Ender Bey?" Dedemle ben tatlı tatlı inatlaşırken annemin sesiyle dikkat kesildim.

"Buyurun Gülistan Hanım?" Ender de sanki daha temkinli bir hal almıştı.

"Size teşekkür edemedim." Dedemi ve beni işaret edip ekledi, "Babam ve Çiçek'e tam vaktinde yardım etmişsiniz. Siz olmasanız babam daha kötü yaralanabilirmiş." Ender dedeme kısa bir bakış attı.

"Estağfurullah, teşekkür edecek bir şey yok. Biz komşuyuz, batıda böyle şeyler artık unutulmaya yüz tutsa da ben Seyit amca ve Kıymet teyzeden çok şey öğrendim."

"Öyle tabii ama yine de biz yaptığınız şey için sizi takdir ettik. Tabii bana başka türlü anlattılar olayı, baştan yanlış anladım geldim ama gerçeği öğrenince size bizzat teşekkür edeyim istedim." Ender kısa bir an sessiz kalınca dedem girdi söze.

"O it nereye, Ender oğlum nereye. Anası da evlat yetiştirdim sanıp gabarmasın. Doğurmaynan adam edilmiyo. Aile

terbiyesi yoh, böyük, köçük bilmek yoh, yol yordam bilmek yoh. Gözüm görmesin zibidiyi."

"Babam haklı abla, Ender Bey de İstanbul'dan geldi ama bak soframıza sığdı, buranın adamı gibi yol yordam öğrendi." Annem kafasını sallarken,

"Bu zamanda erkek yetiştirmek de kız yetiştirmek de zor bacım. Sen ne kadar iyi yetiştirsen de karşılarına iyisi çıkmayınca illa canın yanıyor. Allah bu saatten sonra iyilerle karşılaştırsın."

Sofrada, amin, sesleri yükselirken Petek'le ben sofrayı toplamak için ayaklandık. Eniştem yemeği biraz hazmetmek bahanesiyle Ender'i alıp şeftali bahçesini gezdirmeye çıkardı. Asıl amacı yemeğin üzerine bir sigara içmekti ama dedemden çekindiği için bahçeye kaçarken bahane olsun diye Ender'i de götürmüştü. Tabii hepimiz gibi dedem de bunun farkındaydı ama var olan sessiz bir anlaşmayla hiç kimse bundan bahsetmedi.

Gün ilerlerken de bir sorun yaşamadık şükür. Nihayet dedem kalkmak isteyince Ender, dedemle ninemi götürmeyi teklif etti. Annem teyzemde biraz daha kalmak isteyince ben de ona eşlik etmek durumunda kaldım. Ender ve Nevin Hanım hepimize çok teşekkür edip, dedemlerle gittiler. Eniştem bir yere uğrayacağını söyleyip çıktı onların ardından. Annem de,

"Kızlar kahve yapsanız da içsek?" deyince Petek'le biz de kahve yapmak için mutfağa geçtik. Veranda mutfağın önünde olduğundan açık pencereden teyzemleri duyabiliyorduk. Petek kahveyi hazırlarken ben de annemler ne konuşuyor diye kulak kabartım perdenin arkasından. Ender'in adı geçince de daha çok yaklaştım açık pencereye ve nefesimi tuttu resmen. Tülden annemleri de görebiliyordum. Annem teyzeme doğru hafifçe eğilmiş,

"Bacım, sen bu Ender Bey'i çok sevdin galiba?" dedi. Teyzem neşeli bir sesle.

"Vallahi sevdim. Çok... nasıl derler gı ona, hah, asil biri."

"Yüzü de öyle olmasaymış boylu poslu genç bir adammış yazık." Teyzem omuz silkti.

"Abla kimin başına ne geleceği belli mi? Bak kazadan kurtulmuş, iyileşiyorsun demişler sonra kemik hastalığına yakalanmış. Petek internetten gösterdi önceki halini, çok yakışıklıymış Allah için. Takdir işte." Annem Petek'in adını duyunca yüzünden bir ifade geçti ve ben bunun ne olduğunu hemen anladım.

"Petek mi gösterdi fotoğrafını? Hımm, aklıma da geldiydi ama Çiçek yok mok deyince..."Annem lafını bitirmeyip kasten sustuğunda teyzem işkillendi.

"Ne geldi aklına hayrola abla?"

"Bacım Petek yoksa Ender Bey'le mi görüşüyor? Yani ben öyle hissettim sanki?" Teyzemin suratı renkten renge girerken araya bir başka ses giriverdi,

"Ender amca annemle değil Çiçek teyzemle evlenecek. Siz bilmiyor musunuz?"

44

Annem, Duru'ya tepki vermeden önce dönüp teyzeme sorgulayan bir bakış attı. Teyzemin ifadesinde artık ne gördüyse,

"Demek Ender amcan Çiçek teyzenle evlenecek Duru'cum? Kim söyledi sana bunu?" sesindeki manidar tonu çok iyi biliyordum. Tansiyonu yükseliyordu ve gerçeğin peşine düşmüştü bir kere.

"Duru ne bilsin abla sende. Annesine yakıştırdın diye öyle demiştir. Değil mi yavrum?" teyzemin geçiştirme çabasına karşılık Duru istikrarlıydı.

"Biliyorum anane. Çiçek teyzem Serkan dayına sakın söyleme, Ender amcan sana çikolata alacak dedi. Siz de söylemeyin ama sakın Serkan dayıma. Yoksa Ender amcam bana çikolata alırsa Çiçek teyzem yiyecekmiş." Daha da yerimde duramayıp Petek'e koştum ve koluna yapıştım.

"Kız dur kahve dökülecek!" dedi fincanları ayarlarken Petek.

"Bırak kahveyi kuzi. Hapı yuttum, Duru her şeyi anlatıyor anneme!" dedim feryat figan. Petek bir saniye yüzüme baktıktan sonra pencereye doğru koştu ve tülün arkasından verandaya baktı. Korka korka yanına gittiğimde annemin,

"Çiçek! Petek! Buraya gelin!" diyen sesini duyduk. İkimiz de birbirimize bakarken olacaklardan kaçamayacağımızı bal gibi biliyorduk.

"Kuzi söyle kurtul, fırsat bu fırsat." Diyen Petek önüme düştü.

"Efendim teyze, tam kahveleri koyacaktım fincanlara?" dedi anlamamış gibi. Ben gerisindeydim. Annem ikimize keskin bakışlar atarken,

"Bırak şimdi kahveleri, geçin bakalı şuraya!" deyip bize karşıdaki sandalyeleri işaret etti. Tıpkı çocukken suçüstü yakalandığımızda olduğu gibi kuyruğu kıstırıp denileni yaptık.

"Çiçek?"

"Efendim anne?" sesim biraz tedirgin miydi? Nasıl olmasın, annemin sesindeki gerginlikten payımı almıştım haliyle.

"Duru ne dedi biliyor musun?" Derin bir nefes alıp,

"Biliyorum ve doğru söylüyor. Evet Ender Bey'le yani Ender'le görüşüyorum." Dedim pat diye. E Petek itiraf et, dememiş miydi? Yattı balık yan gider misali. Annem bir iki saniye inanamıyormuş gibi baktı yüzüme. Sonra teyzeme dönüp,

"Senin de haberin vardı değil mi bacım? Adamı da buraya çağırdınız plan kurup?" Teyzem gardını almıştı zaten. Biliyordu kabağın ona da patlayacağını. Söz konusu annemdi çünkü.

"Evet biliyordum, Çiçek utanacak iş yapmıyor ki saklasın abla. Teyzesine söylemiş kötü mü etmiş? Ayrıca sen gelmeden davet etmiştim ben adamı, sen üstüne geldin. Bizi suçlama hemen." Oh, aferin kız sana teyze.

"Teyzesine söylüyor da anasına niye söylemiyor o zaman? Çocuk bana demese ne zaman haberim olacaktı acaba?"

"Söyleyecektik teyze. Yoldan gelmiştin, dinlen de öyle konuşuruz diye düşünmüştü Çiçek. Hemen alınma böyle." Petek de aracı olmaya çalışıyordu.

"Türker olayı olmasa buraya gelmeyecektim, bu da bana bir şey demeyecek, adamla görüşecekti he mi gizli gizli?" Hiddetle bana döndü, "Kız sen buraya geleli ne kadar oldu ki elin adamıyla görüşmeye başladın da evlenmekten bahseder oldun? Adamı hemen nerden tanıdın, nerden anlaştın?"

"Hemen anlamadan niye celalleniyorsun. Kızını bir dinle hele. Adamı da gördün, kötü biri olsa biz müsaade eder miyiz, evimize sokar mıyız?"

"Sus heri Bahar sen de! Adam İstanbul'dan kaçmış gelmiş, kim bilir huyu suyu nasıl? Hem onda da az utanma olsa komşunun torununu ayartmak nedir? Kızım yoksa parasına malına mı aldandın? Gözünü mü boyadı senin? Sütten ağzın yandı akıllanmayıp daha ne işlere kalkışıyorsun bizden habersiz?" Annem bana saydırırken teyzemin tansiyonu da yükseliyordu.

"Anne beni dinlemiyorsun ki? Ender kimseyi malıyla, parasıyla kandıracak birisi değil. Huyu suyu da düzgün, ahlaksız hele hiç değil. Hem o beni ayartmadı ki, ben onu ikna ettim." Annem iri iri açılmış gözlerle bana bakıyordu.

"Neyini beğendin de ikna ettin acaba Çiçek? Hadi Türker'in anası kötüydü, her şeye karışıyordu bıraktın anladım. Bu adamın neyini beğendin kızım? Sen buraya çiftçilik yapacam, diye gelmedin mi? İki ayda ne değişti?"

Teyzem daha fazla dayanamadı,

"Bacım, daha demin adamı Petek'e yakıştırırken kötü mötü demiyordun. Yüzü öyle diye mi yakıştıramadın kızına? Aşk olsun gerçekten, ben Çiçek'i Petek'ten ayırmam ama demek ki sen başka bahıyon olaya. Hem de elin adamının ne suçu varısa, Allah'tan geldi demiyor muyduk az önce. Kim ister yüzü öyle olsun? Türker itini de gördük, gara yolun dibine giresicenin yüzü güzel olsa ne yazar, bu kızın başına kim bilir ne işler açacadı da Allah esirgedi. Sen daha insanların eline yüzüne bak, huyuna bakma abla!" Teyzem de ağzına geleni saydırınca annem Petek'e kısa bir bakış attı. Ayıp ettiğini anlamıştı ama Petek de kırılmıştı o arada.

"Teyze sen adamı mı beğenmedin? Kızına mı yakıştıramadın?" dedi incinmiş sakin bir sesle. Annemin yüzü asılmıştı. Omuz silkti.

"Ben adamın yüzü kötü, Petek'e yakışır mı dedim Allah'ınızı severseniz? Sana yakıştırdım çünkü iyi biriyse senin de yaşın genç, hem uzağa gitmeden yuva kurar hem çocuğuna aile ortamı olur güzelce diye düşündüm, kötü mü ettim kızım?"

"E adamdan iyi koca olacağını diyon da Çiçek'le niye olmaz o zaman bacım?" Annem bana yan bir bakış attı,

"Siz adamı çohtandır görüyonuz, biliyonuz ama Çiçek daha yeni geldiydi buraya. O kadar zamanda Çiçek nasıl tutuldu bu adama ona şaştım ben."

"Çiçek bu çirkin yüzlü adamın neyini beğendi, demek istedin herhalde anne?" daha fazla dayanamamıştım. Sesim titriyordu. Hem üzüntüden, hem de sinirden. Ender'e asla çirkin yakıştırması yapmak değildi niyetim ama annemin düşüncesinde bunu hissetmiştim sanki ve bu zoruma gitmişti.

"Siz ne desem şimdi ters anlayacağnız belli! O zaman ben diyeceğimi diyim, gerisi benden çıksın! Sen Türker'le evlenecem dedin vazgeçtin babanla ben papaz oldum Çiçek, tutturdun köye gidecem diye yine ben arada kaldım, babanı ikna edecem diye. Hala diyor gitmişken getir onu da burada adam akıllı bir iş bakalım, diye. Şimdi de gelmiş ben 1 aydır tanıdığım adamnan evlenecem mi diyon? Ben de sana bu adam ne vaat etti de birden tutuldun diyorum? Anan olarak bunu demeye de hakkım yoğusa var bildiğini et kızım!"

"Anne Türker'i 3 senede ancak tanıdım doğru, onu da yanlış tanımışım evet. Artık gerçekten daha farklı bakıyorum hayata anlamıyor musun?" sesim durgun ve içtendi. Annem yüzüme bakmıyordu. Belli ki alınmıştı hepimize. Masa örtüsüne dikmişti gözünü. Cevap vermeyince devam ettim,

"İnsan hep doğru kararlar vererek mi büyür ki? Sen hiç mi yanılmadın, hiç mi babamla sorun yaşamadınız? Hiç mi pişman olduğun şeyler olmadı? Ben de hata ettim diye hep hata edeceğim anlamına mı gelecek bu? Ender beni kandırmadı, hatta adamcağız bana kaç kere kendi durumundan dolayı, bu iş olmaz, yanına yakışmam, deyip uzak durmaya çalıştı. Sen bilmeden onu zan altında bırakıyorsun anne..." Tam daha da devam edecektim ki annem hışımla döndü bana,

"Ben suçluyum, fesadım o zaman Çiçek Hanım. Elin adamları bizden kıymetli olsun varsın. Bak o zibidi Türker bile anasının lafından çıkmadı ama sen benimle hep inatlaş, hep lafımı tersten anla! İyi madem keyfin bilir!" Demesiyle ayağa fırlaması bir oldu. Teyzemle Petek, ne oluyor, demeye kalmadan annem verandadan inip yola düştü.

"Abla gel otur şuraya Allah'ını seversen gı! Çocuk musun? Neyimiz varsa gonuşah anlaşah!" Annem bahçe kapısına varmadan önce sinirle döndü,

"Siz gonuşup anlaşmışınız zaten bacım! Anaya ne hacet! Çiçek zaten her şeyi çoh bilir, bunu da kendi bilsin! Babasına da kendi anlatsın! Bi dene de garışırsam neyim!" Teyzem peşine düşmeye fırsat bulamadan fırlayıp gitti. Petek'le teyzem bana baktılar çaresiz.

"Bu genç gızken de böyleydi işte. Coştu mu coşardı, ya beni döverdi ya gapıdan geçen oğlanları! Köydeki eski evin kapısından geçemezdi oğlanlar ananın gorhusuna!" Teyzem böyle anlatırken bana sinirden bir gülme geldi. Annemi mahallenin çocuklarını döverken hayal ettim. Ben gülerken Petek de başladı gülmeye.

"Niye gülüyonuz gı? Essah diyorum bah! Bir gün beni bi govaladı bi govaladı, bütün köyü dolaştık eve geldik, dedim tamam yorulmuştur daha dövmez beni. Vay sen misin bunu diyen. Beni saçımdan bir yahaladı! Evire çevire dövdü, rahmetli nenem araya girdiydi, onunda yazmasını mazmasını çekip yırttı hersinden. Nenem, anama bağırdı da gelip aldı bunu başımızdan." Teyzem anlattıkça bana daha bir gülme geliyordu. En son gözümden gelen yaşları zorlukla silip,

"Desene bu oturmuş, iyi halleri." Dedim durumun vahametini vurgulamak için. Teyzem dudağını ısırıp salladı kafasını.

"Hiç üstüne gitme Çiçek, anan inattır. Üstüne gidersen daha da zıtlaşır. Biraz sakinleşsin, alırız araya güzelce konuşuruz. Birden duyunca afalladı, ona da hak vermek lazım. Evlenmek kolay iş değil kızım. Anan da kötülüğünü istemez, o da mutlu bir yuva kurmanı ister elbet. Evladı doğur, büyüt, gözünden sakın, birine emanet et. İnsan, oğlunu everince değil de kızını gelin verince çok zoruna gidermiş. Petek gidince ev bana dar geldiydi günlerce." Teyzem iç geçirdi. Haklıydı, zaten annemi de suçlamıyordum ama aniden çok alıngan davranınca hepimiz gerilmiştik işte. Sonuçta o da iyiliğimi düşünüyordu kendince, biliyordum. Sadece bunu ifade etme tarzı farklı, daha doğrusu biraz sertti. Teyzemi dinleyip, üstüne gitmemeye karar verdim. O yüzden hemen peşinden gitmeyip biraz bekle-

yecektim. O yürüyerek eve giderken elbet sakinleşirdi. Ben de daha sonra gider gece uyumadan önce falan yalnız kalınca gönlünü almaya çalışırdım. Tabi o kısmı gözümü biraz korkutsa da el mecburdu buna. Belki ninem de yardım ederdi hem.

Tabii tüm bu düşüncelerimle birlikte teyzemde oturup durumu nasıl çözeriz diye kafa yorarken hesaba katmadığım bir şey olmuştu. Annemin o sinirle eve gideceğini düşünmüştük ama hata etmiştik. Annem gideli tam olarak ne kadar süre geçmişti emin değildim ama Ender'den mesaj gelince okuduklarım birkaç saniye donup kalmama yetmişti.

"Çiçek neredesin? Konuşmamız lazım, annen az önce buraya geldi."

45

Ender'in mesajını hazmeder etmez bizimkilere dönüp,

"Eyvah! Annem Ender'in evini basmış." Dedim. Petek ayağa fırladı,

"Ne diyorsun sen? Kim dedi?"

"Ender mesaj atmış, aramam lazım onu hemen." Teyzem ve Petek kaygıyla bana bakarken hemen Ender'i aradım. Annem hala orada mıydı bilmiyordum üstelik. Ender cevap verir vermez,

"Ender, iyi misin? Neler oldu?" dedim telaşla.

"Ben iyiyim Çiçek, sakin ol. Neredesin?" Sesi kötü gelmiyordu, bu biraz rahatlamamı sağlasa da yeterli değildi.

"Teyzemlerdeyim hala. Annem bizimle tartışıp çıkmıştı, oraya geleceğini inan hesap edemedim. Seni kıracak bir şey yapmadı umarım?"

"Geldiğinde iyi görünmüyordu, konuşmak istediğini söyledi ve biraz konuştuk. Az önce de çıktı."

"Yani sadece konuştu, kavga falan etmedi değil mi?"

"Hayır aramızda bir tartışma olmadı. Kafası karışmış, bana birkaç şey sordu. Ben de elimden geldiğince açık seçik cevapladım. Tabii ilişkimizi öğrendiğinden haberim olmadığı için biraz hazırlıksız yakalandım ama zaten annen her şeyi bildiğini söyleyince ben de saklamadım Çiçek. Hata etmemişimdir umarım?" Ben de heyecan giderek yükseliyordu.

"Ne sordu?" derken içim içimi yiyordu. Bir saniyelik sessizlikten sonra Ender cevap verdi.

"Annene beni evliliğe ikna edenin sen olduğunu söylemişsin. O da senin...Çiçek annen senin enine boyuna düşünmeden hareket eden, gönlü heves ettiğinden çabuk geçen bir yapın olduğunu söyledi. Sana buna rağmen bel bağlamaya kararlı olup olmadığımı sordu."

"İnanmıyorum. Çıkıp buraya geldim diye hemen ayran gönüllü mü oldum yani? Gerçekten sana direk bunu mu sordu? Sen ne dedin?" Ben konuşurken Petek ve teyzem diken üstüneydiler.

"Ben de ona, bana bunu bir ay önce sormuş olsa tereddüt edebileceğimi ama artık senin bu evlilik konusunda yeterince kararlı olduğuna inandığımı söyledim. Eğer onu rahatsız eden şey yüzümün durumuysa bunu da yine sana defalarca hatırlattığımı ve senin bunu sorun olarak görmediğinden emin olduğumu da söyledim Çiçek."

"Ağzını yerim senin ben ya!" diye haykırdım sevinçten. Teyzem ağzında bir şeyler gevelerken Petek kıkırdadı.

"Çiçek, annen her şeyin çok ani olduğunu ve niyetimin ciddiyetini görmeden böyle sözlere bel bağlamayacağını da direk söyledi."

"Anlamadım?"

"Anlamayacak bir şey yok, annen senin gerçekten bu kararı alırken aklının başında olduğuna inanmıyor. Açıkçası benim de sana güvenmekle büyük bir hata ettiğimi, yanılıp sonra pişman olacağımı düşünüyor."

"Nasıl, ama neden ya!" Ender bir an sessiz kaldıktan sonra,

"Ben de ona sordum bunu ve..."

"Ender söylesene neymiş sebebi."

"Annen lafı dolandırmayı sevmeyen biri belli ki. Beni kırmak istemediğini anladığım için de ona kızamadım doğrusu. Açıkçası annen bana, eve kapanıp münzevi hayatı yaşadığım için sana ve ailenin sosyal hayatına ayak uydurmakta zorlanıp zorlanmayacağımı sordu. Madem ciddisin, evlenmeyi düşünüyorsunuz, bizim

ortamlarımıza, sosyal çevremize katılabilecek misin? Yok gelmem, Çiçek de gelemez veya gelirse ben yanında olamam falan diye düşünüyorsan biz böyle bir damat istemeyiz, dedi."

"Ne? Direk bunu mu söyledi?"

"Çiçek, kadın haklı kendince. Ailesine uygun bir damat istemesi normal, bunu açıkça söylemeye de hakkı var nihayetinde çünkü annen." Ender metin görünmeye çalışsa da sesindeki gizlemeye çalıştığı küçük bir şey aslında eski korkularının ve kaygılarının yine yüzeye yakınlarda yüzdüğünü anlamama yetti.

"Sen ne dedin peki?" derken sesim otomatikman anlayışlı ama tedirgin bir tona bürünmüştü."

"Tüm bu dediklerini kabul edip aileye uygun bir damat olmaya gayret edersem yüzümün durumuna rağmen beni gerçekten sana yakıştırıp yakıştırmayacağını sordum. Ben de lafı dolandırmadım yani."

"Ender." Dedim ama devamını getiremedim. Annem onu kırmıştı, bunca zamandır ince ince inşa ettiğim bir şeydi bu birliktelik ve annem bunu yıkmak üzere miydi yoksa?"

"Sorun değil Çiçek zaten er ya da geç bu konuşma yapılacaktı senin ailenden birileriyle. Ben hazırlıyordum kendimi ama bu kadar çabuk olmasını beklemiyordum. Anneni de suçlamıyorum yanlış anlama. Sonuçta gelip kendini ifade etti."

"Ama böyle pat diye olmamalıydı. Bana fevri diyor ama kendisi de benden aşağı kalmıyor maşallah! Son soruna ne cevap verdi peki?"

"Allah yakıştırmışsa insan ne dese boş, ben bu işin olacağına pek ihtimal vermiyorum ama siz ciddiyseniz biraz daha sabredersiniz sanırım, dedi."

"Allah'ım ya!"

"Çiçek kısaca annen elbette senin yanında yakışıklı birini görmek ister eş olarak. Hatta Türker'le işler bozulduğu için de üzülmüş olabilir. Bize gelince de ikimizin bu işi aceleye getirmesini istemiyormuş. Görüşüp buluşup köyün diline düşmemizi de istemiyor. Niyetlerimiz ciddiyse zaten uzak durunca da

vazgeçmezmişiz. Biraz mesafe koyun aranıza, etraflıca düşünün bunu, dedi."

"Ya demek öyle dedi? Sen ne dedin peki? Sakın kabul ettim, deme!"

"Sana değer verdiğim için seni ve aileni zora sokacak bir ey yapmaktan zaten imtina edeceğimi ama sana olan duygularımın olgunlaşmak için zamana ihtiyacı olmadığını söyledim. Açıkçası o görüşmeyip bu işi bitirmemizi umut ediyor. Ben senden vazgeçmem Çiçek ama sen anneni dinleyeceksen de bilemiyorum. Top sende, sen ne dersen kabulüm."

"Bak sen, ya annemi dinleyip ayrılalım dersem ne olur?" dedim sahte bir işveyle. Ama o cevap verirken sesi çok ciddiydi.

"O zaman bu evi satar, İstanbul'a dönerim. Çünkü burada kalıp bana sırtını dönmüş olmana katlanabileceğimi sanmıyorum." Cevap içimi yaktı, kavurdu ve dilime kadar tırmandı bu ateş. Sormaz olsaydım keşke.

"O zaman sen de şunu kafana sok, annem seni tanımıyor ama ben tanıyorum ve senden kesinlikle ayrılmayacağım. Hoş, annem beni de tam tanımıyormuş belli oldu. Taşınmayı falan unut Ender Ahıskalı, onun yerinde o bahçe nikah töreni için kaç kişiyi ağırlayabilir, onu hesapla."

Telefonu nihayet kapattığımda Petek ve teyzem, hatta Duru bana bön bön ve meraklı gözlerle bakıyorlardı. Konuştuklarıma bakarak bu normaldi tabii.

"Kız bıdık, başıma ne işler açtın sen?" dedim sahte bir kızgınlıkla. Omuz silkip annesine sokuldu.

"Hiççç!" deyip pustu sanki tüm bunların sebebi onun boşboğazlığı değilmiş gibi. Yüzüne bakıp kahkaha attığımda biraz rahatladı ve kendine geldi.

"Çiçek ne olmuş anlatsana, çatlatma bizi. Bırak şimdi Duru'yu, olan oldu artık."

"Ne olacak Petek, annem gitmiş adamın evine, Çiçek ayran gönüllünün teki, sen buna güvenip yola çıkarsan yolda kalırsın. Hem sen münzevi gibi yaşıyorsun bizim aileye zor uyum

sağlarsın, demiş." Dedim ve aklımda kalan ne varsa anlattım. Teyzemle Petek'in ifadeleri şekilden şekle giriyordu ben konuşurken. Nihayet sözüm bitince de teyzem,

"Bu kadarını da beklemiyordum. Bu ablam hiç lafını sözünü sakınmak nedir bilmiyor. Karşı taraf kızar mı, üzülür mü demiyor. Ama ben onun derdini biliyorum."

"Neymiş derdi teyze?" dedim saf saf.

"Ender'e Petek'i yakıştırdı adamın yüzünde sorun var, benim de kızım dul diye. O zaman bu adam bizim aileye girmeyecek miydi? Petek'le evlense sorun olmayacak mıydı da şimdi senle olunca aileye uymazmış? Yanımda olaydı iki çift laf daha ederdim vallahi zoruma gitti. Benim kızım keyfinden mi boşanıp geldi bir çocukla?"

"Anne, tamam büyütme olayı. Teyzem benim kötülüğüme dememiştir ama Çiçek'le Ender'i düşünemedi belli ki."

"Valla ben sana yakıştıramadığımı Çiçek'e de yakıştırmam, ayırmam sizi. Şimdi bekarla dul mu kalmış hem? Herkes anlaşıp evlenir olmuş."

"Tamam tamam düşünme böyle. Teyzem beni sever, yanlış hesap yaptı diyelim."

Teyzemlerden ayrıldığımda canım sıkkındı. Aslında tek istediğim Ender'i görmek ve ona sarılıp gözlerimi kapatmaktı ama ne yazık ki eve gitmek zorundaydım. Gidip annemi görmek de zor olacaktı lakin dedem bir şey anlamasın diye buna da mecburdum. Keşke dedem her şeyi bilip kabullenseydi. Keşke Ender'in ailemize girmesine onay verip annemi bertaraf etseydi. Bahçelerin arasından eve giderken kafamda bir sürü düşünce vardı. Kadere bak, diyordum. Önce buraya gelip dedemi çiftçi olacağıma ikna ettim. Sonra Ender'i onu sevdiğime ve bu ilişkinin olabileceğine inandırdım, şimdi de annemi Ender'le evlenip mutlu olabileceğime inandırmam gerekiyordu. Hem sadece onu da değil, dedemi, babamı ve hatta abimi. Hoş o ikna olmasa da olurdu ama nihayetinde ailenin de senin seçtiğin eş adayına onay vermesi demek, anlaşmazlıkların ortadan kalkması veya hiç yaşanmaması demekti.

Ender'in evinin önünden geçmeden ona haber vermiştim ve bahçede beni görmek için oyalandığını biliyordum. Anneme bir şey demeyip üstüne gitmememi rica etmişti. Biraz ağırdan alıp onun bu duruma alışmasını beklemek ve birbirimize olan bağlılığımızın zamanla gelip geçici bir şey olmadığını anlamasını sağlamak için sakin kalmalıydık. Söyledikleri bana çok mantıklı geldiği için aklıma yattı. Geçerken ona sevgiyle bakıp ilerledim.

Annem henüz anlayamasa bile şu bahçe kapısından bakıp Ender'in orada olduğunu bilmek veya görmeyi istemek bile benim için bir yaşama sevinciydi, keza Ender de benim için aynı şeyleri hissettiğini defalarca söylemiş ve hissettirmişti bana. Bu zamana bırakınca gerçekten geçecek bir duygu muydu?

Eve girdiğimde annemi akşam için yemek yaparken buldum. Dedemle ninem de bir akrabamız hakkında konuşuyorlardı. Bahçesini satıp oğlunu evlendirecekmiş falan, onun kritiğini yapıyorlardı. Annem sessizdi, ben içeri girip onlara selam verdiğimde de üstün körü cevap vermişti. Üzerimi değiştirmeyi bahane edip odama geçtim. İşin kötüsü artık annem de benimle aynı odada uyuyacağı için Ender'le gece konuşmaları yapamayacaktık. Fakat Ender buna da razıydı, ondan vazgeçmediğim sürece sabırla bekleyecekti görüşeceğimiz kısıtlı zamanları. En azından şimdilik.

Akşam yemeği durgun geçti. Neyse ki bizimkiler bunu yorgunluğumuza verdiği için iç yüzünü kurcalamadılar. Zaten çok iştahım da olmadığından dinlenmek için odama çekildim. Annem gelmeden uyumak istiyordum aslında. Onunla yüzleşmek ve tartışmak istemiyordum çünkü annemin sessizliği hayra alamet değildi. Tıpkı gökyüzünü kapatan ve birbirine çarpıp şimşekler çarptıracak olan koyu renk bulutlar gibi yüklendikçe yükleniyor gibiydi. Er ya da geç bir fırtına kopacaktı ama mümkün olduğunca uzağında kalmaya gayret edecektim.

O gece annem geldiğinde uyuyor numarası yaptım ve o da bana seslenmeden yatağa girip yattı şükür ki. Sabah erkenden kalkıp günlük rutinime başlarken onun da sabah namazı için benden önce kalkmış olduğunu gördüm. Belki de doğru dürüst uyumamıştı çünkü yüzü solgun görünüyordu.

"Günaydın." Deyip üstümü giydim ve süt sağmak için dedemle ahıra gittim. Sütü sağarken dalmışım, kovanın dışına çevirmişim ineğin memesini. Dedem uyarmasa kim bilir ne kadar sağardım öylece.

"Gızım sen uykunu mu almadın hayrola?"

"Galiba öyle oldu dede. Kusura bakma, dikkat ederim." Deyip geçiştirmeye çalıştım. Dedem pek inanmamış gibi baktıysa da bir şey demedi. Kahvaltıdan sonra Ender'in sütünü götürmek için ninemden şişeyi ve istedikleri yumurtaların kabını aldığımda annem bana manidar bir bakış attı. Oyalanmadan dön, der gibiydi. Zaten benim de niyetim oydu. Nasılsa annem yakında gidecekti ama ben ve Ender burada kalacaktık. O yüzden biraz suyuna gitmekte sakınca yoktu.

Sütü almaya Nevin Hanım çıktı. Yüzünde daha önce görmediğim bir ifade vardı. Ender zaten birkaç gün böyle olmasının uygun olacağını söylediği için kapıya Nevin Hanımın çıkacağını biliyordum ama suratındaki ifade beni tedirgin etmişti. Süt ve yumurtaları alırken bana doğru yaklaştı.

"Çiçek?" dedi normaldeki düz sesinden biraz uzak, kaygılı bir tonda.

"Efendim Nevin Hanım?" dedim belki bir şey daha sipariş eder diye.

"Ender seni kaybetmekten korkuyor. Annen ilişkinizi onaylamayınca dün bütün gece resim atölyesine kapandı. Yemeğini de pek yemedi. Beni yanlış anlama ama lütfen onu üzecek bir şey yapma. O yıllar sonra ilk defa sen buraya geldiğinde sanki yeniden eski Ender olmuştu. Onu çok uzun zamandır böyle mutlu ve keyifli görmemiştim." Duyduklarım ifademe ve sesime yansımış olarak cevap verdim.

"Biliyor muydunuz yani önceden?" Kafasını anlayışla salladı. Sesi alçak çıkıyordu, belli ki Ender duysun istemiyordu.

"Nasıl bilmem, onu çocukluğundan beri tanıyorum. Ve sen her ne yaptıysan bu devam etmeli. Biterse o çok mutsuz olacak, bunu kaldırabilir mi bilmiyorum Çiçek. Onu...terk etmezsin değil mi?"

Kolumdan nazikçe tutmuştu bu soruyu sorarken. Ender haklıydı, Nevin Hanım gerçekten de onu oğlu gibi görüyordu ve sahiplenmişti. Bunu daha önce böyle net idrak edememiştim. Hatta ona uyuz olduğum bile olmuştu ama şimdi bu düşündüklerimden utanıyordum. Kadın hayatını bırakıp buraya gelmişti onunla. Ve şimdi de sanki kendi öz oğlu mutsuz olacak diye çekinen bir anne gibi davranıyordu. Türker'in annesi bile bu kadını görüp biraz utanmalıydı. Bir evladın iyiliğini düşünmek maddi kazancını değil maneviyatını ve mutluluğunu düşünmekle olurdu önce. Elimden geldiğince içten görünmeye dikkat ederek cevap verdim. Zaten sesim de elimden olmadan titriyordu.

"Ben onu bırakamam ki, o beni bırakmasın yeter ki. Annem adına özür dilerim, o da anlayacak zamanla. Ben...ben Ender'i çok seviyorum Nevin Hanım. Bunu da atlatacağız inşallah." Kadın tebessüm ederken,

"Gerekirse gelir bizzat dedenden seni ben isterim Ender'e. İlk defa bir kadın onun yüzüne değil kalbine değer verdi, onu bahtiyar etti. Yeter ki böyle devam edin, ben elimden geleni yaparım."

"Teşekkür ederim. Şey...ya ailesi, acaba onlar sorun çıkarır mı?" dedim sesimi alçaltıp. Biraz düşünceli baktıktan sonra,

"Ağabeyi Ender'i çok sever, babası, yani Rıza Bey de baskı yapmaz yapmaya ama oğlu evlenip yuva kursun diye çok uğraştı. Fakat Ender içine kapanıp evlilik önerilerini hep reddetti. Çünkü o kimsenin onu sevebileceğine inanmıyordu Çiçek. Oysa şimdi sen geldin ve o buna inandı. Ve senin ailen ikna olursa Ender de üstüne düşeni yapacaktır." Kafamı salladım ama kendi annemden sonra bir de Ender'in babasıyla mücadele etme olasılığını düşününce gerilmedim desem yalan olacaktı.

"Şey...ben artık gitsem iyi olacak. Desteğiniz için teşekkür ederim Nevin Hanım."

"Rica ederim. Yeter ki siz bu işin üstesinden gelin."

Hiç ummadığım birinden destek almıştım ve bu en azından biraz olsun bana moral olmuştu. Lakin annemin kara bulutlarını dağıtmak ve Ender'i kabullenmesini sağlamak zorundaydım. Gerçi daha ne zaman geri döneceğini de bilmiyordum.

3-4 gün daha bu şekilde geçip gitti. Rutin işlerimi yapıyor, annemle takışmamak için kıyıdan köşeden geçiyor ve Petek'le bağ bahçe işlerini bahane edip evden sıvışmanın her yolunu deniyordum. Bazen ne yazık ki çok şanslı olamadığım için annem de peşimize takılıyor ve bizimle geliyordu. Niyetini anlamıyor değildim, beni kontrol ediyordu. Ender'le gizli gizli görüşüp görüşmediğime bakıyordu. Kendimi liseye giden yeni yetme gibi hissediyordum resmen. Hayır ortada yaptığımız yanlış bir şey de yoktu ama annem aklınca bizi birbirimizden uzak tutarak aramızı soğutma projesini uyguluyordu.

Ender'le ancak annem bizimle gelmediği sıralarda telefonda konuşuyorduk. Hatta bir gün Petek'le Tokat'a gitmemiz gerektiğini söyleyip buluşmak için plan yaptığımızda annem son anda, ben de geliyorum, zaten Tokat'tan benim de alacaklarım vardı, deyip araya girdiğinden buluşmamız da hayal olmuştu. Neyse ki ertesi sabah süt verirken kapıya o çıkmıştı da hasret gidermiştik. Teyzemse anneme kırgındı ve o da mesafeli davranıyordu bu yüzden. Annemse inatlaşıyor ve teyzemin gönlünü almaya yanaşmıyordu. Bu zıtlaşma da hayra alamet değildi ve Petek'le beni üzüyordu açıkçası. İşin kötüsü dedem ortada bir tuhaflık olduğunu anlamış, beni bir sabah ahırda sorguya çekmişti de ıvır zıvır bahanelerle zor yırtmıştım sorgudan. Lakin dedemi tanıyorsam bu olayın peşini bırakmazdı.

Ninemle yalnız kalınca durumu ona anlattığım için o da benim tarafımı tutuyordu. Nitekim bir gün annemle konuşmuş ve onu tehdit etmiş, eğer bize zıt davranırsa dedeme her şeyi kendisi anlatacağını söylemiş. Lakin annem işte, kafaya bir kez taktığı için ikna olmaya yanaşmamış. Ninemi de tanıyorsam o da yumuşak dikendir. Annem gibi sert mizacı yoktur ama önünde sonunda kafaya bir şeyi koyarsa onu başarır.

Dedem gibi sert mizaçlı, muhtemelen annem dedeme çekmişti, bir adamı öyle güzel idare eder ki şaşarsınız. Parmağında oynatmak olarak düşünmeyin hayır, evliliğin gerekliliği olarak maharetle hem evi hem de eşini çekip çevirir ve yuvanın daimi huzurunu inşa eder ninem. Yani ailedeki en maharetli kadın

odur aslında. Petek de ona çekmiş gibi geliyor bana, tabii kıymet bilmeyene ne kadar mahir olsan da işlemiyor ama neyse.

Olay beklenmedik şekilde aile içindeki kadınların birbiriyle, daha doğrusu bütün kadınların annemle savaştığı bir yere evrilmişti. Neyse ki ninem bizim takımdaydı da içim rahattı. Annem muhtemelen dedemin üzerine oynayacaktı ama ninemin buna hazırlıklı olduğuna hiç şüphem yoktu. Annem beni Ender'den ayırmayı kafasına ne kadar koyduysa anneannem de beni onunla evlendirmeye o kadar niyetliydi. Eh tabii ki ben de doğal olarak ninemin galip gelmesi için elimden geleni yapacaktım. Ya da tam tersi ninem benim için yapacaktı. Sonuçta annemin kaybetmesi gerekiyordu ki aşk kazansın...

46

Annem geleli bir haftayı geçmişti ve aramızdaki gerilim azalmadan devam ediyordu. Geleceğini söylediğinde en kötü ihtimalle 8-10 gün kalıp döner Bursa'ya diye tahmin ediyordum ama annem gitmekten hiç bahsetmiyordu. Nihayet annemle konuşmadan bu işin uzadıkça uzayacağına karar verdim. Gerekirse babamla ve dedemle de konuşabilirdi. Sonuçta Ender bana verdiği sözün arkasındaydı ve ben de onunla hayatımı geçirmek konusunda hiç de annemin sandığı gibi ayran gönüllü değildim. Hem ayran gönüllü olsam Türker gibi birine 3 sene dayanmak yerine başka başka maceralara atılmaz mıydım ilk zorlukta?

Annemin bana biraz daha güvenmesini, inanmasını beklerdim ama o Ender'in bana yakışmadığını düşünüyordu muhtemelen ve etraftan ne derler, diye gurur yapıyordu tahminimce. Çünkü benim arada fevri kararlar verdiğim doğru olsa da hayatımı kiminle geçireceğim konusunda önüme gelenin peşine düşen biri asla olmamıştım. Aniden çiftçi olmaya karar verdiysem de işimin başındaydım ve elimden geldiğince daha iyi yapmaya çalışıyordum. Severek ve hevesle yaptığım bu işten de oldukça mutluydum. Annemin işte bunları anlaması gerekiyordu.

"Anne, birazdan çilekleri kontrole gideceğim, benimle gelir misin?" dedim alttan alan bir tonda. Ender'in sütünü vermeye gittiğimde ona da bahsetmiştim annemle konuşacağımdan. O da bunu akıllıca bulmuştu. Günlerdir buluşamamıştık ve gece yatmadan konuşamıyorduk da. Annemin ne kadar kalacağı da

belli değildi, bu gerilimin nereye varacağı da. İnceldiği yerden kopsun, deyip olaya dalmak en iyisiydi o yüzden.

"Daha sana evlenme teklif edeceğim ama görüşemiyoruz bile." Demişti Ender o sabah. Doğru ya bir de vardı ve ambargoya takılmıştı resmen bizi evlenme teklifi. Bu bana reva mıydı? Adamı evlenmeye ikna edene kadar göbeğim atlamışken hem de?

"Petek gelmiyor mu, ben evi toparlayacağım." Annem gönülsüz görününce üsteledim.

"Petek, teyzeme yardım ediyor bugün, temizlik yapıyorlar. Zaten çok işim yok, meyveler ne durumda kontrol edeceğim."

"Get de kızın ne ediyor gör. Gedince babasına dersin burada boş boş oturmadığını." Dedemin sesindeki ima imdadıma tam vaktinde yetişmişti. Annem dedemin lafını üstelemedi ve,

"İyi madem hadi geleyim. Evi gelince toplarım anne, sen elleme." Annem yazmasını düzeltip ayakkabısını giymek için kapıya yöneldi.

"Zaten ben de soğanlara maydanozlara bahacam. Güneş yükselmeden bi su vereyim hayvanlara." Ninem de bahçenin bir kenarına yememize yetecek kadar yeşillik dikmişti. Her gün çıkıp onlarla ve çiçekleriyle ilgilenerek vakit geçiriyordu bir süre. Bahar ona da yaramıştı. Çok yorucu şeyler yapamıyordu ama keyif alacağı kadar uğraşabiliyordu bahçesiyle. Zorlandığında da ben yardım ediyordum zaten. Dedem ve ninem için üçüncü bir el gibi olmuştum aslında. Bana ve desteğime iyice alışmışlardı.

Annemin arkasından çıkmak üzereyken dedem bana göz kırpıp eliyle, hadi hadi, işareti yapınca gülmemek için kendimi zor tuttum. Acaba dedem annemle aramızın niye soğuk olduğunu düşünüyordu? Ender'den haberi olsa diyorum, beni kenara çekip sorardı çünkü. Bu işte ninemin bir parmağı vardı ama öğrenirdim illaki.

Kapıya çıktığımızda evin yan tarafındaki çardağa sarılı hanımelinin kokusu burnumuza doldu. Bahçedeki diğer meyve ağaçları da çiçeklenmiş, meyveye durmak üzereydi. Mayıs ortalarında

erikler ve kirazlar olgunlaşmaya başlayacaktı. Sonra da sırayla vişneler, dutlar, elmalar, şeftaliler geçit töreni yapacaktı yaz boyunca. Tabi benim mini mini çileklerim de havalar güzel gittikçe büyüyordu. Gidip onları kontrol etmekten öyle mutlu oluyordum ki, oturup izliyordum hatta bazen bir süre.

Çilek sıralarına vardığımızda annem hala sessizdi. Birkaç şey söylemiştim havadan sudan ama geçiştirmişti kısa kısa. Naz yapıyordu ki bunu daha önce de çokça yapmışlığı vardı hoşuna gitmeyen durumlarda. Sıradan çilekleri kontrol etmeye başladım ama aklım lafa nerden gireceğimdeydi. Maşallah çileklerim sorunsuz büyüyordu. Havalar güneşli gittikçe irileşip erişeceklerdi. İlk çileklerimi satmayı iple çekiyordum. Hoş zaten müşterim hazırdı, Ender alacaktı hepsini ama yine de emeğimle uğraşıp satacağım için kendimi çok iyi hissedeceğime kuşkum yoktu.

Ben aralarda dolaşırken annem de bakınıyordu etrafa. Aslında onunla konuşmak istediğimin farkındaydı bal gibi ve ağırdan alıyordu bu yüzden. Derin bir nefes alıp doğruldum. Ecelden kaçıştan kim fayda görmüş ki?

"Ender'i neden istemiyorsun anne lütfen söyler misin?" dedim direk. Evet anneme çektiğim doğrudur bu konuda. Laf dolandırmayı sevemedim de beceremedim de gitti. Dönüp yüzüme baktı. Bluzunun kolunu düzeltirken zaman kazandı.

"Sen Türker'e ders vermek, kıskandırmak için mi kendini kaptırdın bu adama?" soruya soru ha? Ama dur ben de seni şaşırtayım anneciğim.

"Ben ona kendimi kaptırmadım ki! Ben o adamı kaptım anne. Adam kaçtı ben kovaladım resmen evlenmeye razı etmek için. Türker mürker gözümde değil, varsa yoksa Ender." Aha da ok yaydan çıkmıştı artık. Annem şaşalamış gibi bir iki saniye baktı yüzüme. Muhtemelen açık sözlülüğü arsızlığa vardırdığım içindi bu şaşkınlık.

"Buraya koca bulmaya mı koşturup geldin? Çiftçi olacam, dedin kimseyi dinlemedin geldin. Şimdi de iki aydır tanıdığın herifle evlenecem, diyorsun! Baban duysa ne diycen ona, ya deden duysa ona ne diycen Çiçek? Bu neyin acelesi?" Annem

de nihayet dökülmeye başlamıştı. Ancak tırsacak veya yılacak değildim bu atak karşısında. Lakin sakin kalmalıydım.

"Evet anne, iki ay önce aniden çıktım geldim buraya ama ben hala verdiğim kararın arkasındayım. Yapmayı istediğim şeyi hala yapıyor ve yapmaya da devam etmeyi istiyorum, evlensem bile ben çiftçiliğe devam edeceğim anne. Çünkü çiftçi olmanın herhangi başka bir işte çalışmaktan farkı yok aslında, sadece insanların beğeneceği bir kariyer şekli değil ama kimin umurunda? Bak şu çileklere, deminden beri görmezden geliyorsun burada yaptığım şeyi. Geldiğin günden beri bekledim gerçekten ilgilenecek misin yaptığım şeyle, takdir etmesen bile saygı duyacak mısın diye. Çünkü sen de köylü kızısın, bunların ne emekle yapıldığını, namusla, alın teriyle para kazanıldığını benden iyi biliyorsun oysa."

Birkaç saniye duraksayıp elimle tarlayı ve bitkileri gösterdim abartılı bir hareketle. Annem dediklerimin ağırlığı altında biraz kıvranmaya başlamıştı bile. Hakkıydı, çünkü gerçekten kırılmıştım. Sanki ben buraya koşarak koca bulmaya gelmişim gibi davransa da asıl yaptığım şeyi görmüyor, önemsemiyordu. Tekrar konuşmaya başladığımda sesim de sitem ve kırgınlık vardı.

"Ben sizi mutlu etmek için ne yapmalıyım anne? Bir masa başı iş bulup her gün aynı rutinle çalışırken beni sade maaş kartım için isteyen bir züppeyle mi evlenmeliyim? Ha bir de yakışıklı ve ağzı laf yapan biri olmalı ki ele aleme karşı havanız olsun değil mi?"

"Ne alakası var? Biz seni hiç zorladık mı öyle şeylere?"

"Şu an yaptığın ne anne? Burada yaptığım şeyi görmezden gelip, birine olan sevgimi ve sevdiğimi söylediğim adamı beğenmeyerek, burun kıvırarak ve adamın evine gidip, sizin iş olmaz, diyerek yaptığın nedir söyler misin? Ender'in başına gelenler abimin başına gelseydi de yengem onu bıraksaydı kendi ailesine yakışmaz artık diye ne hissederdin? Kime suç bulurdun, Allah'a mı?"

"Haşa o nasıl laf? İyice saçmaladın sen de!"

"Kusura bakma da anne sen saçmalıyorsun! Ender bir kaza geçirmiş, çok yakışıklı olan yüzü bu hale gelmiş ama kendi suçu

var mıymış bunda? Tabii, doğuştan da olabilirdi, yine suçu olur muydu? Yok, yani bunlar takdiri ilahi, bizim elimizde mi başımıza gelecekleri engellemek? Sen kimsin ki elinde olmayan bir şey için başkasını yargılayıp beğenmiyorsun? Yarın benim yüzüme ne olacağı belli mi ki sen gurur yapıp kibirleniyorsun anne!" Sesim sert ve kınayıcı bit tondaydı. Daha önce de annemle tartışmalarımız olmuştu ama hiç böyle sarsıcı şeyler söylememiştim ona. Fakat annem bile olsa hatasını görmek zorundaydı. Teyzemi, Petek'i, beni ve Ender'i kırmıştı. Hem de hiç yok yere. Boş bir kuruntuyla, oysa Ender'i tanımayı seçseydi severdi.

"Ben onu beğenmediğim için karşı çıkmıyorum buna! Boş boş konuşma! Allah'tan gelmişe ne diyeyim. Ama yarın ortama girdiğinizde laf söz kulağına giderse üzülmez mi? Bizim aile de çevre de densiz mi arıyorsun? Eve mi kapanacaksın o üzülmesin diye? Hadi kapandın kaç sene çekeceksin? Sen kafana buyruksun, yarın sıkılıp elin adamını ortada bırakmaya kalkarsan asıl o zaman kötü olmaz mı?"

"Anne! Anlamıyorsun, anlamak istemiyorsun! Ben zor olanı seçtim zaten. Ama biraz görmeyi denesen sebeplerimi anlarsın. Birileri laf söz edecek diye Ender'den vazgeçmem! Artık çocuk değilim, neyin ne getireceğini düşünmedim mi sandın? Hiç mi bana güvenin yok? Yaptığım işe, seçimlerime hiç mi saygın yok? Benim Türker gibi birinden kurtulmayı seçmem bile akıllandığımı göstermez mi?"

"Aman onu da başımıza sen sardın zaten!"

"Evet, o zamanlar çok genç ve toydum çünkü. Sen de beğeniyordun onu çünkü. Ama bak senin beğendiğin yanlış kişi çıktı. Demek ki sadece senin verdiğin kararlar doğru değilmiş."

"Çiçek sen şimdi illa bu adamla evlenecem mi diyorsun yani? Ailesi nedir necidir, seni ister mi diye bilmeden etmeden hem de? Babana sormadan hem de?"

"Anne, babama sormadan nikah masasına oturmayacağız herhalde? Her şeyin usulü adabı var. Daha sen beni anlamak istemiyorsun ki adamcağız da ailesine konuyu açsın da sizinle görüştürsün. Birileri nasıl bilmek için tanımak görmek gerekmez mi? Bilmeden hemen kestirip atmakla iyi mi yapıyorsun?"

Annem düşünceli görünüyordu. İlk defa yüzünde kararsızlık ve pişmanlık ifadeleri gidip geliyordu.

"Gerçekten sen mi ikna ettin Ender'i? O senin aklını çelmeye çalışmadan yani?" Derin bir of, çektim.

"Anne adamı ikna edene kadar göbeğim çatladı diyorum sana! Beni kandırdığı falan yok yani. Ne parasıyla ne de başka bir vaat vererek beni ikna etmeye çalışmadı. Adam yanlış anlaşılmasın diye iki aydır beni evine bile davet etmedi yalnızken. Daha geçen hafta dedemlerle girdim eve. Niyeti kötü olsa, faydalanmak istese böyle mi yapardı sence? Ama o da insan anne, duyguları var, hayalleri var. Mutlu olmaya hakkı var. Hepimiz gibi."

"Beni sana şikayet mi etti, evine gidip konuştum diye?"

"Hayır, gittiğini söyledi ama senin de kendince haklı olduğunu ve kesinlikle sana tepki vermememi rica etti. Zamanla anlayacaktır gerçeği, dedi. Bak bir haftadır da sen rahatsız olma diye ortalarda görünmüyor. Vazgeçtiği veya korktuğu için değil, sen onu görüp de huzursuz olma diye. Hatta belki de yüzünü görünce itici bulma diye. Biri seni itici ve çirkin bulacak diye korktun mu hiç anne? Maşallah güzel kadınsın ama ya olmasaydın? " Annem de gerçekten hala alımlı kadındı. Gözleri mavi değil elaydı ama yüzüm ona benziyordu genel olarak. Babam az koşmamış vaktinde peşinden. Boşa değilmiş yani, o zamanın film artistlerine taş çıkarırmış.

"Madem seninle o kadar ciddi de niye hala ailesinden kimseye bahsetmemiş acaba? Buna ne demeli? Önce onun ailesinin bilmesi gerekmiyor mu kızım?"

"Anne bismillah biz daha yeni karar verdik, üstüne sen geldin. Adam senin ilişkimizi onaylamadığını da görünce biraz beklemek istemiş olamaz mı ailesiyle konuşmak için? Hani sen ılımlı yaklaşsaydın da bunu bekleseydin hak verirdim yani sana." Annem burun kıvırdı.

"Artık lafa bakmıyorum ben Çiçek! İnsanlar bir alem olmuş, madem çok ciddi, çok seviyor, her şeyi göze alıyor, konuşsun ailesiyle çıksın karşımıza. O vakte kadar benden izin çıkmasını bekleme. Üç gün mühlet veriyorum, dürüst

mü, sahtekar mı belli olur sonra." Birkaç saniye baktım anneme. Sonra dediğini idrak edince,

"Sen ciddi misin? Yani babasıyla konuşup bana talip olursa razı olacak mısın bu evliliğe?" Gözlerim fal taşı kadar olmadıysa ben de Çiçek değilim. Annem kendini ağırdan satarak,

"Benim dememle olmuyor, baban ikna olursa evlenirsiniz."

"Babamın ikna olmasına engel olmak yok ama söz mü?" dedim hemen bu ihtimali düşünerek.

"A, deliye bak! Babanı bilmiyor musun sen? Bu kız hangi ara gitti de koca buldu, der. Öyle hemen askıda etimiz mi var ki verelim, in mi cin mi bakalım der."

"İn değil cin değil, insan oğlu insan. Hem de var ya on numara insan. Bak bir şans verin pişman etmeyecek sizi." Dedim hevesle. Annem bana yumuşayan bir ifadeyle bakarken cevap verdi,

"Bizi değil kızım, seni pişman etmesin, seni." Gidip sarıldım boynuna,

"Biliyorum anne, etmeyecek. İnan bana biliyorum." Dedim tüm kalbimle.

Ender'le görüşmek için annemden izin istedim ve yüz yüze konuşmamıza razı oldu neyse ki. Ender bunu duyunca nasıl sevindi bilemezsiniz. Katmer yediğimiz günden beri sabah servisleri dışında görüşememiştik çünkü. Annem ve anneannem beni idare edeceklerdi. Teyzeme yardıma gittiğimi söyleyecektim çünkü.

Fazla vakit kaybetmemek için de Ender'in evinde konuşacaktık. Evde Nevin Hanımın olması sebebiyle gitmeme izin vermişti annem. Salonda oturup konuşun, diye tembihlemeyi de unutmadı tabii. He sanki ben de direk yatak odasına geçecektim de. Ama gitmişken yatak odasını da görsem fena olmazdı. Sonuçta yakında orada uyuyacaktım değil mi? Hihihihi, diye gülen iç sesimin eşliğinde hemen çok süslenmeden güzelce giyindim. Dedeme yalan söylemek hoşuma gitmese de Ender'le evlenince bu durumdan kurtulacağım için seviniyordum.

Hazırlanıp evden çıkarken neyse ki dedem öğlen namazını kılıyordu. Hemen Ender'in bahçe kapısından içeri dalıp hızlıca evin

kapısına vardım. Ender kapıyı çoktan açmıştı bile. Bu beklenmedik ziyaret onu da heyecanlandırmıştı. İçeri girdiğimde Nevin Hanım da görünüp bana, hoş geldin çiçek, dedi. Ender beni salona buyur etti ve bahçe kapısından bakınca görülmeyeceğim bir noktaya oturmamı tavsiye etti. Haklıydı, aniden biri eve bakarak geçse veya bir sebeple gelecek olsa büyük camlardan beni görebilirdi. Kör noktada kalan koltuğa oturdum ben de.

Nevin hanım bize içecek bir şeyler hazırlamak için mutfağa geçmişti. Ender gelip yanıma oturdu ama bilerek biraz mesafe bıraktı.

"Lütfen iyi bir haber için gelmiş ol Çiçek." Dedi beklentiyle bakarken. Gülümsedim.

"Sanırım iyi bir haber, çünkü annem bir şartla bu evliliğe onay vereceğini söyledi. Ama tabii şartı yerine getirirsen babamı da ikna etmemiz gerekecek."

"Bir şart mı? Neymiş o şart?" Sesindeki tedirginlik ifadesine de kaymıştı ister istemez. Elini tutup güven verircesine hafifçe sıktım.

"Eğer benimle gerçekten evlenmeyi düşünüyorsan üç gün içerisinde babana benden bahsetmeni ve gelip bana resmen talip olmanı istiyor." Konuşurken Ender'in yüzünden düşüncelerini okumak istercesine dikkatle bakıyordum ona. Bir anlık düşünceli halini fark ettim ama sonra,

"Yani benim seni istemek için kendi kararım değil de babamın onayı mı gerekiyor annen için?" dedi hevesi biraz kaçmış gibi.

"Babanın onayından ziyade ailenin benden ve senin niyetinden haberdar olması gerekmez mi?"

"Evet, elbette öyle olması gerekir. Sadece ben sana verdiğim evlenme sözünde ciddiyim ve bunu ailenin karşısına bizzat çıkarak kanıtlayabilecekken bu şartı beklemiyordum."

"Ender bir sorun mu var? Yani ailenle ilgili?" dedim nihayet onun halindeki tuhaflığa gönderme yaparak. Bir iki saniye tereddüt ettikten sonra cevap verdi.

"Sanırım bu evliliğe hemen ikna olmayacak tek taraf sizinkiler olmayacak Çiçek."

"Ne demek bu Ender? Yoksa benim sana uygun olmayacağımı mı düşünürler?" Yüzüme sevgiyle ama karamsar bir şekilde baktı.

"Seninle ilgisi yok Çiçek. Babam evlenmemi istiyor, hem de epeydir çok isteyip baskı yapıyor bana."

"E daha ne, nihayet evlenmeye ikna olduğun için mutlu olmaz mı bizden bahsettiğinde?" Ender elimi ellerinin arasına koyup hafifçe sıktı ve sanki beni bir şeyi açıklamaya hazırlar gibi derin bir nefes aldı.

"İşte sorun da bu. Evlenmemi çok istiyor ama seninle değil, bana sormadan söz verdiği aile dostunun kızıyla."

O an kafamdan aşağı buz gibi su dökseler ancak o kadar donup kalırdım sanırım. Hiçbir şey demeden, ne diyeceğimi kestiremeden öylece baktım Ender'e. Yüzümdeki ifadeden ve tepki vermeyişimden dolayı olsa gerek Ender de susup kaldı. Neden sonra kendimi toparlamayı başardım ve,

"Yani başka biri mi var? Yoksa o yüzden mi direndin bu kadar bana?" dedim saf saf. Ciddi ciddi hiç düşünmediğim bir ihtimalle karşı karşıya gelmiştim ve afallamıştım.

"Ne yapayım Çiçek. Ben çekici ve birçok kadının hayalindeki adamım. Hayranlarım olması normal değil mi?" Ender cevap verirken yüzünde sahte bir alay ve kibir ifadesi vardı. Bir dakika ya! Bön Bön baktım yüzüne. Halimi gören Ender bir kahkaha attı. Bana şaka mı yapmıştı bu?

"Pis! Kandırdın beni! Yaaa!" dedim ve onu şakacıktan yumruklamaya başladım. Beni bileklerimden nazikçe yakalarken hala gülüyordu.

"Kızma bana sevgilim. Sadece beni kıskansan nasıl olur merak ettim. Ve bunu hissetmek istemiş de olabilirim." Birden durup yüzüne ciddiyetle ve sevgiyle baktım. O beni kıskanmıştı ve galiba benim de onu kıskanmamın nasıl olacağını merak etmişti.

"Seni kıskandım, bir ihtimalden bile kıskandım deli! Gerçekten biri ortaya çıksa çıldırırım demedi deme." Dedim haşin bir ifadeyle. O vakit beni kendine doğru çekti ve dudaklarımdan öptü. Bir süre öylece kaldık ve sonra geriye çekilip,

"Bak o zaman çok şanslıyız, kimsenin sana rakip olmaya çalışacağını sanmıyorum." Dedi ve gülümsedi. Ama bunu acı veya trajik şekilde söylememişti. Gerçekten mizah yapıyordu.

"Seni seviyorum Ender Ahıskalı. Hem de çılgınlar gibi seviyorum. Gerisi umurumda değil. Ve senden asla vazgeçmem." Bir süre bakıştık. Çok yakındık ve bir kez daha anladım ki, hayatımın sonuna dek yanında olmayı istediğim yegane erkek oydu. Ondan başkası da olamazdı. Beni tekrar öptü, tekrar ve tekrar.

"Seni seviyorum Çiçek ve soyadım soyadın olsun istiyorum. Benim babam veya sizinkiler ne der bilmiyorum ancak ben kararımı verdim."

"O zaman şu evlenme teklifini de hallet bir ara da evlenelim." Ender araya sıkıştırdığım şeyi duyunca yine kahkaha attı. O sırada arkadan kibar bir öksürük duyup toparlandık. Nevin Hanım elinde çay bardaklarının olduğu tepsiyle içeri girmek için izin istiyordu. İkimiz hemen mesafemizi ayarlayınca yanımıza geldi. Bardakları sehpaya koydu ve doğruldu, bana gülümseyip,

"İkinizin her şeyin üstesinden birlikte geleceğinizi biliyorum. Haddim olmayarak karışıyorsam da affedin ama aranıza kimsenin girmesine izin vermeyin. Çünkü insanlar ve fikirleri değişir ancak birbirinizi kaybederseniz hep pişmanlık yaşayan ikiniz olursunuz." Dedi anaç bir tavırla. O kadar duygulandım ve güçlü hissetim ki bir anda, bir hamle yapıp kadıncağıza bir sarılışım vardı görmeniz lazımdı. Sanki o yüreğimden bir ağırlığı almış, bana cesaret verecek bir kılıç ve zırh vermişti. Sonra hızımı alamayıp Ender'e sarılmaz mıyım? Sarıldım tabii ki. İkisi de birbirine bakarken kıkırdıyordu.

"Size Çiçek'ten bahsederken bu deli dolu hallerine alışın demiş miydim Nevin Hanım?" dedi Ender eğlenceli bir ses tonuyla.

"Siz kavuşun da ben sizin her halinize alışırım. Hadi afiyet olsun." Kadıncağız bize gülerek çıktı odadan. Çaylar gelmişti gelmesine ama ben heyecandan ve coşkudan çay içecek durumda değildim. İçim içime sığmıyordu. Ender'in babası ne dermiş, anam dedem ne tepki verirmiş falan umurumda değildi o an. Tek düşündüğüm onunla nikah masasına oturmak ve ona, 'Evet' demekti. Çünkü içimden yükselen büyük bir his, kendini buna

hazırla, diyordu. Biz birbirimizin kaderiydik, hissediyordum ve şimdi hep olduğundan daha çok istiyordum bunu.

Orada biraz daha kaldıktan sonra, "Gitmeliyim sevgilim. Hiç istemiyorum ama eve dönmem gerekiyor biliyorsun." Dedim üzgün bir sesle.

"Peki git ve sorun çıkmasın canım. İki bilemedin üç gün sonra deden de müsait olursa geleceğim. Öncesinde bir evlat olarak yine de babamla konuşmak istiyorum. Kim bilir belki çok daha kolay olur her şey. Haberleşiriz zaten."

Oradan ayrıldım ama kalbim Ender'in yanında kaldı resmen. Sadece kalbim mi üstelik, ruhum, aklım, hayallerim ve heveslerim. Bütün güzel ne varsa onunla bıraktım sanki, geri dönüp alabilmek için ona emanet ettim.

Eve geldiğimde annem tabii ki cevabımı bekliyordu. Ben de ona Ender'in söylememi istediği şeyi söyledim. Ender'in ve ailesinin durumunu Ender birkaç gün içinde dedemi ziyaret ettiğinde öğrenecekti. Annem beklemediği bu hamle karşısında,

"Yani gelip pat diye babama mı anlatacakmış seni istediğini?" dedi ihtiyatla. O sırada anneannem de yanımızdaydı. Ona yan bir bakış atıp gülümsedim.

"Sakıncası mı vardı anne? Adam ne kadar ciddi olduğunu daha nasıl göstersin istiyorsun ki?"

"Vallahi deden onun ağzının payını verirse ben karışmam Çiçek. Öyle kendi kafanıza göre iş yapın bakalım siz." Annem memnuniyetsiz bir ifade takınmıştı ki ninem araya girdi,

"Orası hiç belli olmaz gızım. Seyit efendi yılışıh işleri sevmez emme, Ender gibi adamları da yabana atmaz. Sen gızınla gavga edeceğine gızının başına gonan talih guşu gaçmasın diye otur da dua et. Bu devirde güzellikmiş, paraymış, hepsi gelip geçici de güzel huya doyum olmuyor bilmiyon mu? Nerde galdı artıh böyle insan evlatları." Nenemin bilmiş tavrına şaşıran annem,

"Demek sen de buna yüz veriyon anne! Aşk olsun sana. Sanki ben kötülüğünü istiyom ya!"

"Sen kötülüğünü istiyon diyen mi var gızım. Emme sen iyiliğine olacağı da göremiyon bahsana. Neyse ben uygun vahıtta

Seyit Efendiyle gonuşurum. Ender oğlum gelince hazır olsun." Annem ikimize ters ters baktı ve bir şey demeden mutfaktan çıktı. Az sonra dış kapının sesi duyulunca dışarı çıktığını anladık. Ninem bana bakıp göz kırptı.

"Sen heç canını sıhma Çiçek. Anan terslenip dursun, biz anladıh anlayacamızı yavrum. Allah'ın izniyle size nikah gısmet olur inşallah." Bu günlük sarılma kotamı doldurmamış olmalıyım ki, bir de gidip nineme sarıldım. Kadın kıkırayarak,

"Bırah gız deli, gemiklerimi gıracan." diyordu ama keyfine diyecek yoktu.

O günü ve geceyi gergin ve heyecanlı geçirdim. Ender'in dedemle konuşmak için geleceğini teyzem ve Petek de biliyordu. Annem suratı asık dolaşıp durmuştu gün boyunca. Ninemse çok rahat ve keyifliydi sanki artık bu işi sonuca ulaştırma vakti yaklaştığı için. Ender'le gece uyumadan önce kısaca mesajlaştım çünkü annemin şimşeklerini üzerime çekmek istemiyordum. Aynı odada yattığımız için sorunsuz bir gece uykusu çekmek niyetindeydim. Tabii heyecandan uyuyabilirsem. Ender'se belki de ilk defa çok kararlı ve özgüveni yüksek haldeydi. Çekincesi vardı elbette ama ne istediğini bilen güçlü bir adam olup çıkmıştı sanki. Bana sakin olmamı ve her şeyi ona bırakmamı salık verdi ve iyi geceler diledi. Uyumadan önce defalarca dua ettim ve yorgunluktan bir süre sonra uyuya kaldım.

Sabah rutin işleri halledip Ender'in sütünü götürdüğümde kapıyı bana o açtı. Hava sabahın erken saatleri olmasına rağmen güllük gülistanlıktı desem yeriydi ve kapıda gülümseyen bir Ender görünce sanki her yanda aniden çiçekler açıvermişti. Hoş bahçede çiçekler açmaya başlamıştı ama işte anlayın siz ne demek istediğimi.

"Günaydın sevgilim." Deyip beni kendine doğru çekti ve dudaklarıma tutkulu bir öpücük kondurdu. Onu hiç böyle sevgi dolu ve enerjik görmemiştim daha önce. Beni öpmeyi bıraktığında,

"Bu sabah pek neşelisin?" dedim merakla.

"Evet öyleyim. Seni seviyorum ve sen de beni seviyorsun. Ve daha birçok neden var."

"Öyle mi? Bana da söyler misin o nedenleri?"

"Söyleyeceğim ama burada değil. Öğleden sonra benimle bir yere gelirsen, orada diğer nedenleri de öğrenebilirsin. Uygun mu?" Kısaca düşündüm ve evden çıkabileceğime karar verdim.

"Hallederim."

"Peki o halde, hazırlanırken beni haberdar et. Senden önce çıkıp köşede beklerim."

Arabaya yine havuza atlar gibi bindiğimde Ender,

"Buna nasıl alışacağım bilmiyorum." Dedi keyifle bana bakarken.

"Evlenene kadar idare et ne yapalım." Dedim sırıtarak ama o sırada gerçekten komik bir pozisyonda olduğuma emindim.

"Umarım az kalmıştır bu çilenin bitmesine."

"Benim kadar umuyor olamazsın canım. Söyle bakalim nereye gidiyoruz." Dedim Ender arabayı hareket ettirirken.

"Güzel bir yere."

"Yine sırlar sırlar ha. Peki."

Ender haklıydı, beni götürdüğü yer gerçekten çok güzeldi. Güneşli bir bahar günüydü ve küçük bir gölün çevresinde geniş çayırlık alanlar, çam ve değişik birçok ağaçtan oluşan kümeler vardı. Avlunlar köyünün yaylasına gelmiştik. Tokat'ta böyle bir yer olduğundan hiç haberim yoktu. Etrafta ilerdeki çayırlarda ineklerini otalatan çobanlardan başka kimse yoktu. Arabayı çam ağaçlarından oluşan bir kümeciğin kenarına park edip indik. Biraz esinti vardı ama üzerimizdeki kıyafetler yeterli gibiydi.

"Ender burası harika, harika, bayıldım!" dedim kollarımı açıp kendi etrafımda dönerken.

"Beğeneceğini biliyordum." Gelip belime doladı kollarını ve başını boynuma yasladı. Öyle iyi hissettim ki o bunu yaptığında. Elimi kaldırıp yüzünü sevdim usulca.

"Sen çok zevkli ve ince bir adamsın. Beni nasıl mutlu edeceğini biliyorsun."

"Sen de her şekilde mutlu edilmeyi fazlasıyla hak ediyorsun."

"Biraz dolaşalım mı ya, çok merak ediyorum etrafı."

"Olur, o zaman çayımızı döndüğümüzde içeriz."

"Çay mı?"

"Evet termosla çay getirdim. Ve sen seversin diye atıştırmalıklar da var tabii."

"Allah be! Harikasın sen."

Uzanıp yanağına kocaman bir öpücük kondurdum. Sonra el ele tutuşup etrafta rastgele yürümeye başladık. Göl ufak gibi görünüyordu ama etrafını dolaşmak zaman alıyordu. Ama zamanımız vardı. Onunla el ele olmak, konuşmak, dinlemek için saatlerce kalabilirdim orada. Tur devam ederken, pelit, gürgen gibi ağaçlardan oluşan bir başka kümeliğin civarına gelmiştik. Öyle ki ağaçlar yer yer küçük kuytu köşeler oluşturmuşlardı. Hatta içlerinden biri resmen ağaçların bir araya gelip oluşturduğu doğal bir çadır gibiydi. Ender'i elinden çekiştirip bu çadırın içine doğru sürükledim.

Dallar tepemizde birleşmiş, güneş ışıkları yer yer içeri süzülüyordu yaprakların arasından.

"Çok güzel değil mi? Ya keşke burada olabilseydi nikahımız. Tam burada durup karı koca olabilseydik seninle." Ender güçlü kollarını belime dolayıp beni kendisine yaklaştırdı ve tutkuyla öptü. Sonra dudaklarını kulağıma yaklaştırıp,

"Gözlerini kapatır mısın Çiçek?" diye fısıldadı.

"Peki." Dedim aynı fısıltılı tonla. Gözlerimi kapadım ve ne olacak diye beklerken buldum kendimi. Birkaç saniye sonra Ender,

"Açabilirsin." Dediğinde de usulca açtım. Önce idrak edemedim ne olduğunu ama hemen sonra Ender'in bana gülümseyerek baktığını ve küçük kadife bir kutu uzattığını gördüm. Kapağı açık kutunun içinde pırlanta bir yüzük vardı.

"Belki burada olmaz nikahımız ama sana burada evlenme teklif edebilirim sanırım? Çiçek Balkan, benimle evlenir misin?" Gülümsemem yüzümde genişlerken heyecandan küçük bir çığlık attım.

"Yaaaa! Sen, sen çok tatlısın. Evet, evet, defalarca evet aşkım. Seninle evlenirim Ender Ahıskalı."

"Parmağını uzatır mısın." Sol elimi ona doğru uzattım. Yüzüğü yüzük parmağıma denemek üzereyken,

"Umarı doğru tahmin etmişimdir. Olmazsa da aldığım yerde hallettiririm." Yüzüğü parmağıma takmayı denedi ve biraz bol gelse de sorunsuz taktı.

"Birazcık gevşek gibi ama sorun değil. Gayet iyi tahmin etmişsin sevgilim." Elimi kaldırıp yüzüğe baktım Çok güzel tek taşlı bir yüzüktü ama daha önemlisi ne ifade ettiğiydi.

"Çok teşekkür ederim Ender. O kadar mutluyum ki şuan anlatamam." Uzanıp boynuna sarıldım ve yeniden öpüştük.

"Eh, sen beni zorla nikah masasına oturtmadan elimi çabuk tutmam gerekiyordu." Ender kıkırdarken ben de kendime engel olamadım.

"Fotoğraf çekilmek ister misin?" dediğinde kafamı salladım. Ender telefonunu çıkardığında tek başıma çekilmek için hazırlanıyordum ki o yüzünü benimkine yaklaştırdı ve,

"Birlikte çekinelim." Dedi sıcak sesiyle. İlk defa benimle fotoğraf çektirmek istemişti, hem de kendi istemişti bunu.

"Çok isterim. Hep isterim hatta. Lütfen." Dedim sevgi dolu bir sesle.

Ender ikimizin birkaç pozunu çekti. Ve hepsinde kendisi de gülümsüyordu. Bu onun için bir milattı biliyordum, belki yıllardır yapmadığı, kaçtığı bir şeydi ve şimdi benim için delmişti bu kuralı veya aşmıştı mı demeliydim bu korkuyu?

"Hayatımı değiştirdin, hayatımdaki kötü ve olumsuz ne varsa tek tek söküp atıyorsun." Ender elimi tutuyordu sıkı sıkıya ve ekledi, "Babamla konuştum Çiçek. Ne hissettiğimi, bana nasıl iyi geldiğini anlattım ve seninle evlenmek istediğimi de söyledim." O konuşurken nefesimi tutmuştum. Çünkü babasının ne diyeceğini gerçekten merak ediyordum.

"Peki o ne dedi?" deme cesaretini gösterdim Ender kısa bir an susunca. Korkuyordum olumsuz bir cevaptan. Beni para avcısı bir kız sanmasından, Ender'i üzeceğimi veya kandıraca-

ğımı düşünüp karşı çıkmış olmasından korkuyordum. Ender tebessüm etti,

"Evlenme düşüncemi şaşkınlıkla karşıladı çünkü benim buna cesaret edebileceğimi o da dahil kimse tahmin edemiyordu. Senden bahsettikçe merakı da giderek artmış olmalı ki, seni yani beni evliliğe ikna eden genç hanımı tanımak istediğini söyledi." Bir an düşündüm ama emin olamayınca,

"Şimdi bu olumlu bir şey mi, olumsuz bir şey mi?" dedim kafam karışmış olarak.

"Babam birkaç gün sonra buraya bizzat gelip seninle ve ailenle tanışmak istediğine göre olumlu bir şey tabii ki. Artık torun sevmek istiyormuş adam. Benim gibi inatçı bir keçiyi yola getiren kız, bundan vaz geçmeden nikah tarihi bile belirlemek isteyebilir." Gözlerim ve ağzım hayretle açılırken bir çığlık atıp yerimde sıçradım

"Ya, ya, yaaaaa!! Sen ciddi misin? Yani gerçekten geliyor mu?" Yerimde duramıyordum. En az evlilik teklifi kadar sürpriz olmuştu bunu duymak.

"Neden olmasın ki? Adam benim de mürüvvetimi görmek istiyor. Kalp krizi geçirdiğinde gitmiştim hani, o vakit,

"Ölmekten korkmuyorum da sen hep tek başına kalacaksın diye korkuyorum. İnşallah rabbim bana senin de aile kurduğunu gösterir oğlum, demişti. O vakit senden bahsetmek istemiştim ama her şey çok yeniydi ve cesaret edememiştim onu heyecanlandırmaya."

"Şuan çifte mutluluk yaşıyorum. Daha ne isteyebilirim ki?" Ender beni kollarının arasına alıp yüzünü yüzüme yaklaştırdı ve,

"Mesela sizinkilerin de bu işe sorun çıkarmadan onay vermesini dileyebilirsin. Ve evlendiğimizde bir ay kadar kimsenin kapımızı çalmamasını." Yüzünde çapkın bir ifade belirmişti.

"Bir ay kadar mı? Nedenmiş o?" dedim işgüzar bir tonda.

"Çünkü bir süre boyunca sadece seninle ilgilenmek istiyorum da ondan." Yüzündeki çapkın ifade şimdi sesine yansımıştı. Kalp atışlarım hızlanırken kıkırdadım.

"Sence bir ay yeter mi?" dedim elimi ağzıma kapatıp kıkırdarken. Ender düşünüyor gibi yaptıktan sonra aniden kafasını boynuma gömmeden hemen önce,

"Haklısın, yetmeyebilir. Sana doyabileceğimi sanmıyorum çünkü pamuk şekerim." Dedi tutku ve istek kokan sesiyle.

İşte olaylar bundan sonra biraz daha hızlandı. Hem de hiç beklemediğim kadar hızlandı desem yeriydi. Ender'in babasının bizimkileri ziyarete geleceğini duyan ninem bu işi dedeme anlatma görevini alırken annem istemeye istemeye de olsa babamla konuşma kısmını aldı. Umutları suya düşmüştü, Ender'in babası kabul etmez, istemez diye güvenirken adam çıkıp geleceğini söyleyince anneme üretecek pek bahane kalmamıştı. Hem hazır Ender'in babası geleceği için babamın da Bursa'dan gelmesini uygun görmüştük. Bütün aile bir arada olursa Ender'in babası geldiğinde herkes birbirini görüp düşüncesini paylaşırdı böylece.

Ninem mutfakta konuyu açtığında ben kendi odamdaydım kasıtlı olarak. Ama kulağım kapıdaydı tabii ki. Ninem alttan girip üstten çıkarak konuyu dedeme anlatınca dedem önce sessiz kalmış, sonra Ender'in niyetinin ciddiyetini ve babasının bizzat ziyarete geleceğini duyunca anlayışla kabullenmişti durumu. Sonuçta Ender'i seviyordu ve iyi bir aileden geldiğini düşünüyordu.

"Madem niyetleri ciddi, kız da istiyorsa gelsinler bakalım." Dediğini duyduğumda derin bir nefes alıvermiştim. Koşup elini öptüğümde bana kafasını sallayıp,

"Süt götürüyüm, yumurta götürüyom diye diye gandırdın oğlanı da de mi? Ah seni tilki, çocuğken de böyleydin sen." Utana sıkıla sırıttım.

"Dede vallahi bak bildiğin gibi değil." Dedim demesine de gerçekten bildiği gibiydi işte. Adamı zorla ika etmiş, hatta resmen ayartmıştım ben ya.

"Sus sus, Ender oğluma kalsa olacak iş değil bu, kesin senin başının altından çıkmıştır. Teyzesi kılıklı seni." Teyzem kılıklı mı? Demek ki teyzem de gençken az değilmiş ha. Nerdeyse kahkaha atacaktım bunu duyunca. Sahte bir eğilip bükülmenin ardından,

"Teyzem duymasın ama dede ayıp oluyor. Vallahi kötü bir şey yapmadım, Allah yazmış işte ne yapayım." Dedem sakalını sıvazladı. Yan yan baktı bana.

"Gelsin Allah'ın emriynen istesinler. Anan baban da olur derise, ben zaten daha iyisine mi verecem seni. Aslan gibi adam, huyu suyu da hoşuma gediyodu zaten. Hakkınızdan hayırlısı." Uzanıp bir daha öptüm dedemin elini.

Sonraki günler bir telaş içerisinde geçti. Hani rüzgar gibi geçti desem yeriydi. Hem benim hem de Ender'in babası gelmişti üç gün içinde. Havanın da güzel olması vesilesiyle bizim bahçede güzel bir yemek tertipledik. Teyzem ve Petek de yardıma gelmişler ve teyzemle annem barışmıştı o bahaneyle. Yemekler yapılmış semaver yakılmıştı. Dedem basit bir ağırlama olmasını istememiş, Ender'in babası izi tanıyacaksa soframızda tanısın, demişti.

Ender ve babası geldiğinde belki de en çok ben heyecanlıydım ama şeker gibi bir adamdı babası. Hep despot, soğuk ve kuralcı birini hayal etmiştim lakin hiç öyle biri değildi. Velhasıl kelam tanışma faslı yemekle ve sohbetle taçlandırılınca ortam iyice yumuşadı, samimiyet arttı ve günün sonunda annem bile daha farklı görünüyordu. Rıza Bey yemeğin sonunda beni resmen babamdan istedi. Alışılmış bir isteme değildi belki ama sonuçta herkes tanışmanın amacını biliyordu. Babam Ender'i ilk gördüğünde ne düşündü bilmiyorum ama onun konuşmalarını, hal ve hareketlerini gözlemledikten sonra kararını vermiş olmalı ki bana dönüp,

"Çiçek'e güvenim tam. O kabul ediyorsa bize, bu gençlere vesile olup mutlu olsunlar demek, düşer." Dedi. Biraz utanarak da olsa tebessüm ettim. Kalkıp dedemin diğer büyüklerin elini öpmeye başladım. Ender'de benim gibi yapıp hepsinin elini öptü sırayla ve Petek'le Duru bizi alkışlamaya başladı. Herkesin yüzü gülüyordu, annem bile duygulanmıştı bu sahne karşısında. Bu fasıldan sonra nikah tarihi için istişare yapıldı.

"Hemen olsun, hemen istiyorum." Dememek için kendimi zor zapt ettim desem yeriydi. Ama zaten Rıza Bey pardon Rıza

babam sağ olsun, evet artık ona baba demeye başladım, hiç uzatmaktan yana değildi olayı.

"Ben uzatmalı, çetrefilli işleri sevmem dünür. Nikahta gecikmek de iyi değil zannımca. Madem çocuklar anlaştı, biz anlaştık, o halde Allah nasip ederse mayıs sonu, haziran başı gibi düğünlerini de yapalım. Siz ne dersiniz?"

"Evet, evet, evet!" diye bağıramadım tabi, dudaklarımı sıkıp Ender'e baktım bunun yerine. O da benim kadar heyecanlıydı anlıyordum gözlerinden ama benden daha sakin görünmeyi başarıyordu. Babam ve dedem birbirlerine bakıp gözleriyle anlaştılar resmen. Sonunda babam,

"Hayırlı işlerde acele etmek sünnettir. Hanımlar ne der bilmem ben ama öyle yok şu adetti, bu adetti diye diye iki tarafında vaktini alan işleri sevmem. Oğlumu evlendirirken de karşı tarafa dedim, nişan, düğün yeterli, başka işlerle birbirimizi yormayalım, diye. Gençler kendilerini ayarlarsa haziran başı gibi düğün olabilir."

Annem itiraz edecek, o vakte kadar nasıl yetişir hazırlıklar, diyecek oldu ama ninemle dedem onu susturdular. Ay adamlar sanki hep bir ağızdan beni evermeye çoktan karar vermişlerdi. Öyle bir uyum vardı ailede. Yoksa benden kurtulmaya mı çalışıyordu bunlar? Aman olsun, sonuçta uzağa gitmiyordum, evim şuracıkta olacaktı. Ve ben yine onlarla yaşayacaktım bir nevi. Belki de bu da bir artıydı karar vermelerinde. Nihayetinde ailem beni Ender'e vermişti işte! Ben Ender'le evlenecektim işte! Nisan ayındaydık ve iki ay vardı nikahıma.

"Düğünü nerde yaparız? İstanbul, Bursa veya burada mı?" Evet önemli bir konu da buydu? En az giyeceğim gelinlik kadar önemliydi yani.

"Siz kendi çevreniz için İstanbul'da bir düğün isterseniz anlarım ama bizim eşimiz dostumuz genel olarak Tokat'ta. Yani burada olsun isteriz bir organizasyon." Rıza Bey anlayışla kafasını sallarken Ender,

"Müsaadeniz olursa Çiçek ve ben bir şey düşünmüştük. Onu yapmak isteriz." Dedi araya girerek. Onaylayan sesler

gelince Ender devam etti, açıkçası ne diyeceğini ben de merak ediyordum.

"Çiçek de ben de çok büyük bir organizasyon istemiyoruz. Sizler için sakıncası yoksa Çiçek'in gönlünden geçen benim evimin bahçesinde bir nikah organizasyonuydu." Derken bana gülümsedi. Herkes bana dönüp bakınca,

"Evet, yani açıkçası ben öyle bir şey hayal ediyordum. Başka bir yer veya mekan istemiyorum."

O gün ben ve Ender için bir dönüm noktasıydı dersem eksik olurdu. Aslında belki de ikimizin çevresindeki insanlar için de epey önemli bir adımdı ikimizin evliliğine verilen onay. Artık sözlüydük ve kısa bir süre sonra da evlenecektik. Gece yerimi babama bırakıp yatmak için oturma odasına yer hazırladığımda nihayet yorgun ama deliler gibi mutluydum. Bir süre Ender'le günün ve yaşanan güzel olayların kritiğini yaptık ve düğüne dair bazı hayaller de kurduk o arada. Masa nasıl olsun, nereye konsun, kaç kişi çağıralım, ben nasıl bir gelinlik giyeyim gibi eğlenceli konulardı bunlar.

Nihayet ikimiz de uyumaya karar verince vedalaştık. Ertesi gün o babasıyla fabrikaya gidecekti, ben de tarlayla ilgilenmek zorundaydım. Çileklerin ilk hasadı nerdeyse gelip çatmıştı ve ailecek çilek toplayacaktık birkaç gün sonra. Kasaları, eldiven ve makasları hazırlayacaktım o yüzden. Sabah erken saatlerde toplanıp direk Ender'in fabrikaya götürülecekti ürün. Öyle anlaşmıştık. Hatta o da yardıma geleceğini söylemiş ve beni yine şaşırmıştı.

Ertesi gün benim için yine rutin işlerle başlamıştı. Evlenecek olmak başka, sorumluluklar başkaydı. Ender'in sütünü ve yumurtalarını götürdüğümde beni karşılayıp ayaküstü sohbet etti. Kahvaltı için onlara katılmamı teklif etti ama üstüm kümes ve ahır kokarken babasına rahatsızlık vermek istemediğimden ger çevirmek zorunda kaldım. Zaten daha sonra Petek'le birlikte biz de fabrikaya gidip çilekler için kasa alacaktık. Yani yine görüşecektik birkaç saat sonra.

Eve dönerken havada garip bir ılıklık hissettim. Sabahın erken saatinde pek olmayan ılık bir esinti yüzümü yalayıp

geçti. Ağaçların çiçeklenme ve polen dağıtma vaktiydi. Hele kavak polenleri nisan rüzgarlarıyla oradan oraya uçuşurdu bu mevsimde. Okula giderken eteklerin altına hep tayt giyerdim çünkü bilirdim Tokat'ta rüzgarlı mevsim geldiğinde illa okul etekleri başa bela olurdu. Sonra da o huyumu bırakmamış, ne zaman etek giyecek olsam altına yine kısa bir tayt falan geçirip kendimi garantiye alma hissini yaşamaya devam etmiştim.

Petek geldiğinde beni çilekleri incelerken buldu. Birlikte tarlayı baştan sona gezdik. İkimizin de gözlerinde heyecan ve mutluluk vardı. Bir işe birlikte adım atmış ve ilk meyvelerini almanın arefesine gelmiştik. Daha başka ürünler de toplayacaktık elbette ama çilek hasadı bizim için şuan en önemli şeydi.

İşlerimizi bitirip fabrikaya gittik dedemin arabasıyla. Ender bizi karşıladı ve çilekler için tasarlanmış kutuları almamızı sağladı. Çilekleri almak için hasat sonrası araç gelecekti fabrikadan. Bu işimizi kolaylaştıracaktı. Vedalaşıp eve dönmeden önce Petek'le biraz gezmeye karar vermiştik. Ama hava değişmeye başlamıştı. Güllük gülistanlık hava birden kararmaya başlayınca Ender,

"Çiçek hava bozacak gibi, isterseniz başka bir gün plan yapın canım." Dediğinde ona hak verdik. Biz biraz dolaşmak istiyorduk ama hava yağdı yağacak gibiydi. Planı başka güne erteleyip arabaya bindik ve köye dönmek için yola çıktık. Biz köye yaklaştığımız sırada hava iyice kararmış ve yağmur başlamıştı.

"Çiçek bu hava hiç hayra alamet değil. Hava fena geliyor." Eğilip ovanın üstünde asılı gibi duran koyu bulutlara baktığımda Petek'e hak verdim.

"İnşallah biraz yağıp geçer."

"İnşallah." Derken Petek köye dönen yol ayrımına saptı. Az sonra kanal yoluna girecektik. Bahçe kapısına vardığımızda arabayı içeri sokuyorduk ki aniden pat küt diye kaportaya çarpan dolu tanelerinin sesiyle irkildik. Gözümüzün önünde fındıktan büyük taneler patır kütür iniyordu tepemize. İkimiz aynı anda birbirimize bakıp,

"Çilekler!" diye haykırdık. Petek aracı zor bela bahçeye sokup park etti etmeye de dolu şiddetini artırmıştı ve arabadan inemiyorduk. Gözümüz hayal meyal görünen çilek bahçesindeydi.

"Yandık Petek, mahvoldu hepsi, mahvoldu!" diye dövünüyordum ama Petek de benden farklı değildi.

Dua ede ede dakikalarca bekledik dolunun kesilmesini ve kesilir kesilmez arabadan fırlayıp çıktık. İkimiz de koşa koşa çamur içinde kalmayı umursamayıp çileklerin olduğu kısma vardık. Çömelip hemen kontrol etmeye başladık sıraları ama yanılmamıştık. İri dolu parçaları güzelim çilekleri zedelemişti. Çiçekleri kırmış, sonraki hasadı da mahvetmişti. Sinirden saçımı başımı yolacaktım. İki gün sonra ürün toplayacaktık, ilk hasadımızı yapıp ilk paramızı kazanacaktık! Başarmaya başlayacaktık biz iki gün sonra ama işte beklenmedik bir doğa olayı ile bel bağladığımız başarı da elimizde patlamıştı.

Yine de pes etmeyip çamura bata bata dolaştım baktım bütün sıralara. Mahvolmuşlardı. Çok az çilek bu yağıştan zararsız kurtulmuştu ama hevesimiz kaçmıştı bir kez. Ender'i arayıp durumu anlatırken ağlayacaktım nerdeyse. Beni teselli etti ama üzüntüm geçmedi. Eve girdiğimizde dedeme durumu söyledik.

"Yapacak bir şey yok gızım, olan olmuş. Sabredip bekleyeceniz, yeniden meyve verecek elbet. Bu gadarıynan galsın yeter ki, üzülmeyin."

"Deden doğru söylüyor Çiçek. Bu işler böyle kızım, onca emek verirsin, bir dolu yağar, bir soğuk yakar mahvolur ürünler. Çiftçilik kolay değil demiştim sana." Babam konuyu memuriyete getirecek diye gerim gerim gerildim ama beni şaşırtıp yanıma geldi ve elini omzuma koyup,

"Ama benim kızım bu işi başarır. Öyle bir dolu yağdı diye pes etmez değil mi?" Ona bakıp zorla da olsa tebessüm ettim.

"Hayır baba, ilk zorlukta pes etmek için gelmedim buraya. Üstesinden geleceğiz Allah'ın izniyle."

"Aferin benim torunlarıma." Dedem de Petek'in omzuna koymuştu elini. Yorgun ve üzgündük ancak bize her koşulda destek olan bir ailemiz vardı işte.

O gece moralim çok bozuk olduğu için erkenden yatağa girip uyudum. Evet üzüntüden başım öyle ağrıdı ki ilaç alıp gömüldüm yatağa resmen. Sabah erkenden Petek de gelecekti ve

kurtarabildiğimiz kadarıyla toplayacaktık çilekleri. Hiç umudum yoktu gerçi ama yine de pes edecek de değildim. Erkenden uyanıp üstümü sıkıca giyindim sabah soğuğuna karşı. Petek'i aradım ve evden çıkmak üzere olduğunu öğrendim. Ahıra dedem bakacaktı o sabah, o yüzden ben direk tarlaya geçecektim. Çizmelerimi giyip arabadan çilekler için getirdiğimiz kapları taşıdım ahırın arka tarafına koydum. Oradan gerektikçe alıp kullanacaktık.

"Kolay gelsin sevgilim." Hiç beklemediğim anda Ender'i karşımda görünce şaşırdım.

"Ender? Bu saatte ne işin var burada?"

"Yardıma geldim, tabii iznin olursa?" Yüzümde aptal bir sırıtış peyda oldu.

"Ciddi misin sen?"

"Evet, niye yani ben çilek toplayamam mı?" Sahte bir alınganlık ifadesiyle baktı bana. Birden moralimin bozukluğu uçup gitmişti. Gülümsedim.

"Bilmem, toplarsan göreceğim. Ben de daha önce çilek çalmak dışında topladım diyemem." Kıkırdadım. Bana parmağını sallarken,

"Seni haylaz hırsız. O zaman bugün ikimiz için de bir ilk olacak. Ver bakalım oradan bir makas bana da."

Biz işe henüz başlamışken Petek de geldi ve tam üçümüz toplarız derken bir de ne göreyim, annemle babam da geliyorlar.

"Yoksa biz olmadan mı başladınız?" Annem gülümseyerek yaklaştı. Ender'i kabullenmiş veya alışmıştı bilemiyorum ama ona karşı da çok değişmişti. Nazik ve güler yüzlüydü. Belki de beni en çok sevindiren şeylerden biri buydu. Çünkü Ender'i öyle seviyordum ki, herkes benim gibi baksın, kimse onu ötelemesin, kimse bakışlarıyla veya sözleriyle kırmasın istiyordum onu. Bunun mümkün olmadığını bilsem de kalbim ve aklım bu detayı savunup duruyordu.

"Anne, siz girmeseydiniz çamura?" diyecek oldum ama babam,

"Anca beraber kanca beraber. Bak Ender oğlum bile gelmiş. Hadi ver bize de makas falan da kahvaltıya kadar halledelim şu işi."

Hep birlikte doludan geriye kalan ne kadar çilek varsa ki pek fazla değildi, topladık. İçim yansa da o halimize de şükretmek gerekirdi. Sonuçta bitkiler kendini toparlayıp yeniden meyve verecekti bir süre sonra. Hem zaten kredimizin ödemesine de daha vardı.

İki gün sonra babam ve annem Bursa'ya döndüler. Orada düğüne kadar kalacak ve tekrar geri geleceklerdi. Abim de o vakit ailesiyle gelecekti. Ender'le telefonda tanışmışlardı ama artık düğüne gelince daha iyi kaynaşırlardı.

Nisan ayı ve ardından mayıs derken düğün vakti gelip çatmıştı. Gelinlik için birçok mağaza gezip nihayet aradığım sade modeli bulabilmiştim. Ender neredeyse beni İstanbul'a götürecekken hem de. Hangi mağazaya girsem kabarık etekli prenses modelleri çıkıyordu karşıma. Arkadaş ben prenses değil hanım ağa olacağım yani istemiyorum marul gibi kabarık etekler. Bahçede yapacağım zaten düğünü, gül çalılarına dolanır da cart curt yırtılır o tüller. Tabii gelinlikle bitmiyordu iş. Kuaför ayarlandı, bahçe süslemesine karar verdik, müzikler seçildi, davetliler belirlendi, ne ikram edeceğimiz tartışıldı. Bizimkiler tutturdu köy düğünü gibi yemek verelim diye ama neyse ki daha derli toplu bir ikram listesi oluşturduk. Yemekler hazır getirilecekti ve ev halkı boşa yorulmayacaktı. Bizim köyün adetine kalsaydık, koca tencerelerle bakla dolması sarmak, et döner tezgahı kurdurup pilav üstüne koymak gerekecekti. Yanına tatlısı ayranı derken de yorucu bir sürü iş olacaktı. Ender neyse ki yemek işini halletmişti bir şirketle anlaşıp.

Son ayarlamalar yapılırken aynı zaman da Petek ve ben kendi işlerimizi de aksatmadan hallediyorduk. Bağdan yaprak kırmış ve ninemden bidona basmayı öğrenmiştik asma yapraklarını. Bağ henüz yeterli seviyede değildi, yeni dikilen deveklerin büyümesi gerekiyordu ama önceki devekler işi öğrenene kadar yetecekti bize. Velhasıl kelam yuvarlanıp giderken tatlı bir telaş vardı başımda işte.

Her şey hiç beklenmedik zamanda olmuş ve bir rüzgar beni bu maceranın içine savurmuştu. Üstelik beklenmedik bir hızla gelişen olaylar benim çabalarımla da olsa mutlu sona doğru gidiyordu. Gerçi benim nikahtan önce Ender'e verdiğim bir sözü yerine getirmem gerekiyordu hala. Gül reçeli yapmazsam beni nikahtan sonra kucağında taşımayacakmış beyefendi yatak odasına kadar. İlle de gül reçeli diye tutturdu. Tabii ben hiç gül reçeli pişirmediğim için ninem yardım etmek zorundaydı bana.

Güllerin de mevsimi gelmişti ama ninemin pembe katmer gülleri dedem budadığı için toplasam da yetecek miydi bilmiyordum. Ne yapsam etsem diye düşünürken gözüme Ender'in duvar dibindeki katmer gülleri iliştiğinde şeytan beni sertçe dürttü. Madem gül reçeli istiyordu benim sevgilim, birkaç gülünü koparmama da bir şey demezdi sanırım. Ama oraya gizlice süzülüp halletmeliydim bu işi. Kendi evimin bahçesinden gül çalmak nasıl bir mantık demeyin, vallahi adam reçel konusunda ciddi. Ben de o yatak odasına kucakta çıkma konusunda ısrarcıyım. Eh reçeli yapacağız mecbur.

Petek'e Ender'in bahçesinden gül çalacağımı söylediğimde bana hayretle bakıp kahkahalara boğuldu.

"Bunu kesinlikle görmeliyim kuzi." Dedi hala gülerken.

"Tabii göreceksin çünkü bana gözcülük edeceksin." Dedim ben de pişkin pişkin.

"Yok artık, bir de suçuna ortak mı olacağım? Kızım eşek kadar kadınlarız, sözlünün bahçesinden gül çalmak nedir ya?"

"Gidip tanımadığım birinin bahçesinden mi çalayım Petek?" Petek, pes, der gibi ellerini kaldırdı.

"Korkarım onu da yaparsın."

"Vallahi o reçeli yapmak için gerekirse onu da yaparım evet ama haram olmasın diye sözlümün bahçesinden çalacağım. Adam sonuçta kendi güllerinden yapılma reçel yiyecek, helalinden." Hınzır hınzır sırıttım. Petek de gülerken,

"Allah bizi ne yapmasın e mi? Ne zaman çalacaksın?"

"Çalacağız, olacaktı o kelime. Dedem öğleden sonra köye çıkacakmış. Ender de zaten bazı işleri halletmek için Tokat'a

gideceğini söyledi. Yemeğimizi yedikten sonra hallederiz olur biter. Nevin Hanım zaten evden çıkmıyor pek."

Petek istemeye istemeye kabul etmek zorunda kaldı. Çünkü o olsun olmasın kafama koyduğumu yapacağımı biliyordu. Öğle yemeğimizi yedikten sonra dedem bahsettiği gibi köye çıkmak için evden ayrıldı. Hasta bir akrabasını görüp, muhtarın yanına falan uğrayacakmış. İşi hemen bitmezdi yani. Geriye Ender'in gitmesini beklemek kalıyor derken arabasının gittiğini fark ettim. Verandada pusuda bekliyordum çünkü. Hemen Petek'i yanıma alıp bahçeye indim. Elimde anneannemin yadigar hasır sepeti vardı. Tabii bir de makas. Kiraz ağacına tırmandık Petek'le birlikte ve o kiraz ağacında gözcülük ederken ben duvarın diğer tarafına atladım. Geriye çıkmak için de Ender'in bahçesinde kalan elma ağacını kullanacaktım. Her şeyi hesaplamıştım yani. Ender'in arabası yoktu tahmin ettiğim gibi, evin çevresi de sessizdi.

"Hadi çabuk ol Çiçek. Oyalanma." Diye uyardı Petek tedirgin ve kısık sesle.

"Hallediyorum." Diye fısıldadım tekrar ve işe koyuldum. Elimdeki makasla gözüme çarpan ve sağlıklı görünen gülleri kesip sepete koymaya başladım. Bir iki üç derken kendimi işime kaptırmıştım. Nevin Hanım falan görünürse Petek ıslık çalacaktı hafiften. Öyle anlaşmıştık. Bunun rahatlığıyla arkamı eve dönmüş gülleri kesiyordum. Birinin arkamdan yaklaştığını fark ettiğimde ne yazık ki geç kalmıştım. Tam gelen kim diye bakmak için dönecekken kulağımı hafiften çeken iki parmakla şaşkına döndüm. Gözlerim fal taşı gibi açılırken bunu yapan kim diye döndüm hışımla. Öyle ya Nevin Hanım böyle bir şey yapmazdı.

"Reçel için güllerimi çalıyor olmayasın Çiçek?" Ender tam karşımdaydı ve hala kulağımı tutuyordu.

"Ama sen şeye gitmedin mi? Burada..." derken aklıma Petek geldi. Ender yanıma kadar sokulurken o nasıl görmemişti. Dönüp kiraz ağacına baktım.

"Petek? Hani sen?" diye tıslarken kuzenim ellerini teslim olur gibi kaldırdı ve mahcup mahcup baktı.

"Onun suçu yok, sessiz olmasını ben istedim. Çünkü yakalamam gereken küçük bir hırsız vardı."

"Demek iş birliği ha?" diye tısladım ve kıpırdandım.

"Demek kendi evinin güllerini çalmak ha?"

"Kulağımı bırak ya! Ev artık benim de evim, çalarım yani canım isterse n'olmuş." Yiğitliği de elden bırakmıyordum. Ender kulağımı bırakırken,

"Dua et eve götürüp odaya kilitlemedim seni Çiçek." Elimi ağzıma götürüp kıkırdadım.

"Aslında o cezayı tercih edebilirim hala." Dedim kıs kıs gülerken. Petek de kahkaha atınca Ender öksürür gibi yapıp,

"Neyse o cezayı başka bir kabahatine saklayalım biz. Şimdi hesap ver bakalım, niye çalıyorsun canım gülleri?" Adam ciddi ciddi hesap soruyordu, bana, yani sözlüsüne. Evleneceği kadına. Burnumu havaya diktim,

"Sen reçel reçel diye tutturdun ya. Ninemin gülleri yetmiyordu ben de buradan çalayım, ay pardon alayım dedim. Sonuçta reçeli sen yiyeceksin ve hani yakında ben de burada oturacağım."

"Suçlu ben mi oldum şimdi reçel istediğim için?" Biz atışırken kiraz ağacında tünemiş olan Petek araya girdi,

"Gençler size doyum olmaz ama ben bu dalda karga gibi kaldım. Üstelik kendimi fazlalık gibi hissediyorum, siz devam edin, bana müsaade."

"Hiçbir yere gidemezsin kuzen. Senin yüzünden yakalandım ben!"

"Öyle mi? Küçükken ben de senin çiçek çalma hevesin yüzünden Arslan'ın ninesine yakalanıp yemiştim dayağı. Sen yine bir kulakla yırttın. Hadi canım görüşürüz." Petek sahte bir kibirle burnunu dikip indi ağaçtan. Orada Ender'le kaldım baş başa.

"Demek çiçek çalma alışkanlığınız yeni değil Çiçek Hanım?" Ayağımla yeri eşeler gibi yapıp,

"Yani şey...Çiçek gördüğümde dayanamıyorum ne yapayım?" dedim yaramaz bir kız edasıyla.

"Belli belli, bahçedeki çiçekleri dikenli telle mi muhafaza etsem acaba?"

"Yok daha neler, duyanda sürekli çiçeklerini çalıyorum zanneder! Hem bana baksana sen nerden çıktın sahiden? Arabanla gittiğini gördüm, araba da gelmedi geri?" Ender bilmiş bilmiş baktı yüzüme.

"Fikrimi değiştirip Nevin Hanımı gönderdim. Giden oydu yani, sana haber verecektim ama şansa bak ki atölyemin penceresinden şöyle bir bakınca sevgilimi benim güllerimi çalarken yakalamak varmış kaderde." Omuz silktim,

"Sen de evde kalmasaydın görmezdin ne yapalım. Reçel istedin, yapacağım daha ne olsun?" Ender bana sokulup sepeti usulca aldı elimden ve yere bıraktı.

"Deden evde mi?" Bunu sorarken dibime kadar sokulmuştu ve sesi kısılmıştı. Beni arzuladığını görebiliyordum.

"Hayır, köye kadar çıktı. Neden sordun?" dedim aynı tondaki istekli sesimle. Uzanıp dudaklarıma bir öpücük kondurdu ve,

"Çünkü evde sana göstermek istediğim bir şey var. Birkaç dakikalığına gelebilir misin?"

"Pul koleksiyonum, deme sakın." Kıs kıs güldüm. O da güldü.

"Hayır daha orijinal bir şey. Hadi gel." Elimi tutup beni eve doğru götürdü. Kalbim küt küt atıyordu. Evde, az bir vakit sonra birlikte yaşayacağımız evde baş başa kalacaktık az sonra. İçeri girdiğimizde elimden tutmaya devam ederek beni ikinci kata çıkardı. Resim atölyesinin kapısına gelince elinin birini gözüme bağlayıp kapıyı açtı ve içeri girmeme yardım etti. İçeri girmiş olmalıyız ki elini gözlerimden çekti. Tam karşımda bir resim vardı. Benim için yaptığı pembe güllü resimdi bu. Bitirmişti ve şahane görünüyordu. Öylece baktım resme bir süre.

"Beğendin mi sevgilim?" dedi hemen arkamda durup bana sarılırken. Dudakları boynumda geziniyordu.

"Çok güzel olmuş. Beklediğimden daha iyi hem de."

"Yatak odamızda güzel duracağını düşündüm. Ne dersin?" Kafamı ona doğru çevirip yanağına bir öpücük kondurdum.

"Bu harika bir fikir. Çok teşekkür ederim aşkım." Ender beni tamamen kendisine çevirdi.

"Asıl ben sana teşekkür ederim meleğim. Allah ömrümü senin yanında tamamlamayı nasip etsin. Çünkü sen eşsiz bir hazinesin ve bir ejderha gibi o hazinenin dibinden ayrılmak istemiyorum."

"Sanırım oldukça iştahlı bir ejderha?" dedim çapkın bir tonda.

"Tahmin bile edemeyeceğin kadar iştahlı hem de. Nikah gününü iple çekiyorum ama şimdi küçük bir ısırık almamda sakınca yoktur sanırım?" Ender dudaklarını boynuma gömerken kıkırdadım.

"Sadece küçük bir ısırık ama asıl yemek için birazcık daha bekleyeceksin Ender Ahıskalı."

O gün Ender'in yanından zorla da ayrıldıktan sonra istediği reçeli ninemin yardımıyla pişirdim ve güzel bir kavanoza koyup, pembe bir kurdele ile süsleyerek götürdüm Ender'e.

"Bunu şimdi açmak yok, nikahtan sonraki sabah kahvaltısında yiyeceğiz. Bu küçük kavanozdakiyle idare et şimdilik." Diyerek de başka küçük bir kavanoza koyduğum reçeli uzattım arkasından.

"Bir hafta kaldı nikahımıza, farkındasın değil mi Çiçek?" Midemde aniden kelebekler uçuştu.

"Evet ve heyecandan uyuyamıyorum günlerdir." Uzanıp alnıma bir öpücük kondurdu,

"Balayı yerimiz hazır. Artvin'de güzel bir dağ evi ayarladım. Bir hafta oradayız."

"Ya, bu harika! Çok merak ediyordum zaten oraları. Harikasın sen harika." Uzanıp yanağına bir öpücük kondurdum.

"Son bir hafta, sonra artık kapıdan görünüp gitmene gerek kalmayacak." Ender elimi tutup öptü. Gülümsedim. İçimde coşkun bir ırmak vardı ve ona doğru akıyordu tam gaz.

Düğün günü gelip çattığında heyecanlı olan sadece ben değildim. Düğün gününden önceki akşam kına gecesi yapmıştık ve bolca kına sürüp ağlaşmıştık. Annemler, abimler falan hep gelmişti. Hatta Serkan bile izin alıp gelmişti görev yerinden. Tabii Ender'in abisinin ailesi ve babası da konuklar arasındaydı. Bü-

tün aile bir aradaydık. Bahçeye kına gecesi için güzel bir yer hazırlamış ve orada yapmıştık geceyi. Ender, abim ve Serkan'la tanışıp kaynaşma şansı bulmuştu o akşam. Sanki herkesle çok önceden tanışıyor gibiydi. Kimse onu yadırgamadığı gibi, o da bizimkilerle çok güzel bir uyum yakalamıştı. Biz kadınlar dışarıda eğlenirken onlar Ender'in evinde toplanmışlardı.

Sabah kalktığımda ise büyük gün gelmişti artık. Hızlı bir şekilde güne başlamıştım. Birkaç gündür kümes ve ahırla dedem ilgileniyordu ben yoğun olduğum için. Eh bir süre daha böyle olacaktı artık çünkü evlendiğimde biraz burada olmayacaktım. Sonrasında yine yardım edecektim ona. Ender çiftlik işleri ve bahçecilikle ilgilenmem konusunda beni destekliyordu zaten.

Kahvaltımızı yaptık ve ardından öğleden sonra başlayacak düğün için kuaföre gitmek üzere Ender beni aldı. Yengesi de arabadaydı. Abim de kendi eşini ve uğrayıp Petek'le Duru'yu da alıp bizi takip etti aracıyla. Ender'in yengesi yaş olarak bizden biraz büyüktü ama Petek'le ve abimin eşiyle iyi anlaştılar gibi geldi. Kültürlü, nazik bir kadındı. Avukatmış ve şirketin işlerine o bakıyormuş. Ben biraz havai olduğum için ağırbaşlı kızımız Petek doğal olarak kadınla daha çok ortak nokta bulmayı başarmıştı. Aman, sonuçta kötü olmadıktan sonra çok iyi anlaşmak da gerekmiyordu.

Oldukça iyi bir salonda saçlarımız yapıldı. Ben açık hava düğününe ve sade gelinliğime uygun bir model seçtim. Kuaför saçlarımın pembe olmasına bayıldı. İlk defa pembe saçlı bir gelinle çalışıyorum, dedi. Eh farkımız olsun o kadar.

Makyajım da ağır olmaktan ziyade yüz hatlarımı ve gözlerimi ortaya çıkaracak tonlarda yapıldı. İşleri bittiğinde gelinliğimi giymeme de yardımcı oldular. Tarlatansız, dantelli tülden oluşan sade gelinliğim, yukardan birazı toplanıp gerisi salınmış pembe bukleli saçlarım ve sade makyajımla aynanın karşısına geçtiğimde ben bile kendime hayran olmadım desem yalan olurdu. Bu hayranlık kibirden değil de sanki içimdeki mutlulukla birleşen küçük dokunuşların etkisiyle güzel görünüyor olmamdandı. Evet gözlerimin içi parlıyordu ve güzel görünü-

yordum. Ender beni beğenecek mi diye düşünürken Petek yanıma gelip bana nazikçe sarıldı.

"Çiçek! Şahane görünüyorsun. Gördüğüm en güzel gelinsin desem yalan olmaz kuzi." Dediğinde saçlarımı yapan kuaför de,

"Gerçekten harikulade bir gelin oldunuz Çiçek Hanım. Hatta izniniz olursa kuaförümüzün sosyal medya hesabı için birkaç pozunuzu almak istiyorum?" Petek'e bakıp onay alınca,

"Neden olmasın. Elbette." Dedim ve kadın uygun yönlerden birkaç pozumu çekip bana onaylattı hangilerini paylaşmasını istiyorum diye. Kuaför işini bitirince Petek'e baktım. Bana diyordu ama kendisi de afet olmuştu resmen. O da açık havaya uygun açık mavi bir elbise seçmişti. Hoş bir topuz ve yine hafif bir makyajla nasıl da güzeldi. O an ona bakarken, umarım en kısa sürede o da kalbine girip hep orada kalacak ve çıkmamak için mücadele edecek harika bir adamla karşılaşır diye dua ettim. Bunu hak ediyordu, hem de fazlasıyla. İyi bir kalbi vardı ve o kalp sevmeyi de sevilmeyi de hak ediyordu.

"Nereye daldın kuzi?" dedi bana dikkatle bakarken. Gülümsedim,

"Gelecek güzel günlere daldım kuzi. Harika görünüyorsun canım. Gördüğüm en güzel nedime sensin." Dudakları genişledi ama hemen gerisinden Duru çıktı ortaya.

"Ben nasıl görünüyorum teyzecim?" Tatlış mavi elbisesiyle dünyalar güzeliydi Duru.

"Hepimizden daha güzel görünüyorsun küçük melek." Dedim sevgiyle ona bakarken. Ender geldiğinde içeride hazır bekliyorduk. Eltim ve yengem evde giyineceklerini söylemişlerdi. Onlar ve Petek önden çıkıp Ender'in ve onunla sohbet eden abimin yanına geçtiler. Sonrasında ben çıktım kuaförün kapısından. Abim ve kadınlar biraz geride dururken Ender arabanın önünde durmuş beni bekliyordu.

Kapıdan çıktığım an göz göze geldik. O anı ömrüm boyunca unutmayacağım. Gözlerinin nasıl parladığını, yüzünde nasıl bir hayranlık ifadesi belirdiğini ve beni nasıl sevdiğini sonuna dek hissettirdiğini asla unutmayacağım. Çünkü ben de onu görün-

ce aynı şeyleri hissetmiştim o an. O da açık mavi damatlığı ve güzelce taranmış saçlarıyla gördüğüm en güzel adamdı. Yüzünün nasıl olduğu umurumda bile değildi, o benim sevdiğim adamdı ve çok güzeldi. Ona doğru yürüdüm ve o da bana doğru yürüdü. Ellerimiz buluştuğunda bana sevgiyle bakıp,

"Peri kızları kadar güzelsin, bir masaldan çıkıp gelmediğine emin misin Çiçek?" dedi hayranlıkla. Gülümsedim.

"Bizim masalımız yeni başlıyor ve senin için geldim sevdiğim. Hep seninle olmak ve seni sevmek için buradayım güzel adam."

"Bana sorsalar bu masala 'Güzel ve Çirkin' derdim. Öyle güzelsin ki."

"Hayır, bu masalın adı, 'İki Güzel Aşık' itiraz istemem."

"Bence konuşacaklarınızı ve yapacağınız kuru nikahtan sonraya saklayın gençler. İnanın bolca vaktiniz olacak." Sevgili eltim Petek'e dirsek atıp kıkırdayınca aslında o kadar da soğuk bir kadın olmadığını hissettim. Biz de gülüştük ve Ender arabaya binmeme yardım ederken Duru,

"Anne keşke sen de evlenseydin. Baksana Çiçek teyzemle Ender amcam çok mutlular." Dedi masum masum. Petek şaşırmış ne diyeceğini bilemezken imdadına eltim yetişti.

"Annen de bu güzellik varken evlenir ve çok güzel bir gelin olur prenses, sen hiç merak etme." Petek mahcup mahcup gülerken abim de gelip bana sarıldı.

"Çok güzel olmuşsun Çiçek. Yüzünüz he böyle gülsün canım benim." Dediğinde duygulandım. Birlikte büyüdüğümüz süre aniden gözümün önünden geçiverdi. Onun zaten bir yuvası vardı ve birazdan ben de kendi yuvama uçacaktım. Hayat böyleydi işte. Neyse ki makyajım akmasın diye yengem araya girdi de bindik arabalara ve yola çıktık.

Fotoğraflarımız dedemin ve Ender'in evinin bahçesinde çekilecekti. Atmosferi öyle uygun görmüştük çünkü aşkımız o iki bahçede başlayıp alevlenmişti.

Eve varıp arabadan indiğimde annem, teyzem, anneannem bizi karşıladılar. Adet üzere dedemin evine inmiştim önce.

Oradan düğün evine geçecektim. Davetliler gelmeye başlamıştı çoktan. Annem beni görünce çok duygulandı.

"Çiçek, kız periler gibi olmuşsun ya sen." Teyzem de hayranlıkla bakıyordu bana.

"Maşallah Petek de aşağı değil." Annem de Petek'e sarıldı.

"Ya ben, ya ben nasılım?" Duru ikimizin arasına kendini işaret ediyordu.

"Senin gadar güzeli mi varımış yavrum benim." Ninem de Duru'nun yanaklarını okşadı.

Fotoğraflarımız çekildi ve sonrasında gerekli düzenleme yapıldığında gelin ve damat olarak düğündeki yerimizi almak için dedemin bahçesinden yola çıktık. Ender'in bahçe kapısından birlikte girdik ve önümüzdeki ışıklandırılmış küçük bahçe patikasında yürürken romantik bir şarkı bize eşlik etti. Alkışlar ve sevgi tezahüratları ile masamıza doğru ilerledik.

Hava kararmaya başlamıştı. Ağaçlarda fenerler ve bahçenin orasına burasına yerleştirilmiş ayaklı küçük lambalar yanıyor, bahçeye harika bir hava veriyordu. Ahşap masalar düzenli aralıklarla yerleştirilmiş ve üzerleri kavanoz içinde yanan mumlarla, çiçeklerle süslenmişti. Bahçenin kendi çiçeklerinin yanı sıra süs ağaçlarına da çiçek şeritleri asılmıştı. Tüm bunlar için Ender'le saatlerce ayarlama yapmıştık. Tabii Petek'in yardımını da es geçemezdim. Kurdeleler, çiçekler, fenerler derken harika bir ambiyans yakalamıştık bahçede. Nitekim bahçe kapısından girdiğim andan itibaren kendimi gerçekten bir peri masalında gibi hissettim. Çok duygulandım ve Ender'in elini daha sıkı tuttum. Gergin olduğunu biliyordum ama artık anlamalıydı, korkacak hiçbir şey yok. Çünkü ben hep yanında olacaktım. Eğilip kulağına bir şey fısıldadım ve bana gülümsediğinde artık eskisi kadar gergin olmadığını anladım. Ona söylediğim şey kalbimin ta ortasından çıkmıştı dilime. Çünkü o bu saatten sonra sadece nikah masasına kadar değil, ölene kadar birlikte yürüyeceğim adam olsun istiyordum.

ENDER,

Çiçek'i kuaförün kapısında gördüğümde kalbimden vurulmuş gibi oldum. Güzelliği, zarafeti ve yaydığı o müthiş enerji aklımı başımdan aldı. Fotoğraflarımız çekilirken de önce geridim ama Çiçek kulağıma eğilip,

"Saklayacak hiçbir şeyin yok sevgilim. Çok güzel bir adamsın ve bırak bunu ölümsüzleştirelim. Bırak bu güzel gün anılarımızda capcanlı kalsın." Dediğinde tüm çekingenliğim sanki yerini büyük bir cesarete bıraktı. Onunla birlikte istenen pozları verdim ve ona ayak uydurdum. Bunu hak ediyordu. Mutlu olmayı da güzel ayrıntıları da hak ediyordu.

Her şey ayarlandığında birlikte bahçe kapısından düğün alanına girdiğimizde de o heyecanlı ben gergindim. Yanımda periler kadar güzeldi ve ondan daha güzel bir şey görmediğime yemin edebilirdim. Beni sevmiş, beni seçmiş ve beni almıştı. Evet azmetmiş ve beni resmen çekip almıştı karanlık dünyamdan. Elimi sıkıca tutup bana gülümsediğinde yine uçup gitmişti gerginliğim.

"Birazdan karın olacağım güzel adam. Ve hep yanında duracağım." Demişti. Beni güzel buluyordu ve yalan söylemediğini bilmenin verdiği mutluluk hiçbir şeyle kıyaslanamazdı. Tuhaf hissediyordum. Aslında hayalimde hep onun beni zorla nikah masasına oturtacağını düşünüp buna gülerken buluyordum kendimi ancak şimdi ikimiz bile isteye oturacaktık o masaya.

İlk dansımızı yaparken heyecanım doruktaydı ama Çiçek'in, pembe saçlı perimin varlığı bana huzur veriyordu. Çevremizdekiler pek de yabancı değildi hoş. Çoğu zaten tanıştığım insanlardı. Benim ailemden, onun ailesinden yakın akrabalar, hatırı sayılır dostlar falandı. Yüzlerine baktım ve orada beni kabullenişlerini, sevişlerini, takdir edişlerini gördüm. Seyit dedenin, Kıymet ninenin, Bahar Hanımın Petek'in ve diğerlerinin. Hatta Çiçek'in annesi bile bana sevgiyle bakar olmuştu.

"Anı yaşa." Diye fısıldadı Çiçek ve kendimi müziğin ritmine bıraktım. Az sonra Çiçek karım olacaktı ve hayatımın en güzel hediyesini alacaktım. Çok acı çekmiş, yalnızlığa mahkum yaşayıp öleceğimi düşünmüştüm hep. Fakat Allah hayatımı öyle alt üst etmişti ki tersine dönen o hayatın altından bana eşsiz bir ödül

sunmuştu işte. Üstünde sahip olduklarım, Çiçek'le asla kıyaslanamazdı. O tüm hayatıma anlam katacak yegane hazineydi.

Nikah şahidinin karşısında evet dediğimizde ayağıma bastığı an sanki artık birbirimizin olduğumuz gerçeğini mühürlemişti bedenime. Düğün sona erene dek de bu anın hazzıyla yanıp tutuştum. Çiçek karımdı, benimdi, bana aitti. Tıpkı benim de ona ait olduğum gibi.

Misafirler çekilip giderken aileler de yavaş yavaş iyi dileklerini iletip bizi baş başa bırakma vakti geldiğini hatırlattılar birbirlerine. Çiçek'e lüks bir otelde balayı süitinde kalmayı teklif etmiştim ama o kendi evimizde olalım, deyince seçimi ona bırakmıştım. Bizimkiler hep birlikte otele gittiklerinde ve Çiçek'in ailesi de evlerine geçince baş başa kaldık. Evin kapısını kapatıp birbirimize baktığımızda ikimizde gülüyorduk. Çok heyecanlıydım. Terliyordum. Uzanıp elindeki bir peçete ile terimi sildi.

"Şimdi beni kucağına al ve merdivenlerden çıkar bakalım Ender Ahıskalı. Çünkü anlaşmamız böyleydi." Keyifle gülerken kafamı kaşıdım.

"Öyle miydi ya? Allah Allah." Çiçek topuklu ayakkabısıyla yere birkaç kez vurup,

"Aynen öyleydi. Hatta o anlaşma için gül çalarken kulağımı çektiğini de unutmadım." Bir kahkaha attım. Sonra uzanıp ona sarıldım. İçime sokabilseydim yapardım. Öyle sevimli ve güzeldi benim karım.

"Tamam tamam söz verdik madem taşıyacağım güzel karımı." Çiçek kollarını iki yana açıp onu kucaklamam için hazırladı kendisini. Ardından istediği gibi kucağıma aldım ve merdivenleri çıkmaya başladım. Kollarını boynuma dolamıştı ve çiçek kokulu parfümü burnuma doldu. Arzu ve tutku tüm bedenimi dolaşırken yatak odasının kapısına geldik. Nevin Hanım bize bir sürpriz hazırlamış ve odanın birçok yerine mumlar koyup yakmıştı. Kapıyı açtığımda bu manzarayı gördük ve Çiçek buna bayıldı. Onu usulca yatağa bıraktığımda yanına oturmamı istedi. Başını omzuma koydu ve ona sarılmamı istedi. Onu nasıl reddedebilirdim. Kolumu sırtına doladığımda gözlerini gözlerime çevirdi ve en tatlı haliyle fısıldadı,

"Bak, bir kavanoz gül reçeli nelere kadir sevdiğim. İşte artık vakti geldi. Birazdan senin çiçeğin olacağım..."